

**ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΣ
ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΣΕΡΡΩΝ (Ε.Μ.Ε.Ι.Σ.)**

4 ΣΕΙΡΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΣΕΡΡΩΝ 4

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΘ. ΓΛΑΒΙΝΑΣ

**Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΜΕΛΟΠΟΙΗΜΕΝΩΝ
ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΣΜΑΤΩΝ
ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ ΣΕΡΡΩΝ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΠΑΠΑ-ΑΓΓΕΛΙΔΗ (1837-1907)**

ΣΕΡΡΕΣ 2019

Φωτογραφία εξωφύλλου: Τοιχογραφία από το Καθολικό
της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Σερρών.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΘ. ΓΛΑΒΙΝΑΣ

**Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΜΕΛΟΠΟΙΗΜΕΝΩΝ
ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΣΜΑΤΩΝ
ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ
ΣΕΡΡΩΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΠΑΠΑ-ΑΓΓΕΛΙΔΗ
(1837-1907)**

Με την ευγενική χορηγία
του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού

ΣΕΡΡΕΣ 2019

ISBN: 978-618-83060-4-2

Ιδιοκτησία-Έκδοση:
Εταιρεία Μελέτης και Έρευνας της Ιστορίας των Σερρών (Ε.Μ.Ε.Ι.Σ)

Γραφεία:
Δημ. Φλωριά 6 - 62123 Σέρρες
Τηλ.-Fax: 23210 22717, 23210 66181
www.emeiserron.gr
ddimoudis@hotmail.com

Υπεύθυνος έκδοσης:
Δημήτριος Δημούδης, Πρόεδρος Ε.Μ.Ε.Ι.Σ.
κιν. 6974053441

Συγγραφέας - Επιμέλεια έκδοσης:
Απόστολος Αθ. Γλαβίνας

Επιμέλεια βυζαντινής εκκλησιαστικής μουσικής σημειογραφίας:
Γεώργιος Ζαρκαντζάς

Δημιουργικό-Εκτύπωση:
Tyrographic, Νέα Περιφερειακή Οδός (κόμβος Λευκώνα)
Σέρρες, τηλ. 23210 50315

Η μερική ή ολική ανατύπωση ή καθ' οιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγή του βιβλίου καθώς και η φωτοτύπηση τμήματος ή ολοκλήρου του βιβλίου, χωρίς την έγγραφη άδεια των εκδοτών, τιμωρείται από τον Νόμο.

Παπα-Στέργιος Παπα-Αγγελίδης.

Στη μνήμη
του Ιερέα παπα-Στέργιου
Παπα-Αγγελίδη,
του γιου του, Διδασκάλου
Αγγέλου Παπαστεργίου
και του εγγονού του,
Διευθυντή Ε.Τ.Ε.,
Πολυχρόνη Παπαστεργίου,
όφλημα ευγνωμοσύνης

Άγγελος Παπαστεργίου.

Πολυχρόνης Παπαστεργίου.

Το σερραϊκό σκέλος της οικογένειας
Παναγιώτη Παπα-Αγγελίδη

Μαργαρίτης Σπύρος, χρυσοχόος, σύ-
ζυγος της Ελένης, κόρης του Παναγιώτη
Παπα-Αγγελίδη.

Προλογικό Σημείωμα

Η Ε.Μ.Ε.Ι.Σ. αποφάσισε να συμπεριλάβει το παρόν πόνημα στη ΣΕΙΡΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΣΕΡΡΩΝ, γιατί αποτελεί μια σπάνια ανέκδοτη συλλογή μουσικών ασμάτων του 19^{ου} αιώνα της περιοχής μας, και μάλιστα μελοποιημένων στην εκκλησιαστική μουσική. Μέλημά μας είναι πάντοτε οι εκδόσεις μας να στηρίζονται σε πηγές προερχόμενες από δυσεύρετο, πρωτότυπο, αρχαιακό υλικό. Η έκδοσή μας αυτή δίνει τη δυνατότητα σε κάθε αναγνώστη να κατανόησει μια πτυχή της πολιτιστικής φυσιογνωμίας της περιοχής των Σερρών κατά την αέναη διαδρομή της στον χρόνο.

Στα «Σερραϊκά Ανάλεκτα» του 2006 (έκδοση της Δ.Ε.Π.Κ.Α. Σερρών, τέταρτος τόμος) ο συγγραφέας είχε καταθέσει ανάλογη εργασία, στην οποία όμως παρέθετε μόνον τους τίτλους των εμπεριεχομένων στον α' τόμο ασμάτων. Με την παρούσα έκδοση παραδίδουμε στους μελετητές-αναγνώστες πλήρη τη συλλογή του Πρωτοφάλη της Μητρόπολης Σερρών (τέλος 19^{ου} αιώνα) και Καθηγητή του Διδασκαλείου Σερρών, Παναγιώτη Παπά-Αγγελίδη. Μετά από εκατόν σαράντα πέντε έτη η έκδοση αυτή ολοκληρώνει το έργο που οι κοινοτικές έριδες των ετών 1872-1875 άφησαν ημιτελές.

Ως πρόεδρος της Ε.Μ.Ε.Ι.Σ. θεωρώ υποχρέωσή μου να ευχαριστήσω την ηγεσία του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού για την επιχορήγηση προς τον σύλλογό μας, χάρη στην οποία πραγματοποιήθηκε η έκδοση αυτή. Ευχαριστώ θερμά τον συγγραφέα της έκδοσης Ομότιμο Καθηγητή Θεολογίας του Α.Π.Θ., κ. Απόστολο Γλαβίνα, για την αρτιότητα της εργασίας του και την άφογη συνεργασία μας. Να συγχαρώ την οικογένεια Παπαστεργίου, στενοί συγγενείς του Πρωτοφάλη, για τη διάσωση του πολύτιμου αυτού αρχείου, τον καθηγητή βυζαντινής μουσικής κ. Γεώργιο Ζαρκαντζά για την επιμέλεια της βυζαντινής εκκλησιαστικής μουσικής σημειογραφίας και τα στελέχη της Tyrographic, που με υπομονή και επιμέλεια μετασχημάτισαν το χειρόγραφο σε καλαίσθητη έκδοση.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

του Δ.Σ. της Ε.Μ.Ε.Ι.Σ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΟΥΔΗΣ

Προλογικό σημείωμα του συγγραφέα του πονήματος

Στο δεύτερο μισό του 19^{ου} αιώνα, ο καταγόμενος από το Σοχό Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης, διέπρεψε ως φάλτης και πρωτοφάλτης του μητροπολιτικού Ναού των Αγίων Θεοδώρων στα Σέρρας, από το 1860 ως το 1886.

Άριστος γνώστης της Βυζαντινής Μουσικής και κάτοχος της Ευρωπαϊκής, κλήθηκε από τους διοικούντες το ιδρυθέν το 1870 Διδασκαλείο των Σερρών, να αναλάβει τη διδασκαλία του μαθήματος «Εκκλησιαστική Μουσική» στους σπουδαστές του.

Για την κάλυψη των διδακτικών αναγκών του μαθήματός του, ο Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης ετοίμασε ένα εγχειρίδιο μελοποιημένων ασμάτων, το οποίο δεν είδε το φως της δημοσιότητας. Όπως φαίνεται, οι έριδες στα Σέρρας, στην πενταετία 1870-1875, με κέντρο το Διευθυντή του Διδασκαλείου Δημήτριο Μαρούλη και ολιγότερο το Γερμανό καθηγητή του Διδασκαλείου Wilhelm Johnson, με τον οποίο συνδεόταν ο Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης, απέτρεψαν την έκδοσή του.

Μετά το θάνατο του Παναγιώτη Παπα-Αγγελίδη (20 Μαρτίου 1907) τα βιβλία και τα χειρόγραφα του περιήλθαν στα χέρια του νεότερου αδελφού του, του Παπα-Στέργιου Παπα-Αγγελίδη, που ήταν Ιερέας στο Σοχό. Από τον Παπα-Στέργιο τα παιδιά του έλαβαν το επώνυμο Παπαστεργίου. Ένα από τα τρία άρρενα τέκνα του Παπα-Στέργιου, ο Διδάσκαλος και γνώστης της Βυζαντινής Μουσικής Άγγελος Παπαστεργίου κληρονόμησε τα μουσικά κατάλοιπα του πατέρα του.

Ο δεσμός της οικογένειας του παππού μου, από την πλευρά της μητέρας μου, Απόστολου Βαρελά, με τον Άγγελο Παπαστεργίου και τα παιδιά του, ήταν πολύ στενός. Διατηρώ ακόμη στη μνήμη μου πόσο ο Μπαρμπα-Άγγελος, όπως τον αποκαλούσαμε στην παιδική μας ηλικία, μας συμπαραστάθηκε και συνέβαλε καθοριστικά στη δική μου σταδιοδρομία, όπως δεν ξεχνώ και τις συζητήσεις μου, κυρίως για θέματα αναφερόμενα στην ιστορία της γενέτειράς μας, με το γιο του, τον Πολυχρόνη Παπαστεργίου, Διευθυντή Ε.Τ.Ε., στον οποίο περιήλ-

θαν τα εκκλησιαστικά βιβλία και τα μουσικά χειρόγραφα του Παναγιώτη Παπα-Αγγελίδη, όπως και το πλούσιο Αρχείο του Διδασκάλου πατέρα του. Από αυτό το πλούσιο αρχειακό υλικό, μου εμπιστευτήκε ο Πολυχρόνης Παπαστεργίου να μελετήσω το ανέκδοτο ακόμη χειρόγραφο, με τα μελοποιημένα στην Εκκλησιαστική Μουσική ποικίλα άσματα, με σκοπό να προχωρήσω στην έκδοσή του. Μεταγράφοντας τη συλλογή αυτή των ασμάτων, δεν προχώρησα στην κριτική έκδοση. Οι παρεμβάσεις μου στο κείμενο και στη στίξη περιορίστηκαν σε ελάχιστες περιπτώσεις. Με πολλή χαρά θεώρησα υποχρέωσή μου, για να μετριάσω την οφειλή μου, να αφιερώσω την έκδοση αυτή στον Πολυχρόνη Παπαστεργίου, στον πατέρα του και στον παππού του.

Τώρα, το αρχειακό μουσικό και άλλο υλικό κατέχει, ως πολύτιμη παρακαταθήκη, ο τραπεζικός υπάλληλος, γιος του Πολυχρόνη Παπαστεργίου, Άγγελος, ο οποίος φροντίζει με επιμέλεια, για ό,τι κληρονόμησε από τους προγόνους του. Χάρη στο ενδιαφέρον και τη συμπαράστασή του, βλέπει το φως της δημοσιότητας η παρούσα μελέτη. Του εκφράζω τις εγκάρδιες ευχαριστίες μου.

Τέλος, οφείλω να ευχαριστήσω, και από τη θέση αυτή, τον Πρόεδρο της Εταιρείας Μελέτης και Έρευνας της Ιστορίας των Σερρών (Ε.Μ.Ε.Ι.Σ.) Δημήτριο Δημούδη και τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου, που δέχτηκαν, εκθύμως, να περιληφθεί η συλλογή αυτή των ασμάτων στις εκδόσεις της Εταιρείας.

Απόστολος Αθ. Γλαβίνας

Εισαγωγή

Στις 14 Σεπτεμβρίου του 1891 κοιμήθηκε στο Σοχό Θεσσαλονίκης ο Παπα-Άγγελος, ένας από τους Ιερείς του χωριού. Ένας από τους γιους του Παπα-Άγγελου, ο Στέργιος, έγινε επίσης Ιερέας και υπηρέτησε, όπως και ο πατέρας του, στο Σοχό. Σ' ένα εκκλησιαστικό βιβλίο, το *Ώρολόγιον τό μέγα*, το οποίο διορθώθηκε από τον Αρχιμανδρίτη Σπυρίδωνα Ζερβό και εκδόθηκε το 1891 στη Βενετία, σε έκτη έκδοση¹, στο τέλος αναγράφει ο Παπα-Στέργιος, στην κατοχή του οποίου είχε περιέλθει, μαζί με άλλα, και το βιβλίο αυτό, ότι ο πατέρας του, ο Παπα-Άγγελος, πέθανε στις 14 Σεπτεμβρίου 1891: *Ὁ πατήρ μου παπα Ἄγγελος ἀπεδήμησεν Σεπτεμβρίου 14 ἡμ. Σαβάτω ὥρα ἐννέα (9)*. Στο ίδιο σημείο, ο Παπα-Στέργιος αναφέρει, ότι γράφει τα του θανάτου του πατέρα του, του Παπα-Άγγελου, στο Σοχό στις 14 Σεπτεμβρίου 1891: *1891 Σεπτεμβρίου 14 παπά Στέργιος ἐκ Σοχοῦ γράφω ταῦτα*.

Από τον Παπα-Άγγελο έλαβαν το επώνυμο *Παπα-Αγγελίδης* ή *Παπα-Άγγέλου*, τόσο ο Παπα-Στέργιος, όσο και ο πρεσβύτερος αδελφός του, ο Παναγιώτης, ο πρωτότοκος γιος του Παπα-Άγγελου.

Ο Παναγιώτης γεννήθηκε στο Σοχό, το 1837, και ασχολήθηκε ιδιαίτερω με την Εκκλησιαστική Μουσική. Από το 1860 και ύστερα εγκαταστάθηκε στα Σέρρας και ήταν γνωστός με το επώνυμο Παπα-Άγγελος και συνηθέστερα Παπα-Αγγελίδης. Άριστος γνώστης της Βυζαντινής Μουσικής, όπως και της Ευρωπαϊκής, έμεινε στα Σέρρας μέχρι το 1886. Κατά το διάστημα των εικοσιέξι ετών διαμονής και δραστηριότητάς του, υπηρέτησε ως ψάλτης και πρωτοψάλτης στο μητροπολιτικό Ναό των Αγίων Θεοδώρων. Από το 1886 μέχρι το 1896 υπηρέτησε, για μια δεκαετία, στην Ξάνθη και από το 1896 μέχρι το 1902, για μια εξαετία στην Καβάλα. Για πέντε χρόνια, μέχρι το θάνατό του (+20 Μαρτίου 1907) υπέφερε από χρόνια λαρυγγίτιδα. Κατά το διάστημα αυτό της ασθένειάς του, η Ορθόδοξη Ελληνική Κοινότητα

1. Για το “Ώρολόγιον τό μέγα” ιδές, Φίλιππου Ηλιού - Πόπης Πολέμη, Ελληνική Βιβλιογραφία 1864-1900, Συνοπτική αναγραφή, Τόμος Γ' 1891-1900 και Αχρονολόγητα, Αθήνα 2006, σ. 942.

της Καβάλας χορηγούσε στον Παναγιώτη Παπα-Αγγελίδη σύνταξη και μάλιστα τον έστειλε, για θεραπεία, στην Αθήνα. Από την αναφορά, που γίνεται, για τον Παναγιώτη Παπα-Αγγελίδη, στο επίσημο περιοδικό όργανο του Οικουμενικού Πατριαρχείου, την *Εκκλησιαστική Αλήθειαν*, στις 28 Απριλίου 1907, ύστερα από το θάνατό του, φαίνεται αυτό που ανέφερα πιο μπροστά, ότι ο Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης είχε αναστείλει την ψαλτική του δραστηριότητα στα πέντε τελευταία έτη της ζωής του. Το κείμενο της *Εκκλησιαστικής Αληθείας* έχει ως εξής: *Ἀγαθὴ πρᾶξις ἀξιέπαινος. - Ἐκ τοῦ “Φάρου τῆς Θεσσαλονίκης”* *μανθάνομεν ὅτι, θανόντος τῆ 20 μαρτίου παρελθόντος, ἐν ἡλικίᾳ ἑβδομήκοντα ἐτῶν, ἐν Καβάλλᾳ, τοῦ δοκίμου ἱεροψάλτου Παναγιώτου Π. Ἀγγελίδου, τοῦ ἐκ Σοχοῦ τῆς Μακεδονίας, ὑπηρετήσαντος δέ ὡς ἱεροψάλτου 26 ὅλα ἔτη ἐν Σέρραις, 10 ἐν Ξάνθῃ καὶ 6 ἐν Καβάλλᾳ, ἡ κοινότης τῆς τελευταίας ταύτης πόλεως ἐκήδευσεν αὐτὸν πανδήμῳ ἀπὸ τοῦ κοινοτικοῦ ταμείου. Ὁ δὲ μᾶλλον ἀξιέπαινον καὶ μιμήσεως ἄξιον, ὅτι κατὰ τὴν πενταετῆ διάρκειαν τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ (λαρυγγίτιδος χρονίας) ἡ Ὀρθόδοξος ἑλλην. κοινότης Καβάλλας ἐχορήγει αὐτῷ σύνταξιν καὶ μάλιστα καὶ εἰς Ἀθήνας ἀπέστειλεν αὐτὸν πρὸς θεραπείαν².*

2. *Εκκλησιαστική Αλήθεια*, Τόμ. 27 (1907), σ. 259. Δεν μπόρεσα να εντοπίσω το φύλλο της Εφημερίδας “Φάρος της Θεσσαλονίκης”, για να διαπιστώσω αν στα αναγραφόμενα σ’ αυτόν, στο Φάρο, υπάρχουν και άλλα χρήσιμα στοιχεία για τον Παναγιώτη Παπα-Αγγελίδη, τα οποία θα βοηθούσαν στην καλλίτερη γνώση και περιγραφή της προσωπικότητας και του έργου του. Ιδές και Γιώργου Κ. Αγγελιοπλάστη, Η βυζαντινή εκκλησιαστική μουσική στις Σέρρες. Δάσκαλοι και ιεροψάλτες μέχρι τις αρχές του εικοστού αιώνα, *Περιοδικό Γιατί* Αριθ. 25 - Σέρρας 1996, σ. 6, ο οποίος δέχεται, με βάση τις ειδήσεις της “Εκκλησιαστικής Αληθείας”, ότι ο Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης γεννήθηκε το 1837 και υπηρέτησε 26 χρόνια στα Σέρρας (1865-1891), 10 στην Ξάνθη και 6 στην Καβάλα, όπου και πέθανε σε ηλικία 70 ετών. Ιδές και του ίδιου, στο περιοδικό *Γιατί* αριθ. 30, Σέρρας 2000, σ. 2. Κατά την άποψή μου, η χρονολόγηση αυτή δεν λαμβάνει υπόψη το γεγονός, που αναφέρεται στην “Εκκλησιαστική Αλήθειαν”, ότι στον Παπα-Αγγελίδη «κατά τὴν πενταετῆ διάρκειαν τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ (λαρυγγίτιδος χρονίας) ἡ Ὀρθόδοξος ἑλληνική κοινότης Καβάλλας ἐχορήγει σύνταξιν καὶ μάλιστα καὶ εἰς Ἀθήνας ἀπέστειλεν αὐτὸν πρὸς θεραπείαν». Ἐτσι, υποθέτουμε, ότι κατά τα πέντε τελευταία χρόνια της ζωής του (1902-1907) δεν ήταν στην ενεργή ψαλτική δραστηριότητα. Συνεπώς θα πρέπει, τα 6 χρόνια της υπηρεσίας του, ως ιεροψάλτη Καβάλας, να τα τοποθετήσουμε αναλόγως, στο χρονικό διάστημα από το 1896 μέχρι το 1902, οπότε θα πρέπει να μεταθέσουμε και τα χρόνια της παρουσίας του

Και ο μικρότερος αδελφός του Παναγιώτη Παπα-Αγγελίδη, ο Ιερέας Παπα-Στέργιος Παπα-Αγγελίδης, μας δίνει λίγα στοιχεία για τον αδελφό του. Σ' ένα μουσικό βιβλίο τη *Μουσική Βιβλιοθήκη, Τόμος πρώτος*, που εκδόθηκε το 1868 από το Πατριαρχικό Τυπογραφείο, στην Κωνσταντινούπολη³, διευθυνόμενο από τον Βασίλειο Δ. Καλλίφρονα, στη σελίδα α', του εμπρόσθιου εσώφυλλου, αναγράφει ο Παπα-Στέργιος με το χέρι του, το θάνατο του αδελφού του: *Ἀπέθανε ὁ Παναγιώτης παπα Ἀγγελίδης ψάλτης εἰς Καβάλλα, εἰς τό ἔτος 1907 Μαρτίου 20, ἡμέρα Τρίτη, ὥρα 8. Ἡ “Μουσική” αὐτή “Βιβλιοθήκη”, ὅπως αναγράφεται στήν ἴδια σελίδα, ἦταν Κτῆμα τοῦ Παπαῦ Στεργίου παπαῦ Ἀγγελίδου εἰς τό 1900 ἀγοράσθηκε.*

Και σ' ένα άλλο μουσικό βιβλίο, ένα *Δοξαστάριον*, έκδοση του 1836⁴, το οποίο ανήκε, στην αρχή, στον Παναγιώτη Παπα-Αγγελίδη και αργότερα πέρασε και αυτό στην κατοχή του Παπα-Στέργιου Παπα-Αγγελίδη, στη σελίδα β' του εσώφυλλου, πριν από το εξώφυλλο στο τέλος του βιβλίου, αναγράφονται επίσης: *Ὁ Παναγιώτης ὁ ψάλτης τῆς Καβάλλας ἀπέθανε εἰς τό ἔτος 1907 Μαρτίου 20. Καί στή σελίδα β' τοῦ Δοξασταρίου αναγράφονται τα ἐξῆς: Κτῆμα τοῦ Παπαῦ Στεργίου παπαῦ Ἀγγέλου καί Ἐκ τῶν τοῦ Παναγιώτου παππαῦ Ἀγγελίδου πρωτοψάλτου Σερρῶν.*

Και τα δύο αυτά μουσικά εγχειρίδια, η *Μουσική Βιβλιοθήκη* και το *Δοξαστάριον*, βρίσκονται σήμερα στην κατοχή της οικογένειας του Πολυχρόνη Αγγέλου Παπαστεργίου, εγγονού του Παπα-Στέργιου Παπα-Αγγελίδη.

Ο Παπα-Στέργιος γεννήθηκε στο Σοχό, την 1 Αυγούστου του 1857, ημέρα Σάββατο. Σε ηλικία 33 ετών, στις 30 Μαΐου 1890 χειροτονήθηκε Ιερέας από το Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Σωφρόνιο Χρηστίδη⁵. Ο ίδιος ο Παπα-Στέργιος μας πληροφορεί για τα δύο αυτά

στην Ξάνθη (1886-1896) και στα Σέρρας (1860-1886).

3. Για τη “Μουσική Βιβλιοθήκη” ιδές, Φίλιππου Ηλιού-Πόπης Πολέμη, *Ελληνική Βιβλιογραφία 1864-1900, ό.π., τόμος Α' 1864-1879, Αθήνα 2006, σ. 308.*

4. Για το “Δοξαστάριον” ιδές, Φίλιππου Ηλιού κατάλοιπα, *Ελληνική Βιβλιογραφία του 19ου αιώνα. Βιβλία-Φυλλάδια, τόμ. Γ'. Τα Οθωμανικά χρόνια - Α' - 1833-1844, Επιμέλεια Πόπης Πολέμη, Επιστημονικοί συνεργάτες Αναστασία Μυλωνοπούλου, Ειρήνη Ριζάκη, Αθήνα 2016, σ. 179.*

5. Κατά την Εκκλησιαστική Αλήθειαν, τόμ. 9 (1889), σ. 385 ο Ιωαννίνων Σωφρόνιος Χρηστίδης εκλέχθηκε Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης την

σημαντικά γεγονότα της ζωής του. Στο *Ώρολόγιον τό μέγα*, που αναφέραμε και πιο πάνω, σημειώνει στη σελίδα ε', εκτός των άλλων, και τα εξής, για τον εαυτό του: *ἐγώ ὁ ἴδιος γράφω ὁ Παπά Στέργιος ἐγενίθην εἰς τό ἔτος 1857 Αὐγούστου πρώτη ἡμέρα Σαβάτω... ὁ Ἄνωριθής Παπά Στέργιος ἐχειροτονίθην Ἱερεύς εἰς τό ἔτος 1890 ἀπό τόν Παναγιώτατον Κύριον Κ(ύριον) Σωφρόνιον τῆς Θεσ(αλο) νίχης Μαΐου 30.*

Ἦταν ἐπόμενο, ἦταν πολύ φυσικό, ὁ Παπα-Στέργιος νὰ κληρονομήσει τὰ βιβλία του μεγαλύτερου κατά εἴκοσι ἔτη ἀδελφοῦ του, τοῦ Παναγιώτη, μίᾳ καὶ ὁ Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης δὲν εἶχε γιό· εἶχε μίᾳ μόνο θυγατέρα, τὴν Ελένη, ἐνῶ ὁ Παπαστέργιος ἦταν Ἱερέας. Σύμ-

Πέμπτη 28 Σεπτεμβρίου 1889, διαδεχθεῖς τὸν παραιτηθέντα Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Γρηγόριο Καλλίδη. Ὑστερα ἀπὸ τριάμισι περίπου χρόνια υπέβαλε τὴν παραίτησή του, τὴν ὁποία τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο δὲν ἀποδέχτηκε στὴ συνεδρία τῆς ἑκτῆς Ἀπριλίου 1893, *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια*, τόμ. 13 (1893), σ. 41. Στις 20 Ἀπριλίου 1893, ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπειδὴ ὁ Σωφρόνιος ἐπέμενε στὴν παραίτησή του, «ἀπεδέξατο, εἰ καὶ μετὰ λύπης, τὴν παραίτησιν αὐτοῦ», *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια*, τόμ. 13 (1893), σ. 57. Τελικῶς, τὴν Τρίτη 4 Μαΐου 1893, ἐγίνε δεκτὴ ἡ παραίτησή του, *Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια*, τόμ. 13 (1893), σ. 73. Μετὰ τὴν παραίτησή του κατέφυγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, παραμείνας στὴν Ἱερά Μονὴ Σταυρονικήτα πέραν τοῦ ἔτους. Στις 23 Φεβρουαρίου 1895 ἐκλέχτηκε Μητροπολίτης Λέρου καὶ Καλύμνου. ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΩΦΡΟΝΙΟ ΙΔΕΣ, Αλεξάνδρου Ν. Λέτσα, *Ἱστορία τῆς Θεσσαλονίκης*, τόμ. II., Θεσσαλονίκη 1963, σσ. 167-168· Ἀρχιμανδρίτου Αἰμιλιανοῦ Τσακοπούλου, *Ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι κατὰ τοὺς Κώδικας τῶν Ὑπομνημάτων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ὁρθοδοξία*, τόμ. 32 (1957), σ. 476 (3.5.1863, ἀπὸ Πρωτοσύγκελλος τῆς Μητρόπολης Ἄρτας, ἐκλέχτηκε Μητροπολίτης Βέρροιας)· τόμ. 33 (1958), σ. 14 (26.5.1869, Μητροπολίτης Ἰωαννίνων)· σ. 282 (25.9.1889, Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης)· σ. 290 (παραιτηθέντος οἰκειοθελῶς ἀπὸ τὴν Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, στις 4.5.1893, Θεσσαλονίκης Μητροπολίτης ἐκλέχτηκε ὁ Μητροπολίτης Σισανίου Ἀθανάσιος Μεγακλής)· σσ. 293-294 (23.2.1895, ἐκλέχτηκε Μητροπολίτης Λέρου καὶ Καλύμνου)· σ. 299 (13.5.1897, Μητροπολίτης Νικαίας)· σ. 403 (22.5.1902, ἐπανήλθε στὴ Μητρόπολη Ἰωαννίνων)· σ. 408 (παραιτήθηκε οἰκειοθελῶς ἀπὸ τὴν Μητρόπολη Ἰωαννίνων καὶ τὴν 1η Ἰουνίου τὸν διαδέχτηκε ὁ ἀπὸ Πισσιδεῖας Γεράσιμος Τανταλίδης· ὡς πρῶην Μητροπολίτης Ἰωαννίνων ὁ Σωφρόνιος Χρηστίδης, ἀπέθανε στὴν Ἀθήνα, στις 15 Νοεμβρίου 1910. Στὴν *Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν*, τόμ. 30 (1910), σσ. 349-350, στις 15 Νοεμβρίου 1910, ἀγγέλλεται ὁ θάνατός του καὶ ἀναγράφονται σύντομα στοιχεῖα γιὰ τὴν κληρικὴ διαδρομὴ του.

φωνα με την προφορική πληροφορία του Πολυχρόνη Παπαστεργίου, ο Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης νυμφεύθηκε τη Χρυσάνθη από το Σοχό και απέκτησε ένα παιδί, την Ελένη, η οποία παντρεύτηκε το Σερραίο χρυσοχόο Σπύρο Μαργαρίτη. Κατά το Νικόλαο Ταχινοζλή, ο Σπύρος έλαβε ως «β' σύζυγο την Ελένη (1879), το γένος Παναγιώτη και Δήμητρας Ψάλτη» και ότι «ο Παναγιώτης (1907, θάν.) Ψάλτης καταγόταν από το Σοχό της επαρχίας Λαγκαδά Θεσσαλονίκης και ήταν γνωστός και ως Παπα-Αγγελίδης⁶».

Στην κατοχή της οικογένειας Πολυχρόνη Παπαστεργίου, που διαμένει μονίμως στη Θεσσαλονίκη, βρίσκεται ένα ογκώδες μουσικό χειρόγραφο, με τον τίτλο ΔΟΞΑΣΤΑΡΙΟΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑΤΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΕΙΡΜΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΤΑΒ.(ΣΙΑΙ) ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ Π.(ΑΝΑΓΙΩΤΟΥ) Π.(ΑΠΑ) Α.(ΓΓΕΛΙΔΟΥ). Και στη ράχη του χειρογράφου αυτού αναγράφονται τα ίδια περίπου: ΔΟΞΑΣΤΑΡΙΟΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑΤΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΕΙΡΜΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΤΑΒΑΣ.(ΣΙΑΙ). Στην πρόσθια πλευρά του εσωφύλλου υπάρχουν ορισμένα ενδιαφέροντα στοιχεία: Τῆς βίβλου ταύτης ἡ ἀντιγραφή, ἐτελείωσε, παρά τοῦ μουσικογράφου Κ.(υρίου) Μηχαήλ Χρηστοδούλου ψάλτης τῶν Μ.(εγίστων) ταξιαρχῶν, κατά τό 1877 Ἰανουαρίου. Α! Παναγιώτης Α! ψάλτης Μητροπ(όλεως) Σερρῶν. Από αυτά φαίνεται ότι γραφέας του χειρογράφου είναι ο ψάλτης του μητροπολιτικού Ναού των Σερρών Μιχαήλ

6. Νικολάου Σωτ. Ταχινοζλή, Σερραϊκές Οικογένειες 19ος αιώνας-1913, Σέρρες 2013, σ. 200. Σ' ένα "Δοξαστάριον τοῦ ὄλου ἐνιαυτοῦ", στο οποίο περιέχονται "Δοξαστικά ... μελοποιηθέντα παρά Νικολάου πρωτοφάλτου Σμύρνης", και εκδοθέντα, για πρώτη φορά στη Σμύρνη το 1879, «συνεργεία καί δαπάνη τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αντωνίου Νικολαΐδου», στη σ. 296 του β' τόμου, ανάμεσα στους "ἐν Σέρρας" συνδρομητές, αναγράφεται και ο «Παναγιώτης παππά Ἀγγελίδης πρωτοφάλτης Σερρῶν», ο οποίος προμηθεύτηκε 2 αντίτυπα. Την αναγραφή αυτή αναφέρει, σε δύο μελετήματά του, ο Γιώργος Κ. Αγγειοπλάστης, Οκτώ κείμενα Σερραϊκής Μουσικής ιστοριογραφίας, Σέρρες 1996, σ. 24, σημ. 13 και Η βυζαντινή εκκλησιαστική μουσική στις Σέρρες, ό.π., σ. 6. Εδώ συμβουλευτήκα αντίτυπο του Δοξασταρίου που υπάρχει στο Δημοτικό Κέντρο Ιστορίας και Τεκμηρίωσης στο Βόλο. Για άλλα αντίτυπα του Δοξασταρίου ιδές, Αθ. Δ. Χατζηδμήμου, Σμυρναϊκή Βιβλιογραφία. Μέρος τρίτο (1877-1894), Μικρασιατικά Χρονικά, τόμ. 6 (1955), σ. 404, και Γεωργίου Ι. Χατζηθεοδώρου, Βιβλιογραφία της Βυζαντινής Εκκλησιαστικής Μουσικής, Περίοδος Α' (1820-1899), Θεσσαλονίκη 1998, σ. 159. Τις δύο αυτές καταγραφές αναφέρουν ο Φίλιππος Ηλιού και η Πόπη Πολέμη, Ελληνική Βιβλιογραφία 1864-1900. Συνοπτική αναγραφή, τόμος Α' 1864-1879, Αθήνα 2006, σ. 1188.

Χριστοδούλου, ο οποίος ολοκλήρωσε την αντιγραφή την 1 Ιανουαρίου του έτους 1877 και ότι του χειρογράφου αυτού κάτοχος είναι ο πρωτοφάλης του ίδιου Ναού Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης.

Ο μικρότερος αδελφός του Παναγιώτη Παπα-Αγγελίδη, ο Ιερέας Παπα-Στέργιος, που κληρονόμησε βιβλία και χειρόγραφα του, από τη χειροτονία του σε Ιερέα (30 Μαΐου 1890) και μέχρι το θάνατό του (1938), πρόσφερε τις υπηρεσίες του στην κωμόπολη Σοχού, με αγάπη προς τους συντοπίτες του και σεβασμό στο ιερατικό διακόνημά του. Ήταν αγαθός λευίτης, φιλακόλουθος, καλός μουσικός και φιλεύσπλαχνος. Ήταν και ολιγογράμματος, όπως φαίνεται από τα γραφτά του, από το χέρι του όμως διασώζεται μέχρι σήμερα, στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου Σοχού, η Ασματική Ακολουθία της Αγίας Κυράννας, της Νεομαρτύρισσας, η οποία κατάγεται από τη γειτονική με το Σοχό Βυσσώκα, τη σημερινή Όσσα, και μαρτύρησε στη Θεσσαλονίκη, στις 28 Φεβρουαρίου 1851. Στη σελίδα 20 της Ακολουθίας ο Παπα-Στέργιος σημείωσε τα εξής: *Ἀπεγράφη παρ' ἐμοῦ τοῦ Παπαῦ Στεργίου παπαῦ Ἀγγελίδου, ἐκ τῆς χώρας ταύτης (Σοχινοῖς) κατὰ τῶ ἔτος 1901, Ἰουνίου 25, δια μνημώσυνον καὶ ἐνθυμήσιον τῆς ψυχῆς μου. Ἀμήν.*

Σημαντικές υπηρεσίες πρόσφερε ο Παπα-Στέργιος και στο Μακεδονικό Αγώνα⁷.

Τα παιδιά του Παπα-Στέργιου, τρία αγόρια και δύο θυγατέρες, έλαβαν το επώνυμο Παπαστεργίου. Ένα από αυτά, ο Άγγελος Παπαστεργίου (16.8.1893-+18.6.1973) πρόσφερε επίσης σημαντικές υπηρεσίες στη Δημοτική Εκπαίδευση της περιοχής Λαγκαδά. Για πολλά χρόνια εργάστηκε με πολύ ζήλο ως δάσκαλος στη γενέτειρά του, στο Σοχό, αλλά και στην κωμόπολη του Λαγκαδά, εργάστηκε επίσης

7. Ο Άγγελος Κ. Ανεστόπουλος, Ο Μακεδονικός Αγών 1903-1908, τόμος Β', Θεσσαλονίκη 1969, στις σελ. 232-238, αναφέρεται στο κεφ. "III. Ἡ κωμόπολις Σωχού Λαγκαδά εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ Ἔθνους. Ἄγνωστες σελίδες τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος" στους Μακεδονομάχους του Σοχού' στις σσ. 234-235, γίνεται λόγος για τον Παπαστέργιο Παπαευαγγέλου' στη σ. 234 φωτογραφία του Ιερέα. Το ίδιο κείμενο του Ανεστόπουλου, με τη φωτογραφία, περιέλαβε ο Στέφανος Γεωρ. Κουτσιμανής στο βιβλίο του, Αντίλαλοι από τον Σοχόν και την περιοχή του, τόμος Α', Θεσσαλονίκη 1974, σσ. 116-122 (σσ. 117-118, ο λόγος για τον Παπαστέργιο Παπαευαγγέλου, και στη σ. 118 η φωτογραφία του). Ιδές και την έκδοση της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, Το Μεγάλο Συναξάρι. Αφανείς γηγενείς Μακεδονομάχοι (1903-1913). Νέα βελτιωμένη έκδοση, Θεσσαλονίκη 2011, σ. 114, όπου και η φωτογραφία του.

στα Στεφανινά και σε άλλα σχολεία της περιοχής⁸. Ο Άγγελος Παπαστεργίου σπούδασε ως δάσκαλος στο Υποδιδασκαλείο της Θεσσαλονίκης, με δαπάνη του Ελληνικού Προξενείου της Θεσσαλονίκης⁹. Ήταν, επίσης, κάτοχος της Βυζαντινής Μουσικής, δείγματα της οποίας αποτελούν κάποιες αντιγραφές μουσικών κειμένων που μας άφησε, δηλωτικές του γεγονότος ότι ήταν κι αυτός καλός χειριστής της μουσικής της Εκκλησίας μας.

Ό,τι κληρονόμησε ο Άγγελος Παπαστεργίου, σε βιβλία και χειρόγραφα, από τον πατέρα του, τον Παπα-Στέργιο, περιήλθαν στην κατοχή του γιου του, του Πολυχρόνη, και τώρα βρίσκονται στην κατοχή της οικογένειάς του¹⁰.

Ανάμεσα σ' αυτά τα κατάλοιπα του Παπα-Στέργιου, βρίσκεται και ένα μουσικό χειρόγραφο διαστάσεων 18x13, το οποίο αποτελείται από δύο μέρη. Στο πρώτο μέρος περιέχονται άσματα ποικίλης ποιητικής ύλης και διαφόρου περιεχομένου. Μεταφέρω εδώ, ότι ο Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης αναγράφει στο έτοιμο υπό έκδοση χειρόγραφο: *Άσματα έγκωμιαζόμενα εις Βασιλείς, Ίεράρχας¹¹ και (πασιάδες) ή*

8. Στα Στεφανινά εργάστηκε δύο φορές ως δάσκαλος, το 1912-1915 και το 1929-1930, όπως αναφέρει ο καταγόμενος από τα Στεφανινά Γεώργιος Κ. Κυρμελής, Στεφανινά. Δύο χιλιάδες χρόνια, Θεσσαλονίκη 2005, σ. 205, όπου και η φωτογραφία του. Ο Στέφανος Γεωρ. Κουτσιμανής, Αντίλαλοι από τον Σοχόν και την περιοχή του, ό.π., σσ. 310-311, κάνει σύντομο λόγο για τον Άγγελο Παπαστεργίου και παραθέτει φωτογραφία του στη σ. 311. Στη σ. 310, αναφέρει ότι ο Άγγελος Παπαστεργίου δίδαξε και στα δημοτικά σχολεία της Χωρούδας και της Αρέθουσας.

9. Αγγέλου Α. Ανεστοπούλου, Ο Μακεδονικός Αγών 1903-1908, ό.π., σ. 235' ιδές και Στεφάνου Γεωρ. Κουτσιμανή, Αντίλαλοι από τον Σοχόν και την περιοχή του, ό.π., σ. 310. Να σημειώσω εδώ, ότι στα Περιεχόμενα του βιβλίου του Στέφ. Κουτσιμανή αναγράφεται, από παραδρομή, ο Άγγελος Παπαστεργίου ως Άγγελος Παπαζαχαρίου.

10. Από ένα από τα χειρόγραφα αυτά, που οι σελίδες του ξεπερνούν τις 1.200, και περιέχει ποικίλης μορφής ποιητικά και μουσικά κείμενα, δημοσίευσα, από τις σσ. 923-935, εννέα τροπάρια από δύο Πατριάρχες Αλεξανδρείας, τους Αγίους Αθανάσιο και Κύριλλο, Αποστόλου Αθ. Γλαβίνα, Μελοποιημένα Τροπάρια προς τιμή των Αγίων Αθανασίου και Κυρίλλου Πατριαρχών Αλεξανδρείας, Εκκλησιαστικός Φάρος, τόμ. 74 (2003), σσ. 115-136.

11. Ιδές, Αποστόλου Αθ. Γλαβίνα, Μελοποιημένα άσματα προς τιμή Ιεραρχών της Μητροπόλεως Σερρών από το ανέκδοτο χειρόγραφο του πρωτοψάλτη Σερρών Παναγιώτη Παπα-Αγγελίδη (1837-1907), Πρακτικά

νομάρχας· Ἄσματα Σχολῶν· Ἄσματα ἐξωτερικά, Ἄσματα διάφορα τῆς διασκεδάσεως. Ἦτο ὅσα συνηθίζει ἡ πατρίς, ὡς καί διάφοροι κῶμαι καί μέρη τῆς Μακεδονίας. Ἰδίως δέ αἱ Σέρροι καί τά πέριξ αὐτῆς· χοροί διάφοροι. Ἀρχαῖα ἔθιμα εἰς τινά μέρη τῆς Μακεδονίας. Ἰδίως δέ εἰς τήν ἐπαρχίαν Σερρών, καί τά πέριξ (ταχιανός, νεο-νύμφων, συρτός, τσάμικος, καρσιλαμάς)· Εὐρωπαϊκοί χοροί (βάλς, πόλκα, σωτής, μάρσια, ἔθνικά, χορευτικά)· Βαυκαλικά, ἦτοι Τραγῶδια τῆς Μητροῦς, ἢ τῆς τροφουῦ (παραμάνας) αἴτινες κουνῶσαι τό παιδίον μέ τό Βαυκάλισμα (νανούρισμα) μαγεύουν ἢ ζαλίζουν αὐτό, καί ἀποκοιμίζουν διά τοῦ ὑπνωτικοῦ μέλους, τραγωδοῦσαι διαφόρους ἀσυναρτήτους στίχους· Ἄσματα σχολικά μονόφωνα¹².

Με τα ἄσματα αὐτά συνδέονται καί πρόσωπα γνωστά στον ευρύτερο ελλαδικό χώρο, ἀλλά καί ονόματα που χρειάζονται ἐρευνα, γιατί ἔχουν περιορισμένο, τοπικό ενδιαφέρον, ἢ γιατί οἱ συνθήκες τῆς εποχῆς δέν βοήθησαν στην πέρα ἀπό τα Σέρρας ἀναγνώριση τῆς ἀξίας τους. Ο Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης εἶναι ἀσφαλῶς το κυρίαρχο ὄνομα. Ἀλλά ονόματα εἶναι ο μελοποιός Μισαήλ Μισαηλίδης, ο Ἰωάννης Ζωγράφος Κέιβελης, ο στιχουργός Παναγιώτης Τανταλίδης, ο Γερμανός μουσικοδιδάσκαλος του Διδασκαλείου, του Δημητρίου Μαρούλη στα Σέρρας, Wilhelm Johnsen (Βίλχελμ Γιώνσεν ἢ Γιωνσεν καί Γιόνσεν), ο Γυμνασιάρχης ἀπό τα Δολιανὰ Ἰωάννης Καλοστύπης, ο Βασίλης Σταμούλης Ζαρκινός, ψάλτης καί γραμματέας τῆς Μητροπόλης Σερρών, ἡ παρθεναγωγός Χ. Σαμαρτζίδου καί οἱ ἀδελφοί Χ. Σαμαρτζίδη, ο περίφημος Ἱεροδιάκονος Σερρών Παρθένιος, ο ὁποῖος ἔψαλλεν περιπαθῶς ἓνα ἄσμα διασκεδάσεως, ο Βασίλειος Οικονόμος Νιγρίτας, ο Θεόδωρος Παπα-Παράσχος Φωκαεύς, ο Ν. Σιγάλας, ὁ περίφημος Βγιουλιστής Θωμάς καί ὁ περίφημος φλαουτιστής Ηλιάδης.

Β' Διεθνούς Επιστημονικοῦ Συνεδρίου, Οἱ Σέρρες καί ἡ περιοχή τους ἀπό τήν οθωμανική κατάκτηση μέχρι τή σύγχρονη εποχή. Β' τόμος, Σέρρες 2013, σσ. 875-888. Ἰδές καί στο τεύχος "Περίληψεις ἀνακοινώσεων", που ἐξέδωσε ἡ Δημοτική Ἐπιχείρηση Πολιτιστικής καί Κοινωνικής Ἀνάπτυξης (Δ.Ε.Π.Κ.Α.) του Δήμου Σερρών, ὅπου, στίς σσ. 79 καί 159, υπάρχουν περιλήψεις τῆς εἰσηγήσεως στο Συνέδριο, στην ἐλληνική καί στην ἀγγλική γλῶσσα, ἀντιστοιχῶς.

12. Περιγραφή του χειρογράφου ἰδές, Αποστόλου Αθ. Γλαβίνα, Παναγιώτη Παπα-Αγγελίδη πρωτοφάλη Σερρών (1837-1907) ἀνέκδοτο χειρόγραφο μελοποιημένων ἀσμάτων, Σεραϊκά Ἀνάλεκτα, τόμ. 4 (2006) σσ. 11-46 (καί Ἀνάτυπο, Σέρρες 2006).

Ο δεύτερος τόμος ή το Μέρος δεύτερον, όπως το επιγράφει, περιέχει ογδόντα τρία καραμανλήδικα άσματα. Ο ίδιος ο Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης, στην πρώτη σελίδα του δεύτερου αυτού μέρους αναγράφει ότι σ' αυτό περιέχονται διάφορα Σαρκιά διαφόρων ποιητών παλαιών τε και νέων. Όθωμανικών. Τά παρόντα του άοιδήμου Παναγιώτου Κηλιτζιανίδου Προυσαέως. Έκ της διφθόγγου άηδόνας αυτού έκδοθείσης κατά τό 1870. Ένα από τα Σαρκιά, που παραθέτει ο Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης, προέρχεται, όπως γράφει, έκ της Κάτω Καμενίκης Σερόρων, όπου διαιτώνται αί άτιμοι όρχίστριαι (κιουτσέκια) Άθηγκανίδες, και περίφημοι τραγουδίστριαι.

Συγγραφέας και μελλοντικός εκδότης του δίτομου έργου είναι ο Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης, όπως ο ίδιος αναφέρει. Στο Άσμα εις τήν ύποδοχήν του Α. Σερόρων Φιλοθέου Βρυεννίου κατά τό 1875, Δεκεμβρίου) 15. Στιχουργηθέν παρά του Ι. Ν. Καλοστύπη, μελοποιηθέν δέ παρά του Έκδότη Π(αναγιώτου) Σοχινού, αναγράφει εαυτόν ως εκδότη (σελ. 31, του χειρογράφου). Στο Άσμα εις τήν άναχώρησιν του πατριάρχου Ίωακείμ του (Γ'), έκ Θεσσαλονίκης, τονισθέν παρά του μουσικοδιδασκάλου, του Διδασκαλείου, εις τήν Εύρωπαϊκήν μουσικήν, μεταφρασθέν δέ παρ' έμου (Παναγιώτου Παπα-Αγγελίδου) εις τήν Έκκλησιαστικήν, δηλώνει ότι ο ίδιος, ο εκδότης, μετέφρασε άσματα του Διδασκάλου του Διδασκαλείου Σερρών Wilhelm Johnsen, στην εκκλησιαστική μουσική (σελ. 43-44, του χειρογράφου). Στα Άσματα τονισθέντα παρά Γκιόνσωνος, Μουσικοδιδασκάλου του Διδασκαλείου Σερόρων, εις Εύρωπαϊκήν μουσικήν, μεταφρασθέντα δέ παρά του έκδότη (Παναγιώτου Παπα-Αγγελίδου) εις τήν Έκκλησιαστικήν μουσικήν, αναγράφει εαυτόν ως μεταφραστή ασμάτων, του Γερμανού Wilhelm Johnsen, στη Βυζαντινή μουσική, αλλά και ως εκδότη αυτών (σελ. 46, του χειρογράφου). Τέλος, σ' ένα άσμα, που φάλλεται σε Νεκρώσιμη Ακολουθία, το Αίωνία ή μνήμη, αναφέρει ότι αυτός είναι ο εκδότης, ο Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης (σελ. 92, του χειρογράφου).

Η έκδοση του χειρογράφου αυτού απέβλεπε, προφανώς, στην κάλυψη των διδακτικών αναγκών του μαθήματος της Εκκλησιαστικής Μουσικής στο Διδασκαλείο των Σερρών¹³, τη διδασκαλία του οποίου

13. Για το Διδασκαλείο αυτό ιδές, Πέτρου Κ. Σαμσάρη, Ο Μακεδονικός Φιλεκπαιδευτικός Σύλλογος Σερρών. Η εκπαιδευτική και πολιτιστική του δράση. Σεραϊκά Ανάλεκτα, τόμ. 4 (2006), σσ. 57-112. Για την παιδεία στα Σέρρας ιδές, Ευάγγελου Γ. Στράτη. Οι ευεργέται και δωρηταί της

προβλεπόταν να αναλάβει ο Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης, ως πρωτοψάλτης του μητροπολιτικού Ναού των Αγίων Θεοδώρων Σερρών.

Στην Έκθεσιν, τῶν πεπραγμένων κατὰ τό τέταρτον καί πέμπτον ἀπό τῆς συστάσεως αὐτοῦ ἔτος (ἀπό 27 Μαΐου 1873 ἕως 30 Μαΐου 1875), την οποία υπέβαλε, στον ἐν Σέρραις Μακεδονικόν Φιλεκπαιδευτικόν Σύλλογον, ο Πρόεδρος του, διδάκτορας της Ιατρικής Ιωάννης Θεοδωρίδης, και δημοσιεύτηκε το 1875 στην Κωνσταντινούπολη, στο τυπογραφείο του “Φάρου του Βοσπόρου”, στη σελ. 23, αναφέρονται και τα εξής: *Τό Διδασκαλεῖον περιλαμβάνει ἐν τῷ παρόντι δύο τάξεις, ἐν αἷς διδάσκονται καταλλήλως ὅσον ἔνεστι πρὸς τόν σκοπόν τοιούτου ἰδρύματος Ἱερά, Ἑλληνικά, Μαθηματικά, Ἱστορία, μαθηματική καί πολιτική Γεωγραφία, Φυσική ἱστορία, Ἐκκλησιαστική μουσική, καί ἡ Γερμανική ἐκ τῶν λαλουμένων γλωσσῶν, ὑπό ἑξ̄ διδασκάλων μετὰ τοῦ κ. Διευθυντοῦ.*

Για την ανάθεση της διδασκαλίας του μαθήματος της Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς στον πρωτοψάλτη της Μητρόπολης Σερρών, κάνει ιδιαίτερο λόγο η Λυδία Παπαδάκη, η οποία αιτιολογεί το πού στόχευε μία προσπάθεια όλων των φορέων της πόλης των Σερρών: *Στά πλαίσια τῆς δημιουργίας ἑνός πρωτύπου συμπεριφορᾶς για τούς μαθητές καί τούς κατοίκους ἰδιαίτέρως τῶν ἀγροτικῶν κοινοτήτων, οἱ διδάσκαλοι ἦταν συχνά ὑποχρεωμένοι ὄχι μόνο νά ἐπιβλέπουν*

ελληνικῆς κοινότητας Σερρών και ἱστορία των εκπαιδευτηρίων της πόλεως Σερρών, Μακεδονικόν Ἡμερολόγιον 1909, του Παμμακεδονικοῦ Συλλόγου, Ἔτος Β', ἐν Αθήναις 1908, σσ. 142-144 και 144-157 ἀντιστοίχως Ἑλλης Ἀγγέλου-Βλάχου, Ἡ παιδεία εἰς τας τουρκοκρατουμένας Σέρρας, ἐν Αθήναις 1935 (σσ. 51-54 βιβλιογραφία) Πέτρου Θ. Πέννα, Ἱστορία των Σερρών, ἀπό τῆς ἀλώσεως αὐτῶν ὑπό των Τούρκων μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεώς των ὑπό των Ἑλλήνων 1383-1913, Αθήναι 1966, σσ. 393-438 Γιώργου Καφταντζή, Ἱστορία τῆς πόλεως των Σερρών και τῆς περιφέρειᾶς τῆς, τόμος τρίτος, Βυζαντινή περίοδος - Τουρκοκρατία - Νεώτεροι χρόνοι, Θεσσαλονίκη 1996, σσ. 333-377 Lydia Papadakis, Teaching the Nation Greek Nationalism and Education in Nineteenth Century Macedonia, Thessaloniki 2006, ss. 49-80 Ζωῆς Γαλάνη, Ἡ ἐκπαίδευση στο σαντζάκι Σερρών κατὰ τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, Διπλωματικὴ ἐργασία, που υποβλήθηκε στο Μεταπτυχιακὸ Πρόγραμμα Σπουδῶν του Τμήματος Προσχολικῆς Ἀγωγῆς και Ἐκπαίδευσης τῆς Παιδαγωγικῆς Σχολῆς του Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη 2009 (σσ. 161-168 βιβλιογραφία) Κυριάκου Παπακυριάκου, Ἱστορία του νομοῦ Σερρών. Ἀπό των ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεώς των το 1912-1913, Θεσσαλονίκη 2013, σσ. 520-560.

τήν άσκηση τών θρησκευτικῶν καθηκόντων τών μαθητῶν στό σχολεῖο ἤ νά τούς συνοδεύουν στήν ἐκκλησία, ἀλλά καί νά ὑπηρετοῦν οἱ ἴδιοι τήν κοινότητα ὡς ψάλτες. Τό ἔθιμο ἦταν παραδοσιακό, ἀλλά οἱ δάσκαλοι πού γνώριζαν ἐκκλησιαστική μουσική ἤ πού εἶχαν ἔστω κάποιες γενικές μουσικές γνώσεις σπάνιζαν. Ἡ διδασκαλία τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς στό Διδασκαλεῖο τῶν Σερρών ἀπό τόν πρῶτο ψάλτη τῆς Μητρόπολης ἀποσκοποῦσε νά καλύψει τέτοιες ἀναγκες¹⁴.

Εἶμαι τῆς γνώμης, ὅτι μία συνέπεια τῶν κοινοτικῶν ἐριδῶν τῆς πενταετίας 1870-1875 στα Σέρρες, ἦταν καί ἡ μὴ ἐκδοση τοῦ μουσικοῦ χειρογράφου, πού εἶχε ετοιμάσει γιὰ ἐκδοση ὁ πρωτοψάλτης τοῦ μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων Σερρών Παναγιώτης Παπα-Αγγελίδης.

14. Λυδίας Παπαδάκη, Ἡ γερμανική προτεσταντική προπαγάνδα στήν καθ' ἡμᾶς Ανατολή: Μία “μουσική ἐγκύκλιος” τῆς Ἱεραποστολικῆς Ἐταιρείας τοῦ Ρήνου καί οἱ κοινοτικές ἐριδες στίς Σέρρες (1870-1874), Ἰστωρ, τεύχος 10 / Σεπτέμβριος 1997, σσ. 69-70 ἰδέεσ καί Γιώργου Κ. Ἀγγειοπλάστη, Ἡ βυζαντινή ἐκκλησιαστική μουσική στίς Σέρρες, ὁ.π., σ. 4. Ἡ Λυδία Παπαδάκη στήν ἀνέκδοτή τῆς (;) διατριβή: Lydia Papadakis, Education and National Ideology in Ottoman Macedonia, c. 1869-c. 1882. The Greek Norman Schools of Serres and Sacolica, King's College London 1996, ὅπως μας πληροφορεῖ ὁ Γιώργος Κ. Ἀγγειοπλάστη, ὁ.π., σ. 8, σημ. 34, ἀναφέρει τόν πρωτοψάλτη Παναγιώτη ὡς τόν “πρῶτο τῆ τάξει στίς Σέρρες”, στή σ. 133 ἰδέεσ, τὰ ἀναγραφόμενα, στή σ. 7, καθὼς καί τῆ σημ. 12, τοῦ Γιώργου Κ. Ἀγγειοπλάστη. Ὁ ἴδιος, σὲ ἄλλη ἐργασία του, Ἡ μουσική στήν πόλη τῶν Σερρών κατὰ τόν εἰκοστό αἰῶνα, Περιοδικό Γιατί, Ἀπρίλιος-Μάιος 2000 - Ἀρ. 298-299, σ. 147, ἀναφέρει ὅτι στα Σέρρες «ἀπό τοὺς πιο ὀνομαστοὺς δασκάλους τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς κατὰ τὸ 19ο αἰῶνα ὑπῆρξαν ὁ πρωτοψάλτης τῶν Ἁγίων Θεοδώρων Παναγιώτης Παπά-Αγγελίδης καί ὁ Σταμάτιος Ζαρκινός».

ΜΕΡΟΣ Α΄

Αρχεϊακό μουσικό υλικό
του Παναγιώτη Παπα-Αγγελίδη

* σελιδαρίθμηση χειρογράφου.

σ.1* Ἄσματα ἐγκωμιαζόμενα εἰς Βασιλεῖς, Ἱεράρχας, καί
(πασιάδες) ἢ νομάρχας.

Ἡ παροῦσα ἐκκλησιαστική δοξολογία φάλλεται κατὰ τὴν
ἐπέτειον ἐορτὴν ὀρθοδόξου Βασιλέως· τονισθεῖσα ὑπὸ Πανα-
γώτου π(α)π(ᾱ) Ἀγγελίδου Σοχινού, εἰς Ἦχον λ δ'. δ Νη

σ.2 Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ Βασιλεὺς καί
ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλλιάσεται σφόδρα. | Ἀλληλούϊα.
Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκας αὐτῷ καὶ τὴν
θέλησιν τῶν χειλέων αὐτοῦ ἐστέρησας αὐτόν. Ἀλληλούϊα.

σ.3 Ὅ,τι προέφθασας αὐτόν ἐν εὐλογίαις χρηστότη | τος, ἔθηκας
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθων τιμίων. Ἀλληλούϊα.
Ζωὴν ἠτήσατό σε καὶ ἔδωκας αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν,

σ.4 εἰς αἰῶνα αἰῶ | νος. Ἀλληλούϊα.

Ὅ,τι δώσεις αὐτῷ εὐλογίαν εἰς αἰῶνα αἰῶνος, εὐφρανεῖς αὐτόν
ἐν χαρᾷ μετὰ τοῦ προσώπου σου. Ἀλληλούϊα.

σ.5 Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐλπίζει ἐπὶ Κύριον καὶ ἐν τῷ ἐλέ | ει τοῦ
Ἵψίστου οὐ μὴ σαλευθῆ. Ἀλληλούϊα.

Ἵψώθητι Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου, ἄσωμεν καὶ
ψαλλοῦμεν τὰς δυναστείας σου. Ἀλληλούϊα.

Δόξα καὶ νῦν

σ.6 Κύριε σῶ | σον τόν βασιλέα καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν ἐν ᾗ ἂν
ἡμέρα ἐπικαλεσόμεθά σε. Ἀλληλούϊα.

*

Ἡ Ἀναβάσις εἰς τόν θρόνον τοῦ Μεγάλου Ἀνακτος Σουλτάν
Μετζίτ· εἰς ἦχον λέγετον Γ τος Β8
 λ

σ.7 Μεταξὺ κλεινῶν προγόνων, βα | σιλέων ἡγεμόνων,
βασιλεὺς ἀνηγορευθῆς στὸν προγονικόν σου θρόνον,
ἀντικείμενον ἀγάπης καταστάς εἰς τοὺς λαοὺς σου,
φιλοστόργως ἐπὶ τοῦτον ἐπιχέων τοὺς θεσμούς σου.

σ.8 | Πίν γιασιασύν πατισαχημῆζ Σουλτάν Ἀπδούλ

Μετζίτ ἐφεντιμής.

Σκῆπτρα εὐκλεῶς ἰθύνεις τοῦ Μεγάνορος πατρός σου,
καί τήν ἀλουργίδα φέρεις σύμβολον τῶν ἀρετῶν σου,
ὅστις πλεῖστα ἐστερνίσθης πάμπολλα ἐκπεραιώσας,
ἀνενδότως καί ἀτρομήτως τούς σκοπούς Σου κατορθώσας.
Πίν γιασια σύν πατισιαχημής, κ.τ.λ.

σ.9 Τάς μεγάλας του ιδέας καί πολιτικές ἀρχάς του,
κληροδότημα λαμβάνεις μιμηθείς τάς ἀρετάς του,
Βασιλεῦ εἰς νέαν τάσιν συμπροάγεις τούς λαούς σου,
φιλοστόργως ἐπί τοῦτον ἐπιχέων τούς θεοὺς | μούς σου.
Πίν γιασιασύν πατισιαχημής, κ.τ.λ.

Βασιλεῦ Ἀπδούλ Μετζίτα παροχεύς τῆς εὐνομίας,
ἄγκυρα πολλῶν ἐλπίδων, καί προστάτα τῆς παιδείας,
ζῆθι εἰς πολλούς αἰῶνας εὐκλεῶς τά σκῆπτρα φέρων,
τῶν ἐπιστημῶν καί φώτων νέαν κίνησιν παρέχων.
Πίν γιασιασύν πατισιαχημής, κ.τ.λ.

*

Τό ἴδιον Ἄσμα εἰς Ἦχον $\lambda \pi$ δ'. Νη

σ.10 Μεταξύ κλεινῶν προγόνων, Βασιλέων ἡγεμόνων,
Βασιλεῦς ἀνηγορεύθης στόν προγονικόν σου θρόνον,
ἀντικείμενον ἀγάπης καταστάς εἰς τούς λαοὺς σου,
φιλοστόργως ἐπί τούτων ἐπιχέων τούς θεσμούς σου.
Πίν γιασιασύν πατισιαχημής Σουλτάν Ἀπδούλ
Μετζίτ ἐφεντημής
καί οἱ ἀκόλουθοι στίχοι ὁσαύτως. Ζήτει ὄπισθεν.

*

Πολυχρονισμός τοῦ Σουλτάνου· εἰς Ἦχον $\lambda \pi$ δ'. $\delta \lambda$ $\overline{\chi}$

Πολυχρόνιον ποιῆσαι Κύριος ὁ Θεός, τόν μεγαλιότατον καί
φιλόλαον ἡμῶν Βασιλέα Σουλτάν Ἀπδούλ Μετζίτ Χάν.

σ.11 Κύριε φύλαττε αὐτόν, εἰς | πολλά ἔτη, εἰς πολλά ἔτη,
εἰς πολλά ἔτη.

*

Πολυχρονισμός τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Α΄
εἰς Ἦχον $\lambda \pi$ δ'. ν Νη

Πολυχρόνιον ποιῆσαι Κύριος ὁ Θεός, τόν θεοσεβέστατον καί
φιλόχριστον Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, Γεώργιον Χριστιανόν τόν
σ.12 πρῶτον, σὺν τῇ εὐσεβεστάτῃ βασιλίσση ἡμῶν Ὀλγα | καὶ τῷ
εὐσεβεστάτῳ διαδόχῳ αὐτῶν Κωνσταντίνῳ. Κύριε φύλαττε
αὐτούς εἰς πολλά ἔτη, εἰς πολλά ἔτη, εἰς πολλά ἔτη.

*

σ.12-16 | Πολυχρονισμός τοῦ ἰδίου τετραφώνων ⁽¹⁾
παρά Μ. Μισαηλίδου. ν Νη
(Στο τέλος του Πολυχρονισμού, στη σ.16, προστίθεται το: ζήτω, ζήτω).

*

σ.17 | Ἄσμα εἰς τὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑποδοχὴν τοῦ Σουλτάν
Μετζίτ. Ἦχος $\lambda \pi$ δ'. Νη χ

Ὡς εἰ παρέστηγας Ἄναξ Ἀβδούλ Μετζίτα ἐκ καλικόλπου
ὀλβίας τέχθονας, δορυφέρων ἀγαθοσύνην καὶ ἀνταπόδοσιν
ἀρετῆν. Μάλα πρᾶε Βασιλεῦ, ἐλεῦ, ἐλεῦ. Ζῆθι Βασιλεῦ,
ναὶ ζῆθι ὁ Σουλτάν ὁ Ἀβδούλ Μετζίτης Χάν,
ναὶ ζῆθι ὁ Σουλτάν ὁ Ἀβδούλ Μετζίτης Χάν.

σ.18 | Χαίρων παράδεξι ψυχᾶς ἀτμηλήτους,
μύρα καὶ δῶρα ψυχῶν νεανικῶν,
εὐλαβῶς Σοὶ προσερχομένων,
φωνῆν τε μίαν ἀφεισῶν.
Μάλα πρᾶε Βασιλεῦ, κ.τ.λ.

1. Τό Α. τό Β. τό Γ. τό Δ. ἐννοοῦν ὅτι ὁ εἶς πρέπει νά ψάλλῃ τὴν σειρὰν τοῦ Α. ὁ ἕτερος τοῦ Β. καὶ ὁ ἕτερος τοῦ Γ. καὶ ὁ ἕτερος τοῦ Δ. κ.λ.π. ἢ καὶ ἀνά δύο ἢ τρεῖς τὴν κάθε σειρὰν, ἢ ἄρμονία πληρωθῆσεται.

Καί χαίρων πρόϊθι μετά στοργής καί πόθου,
λαούς ἰθύνων καί χώραις ἐφορῶν,
δόξη, πλούτη, εὐδαιμονία,
πάντας προάγων καί συντηρῶν.

Μάλα πρᾶε Βασιλεῦ, κ.τ.λ.

*

*Ἄσμα, εἰς τήν ἐν Θεσσαλονίκη ὑποδοχὴν τοῦ Σαδραζάμ
Μεχμέτ Πασιᾶ. Εἰς τό ἴδιον μέλος ὡς ὀπισθεν.*

Λίαν εὐφρόσυνος ἡμέρα ἢ παροῦσα,
παρέστη πᾶσι μ' ἐλπίδας ἀγαθάς,
τάς καρδίας ζωογονοῦσα,
μ' εὐεργεσίας βασιλικάς,
φύλαττε παμβασιλεῦ, (ἀγαθῶν διανομεῦ) δίς
σῶσον εὐκλεᾶ, ναί σῶσον εὐκλεᾶ
τόν Βεζίρ Μεχμέτ Πασιᾶ.

σ.19 | Προβαίνει ἔνδοξος λαῶν τό σέβας φέρων,
καί εὐγνωμόνως αὐδῆ καλημαλεῖ (sic),
ἄρεταί σου Χορός τῶν νέων,
καί νεανίδων δοξολογεῖ.
Φύλαττε παμβασιλεῦ ἀγαθῶν διανομεῦ,
σῶσον εὐκλεᾶ, ναί σῶσον ὦ Θεέ!
Τόν Βεζίρ Μεχμέτ Πασιᾶ.

*

Εἰς ὑποδοχὴν Βαλὴν ἢ Πασιᾶν· εἰς τό ἴδιον μέλος, ὡς ἄνωθεν.

Ὡς εὐπαρέστηκας (δεῖνα) πασιᾶ ἐφέντι,
εἰς τήν δε πόλιν τήν εὐκλεᾶ Σερρῶν ἢ (δεῖνα),
ἥτις προθύμως σέ ὑπεδέχθη,
κι' ἀγαλλομένη ἄδει τρανῶς,
φύλαττε παμβασιλεῦ (ἀγαθῶν διανομεῦ) (δίς)
σῶσον εὐκλεᾶ, ναί! σῶσον ὦ Θεέ!
τόν (δεῖνα) Βαλή πασιᾶ.

Χαίρων παράδεξαι, εὐχάς ἀτημελήτους,
μύρα καὶ δῶρα ψυχῶν νεανικῶν,
εὐλαβῶς Σοι προσερχομένων,
φωνήν τε μίαν ἀφεισῶν,
φύλαττε παμβασιλεῦ, κ.τ.λ.

σ.20 | Καὶ χαίρων προίθι μετὰ στοργῆς καὶ πόθου,
ὅπως ἰθύνεις τὴν πόλιν (δεῖνα) ἢ (τὴν χώραν)
δόξῃ, κόσμῳ, εὐδαιμονίᾳ
πλουτίζων ἅμα καὶ συντηρῶν.
Μάλα προᾶε Ἑγεμῶν ὑπηκόων τῶν πιστῶν,
τοῦ Σουλτάν Ἀζίζις Χάν ὃν φρούρει ὦ Θεέ!
ναί! κράτυνον Θεέ! εἰς αἰῶνας εὐτυχῆ.

*

Εἰς τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Σαδραζάμ Μεχμέτ πασιᾶ
ἐκ Θεσσαλονίκης. Ἦχος λ' δ'. Νη λ'

Ἵπουργόν σεβαστόν πανδημοί ὅτε δὴ προπέμφωμεν συμφωνῆ
μίαν πρὸς τόν Θεόν καλώντων χορηγῶν· μίαν πρὸς τόν Θεόν
καλώντων χορηγῶν, εὐπλοε Σαδραζάμ κλεινέ χορεία μαθητῶν
σ.21 σοι πανδήμως προσλαλεῖ χορός μα | θητριῶν.

Ζωὴν Σοι ἀγλαὴν σου Βεζίρ ἀγαθῶν φωνήσωμεν Σοί δοτήρ
τῶν πᾶσι προσιτῶν συνάμα ποθητῶν
Εὐπροε Σαδραζάμ κλεινέ, κ.τ.λ.

*

Εἰς Ἀναχώρησιν Πασιᾶ· εἰς τό ἴδιον μέλος, ὡς ἄνωθεν.

Δεῦτε δὴ μαθητῶν οἱ χοροί, ἐν χαρᾷ προπέμφωμεν πανδημοί,
Νομάρχην τόν κλεινόν (δεῖνα) καὶ (δεῖνα) Πασιᾶ!
Εὐδοῦ ἡγέτα κλεινέ, χορεία μαθητῶν
σοί πανδήμως προσλαλεῖ.

1. Οἱ πασιᾶδες φέρουσι δύο ὀνόματα ἅπαντες· τοῦτο ἐφαρμόζεται καὶ εἰς ποι-
μενάρχας.

σ.22 | Δόξαν δός ἀγαθῶν χορηγέ, κ' ὑγιᾶ συντήρησον ὦ Θεέ!
 ἡμῶν διοικητήν (δεῖνα) καί (δεῖνα) πασιᾶ.
 Εὐοδοῦ Ἑγέτα κλεινέ, κ.τ.λ.
 Κηδεμῶν τῶν καλῶν Ἑγεμῶν, πατρικῶς ἐπίβλεπε ἐφ' ἡμᾶς
 καί πρόσδεξαι ἡμῶν τόν ὕμνον εὐμενῶς (δίς)
 Εὐοδοῦ Ἑγέτα κλεινέ, κ.τ.λ.

*

*Ἄσμα, εἰς τήν ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐπάνοδον τῆς Α.Α. Μεγα-
 λειότητος τοῦ Σουλτάνου. Μελοποιηθέν παρά Ι. Ζωγράφου
 Κεῖβελη. Στιχορρηγῆθέν δέ ὑπό ΙΙ. Τανταλίδου.*

Ἦχος λ̣ δ'. Νη λ̣

σ.23 Ἐγείρου εἰς ὑποδοχὴν τῆς δόξης σου, ἐγείρου τῶ | ν
 πόλεων ἢ βασιλῆς,

ἰδού ἀπό ζεφύρου ὁ ἥρωρς Αὐτοκράτωρ σου δεδοξασμένος ἦκει

σ.24 οὗ ὁ κατάπλους θρίαμβος, ὡς ὁ ἀπό | πλους νίκη.
 Πίν γιασιασύν πατησιαχημῆζ μου τοῦ σαναδζιου μλε τζιχάν.

Δός δόξαν, πόλις τῶ Θεῶ, παρ' οὗ τό τηλικούτον,
 προώριστο τεράστιον εἰς τόν αἰῶνα τοῦτον·
 ὁ τῆς Ἐώας ἥλιος εἰς Δύσιν ἀνατείλας,
 φυλάς κατεγοήτευσε καί βασιλείας φίλας.

Εἶδον ἀλλόθροοι λαοί, καί κυβερνήσεις εἶδον,
 τό ἄστρον τῶν τῆς γηραιᾶς Ἀνατολῆς ἐλπίδων,
 καί κραταιοί τόν κραταιόν σκηπτοῦχοι τόν σκηπτοῦχον,
 Χριστιανοί τόν τοῦ Ὁσμάν ἠγάπαντο ξιφοῦχον.

ᾠ! χαῖρε, πόλις, καί λαοί εὐδαίμονες σκιρτᾶτε!
 ἐπέστη ὁ ποθούμενος. Ἴδου ὃν ἀγαπάτε.

ᾠ! πάρεσο φιλόκαλε Μονάρχα τῆς Τουρκίας,
 σ.25 | καί ζῆθι τῶν λαῶν ζωή, ψυχὴ τῆς βασιλείας.

*

1

Ἄσμα Ἀδόμενον κατά τήν ἐπέτειον ἑορτήν τοῦ Α:
Σερῶν Νεοφύτου· ὑπό Β. Οἰκονόμου Νιγηρίτης.

Ἦχος ᾠ Γα $\bar{\chi}$

Νῦν ἡμέρα ἀνατέλλει πάντερπνος καί ἱερά,
πάντερπνος καί ἱερά,

σ.26 νῦν ὁ θεῖος Ἱεράρχης, τῶν Σερῶν ὁ ποιμενάρχης
ἑορτάζ' ἀγαλλομένως ἑορτήν τοῦ ἰ ἐν χαρᾷ,
ἑορτάζ' ἀγαλλομένως ἑορτήν τοῦ ἔν χαρᾷ.

*

σ.27 Τό ἴδιον Ἄσμα εἰς Ἦχον $\frac{\lambda}{\eta}$ Πα τοῦ αὐτοῦ
(μόνο, ὅτι στό τέλος ἔχει: ἑορτάζ' ἀγαλλομένως ἰ ἑορτήν τοῦ ἐν
χαρᾷ, ἑορτήν τοῦ ἐν χαρᾷ).

Ἐπιχε ἀπό καρδίας εὐλογίας καί εὐχάς,
εἰς μικρούς τε καί μεγάλους μαθητάς καί διδασκάλους,
πρός Θεόν ἀφιεμένους, ἐγκαρδίους προσευχάς.

Ὅμοθυμαδόν οἱ πάντες συσκιρτήσωμεν φαιδρῶς,
δεξιάν του τήν Ἁγίαν, Ἱεράν τε καί τιμίαν,
ἀσπασθῶμεν, καί σύν τούτῳ ἑορτάσωμεν λαμπρῶς.

Φυτόν νέον ἐφυτεύθη ἐν τῇ πόλει τῶν Σερῶν,
φυτόν εὖοσμον ὠραῖον εὐωδίαν ἐπιχέον,
καί ἀμάραντον συγχρόνως, ἐνταυτῷ καί δροσερόν.

Ἰπὸ τήν λαμπράν σκιάν του, ἀναπαύονται πολλοί,
ἔχοντες παρηγορίαν τήν λαμπράν του εὐωδίαν,
ὄρφανοί, πτωχοί, καί χῆραι, ἀσθενεῖς, τυφλοί, χωλοί.

1. Τά ἀρκτικά γράμματα τῶν στίχων φέρουσι τό ὄνομα αὐτοῦ· οὗτος εἶναι ὁ
νῦν Λαρίσης (Νεόφυτος Πετρίδης).

σ.28 Ἰ Τόν κλεινόν Ἀρχιερέα Μητροπόλεως Σερρών,
ὁ οὐράνιος Δεσπότης, τῆς ζωῆς ὁ ζωοδότης,
ὕγιᾶ διαφυλάττει φθάσαι πλήρη ἡμερῶν.

Εὐτυχῆς Μακεδονία! εὐτυχῆς εἶ, ᾧ! πατρίς!
ὁ φιλόμουσος Δεσπότης, Σύλλογος καί ἀδελφότης,
Σέ προάγουσι συντόμως· ζήτωσαν κράξον οἱ τρεῖς.
κατά 1868· Ἰανουαρίου 21.

*

*Εἰς τήν ἐν Σερραῖς ἔλευσιν τοῦ Ἁγίου Σερρών Νεοφύτου.
Παρά Σταμούλι Ζαρκινού. Τό 1867· Μαΐου 28·*

λ
π δ'. Νη

σ.29 Φαίδιμον αὐχός τῆς σεπτῆς Ἐκκλησίας (δῖς)
ἰθύνας πρώην τῆς καλῆς Θεσσαλίας ἰ | θύνας
πρώην τῆς καλῆς Θεσσαλίας, ἰθύνας πρώην
τῆς καλῆς Θεσσαλίας.

Εὐγείου χώρας τόν χριστώνυμον κληρον,
ἦν δ' ἔσχες φήμην οὐκ ἀπέδειξας λῆρον.

Ἐπί Σερρών νῦν θρόνον εὖ γέ καθίζεις,
ὄν ἀρετή φρεσί τ' ἀρτίους κλεῖζεις.

Θεόφρων ποιμήν καί καλός ἀρχιθύτης,
βιώης μακρόν ἀλλ' οὐχ ὡς παροδίτης.

Τῆς θείας σοφίας Κοσμήτωρ καί δότης,
τῆς τ' ἄλλης παιδείας πιστός θιασώτης.

Ἄγε σὴν ποιμνην εἰς εὐώδους λειμῶνας,
καί τά σχολεῖα εἰς θελξίνους ἀθώνας.

Χεῖλη παίδων ἀθῶων εἰς ταῦτα φοιτώντων,
καί εἰς τήν ἔλευσίν σου προφρόνως σκιρτώντων.

Τό ἐπιφώνημα

- σ.30 Ἵομοθύμως ἔπε | φημοῦσι καί πολλαίκις ἐπιφωνοῦσι,
ἡ δεξιά τοῦ πατρός μας τά σά τέκνα εὐλογεῖτω,
ὁ δέ ποιμῆν ὁ καλός μας ὁ Νεόφυτος, ζήτω, ζήτω.

*

Ἔτερον Ἄσμα ὑποδοχῆς τοῦ Νεοφύτου Σερρόων παρά τῶν παιδῶν τῆς δημοτικῆς σχολῆς· κατά το μέλος της σελίδος 20.

Δεῦτε δῆ μαθηταί ἀδελφοί,
εὐλαβῶς αἰνέσωμεν πανδημεῖ,
Δεσπότην τῶν Σερρόων τόν ὄντως Ἱερόν,
Ζῆθι Νεόφυτε κλεινέ, χορεῖα μαθητῶν
ζῆθι ζῆθι σοι προσφωνεῖ.

- σ.31 | Τό ὠραῖον ὡς νέον φυτόν,
φύλαττε ὦ ὕψιστε ἀνθηρόν,
Δεσπότην τῶν Σερρόων,
τόν ὄντως Ἱερόν,
Ζῆθι Ἀρχιερεῦ σοφέ
χορός τῶν μαθητῶν
τό ζῆθι ζῆθι προσφωνεῖ.

Ἐφ' ἡμᾶς τοὺς μικροὺς μαθητάς,
δός τάς εὐλογίας σου καί εὐχάς,
εὐλόγησον ὡς ἀγαθός Πατήρ,
Ζῆθι Νεόφυτε κλεινέ,
τοὺς παῖδας τῆς Σχολῆς,
ἦτοι τῆς συνδιδακτικῆς.

*

Ἄσμα εἰς τήν ὑποδοχῆν τοῦ Α. Σερρών Φιλοθέου Βρυενίου κατά τό 1875· Δεκεμβρο(ίου) 15. Στιχορρηθέν παρά τοῦ Ι. Ν. Καλοσύπη, μελοποιηθέν δέ παρά τοῦ ἐκδότου Π(απα-Ἀγγελίδου) Σοχινού. Ἦχος λ' δ'. Νη

σ.32 Ὡς ἠώς τοῦ μαΐου προβαίνεις,
Ἱεράρχα | κλεινέ τῶν Σερρῶν,
ἀγαλλίασιν φέρων τῷ τόπῳ,
καί χαράν εἰς τὰ πλήθη δωρῶν.

Τῶν Σερόραίων ὦ πόλις εὐφραίνου,
διαυγῆς τῆς προόδου πηγῆ,
Τηλαυγῆς μουσοτρόφος ἀδάμας,
τό σόν βῆμ' ἀσφαλῶς ὀδηγεῖ.

ᾠ! Τρίς χαιρε, σοφίας ταμεῖον,
ἡ κοινότης σκιρτώσα φωνεῖ,
μέ τὰ χεῖλη δ' ἀγνά ἡ νεότης,
τόν σεμνόν Ποιμενάρχην ὕμνεῖ.

Ἐπιφώνημα· νη. $\frac{\nu}{\alpha}$

σ.33 ᾠ! Θεέ ἄν ὁ ὕμνος τῶν παιδῶν,
εἰς τόν θρόνον σου φθάνει θερμῶς,
τόν ποιμένα ἡμῶν Θεέ σῶ | ζε,
ἵνα μέν' ὑψηλός ὁ βωμός.

*

Ἄσματα Σχολῶν

Τό παρόν φάλλεται κατά τήν ἡμέραν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν·
εἰς ἅπαντα τὰ Σχολεῖα. Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

σ.34 Μεγαλώνυμος ἡμέρα τῶν Γραμμάτων ἑορτή,
ἡ πασῶν σύ γλυκητέρα τίνος στῆθος δέν κροτεῖ,
εἰς τήν μνήμην ἡμῶν φέρεις τρεῖς σεπτούς Ἑλληνιστάς,
τῆς θρησκείας σύ ἐξαίρεις τρεῖς ἐξόχους λατρευτάς,
| τῆς θρησκείας σύ ἐξαίρεις τρεῖς ἐξόχους λατρευτάς.

ὁ Β' χορός

Ἄλκιμος μέ πάλλον στῆθος τῶν μειράκων ὁ χορός,
μέ ἑλληνικόν τό ἦθος πλήρης Ἱεροῦ πυρός·

καί οἱ ἀκόλουθοι στίχοι, ὡς τό Ἄλκιμος.
 Ψάλλει σέ καί ὄρκον δίδει τῶν προγόνων μιμητής,
 ν' ἀποβῆ ἀφεύκτως ἤδη, ἡ πατρίς ἔστω κριτής.
 Θ' ἀναστήσωμεν καί πάλιν τήν μεγάλην γενεάν,
 τήν Ἑλλάδα δέ μεγάλην θ' ἀναδείξωμεν θεάν.

Ἐτέρα στροφή γ'

Τούς θανόντας εὐλογοῦμεν τῆς παιδείας σκαπανεῖς,
 καί οἱ ἀκόλουθοι στίχοι ὡσαύτως.

σ.35 | Ἱεράρχας ἐξυμνοῦμεν καί ὑμᾶς καλοί γονεῖς,
 τοῖς προστάταις τῶν γραμμάτων τῶν σχολῶν τοῖς ἰδρυταῖς,
 τῶν μεγάλων τῶνπραγμάτων τοῖς ἐνθέρμοις ἐρασταῖς.

Ὁ Θεός ζωῆν καί σθένος ὁ Θεός ἄς χορηγῆ,
 τοὺς προάγοντας τό γένος ἡ πατρίς ἄς εὐλογῆ.

Ζήτω ζήτω ζήτω ἡ πατρίς μας
 Ζήτω ζήτω ζήτω ἡ πατρίς.

*

Ἄσμα δίφωνον· παρά Μησαήλ Μησαηλίδου μελοποιηθέν¹,
 εἰς Ἦχον λ δ'. Νη $\bar{\chi}$

σ.36 | Ἡ παιδεία τρισμέγιστον δῶρον,
 ὡς οὐράνιος ἄρτος μᾶς τρέφει,
 καί τῶν νέων τά μέτωπα στέφει,
 μέ ἀκτίνας ἀφθάρτου τιμῆς
 μέ ἀκτίνας ἀφθάρτου τιμῆς.

σ.37 | Τῶν προγόνων μας καύχημα ἦτο,
 καί κριπὶς ἀληθοῦς μεγαλείου,
 μέ τήν δάδα πυρός τῶν τοῦ θείου,
 ἄς προβαίνωμεν τώρα κη ἄμεις
 ἄς προβαίνωμεν τῶ.

1. Ψάλλουσιν οἱ μὲν τό Α, οἱ δέ τό Β.

τώρα κη 'μεις: Ἐπιφώνημα, περί τό τέλος ἐκάστου στίχου.

σ.38 | Εὐεργέτας ἐκείνους ὁ πλάστης,
εἰς τόν Κόσμον ἀπέστειλε πρῶτους,
νά σκεδάσουν τά νέφη τοῦ σκότους,
νά λαμπρύνουν ἀνθρώπου τόν νοῦν,
νά λαμπρύνουν ἀνθρώπου τόν νοῦν,

σ.39 | καί οἱ ἀκόλουθοι στίχοι ὡσαύτως.

Μή φανῶμεν ἀνάξιοι 'κείνων
μέ χρηστήν περί δόξης ἐλπίδα
τῶν Ἑλλήνων οἱ υἱοί τήν πατρίδα
εἰς τά πρόσω ἄει ἄς ὠθοῦν.

Πλήν τροφή γλυκητάτη ἄς ἦναι
καί χαρά δι' ἡμᾶς αἰωνία,
ἡ θεόπνευστος πίστις ἡ μία
ὁ Χριστός ἄς πληροῖ τάς εὐχάς.

Ἱεράρχα, σεπτή εὐφορία,
δι' ἡμᾶς εὐγενῶς προσπαθεῖτε,
ὡς μικράν ἀμοιβήν σας δεχθῆτε,
παρ' ἡμῶν ἐγκαρδίους εὐχάς.

*

Τοῦ αὐτοῦ· εἰς Ἦχον λ π δ'. Νη

σ.40 | Ὁ ἥλιος ζωοποιεῖ | καί δρόσος καί τά νέφη,
ἡμᾶς δέ πάντας ἡ πνοή τοῦ θεοῦ πλάστου τρέφει,
ὡς ἄνθη ἄς αὐξάνωμεν ἀθῶα τῆς πρωΐας,

σ.41 | καί πάντοτ' ἄς μανθάνομεν μαθήματ' εὐσεβείας.

Τά μάταια κοσμήματα ποτέ ἄς μή ποθῶμεν,
Χριστοῦ τά θεῖα ῥήματα γλυκά ἄς ποτισθῶμεν,
ἄς ἤμεθ' ἐλεήμονες πρὸς πάντας συμπαθοῦντες,
τῶν ὕβρεων ἀμνήμονες τήν βλάβην συγχωροῦντες.

Ἀγάπη χριστιανική τά στήθη μας ἄς τρέφει,

καί προκοπή πνευματική λαμπρόνους' ἄς μᾶς τρέφῃ,
ἄς ἔχωμεν τὴν ἀρετὴν ὀλόχρυσον ἀσπίδα,
καί τῆς πατρίδος τὴν τιμὴν ὡς μόνῃ μας φροντίδα.

*

*Ἄσμα ὑποδοχῆς τοῦ Ἁγίου Σερῶν ὅπερ παρελείφθη ἐκ τῆς
σειρᾶς του· συνταχθέν ὑπὸ Βασιλείου Οἰκονόμου· μελοποιη-
θέν δέ ὑπὸ τοῦ Π(αναγιώτου) π(α)π(α) Ἀ(γγελίδου) Σοχινού.*

σ.42 | Τῶν Σερῶν λαμπρά πόλις ἐγείρου,
παγγενεὶ δέ ὑπάντα πραῦν,
ἀφικνούμενον νῦν ἐκ ζεφύρου,
ἱεροῦ Ἱεράρχην ἐῦν.

Καί οἱ ἀκόλουθοι στίχοι

Ἥρημένος θεόθεν καθίζει,
εὔ γέ θρόνον Σερῶν ἀγλαῶς,
ὄν φωτὶ τῷ ἀπλέτῳ φωτίζει,
(ζήτῳ) χαίρων κραυγάζ' ὁ λαός.

σ.43 | Παγχαρῶς ἀνατέλλ' ἡ ἡμέρα,
ἀπαστρέπτει ἡλίου τό φῶς,
τόν τηλέκλειτον φέρει πατέρα,
ὄν ἐξέπεμψε μήτηρ τροφός.

Ἱεράρχ' ἐκλεκτέ τοῦ Κυρίου,
πλήρης δόξης καί πλήρης χαρᾶς,
πρόϊθι τοῦ πιστοῦ σου ποιμνίου,
ἐγκαρδίους εὐχὰς καθ' ὄρας!

ᾠ μουσῶν ταμειῖον εὔ ζῆθι!
ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ὁμάς,
σοὶ προσφέρει καρδίαν καί στήθη,
ἄγ' αὐτὴν εἰς παντέρπνους νομάς.

Ἐπὶ θρόνον Θεέ, ὑψιμέδων!
στήριζε Ἱεράρχην Σερῶν,

ἡ ἐγκάρδιος δ' αὐτῆ τῶν παιδῶν,
εὐφραίνεται μολπή τόν Σεμνόν.

*

σ.44 Ἄσμα εἰς τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ (Γ'),
ἐκ Θεσσαλονίκης, τονισθέν παρά τοῦ μουσικοδιδασκάλου,
τοῦ Διδασκαλείου, εἰς τὴν Ἱ. Εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν, μεταφρα-
σθέν δέ παρ' ἐμοῦ (Παναγιώτου Παπα-Ἀγγελίδου) εἰς τὴν
Ἐκκλησιαστικὴν. Ἦχος λ' δ'. Νη

Εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε, μουσοπόλοι προσοχή,
στὴν σχολή μας εὐλογίας ἐπιπέμπει καὶ εὐχάς,
σ.45 ἢ τόν αἰθέρ' ἅς ἐρεθίζει ὁ παιάν διαπασῶν,
σ.46 ζήτω, ζήτω πατριάρχης, ὁ προστά ἢ τῆς τῶν μουσῶν.
ζήτω, ζήτω πατριάρχης, ὁ προστάτης τῶν μουσῶν.

*

Ἄσματα τονισθέντα παρά Γκιόνσωνος, Μουσικοδιδασκάλου
τοῦ Διδασκαλείου Σερρών, εἰς Εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν, μετα-
φρασθέντα δέ παρά τοῦ ἐκδότου (Παναγιώτου Παπα-Ἀγ-
γελίδου) εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν. Καὶ τοῦτο κατὰ
τριφωνίαν, εἰς Ἦχον λ' δ'. Νη

σ.47 ἢ Ὡς θαυμαστόν τό ὄνομά σου ἐν πάσῃ Κύριε τῆ γῆ,
ὁ οὐρανός τας καλλονάς σου ἀπεικονίζει καὶ εὐλογεῖ,
σ.48 ἐκ θηλαζόντων σοί χειλέων αἶνον ἐξάγεις ἢ βρεφικόν,
ἐχθρόν κ' ἐκδικητὴν ἀρχαῖον καταδαμάζων καὶ νικῶν, νικῶν.

Τόν οὐρανόν τόν τῆς ἡμέρας τόν οὐρανόν τόν τῆς νυκτός,
τόν ἥλιον καὶ τοὺς ἀστέρας ἐθεμελίωσας αὐτός,
τί ἐστὶν ἄνθρωπος καὶ τοῦτον τὴν μνήμην σου ἀναπολεῖς;
υἱός ἀνθρώπου καὶ τοσοῦτον περιποιεῖσαι καὶ φιλεῖς;

Ὅπως βραχύ τι παρ' ἀγγέλους κατὰ τὴν φύσιν ἐλατῶν,
τιμῆ καὶ δόξῃ ἐπὶ τέλους κατεστεφάνωσας αὐτόν,
κατέστησας αὐτόν μονάρχην τῆς πλάσεώς σου ἰσχυρόν,

τῶν ἔργων ἐπιτρέψας ἄρχειν τῶν κοσμογόνων σου χειρῶν.

- σ.49 | Ὑπέταξας αὐτῷ ἀθρόα προβάτων ἔθνη καί βοῶν,
καί πάντα ὅσα τρέφει ζῶα τῶν πεδιάδων καί γαιῶν,
πτηνά νυκτά καί ἔρπετά σου, πᾶν ὅ,τι ζῆ καί σ' εὐλογῆ,
ὡς θαυμαστόν τό ὄνομά σου ἐν πάσῃ Κύριε τῆ γῆ.

*

Τοῦ αὐτοῦ, τετράφωνον. Εἰς τήν Σοφίαν. Ἦχος $\bar{\alpha}$ $\bar{\chi}$

- σ.50 Ἐκ τῆς ἀφθόνου σου πηγῆς, ὦ πνεῦμα τῆς σοφίας,
διάχυσον ἐπί τῆς γῆς | τό φῶς τῆς ἀληθείας,
τά τέκνα σου ὀδήγησον εἰς εὐμαθείας βίον,
σ.51 καί πλησμονήν χο | ρήγησον χαρίτων οὐρανίων.

Ἐνῷ ἀγωνιζόμεθα ἀγῶνα τῆς παιδείας,
διάλυσον δεόμεθα τά σκότη τῆς ἀγνοίας,
καί ὡς χρυσοῦν Παλλάδιον καί στέμμα τοῦ ἀγῶνος,
εἰς τῆς ζωῆς τό στάδιον δός δάφνην Ἐλικόνος (sic).

*

Ἔτερον τοῦ αὐτοῦ. Τρίφωνον. Ἦχος λ δ' . Νῆ $\bar{\alpha}$

- σ.52 Πᾶσα εἶν' ἔρημος αὐτή ἡ γῆ,
| μόνος ὁ οὐρανός πατρίς ἐμή,
ἐνταῦθα κίνδυνοι μέ περιβάλλουσι,
μόνη πατρίς ἐμή ὁ οὐρανός.
- σ.53 | Ξένος εἰμί ἐδῶ ὁδοιπορῶν μέ πόθον θε-
ωρῶ πρός οὐρανόν,
μέσον ἐχθρῶν παντοῦ κάμνω τόν δρόμον
μου πρός τήν πατρίδα μου τόν οὐρανόν.
- Μακράν ἀπό ἐμέ πᾶς γογγυσμός ἐμπρός
μου φαίνεται ὁ οὐρανός,
τέλος θνητῆς ζωῆς, τέλος καταδρομῆς καί
πάσης δοκιμῆς ὁ οὐρανός.

Τόν Ἰησοῦν ἐκεῖ ὅταν ἰδῶ θέλω συνδο-
ξασθῆ ἐν οὐρανῶ,
πάντες οἱ ἀγαθοὶ φίλοι Χριστοῦ πιστοί,
θέλω ἀναπαυθῆ ἐν οὐρανῶ.

*

Ἔτερον τοῦ αὐτοῦ. Ἦχος λ δ'. Νη χ (τετράφωνον).

σ.54 Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ
| καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώ-
ποις εὐδοκία.

*

Ἔτερον τοῦ αὐτοῦ. Ἦχος λ δ'. Νη χ

σ.55 Μὴ φοβεῖσθαι, ἰδοὺ γάρ εὐαγ | γελίζομαι ὑμῖν
χαράν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῶ,
ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτήρ,
ὃς ἔστι Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαυΐδ.

*

Ἄσμα φαλλόμενον ὑπὸ τῶν παιδῶν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ νέου
ἔτους. Τοῦ αὐτοῦ. Ἦχος λ δ'. Νη

σ.56 Μέ νέαν πάλιν σήμερον χαράν καὶ εὐφροσύνην,
πρὸς σέ Θεέ ἐρχόμεθα μέ ἰλαράν καρδίαν,
γιά νά σ' εὐχαριστήσωμεν, δι' ὅσα ἕως τώρα,
| κατὰ τό ἔτος παρελθόν, παρέσχες θεία δῶρα.

Δέν θέλεις ὀλοκαύτωμα καὶ ὑλικὰς θυσίας,
ἀλλά καθάργια πνεύματα καὶ ταπεινάς καρδίας,
διό εἰς Σέ προσφέρομεν τῶν δώρων τόν δοτήρα,
τούς ὕμνους, τὰς εὐχὰς ἡμῶν ὡς ὄλων τόν Σωτήρα.

Προφύλαξον, περίπτωξον καὶ σῶσον τὴν Πατρίδα,
ἀπομακρύνων ἀπ' αὐτῆς ἐχθρόν καὶ τυρῶνίδα,

καί τέλος δός ὦ ὑψιστε εἰς ὄλους μας ὑγείαν,
τό ἔτος νά διέλθωμεν μέ ἄκραν εὐτυχίαν.

*

Του αυτού. Ἦχος λ δ'. Νη χ

σ.57 Σέ μεγάλε σταυρέ προσκυνούσι,
οἱ πιστοί τῶν Ἑλλήνων λαοί,
σέ σημαίαν λαμπράν χαιρετοῦσι
τῆς Ἑλλάδας τά ὄρη κ' ἡ γῆ.
Σέ ἰ οὐράνιος κόρη ὑμνοῦσι,
τῶν ἀγγέλων οἱ θεῖοι χοροί
μηδείας καί λειμῶνες ἀνθοῦσι,
προστατεύεις κ' ἡ γῆ εὐφορεῖ.
Ἀδελφοί, ἐλυτρώθημεν ἅπαξ,
ἀσπασθῆτε καί σεῖς τόν Σταυρόν,
τοῦ Αἰγαίου πελάγους τό βάθος,
νά δεχθῆ τά δεσμά τῶν ζυγῶν.

σ.58 Τά λερά σας γυναῖκες ἀφῆτε,
τήν λευκὴν ἐνδυθῆτε στολήν,
καί στεμμέναι μέ δάφνας ὑμνεῖτε,
τῆς πατρίδος τήν νέαν ζωήν.
Ἀδελφοί ἐλυτρώθημεν ἅπαξ,
ἀσπασθῆτε καί σεῖς τόν Σταυρόν,
ἰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους τό βάθος,
νά δεχθῆ τά δεσμά τῶν ζυγῶν.

*

Προσευχή. Ἦχος λ δ'. Νη χ

ᾠ! βασιλεῦ ἡμῶν ἀπό τόν οὐρανόν ἰδέ ἡμᾶς,
Σύ μόνε ἀγαθέ, μόνε παράκλητε, μόνε
ἀληθινέ, σῶσον ἡμᾶς.

Καλόν ὁ θησαυρός, ζωήν ὁ χορηγός, ἐλθέ 'ς ἡμᾶς,
ὁ πανταχοῦ παρών, τά πάντα δέ πληρῶν,
ἀπό τῶν πονηρῶν σῶσον ἡμᾶς.
Ἐν ἡμῖν σκήνωσον ἡμᾶς καθάρισον, δέξου ἡμᾶς,
Ἄγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ὁ καί ἀθάνατος,
σῶσον ἡμᾶς.

σ.59 | Σέ, σέ δοξάζομεν καί ὁμοῦ κράζομεν, δόξα πατρί,
δόξα εἰς τόν Υἱόν, Κύριον τόν Θεόν,
κ' εἰς Πνεῦμα ἅγιον, νῦν καί ἀεί.

*

Εἰς τό ἴδιον μέλος ψάλλεται καί τοῦτο.

Θεέ πανύψιστε, ἐλέους Κύριε, πάτερ ἡμῶν,
Κλίνον, ἐπάκουσον ἀθῶαν δέησιν, ἀκάκων
αἵτησιν τῶν σῶν υἱῶν.

Τόν νοῦν ἀγίασον, ἔργα εὐλόγησον, χειρῶν ἡμῶν,
σὴν ἕξαπόστειλον θρόνον σου πάρεδρον,
σοφίαν πρόξενον τῶν ἀγαθῶν.

Τόν ποιμενάρχην μας, κοινόν πατέρα τε
πάντων ἡμῶν,
φύλαττε ἄνοσον, σῶον ἀκλόνητον, βραβεύων
Δέσποτα τήν ἀρετήν.

Τούς νῦν ἐφόρους μας Σχολῆς προστάτας τε καί
μαθητῶν, βράβευσον ἄνωθεν, ἀυξάνων
πάντοτε τήν προθυμίαν των ὑπέρ ἡμῶν.

σ.60 | Τούς εὐεργέτας μας, γονεῖς, πατρίδα τε
σῶζε ἀεί,
τούς διδασκάλους μας, διά τόν πόνο των,
πλουσίως ἄμειψον τῇ σῇ χειρί.
Μουσῶν τό κτήριον, πατρῶον λύκειον,
τό σεβαστόν

τήρει αείποτε, ανεπηρέαστον, τόν ζῆλον
αὔξησον τῶν Μαθητῶν.

*

Το παρόν ψάλλεται κατά το μέλος της σελίδος 20'

Ἦχος λ' δ'. Νη

Δεῦτε δὴ μαθηταὶ ἀδελφοί,
ἀρετὴν ὑμνήσωμεν πανδημεί,
αὐτήν μετὰ Θεόν καλοῦντες ὁδηγόν, (δίς)
χαῖρε ἀρετὴ σεμνή, χορεία μαθητῶν
Σέ πανδήμως ἀνυμνεῖ.

Ταύτην οἱ ἀγαθοὶ μαθηταὶ
ἔχοντες καθίστανται νικηταί,
ὑφ' ὅλων ζηλωτοί, Θεῷ δέ ἀρεστοί, (δίς)
Χαῖρε ἀρετὴ σεμνή, χορεία μαθητῶν,
Σέ πανδήμως ἀνυμνεῖ.

σ.61 | Σύ θεά, τοὺς θνητοὺς καθιστᾶς
οὐρανοῦ μετόχους καὶ ἐραστάς,
ἀπάντων τῶν καλῶν, γενναίων καὶ σοφῶν.
Χαῖρε ἀρετῇ, κ.τ.λ.

Σύ ποτέ Ἡρακλῆ τόν θνητόν,
Ἦρωα κατέστησας θαυμαστόν,
ἀνθρώπων βοηθόν θεόν τε καὶ κοινόν,
Χαῖρε ἀρετῇ, σεμνή κ.τ.λ.

Μέγαν σύ κι' ὡς θεόν τόν κλεινόν,
τοῦ Φιλίππου ἔδειξας τόν υἱόν,
βαρβάρων νικητὴν σοφῶν τε μαθητὴν,
Χαῖρε ἀρετῇ, σεμνή κ.τ.λ.

*

Ἄσμα συνταχθέν παρά τῆς θείας Χ. Σαμαρτζίδου,
Παρθεναγωγῶ. Ἦχος λ̣ δ'. Νη χ̣

σ.62 Τῶν μουσῶν τά τεμένη τιμῶν
καλῶς ἦλθεν ἐν μέσῳ ἡμῶν,
τῆς παιδείας προστάτα καί φίλε,
| τῆς προόδου πολύτιμε στυλε,
καλῶς ἦλθες σοί λέγουν τά χεῖλη
ἡμῶν ὄλων παιδιῶν ἀγνῶν,
ἐν χρυσῇ θ' ἀναγράψωμεν στήλῃ,
τ' ὄνομά σου νά μένη σεμνόν.

β' στίχος

σ.63 Προστατεύων τάς μούσας, δοξάζεις
τόν λαόν τοῦ μεγάλου Σουλτάνου,
καί τό φῶς τοῖς ἐν σκότει μοιράζεις,
θεῖον ἄρωμα θείου λειβάνου.
Ζῆθι, ζῆθι εὖ αἰῶν μακραίων,
ὁ πατήρ καί Σουλτᾶνος Χαμίτ,
| ζῆθι σύ κυβερνήτα ὡς νέον
ἄστρον δόξης αἰδῶ σελαγεῖς.

*

Ἄσμα μελοποιηθέν παρά Παναγιώτου Π(απά) Ἀγγελίδου)
Σοχινοῦ· εἰς Ἦχον λ̣ δ'. Νη χ̣

Ἦ Θεέ, Θεέ τῶν φώτων, τῆς παιδείας ὀδηγέ,
καί τῶν ἀρετῶν προστάτα, τῆς σοφίας χορηγέ,
δέχθητι ὡς ποτ' ἐδέχθης τῶν νηπίων τ' ὡσανά
κι' ἄλλοτε ἐκαταδέχθης τῆς πτωχῆς τά δυο λεπτά.

σ.64 Τάς εὐχάς καί ἰκεσίας, εὐγνωμόνων καρδιῶν,
| καί καθώς τῶν Ἀλκίμων, κι' ἀμαθῶν σκηνοποιῶν,
πλησας πνεύματος ἁγίου τάς ἀπλάς ψυχάς αὐτῶν,

ἔξαπέστειλας πανσόφους, Διδασκάλους τῶν ἔθνῶν.
 Παρομοίως ἀφοῦ λύσης τοῦ νοός μας τήν ἀχλύν,
 τήν ἀγίαν θέλησίν σου, διδάξόν μας τήν ἀγνήν.
 Ἐκχεε τήν ἀφθονίαν, ὄλων σου τῶν ἀγαθῶν,
 εἰς τοὺς οἴκους τῶν ἐφόρων, καί λοιπῶν ἐνοριτῶν.
 Τήρει δέ τόν Ἄνακτά μας, ὅστις μετ' ἐπιμονῆς,
 εἰς τοῦ Βύζαντος τήν πόλιν, φίλας μούσας προσκαλεῖ.
 Τόν κλεινόν μας Ἱεράρχην, ὅστις μᾶς καθ' ὁδηγεῖ
 εἰς ὁδόν τῆς εὐσεβείας, φύλαττε πολυετῆ.
 Εἶθε, εἶθε αἰ δεήσεις, εἶθε αἰ εὐχαί ἡμῶν,
 ὡς θυμίαμα νά φθάσουν εἰς τά ὦτα Σαββαῶθ.

*

σ.65 *Τό παρόν παρά τῶν ἀδελφῶν Χ. Σαμαρτζίδου.*

Ἦχος λ' δ'. Νη

Ἀγῶνος ὠραίου ἰδοῦ ἀνατέλλει,
 ἰδοῦ ἀνατέλλει χαρμόσυνος ὦρα,
 χαράν τῶν γονέων ἢ ὄψις ἀγγέλει·
 ἅς δεῖξωμεν ἅπαντες πρόθυμοι τώρα
 ὅτ' ἡμεθα ἄξια τέκνα αὐτῶν.

Ὁ ἔρωσ τῶν φώτων ἡμᾶς ἄν φλογίζη,
 ἀμίλλοις τό πῦρ ἄν ἡμᾶς συγκινῆ,
 ἅς δεῖξωμεν ἅπαντα ἤδη κοινῇ εὐδαίμων ἦν

σ.66 θάρ | ρος καί τόλμη στολίζη.

Ἀλλά πρὶν εἰσέτι (ἢ ὦρα σημάνη) (δίς)
 πρὶν στέψη ἡμᾶς,
 τοῦ θριάμβου στεφάνι, εὐχᾶς ἀποτείνωμεν,
 εὐγνωμονοῦντες, τοὺς εὐεργετοῦντας ἡμᾶς,
 εὐλογοῦντες τοὺς εὐεργετοῦντας
 Θεέ, τόν προστάτην ποιμένα ἡμῶν,
 μετὰ τῶν ἐφόρων, προστάτεψε, σκέπε
 γονεῖς, διδασκάλους υἰεῖας τιμῶν,

πληρῶν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ θρόνου σου βλέπε.

Τονίζεται καί ὁ στίχος οὗτος διά τῆς δυσκολοεφαρμογῆς, ἐπί τοῦ Α΄ στίχου.

σ.67 Ἀλλά πρίν εἰσέτι ἡ ὥρα σημάνη, ἡ ὥρα σημάνη,
πρίν στέψη ἡμᾶς τοῦ θριάμβου στεφάνι,
εὐχὰς ἀποτεινῶμεν | εὐγνωμονοῦντες
τούς εὐεργετοῦντας ἡμᾶς, εὐλογοῦντες τούς εὐεργετοῦντας,
Θεέ τόν προστάτην ποιμένα ἡμῶν, μετὰ
τῶν ἐφόρων προστάτευσ, σκέπε γονεῖς, διδασκάλους,
υἰείας τιμῶν, πληρῶν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ θρόνου σου βλέπε.

*

Ἄσμα παρά Β(ασιλείου) Οἰκονόμου Νιγρίτης.

Ἦχος λ̣ δ'. Νη

σ.68 Δεῦτε μαθηταί σπουδαῖοι,
δράμετε προθύμως νέοι,
εἰς | τόν θεῖον Παρνασσόν,
εἰς τόν θεῖον Παρνασσόν,
πατρικὴν κληρονομίαν
ἔχοντες τήν εὐφυΐαν
καί φιλίαν τῶν μουσῶν
καί φιλίαν τῶν μουσῶν.

Ἐλληνες ἄγωμεν, φῶς ἀναλάβωμεν,
τό ζοφερόν τῆς ἀμαθείας, ἅς παύση τό δεινόν.

Ἡ πατρίς ἡ τεθλιμμένη, φίλοι ἀπό σᾶς
προσμένει λάμψιν τῆς τήν παλαιάν.
Ἡ σοφία μόνη δίδει ὅλων τῶν καλῶν τά εἶδη,
κ' εὐτυχίαν σταθεράν
Ἐλληνες ἄγωμεν, κ.τ.λ.

σ.69 Ὡ πατρίς, πατρίς φιλότατη, ἡ ποτέ εὐτυχεστάτη
ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐθνῶν.

Φεῦ! εἰς πόσας δυστυχίας, σ' ἔρριψε τῆς ἀμαθείας,
σκότος τό φθοροποιόν.

Ἐλληνες ἄγωμεν, κ.τ.λ.

Ἀλλά θάρρει μὴν φοβεῖσαι, ἐσύ πάλιν Μῆτερ εἶσαι
τῶν φιλομαθῶν ἡμῶν.

Ναί! πατρίς προσφιλεστάτη, ἔπεσ', ἔπεσ' ἡ ἀπάτη,
ἦλθε τοῦ φωτός αἰών.

Ἐλληνες ἄγωμεν, κ.τ.λ.

Λύκεια, βιβλιοθήκαι, τῆς σοφίας ἀποθήκαι,
ἀνεγείρονται λαμπρῶς.

Ἀθανάτου δόξης ἔρωσ, ἔλαμψεν εἰς κάθε μέρος,
ζῆλος ἔλαμψε σφοδρός.

Ἦ παῖδες ἄγωμεν, φῶς ἀναλάβωμεν, τό ζοφερόν
τῆς ἀμαθείας ἅς λείψη τό δεινόν.

*

Ἐτερον ἄσμα. Ἦχος λ π δ'. Νῆ χ

σ.70 Ἦ φιλότατη νεολαία,
εὐκλεοῦς μητρός τεχνία,
μέ φρονήματα | γενναία
καί μέ ζῆλον σταθερόν,
στῆτε ἐπί τοῦ σταδίου,
τοῦ μαθητικοῦ σας βίου
καί τό παρελθόν ἐκείνο
μή αἰσχύνετε ποτέ.

Ἦν καιρός καθ' ὃν πόντ' ἤμην,
οἰκουμένης κοσμοκράτωρ
καί τήν ἔνδοξόν μου μνήμην,
οὐδέ σύμπας ὁ αἰών, θέλει δυνηθῆ νά σβύσῃ,
τ' ὄνομά μου θέλει ζήσει,
πλήν τό παρελθόν ἐκείνο
μή αἰσχύνετε ποτέ.

Δράξασθε ὀρθῆς παιδείας,
καί τόν φόβον τοῦ Κυρίου,
εὐλαβῶς τά τῆς θρησκείας
ἐκτελεῖτε καί πιστῶς, τύπος εὐσεβείας
σ.71 Ἰ ὄντες, κ' ἑναρέτως πάντες ζῶντες,
μή τό παρελθόν ἐκεῖνο, κ.τ.λ.

Τάς γραφάς ἀνερευνᾶτε,
νύκτωρ τε καί μεθ' ἡμέραν,
ταῦτα πάντα μελετᾶτε,
ὡς τόν λόγον τοῦ Θεοῦ· τοῦτο θέλημα
Κυρίου, χρέος δέ παντός τιμίου,
μή τό παρελθόν ἐκεῖνο, κ.τ.λ.

Σέβεσθε, τόν Κυριάρχην,
ὡς καλόν ἡμῶν ποιμένα,
καί μητρός σας τόν ἐθνάρχην,
μετά σέβας καί τιμῆς,
τοῦτον ἔχετε προστάτην,
καί εἰς πάντα παραστάτην,
μή τό παρελθόν ἐκεῖνο, κ.τ.λ.

Πάντοτε εὐγνωμονεῖτε,
τούς Ἐφόρους τῶν σχολείων,
τούς γονεῖς εὐχαριστῆτε
μετά σέβας υἱικοῦ,
Διδασκάλους μας τιμᾶτε,
σέβεσθε καί ἀγαπᾶτε,
καί τό παρελθόν ἐκεῖνο, κ.τ.λ.

*

σ.72 Ἔτερον Ἄσμα· εἰς Ἥχον λ δ'. Νη

Χαῖρε, χαῖρε πατρίς γλυκυτάτη,
κοινή μητέρα Ἀπάντων φιλτάτη,
φῶτα ζητοῦσιν ἐλπίδα γεμᾶτοι,

οί ἀγαθοί καί πιστοί σου υἱοί,
χαῖρ' εὐφραίνου σεμνή πατρίς.

Πάντες τρέχουν διψῶντες παιδείαν,
μέ μίαν μόνην κοινήν προθυμίαν,
εἰς τὰ σχολεῖα μουσῶν τήν ἀξίαν,
εἰς τήν τῶν φώτων πλουσίαν πηγῆν,
χαῖρ' εὐφραίνου σεμνή πατρίς.

σ.73 Δόξαν, κλέος τιμῆν των νομίζου,
νοῦν καί ψυχὴν μ' ἀρετάς νά στολίζου,
πάντες εἰς ταῦτα θαρρόυντες ἐλπίζου,
νέοι χρηστοί νά φανῶσι ποτέ,
χαῖρ' εὐφραίνου σεμνή πατρίς.

Εἶναι τέκνα ἐνδόξων προγόνων,
τούτους νά ἔχουν πρωτότυπον μόνον,
συναμιλῶνται ἐντός τῶν ἀγώνων,
τῆς ἀρετῆς καί παιδείας αὐτῶν,
χαῖρ' εὐφραίνου σεμνή πατρίς.

Πίστις, σέβας καί φόβος Κυρίου,
εἶν' ἡ τροφή των ἐντός τοῦ Σχολείου,
διδασκαλίαν τοῦ νόμου τοῦ θείου,
κατηχομένων ἀεὶ, εὐσεβῶς,
χαῖρ' εὐφραίνου σεμνή πατρίς.

Ἡ Σωκράτους διδασκαλία,
κι' Ἀριστοτέλους ὁδός ἡ εὐθεῖα,
εἰς τὰ τῶν νέων Ἑλλήνων παιδία,
εἶν' ἀρετῆς καί σοφίας πηγῆ,
χαῖρ' εὐφραίνου σεμνή πατρίς.

Δημοσθένους καί ἄλλων ῥητόρων,
τῆς νεολαίας κοινῶν προπατόρων,
οἱ λόγοι εἶναι πολύτιμον δῶρον,

σ.74 | εἰς ἔθνισμοῦ καί παιδείας κανών,
χαῖρ' εὐφραίνου σεμνή πατρίς.

*

Ἦχος ἦ Γα $\bar{\lambda}$

Μέ ὄλην τήν καρδίαν σου ἀγάπα τόν Θεόν,
κιὰ ἄγάπα τόν πλησίον σου ὡς ἀγαπᾶς σαυτόν,
κιὰ ἄγάπα τόν πλησίον σου ὡς ἀγαπᾶς σαυτόν.
Τοῦ οὐρανοῦ μας πατρός τήν χάριν τήν καλήν,
πρῶτ' ἐζητήσαμεν θερμῶς ὅλοι μέ προσοχήν.

Καί εἵπωμεν τάς ἐντολάς τάς δέκα τοῦ Θεοῦ,
ᾠ! ἅς φυλάξωμεν αὐτάς ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ.

Τό ἄλφα βῆτα ἔπειτα πασχίσωμεν πολλά,
ἐπάνω εἰς τάς πλάκας μας νά γράψωμεν καλά.

*

Ἔτερον Ἄσμα· Ἦχος $\bar{\lambda}$ δ'. $\bar{\nu}$ Νη $\bar{\chi}$

σ.75 Στό σχολεῖον θά ἐμβῶμεν ἔλα ἅς ἀραδιασθῶμεν,
καί μέ τάξιν προπατοῦντες στά θρανία καθεστῶμεν.

Τά μικρά παιδιὰ θά μάθουν ὅ,τι θά τά ὠφελήσῃ,
ὑστερον εἰς τήν ζωήν των ἔχει καί νά τά τιμήσῃ.

Τό παιδί ὅταν ἤξεύρῃ ἐλευθέρως νά διαβάσῃ,
οἱ γονεῖς τό ἀγαπῶσι καί ὁ κόσμος τό θαυμάζει.

Κι' ὅταν μάθῃ καί νά γράφῃ, νά μετρᾷ νά λογαριάζῃ,
τότε πλιά κανεῖς μεγάλος παιδί δέν θά τό ὀνομάζῃ.

Ἦστερον ἀπό ὀλίγον νά τό μάθημα θ' ἀρχίσῃ,
τ' ἄσματά μας θέλουν παύσει καί καθεῖς ἅς σιωπήσῃ.

*

σ.76 Ἔτερον ἄσμα· Ἦχος $\lambda \pi$ δ'. Νη $\bar{\chi}$

Πρός δόξαν κ' εὐλογίαν τοῦ κραταιοῦ πατρός,
ἄς ψάλλη μ' ἁρμονίαν ὁ νέος μας χορός.

Ἄς γείνη ἁρμονία ὁ νοῦς μας κ' ἡ ψυχή,
καί ἡ φωνή μας μία ἐγκάρδιος εὐχή.

Σύ ὅστις ἐπιτρέπεις νά ζῶμεν ἐπὶ γῆς,
καί ἄνωθεν μᾶς βλέπεις καί μᾶς χειραγωγεῖς.

Σύ πλάστα θά χαρίζης καί εἰς ἡμᾶς ἰσχύν,
μέ ἄσπιλον ἐπίσης νά ζῶμεν ἐπὶ γῆς.

*

Ἔτερον ἄσμα· Ἦχος $\lambda \pi$ δ'. Νη $\bar{\chi}$

σ.77 Ἡ ἄνοιξις στολίζει τά πάντ' ἁρμονικά,
κιο ζέφυρος δροσίζει | φυσῶν γλυκά, γλυκά,
κιο ζέφυρος δροσίζει φυσῶν γλυκά, γλυκά.

Οἱ κῆποι μας ἀνθίζουν ὁ οὐρανός γελαῖ,
οἱ κάμποι πρασινίζουν ἡ φύσις μηδειᾶ.

Καί τά μικρά πουλία πετοῦν εἰς ταῖς φωλαῖς,
καί τ' ἄκακα ἄρνια πηδοῦν μετά χαρᾶς.

*

Ἔτερον ἄσμα· Ἦχος $\lambda \pi$ δ'. Νη, νηπιαγωγικόν.

σ.78 Ἔργα καλά προσεκτικά μακράν μακράν ἢ ὀκνηρία,
ἄς ἐργασθῶ τότ' εὐτυχῶ κιο ἀργός θά γεῖν' πτωχός,
ἄς ἐργασθῶμεν νά κεντῶ | μεν καί νά ράπτωμεν τακτικά.

*

Ἔτερον Ἦχος ς Γα $\bar{\chi}$

Πέτα πέτα μικρά μου μυΐα, δέν σ' ένοχλῶ, δέν σ' ένοχλῶ,
δῶρον θεΐον έλευθερίας καί εἰς τήν μίαν σ' αγαπῶ,
σ.79 ἄν εἶμαι κακόν παιδί | ον σκληρόν καί ἄν αγαπῶ καί ἄν τυραν-
νῶ.

*

Ἄσμα, παρά Β(ασιλείου) Οἰκονόμου Νιγρίτης.
Ἦχος λ $\bar{\pi}$ δ'. Νη

σ.80 Θεέ τῶν ὄλων Κύριε, δημιουργέ τῶν ὄντων, δημιουργέ τῶν ὄν
| των,
σύ ὅστις μᾶς κατέταξας εἰς τήν σειράν τῶν ζώντων,
εἰς τήν σειράν τῶν ζώντων.
Σύ ὅστις μᾶς ἐχάρισας τόν νοῦν καί τάς αἰσθήσεις,
εὐδόκησον τῷ θείῳ σου φωτί να μᾶς φωτίσης.

Τούς ὀφθαλμούς μας ἀνοιξον εἰς γνῶσιν τῆς σοφίας,
τούς πόδας μας κατεύθυνον εἰς κήπους εὐμαθείας.

Ἀξίωσον τῆς χάριτος ἡμᾶς τῆς οὐρανίου,
διά νά διατρέξωμεν τόν δρόμον τοῦ σταδίου.

Καί διά νά δοξάζωμεν εἰς ὄλην τήν ζωήν μας,
ὡς πλάσματα εὐγνώμονα τόν θεΐον ποιητήν μας.

*

Ἔτερον τοῦ αὐτοῦ (Βασιλείου Οἰκονόμου Νιγρίτης).
Ἦχος λ $\bar{\pi}$ θ'. Πά

σ.81 Παντοκράτωρ Βασιλεῦ, | έπουράνιε Θεέ,
τοῦ παντός δημιουργέ, τῆς σοφίας χορηγέ,
ἐκ χειλέων φλογερῶν, τῶν αὐλῶν λειτουργῶν,
ὑμνους αἰνων καί ᾠδᾶς δέχεται παντοτεινάς.

Ἄνυμνούμενος αἰεί, ἀσιγήτῳ ἐν φωνῇ,
καί ἡμῶν τήν ταπεινήν ταύτην πρόσδεξαι φωνήν,
δός τό θεῖον πνευμά σου εἰς ἡμᾶς τά τέκνα σου,
ὅπως ὁδηγῇ ἡμᾶς εἰς τάς θείας ἐντολάς.

Χάριζέ μας ὑγιεῖς τούς προστάτας τῆς Σχολῆς,
φίλους τε καί συγγενεῖς διδασκάλους καί γονεῖς,
παρεχόμενος αὐτοῖς ζῆλον τόν τῆς ἀρετῆς,
πρός ἐκτέλεσιν τῶν σῶν προσταγμάτων τῶν σεπτῶν.

*

σ.82 | Ἐτερον τοῦ αὐτοῦ (Βασιλείου Οἰκονόμου Νιγηρίτης).

Ἦχος λ̣ δ'. Νη

ᾠ, Θεέ, Θεέ τῶν φώτων τῆς παιδείας ὁδηγέ,
τῆς παιδείας ὁδηγέ,
καί τῶν ἀρετῶν προστάτα, τῆς σοφίας χορηγέ,
δέχθητε ὡς ποτ' ἐδέχθης τῶν νηπίων τ' ὠσαννά,
κιἄλλοτε καταδέχθης τῆς πτωχῆς τά δυό λεπτά,
τῆς πτωχῆς τά δυό λεπτά.

Τάς εὐχάς καί ἰκεσίας, εὐγνωμόνων καρδιῶν,
καί καθώς τῶν ἀλιέων κιαμαθῶν σκηνοποιῶν,
πλήσας πνεύματος ἁγίου, τάς ἀπλᾶς ψυχάς αὐτῶν,
ἐξαπέστειλας πανσόφους, Διδασκάλους τῶν Ἐθνῶν.

σ.83 | Παρομοίως ἀφοῦ λύσης, τοῦ νοός μου τήν ἀχλύν,
τήν ἁγίαν θέλησίν σου, δίδαξόν μας τήν ἀγνήν.
Ἔκχεε τήν ἀφθονίαν, ὅλων σου τῶν ἀγαθῶν,
εἰς τούς οἴκους τῶν ἐφόρων, καί λοιπῶν ἐνοριτῶν.

Τήρει δέ τόν Ἄνακτά μας, ὅστις μετ' ἐπιμονῆς,
εἰς τοῦ Βύζαντος τήν πόλιν φίλας μούσας προσκαλεῖ.
Τόν κλεινόν μας Ἱεράρχην, ὅστις μᾶς καθ' ὁδηγεῖ,
εἰς ὁδόν τῆς εὐσεβείας, φύλαττε πολυετῆ.

*

Ἔτερον τοῦ αὐτοῦ (Βασιλείου Οἰκονόμου Νιγρίτης).

Ἦχος λ̣ δ'. Νη —

σ.84 ὦ, Θεέ, τοῦ παντός ὁ ἀφθόνως τ' ἀγαθά
εἰς τόν κόσμον σου χύσας
ὁ τά Ἄνθη μέ μύρα ἐνδύσας
καί τά Ἄστρα ἐνδύσας μέ | φῶς, καί τά Ἄστρα ἐνδύσας
μέ φῶς.

Χεῖλη παιδῶν τολμοῦν νά σ' ὑμνήσουν,
εὐμενές οὔς ὧ ὑψιστε τεῖνε,
ἀσθενής ἡ φωνή των ἄν εἶναι,
εἶναι ὅμως φωνή τῶν ψυχῶν.

Φῶτισόν μας εἰς τό θέλημά σου,
σύ γενοῦ ποδηγέτης μας θεῖος,
ἵνα ὅλος μας οὗτος ὁ Βίος,
ὑμνος εἶναι πρὸς Σέ συνεχῶς.

*

Ἔτερον τοῦ αὐτοῦ (Βασιλείου Οἰκονόμου Νιγρίτης).

Ἦχος λ̣ δ'. Νη —²

σ.85 Δόξα σοι Θεέ τῶν ὅλων, τῆς σοφίας ὀδηγέ,
Σέ τόν κτίστην προσκυνοῦμεν, σωφροσύνης χορηγέ.
| Ἄν σοφοί γῆς νά σ' ὑμνήσουν,
χάνουν λόγους κι' ἀποροῦν,
πῶς παιδιὰ χωρίς παιδείαν,
νά σ' ὑμνήσουν ἡμποροῦν.

Σύ ἀπόστειλον σοφίαν,
πνεῦμα σου τό ἀγαθόν,
καί ἐνίσχυε τόν νοῦν μας,
ἀνιλήκων ἀμαθῶν.

Εἰς τὴν γνῶσιν σου Θεέ μου,
καὶ τῶν θείων σ' ἐντολῶν,
προετοιμάζε δέ κ' ἔργον
εἰς ἐκτέλεσιν καλῶν.

Για νά ζήσωμεν σ' τό θεῖον,
θέλημά σου σ' τὴν αὐγήν,
καί νά σέ ἀξιωθῶμεν,
τῆς σοφίας τὴν πηγὴν.

Χάρισέ μας Διδασκάλους,
καὶ φιλτάτους μας γονεῖς,
φίλους καὶ συμμαθητάς μας,
κ' ὄλους τούς ὁμογενεῖς.

*

σ.86 | Ἔτερον τοῦ αὐτοῦ (Βασιλείου Οἰκονόμου Νιγηρίτης)

Ἄσωμεν, ᾧ νεανίσκοι, τόν Θεόν τόν πλαστοουργόν,
τόν τῶν ὄλων φωτοδότην, τῆς σοφίας χορηγόν,
ἵνα τούς ἡμῶν προστάτας ἀδελφούς ὁμογενεῖς,
καὶ ἐφόρους κ' εὐεργέτας τῆς σεπτῆς ἡμῶν σχολῆς,
σκέπη ὑπό τὴν σκιάν του ἅπαντας ὑγειῶς ὁ πανάγαθος Θεός.

σ.87 | Ζῆτε, ζῆτε κηδεμόνες, ζηλωταὶ ὁμογενεῖς,
καὶ ἡ ᾧδε ἀθροισθεῖσα ἀδελφότης εὐκλεῶς,
| προστατεύσατέ μας ἤδη ᾧ προστάται τά ἀγνά,
τά τεκνία σας τ' ἀθῶα, τά μικρά καὶ ταπεινά,
ἀλλαλάζοντες τό ζῆτε ᾧ φιλόστοργοι γονεῖς,
ἐπιστᾶται εὐγενεῖς.

Καὶ ἐμπνεύσατέ μας ζῆλον, ζῆλον τόν τῆς ἀρετῆς,
καὶ τῆς ἀκραιφνοῦς παιδείας τῆς παρ' ὄλων ποθητῆς,
οἱ τὴν ἀθροισιν κοσμοῦντες Ἱεράρχοι τῆς σχολῆς,
εὐλογήσατε εἰπόντες καθεκάστην δι' ἡμᾶς,
ἀλλαλάζοντες τό ζῆτε ᾧ προστᾶται εὐκλεεῖς,
ἀδελφοὶ ὁμογενεῖς.

Ζήτω καί ὁ ποιμενάρχης, ὁ προστάτης τῶν μουσῶν,
 ὁ τούς οἶακας διέπων τῶν ἐκκλησιῶν πασῶν,
 ζήτωσαν οἱ συνδραμοῦντες, ἅπαντες οἱ ἀδελφοί,
 ἐν τῇ νεοδημίῳ ταύτῃ εὐαγγῆ ἡμῶν σχολῆ,
 φρούρει πάντας οὖν ἀρρήτως ὦ Θεέ!
 καί τήν σχολήν ἀπό πᾶσαν προσβολήν.

*

Ἔτερον Ἄσμα, Ἦχος λ̣ δ'. Νη ᾠ̣

σ.88 Παύει πλέον ἡ μελέτη κῖο καιρός τῆς προσευχῆς,
 ὦρα τῆς ἐξο | δου ἦλθεν στῶμεν μετά προσοχῆς,
 δεῦτε ἄγωμεν λοιπόν μέ τό βῆμα τακτικόν,
 πούς δεξιός μέ δεξιόν κῖ' ἀριστερός μ' ἀριστερόν,
 μ' ἀριστερόν.

Μ' εὐταξίαν καί μέ σέβας ἄσωμεν μελωδικά,
 προσαρμόζοντες τό βῆμα ς' τήν φωνήν ἀρμονικά,
 καί τό βῆμα ἀδελφοί θέα τις εἶναι τερπνή,
 μᾶς εἶν' ὠραῖος στολισμός ἀπ' ὅλους δέ ἐπαινετός,
 ἐπαινετός.

Θησαυρός ἡ εὐδαιμονία, ἄφθονος παντοτεινή,
 εἶναι μόνη ἡ παιδεία καί ἐλπίς πολλά τερπνή,
 ὄντως ὄντως εὐτυχεῖς εἶναι οἱ φιλομαθεῖς,
 πρεπόντως δ' εἶν' ἐπαινετοί ὅσοι μουσῶν οἱ ὀπαδοί,
 οἱ ὀπαδοί,
 τῆς παιδείας ἡ σπουδή εἶναι ἀληθῆς τιμή,
 κ' ἔχει πλῆθος ἀμοιβῶν ἐνδόξων καί παντοτεινῶν.

*

σ.89 | Ἔτερον παρά Γκιόνσωνος, Ἦχος ᾠ̣ Γα ᾠ̣

Λαμπρός ποτέ φωσφόρος τῶν νυκτῶν
 ἐφώτιζε σκηνάς τάς Ἑλληνίδας,
 ἐκεῖ σιμά τήν λόγχην του κρατῶν,

ἐτραγώδησεν ὁ νέος Πελοπίδας,
ὦ! ζέφυροι τερπνοί πετᾶτ' εὐθύς,
μηνύσατε στήν φίλην Ἑλλάδα,
διὰ τήν δόξαν σου πατρίς δια τήν δόξαν σου πατρίς
φρουρῶ ἐγώ εἰς τήν κοιλάδα,
εἰς τήν κοιλάδα.

σ.90 Τηρεῖ τήν λάμφιν τοῦ ἐχθρικοῦ πυρός,
καί σιωπᾶ ζ' τήν λόγχην στηριγμένος,
ἡ νύκτα χρόνος ὁ Ἑλλήν ζωηρός,
καί τραγωδεῖ ζ' τήν θέσιν του ταγμένος,
ὦ ζέφυροι τερπνοί πετᾶτ' εὐθύς,
μηνύσατε ζ' τήν φίλην μου Ἑλλάδα,
διὰ τήν δόξαν σου πατρίς, (δίς)
φρουρῶ ἐγώ εἰς τήν κοιλάδα, εἰς τήν κοιλάδα.

Ὁ ἥλιος τόν πόλεμον κινᾶ,
αὔριον εἶν' ἡμέρα τῶν ἀνδρείων,
ἄν ἀποθάνω ζ' τήν λόγχην μου σιμά,
ὑπέρ πατρίδος καί ἐλευθερίας,
πάλιν πετᾶτ' ὦ ζέφυροι τερπνοί,
μηνύσατε ζ' τήν φίλην μου Ἑλλάδα,
διὰ τήν δόξαν σου πατρίς (δίς)
φρουρῶ ἐγώ εἰς τήν κοιλάδα, εἰς τήν κοιλάδα.

*

Ἔτερον τοῦ αὐτοῦ (Γκιόνσωνος). Ἡ χαρά
εἰς Ἥχον, λ π α'. πουσελίκη π Πα

σ.91 Ζητῶ τήν χαράν πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ,
ποῦ εἶναι εἶπετέ με, πού κατοικεῖ;
δέν εἶναι εἰς λόφους κ' εἰς ὄρ' | ὕψηλά
εἶπετέ με ποῦ ἢ μορφή της γελαῖ.

Εἰς βάθη κοιλάδων ἐπῆγα ζητῶν,
τόν ῥύακα εἶδα ποῦ πίπτει κροτῶν,

καί παίζει καί σύρει νερά καθαρά,
μαζή των δέν ἔπαιζε πλήν ἡ Χαρά.

Ἐζήτησ' αὐτήν εἰς σκιας τῶν δασῶν,
ἐγέλων τά φῶτα ἀστέρων χρυσῶν,
πτηγνόν ἐκελάδ' εἰς μυρσίνην χλωράν,
πλήν ἔψαλλε θρήνους καί ὄχι χαράν.

Ἐζήτησ' αὐτήν εἰς εὐθύμους χορούς,
εἰς δεῖπνον θαλάμους λαμπρούς κ' ἡχηρούς,
εἰς φῶτα εἰς σκεύη χρυσᾶ κι' ἀργυρᾶ,
πλήν οὔτ' εἰς αὐτά δέν εὐρέθη χαρά.

Τὴν ἔφθασα τέλος, τὴν εὔρον μακράν,
μακράν εἰς χωρίου κοιλάδα μικράν,
τριγύρω της εἶχε παιδιὰ ἀρκετά,
κ' ἐπήδα μ' ἐκεῖνα, κ' ἐγέλα μ' αὐτά,

σ.92 | πού εἶσθαι καλοί παιδικοί μου καιροί!
ἐφώναξα τότε μέ στῆθος βαρύ,
πλήν μόλις τὴν εἶδα πετᾶ ἡ χαρά,
καί αὐτ' εἶν' ἡ πρώτη κ' ἐσχάτη φορά.

*

Τό παρόν ψάλλεται εἰς νεκρωσίμους τελετάς.

Τετράφωνον' παρά τοῦ ἐκδότου (Παναγιώτου Παπαῦ-Ἀγγελί-
δου) (Ἦχος) $\lambda \overline{\pi}$ δ'. Νη $\overline{\chi}$

Αἰωνία ἡ μνήμη, αἰωνία ἡ μνήμη, αἰωνία ἡ μνήμη.

*

σ.93 Ἄσματα διάφορα τῆς διασκεδάσεως· ἦτοι ὅσα συνηθίζει ἡ
πατρίς, ὡς καί διάφορα κῶμαι καί μέρη τῆς Μακεδονίας·
ιδίως δέ αἱ Σέρραι καί τά πέριξ αὐτῆς.

Τό παρόν Σταμούλι Ζαρκινοῦ. Ἦχος $\lambda \overline{\pi}$ δ'. Νη $\overline{\chi}$

Ζωὴν ὅταν τὴν ζῆ τινάς, ζωὴν ὅταν τὴν ζῆ τινάς,

σ.94 μέ λύπας καί μέ πόνους,
ζωήν ἐκεῖν | ἡν ἐρωτῶ.

Μέ βάσανα καί μέ ποινάς μ' ἀδιακόπους πόνους
εἶπατέ μοι παρακαλῶ
ζωήν ἐκείνην ἐρωτῶ.

Στίχος Β' $\overset{\gamma}{\delta}$

σ.95 | Πάντα τό σῶμα νά νοσηῖ πάντα τό σῶμα νά νοσηῖ,
κι' ὀλομερεῖς νά δέρνη μέ πάθη τόσον τρομερά.

σ.96 Ὁ θάνατος κι' αὐτός ἀργεῖ | ποιόν καιρόν προσμένει,
ὁ Πλούτωνας μέ καρτερά κι' ὁ Αἰακός παραδοκᾶ.

σ.97 Ζῆτε λοιπόν ὦ φίλοι, ζῆτε λοιπόν ὦ φίλοι,
καί σεῖς ὦ συγγεν | εἰς, καί σεῖς ὦ συγγενεῖς.

Ψυχὴ μ' ἀπό τά χεῖλη, ψυχὴ μ' ἀπό τά χεῖλη
εὐγαίνει δυστυχῆς, εὐγαίνει δυστυχῆς.

σ.98 Κοινῶς τό πεπρωμένον εἰς ὅλους θά ἔλθη,
| κανεῖς δέν θ' ἀποφύγη ὅπου καί ἄν κρυφθῆ,
στόν ἄδην θά πηγαίν' ἡ ψυχὴ μ' καί θά προσμένη
νά σᾶς ξαναῖδῆ.

σ.99 Βαῖ, βαῖ, βαῖ, βαῖ, βαῖ, θά σᾶς ξαναῖδῶ
Ἄχ, ἄχ, ἄχ, ἄχ, ἄχ, | ἄχ, ἄχ, ἄχ
θάνατους δυσμενεῖς καί Πλούτονας
καί Χάρους θαῖδῶ ὁ δυστυχῆς.

*

Τοῦ Παρθενίου, περιφήμου Ἱεροδιακόνου, $\overline{\ominus}$ χ
ὅστις ἔψαλλεν αὐτό παθητικῶς. Ἦχος β'. Δι

σ.100 Μακράν σου φῶς μου δέν ἠμπορῶ νᾶ ζήσω,
ἄχ! ὁ δυστυχῆς ἀδίκως θά χαθῶ,
χωρὶ | ς ἐσέ καλόν πῶς νά ἐλπίσω,

ἄχ! ἀπό τούς πόνους θ' ἀπονεκρωθῶ,
στόν χωρισμόν ἀδυνατῶ ν' ἀνθέξω,
ἄχ! ἡ ψυχὴ μου ἐσένα ζητεῖ πιστὴ τριγῶν
στό ταῖρι μου ἄς τρέξω
ἄχ! ἡ ἀρετὴ κι' ὁ ἔρωσ τ' ἀπαιτεῖ
ἄχ! ἡ ἀρετὴ κι' ὁ ἔρωσ τ' ἀπαιτεῖ.

Ψυχὴν καρδίαν καὶ ὅλον μου τό σῶμα,
ἄχ! ἐδούλωσας, ἀγάπη μου, εὐθύς,
μέ μοναχόν ἓνα σου μόνον βλέμμα,
ἄχ! δακρύων δέ ἀπέραντος πληθὺς,
σ.101 | μοῦ ἔμεινε τὴν φλόγα μου νά σβύσω,
ἄχ! πού μ' ἀναψες στό στῆθος, ποθητῆ,
ἀναιμωτὶ στό ταῖρι μου ἄς τρέξω,
ἄχ! ἡ ἀρετὴ κι' ὁ ἔρωσ τ' ἀπαιτεῖ.

Ἐπέφερα, δέν ἐνθυμεῖσαι πόσα,
ἄχ! πόσα δεινά καὶ πόσους στεναγμούς;
πόσους κλαυθμούς, καὶ δάκρυα ὀπόσα,
ἄχ! πόσους καρδίας τρομεροὺς παλμούς;
τέλος τὰς δάφνας ἔφθασα νά πλέξω,
τοῦ ἔρωτός μας φίλη ποθητῆ,
πιστὴ τριγῶν, στό ταῖρι μου ἄς τρέξω,
ἄχ! ἡ ἀρετὴ κι' ὁ ἔρωσ τ' ἀπαιτεῖ.

*

Θ(εοδώρου) π(α)π(ά) Π. Φωκαέως Πανδώρα.
Ἦχος λ' δ'. Νη ρ'

Τί ἄκρα ματαιότης, τί πρόσκαιρος πλέον ζωὴ,
ὅπου ὁ νοῦς μου φρίττει ὅταν τὴν ἐννοῇ
σ.102 ὅπου | ὁ νοῦς μου φρίττει ὅταν τὴν ἐννοῇ,
ποιός νά παρατηρήσῃ εἰς τὰ τρέχοντα δεινά μου,
εἰς τὴν δυστυχητῆ μου τύχη καὶ νά μὴν λυπηθῆ,
εἰς τὴν δυστυχητῆ μου τύχη καὶ νά μὴν λυπηθῆ.

Λαβύρινθος ὁ τρέχων μέ φαίνεται αἰών,
καί πέλαγος βασάνων, καί ὄλως κυκεών,
θέλω νά ὑπομένω πλήν ποσῶς δέν ὑποφέρω,
διά τί μυριοτρόπως, ἡ τύχη μέ φθονεῖ.

Ἐφθάρη ἡ ζωή μου, νά ὑποφέρω δέν ἔμπορῶ,
τό πῶς δέ ζῶ ἀκόμη, κι' ἐγώ τό ἀπορῶ,
πῶς κοιμοῦμαι μέ φροντίδες καί ξυπνῶ μ' ἀπελπισίαις,
κι' ἄλλο δέν ἀπολαμβάνω, εἰμί θλίψιν καί ποινήν.

σ.103 Τό ἄχ ἀδιακόπως, ὡς βάχ κάθε στιγμῆν,
| τ' ἀμάν ἀκαταπαύστως, προσφέρω μέ ὁρμήν,
κι' ἄν εἰς τήν νεότητά μου, δέν χαρῆ πια ἡ καρδιά μου,
εἰς τό γῆρας μου δέν θέλω τύχην πλέον καλήν.

*

Ἔτερον τοῦ αὐτοῦ (Θεοδώρου παπά-Π. Φωκαέως)

Μία μόνη σύ ἐφάνης εἰς τόν κόσμον νά ἐλθῆς,
καί ἄλλος φέρνει Ἀφροδίτης καί αὐτήν νά μιμηθῆς,
καί ἄλλος φέρνει Ἀφροδίτης καί αὐτήν νά μιμηθῆς.

Ἀπό τό λαμπρόν σου ἦθος τρέχει νοῦρι ζωηρόν,
ποῦ ζωογονεῖ καθ' ἓνα ἐραστήν σου σταθερόν.

Ῥόδον χρῶμα φέρεις φῶς μου εἰς τάς δύο παρειάς,
καί λευκότητα χιόνος, ὦ ὠραία Πελειάς.

σ.104 | Ἴρις εἶνε τά δυό τόξα τῶν ὠραίων σου ματιῶν,
μελανοειδεῖς πού τέρπουν, ταῖς καρδιαῖς τῶν θεατῶν.

Γέλως εἶν' ἡ ὠραιότης τῶν λοιπῶν ὅταν ἐμπρός
εὔρεθ' εἰς τό πρόσωπόν σου, γιάτ' εἶν' ἥλιος λαμπρός.

Ἦ εἰκῶν τῆς Ἀφροδίτης, θαυμαστή ἀκροστιχίς,
σύ ἐφάνης εἰς τόν κόσμον, εὐμορφιάς ἡ κορωνίς.

*

Ἔτερον τοῦ αὐτοῦ (Θεοδώρου παπά-Π. Φωκαέως).

Ἦχος λ̣ δ'. Νη χ̣

Ἄχ ἄσπλαχνε λυπήσου ζωὴν μου τὴν ἀθλίαν
για μίαν σκληρὰν μανίαν παύω πλέον τοῦ ζῆν,
για μίαν σκληρὰν μανίαν παύω πλέον τοῦ ζῆν.

Σκληρὲ μὴ ἀμφιβάλλεις ἰδοῦ ἀπολαμβάνεις,
τὴν νέαν πού τυράννεις, ἰδέ πῶς ξεφυχᾶ.

ἡ θυγάτηρ πρὸς τοὺς γονεῖς

σ.105 | Γονεῖς μου μὴ λυπεῖσθαι διότι ἀποθνήσκω,
στόν ἄδην ἀναμένω πλέον νά σᾶς ἰδῶ.

Φέρετε δέ μαζή σας τόν νέον π' ἀγαποῦσα,
στόν κόσμον ὅταν ζοῦσα, μαζή του νά κριθῶ.

Ἴσως κ' εἰς τόν ἄδην ἔμπορέσω ν' ἀπολαύσω,
λοιπόν δι' ὃν θά παύσω στόν κόσμον πιά νά ζῶ.

ὁ ἐρωμένος πρὸς τὴν νεκράν

Λάβ' ἀκριβή μου κόρη, στέφανον χρυσωμένον,
ἀπ' ἄνθη συνθεμένον δῶρον ὑστερινόν.

Ἰδοῦ σοί τόν προσφέρω μέ δάκρυα ἔς τό ὄμμα,
ὅτ' εἰς νεκρῶν τό στρῶμα τ' ἄνθ' εἶν' ἀρεστά.

ἡ σκιά τῆς νεκρᾶς.

Στόν τάφον μὴ σιμώνης πού κρύπτει μου τό σῶμα,
τ' ἀναίσθητον τό χῶμα μ' ἔγειν' εὐσπλαχνικόν.

Δέν ἀγρικῶ βασάνους, δέν μ' ὠφελοῦν οἱ θρῆνοι,
τά ἄνθη καί οἱ κρίνοι τί χρήζουν εἰς νεκρόν;

Ἐπρεπ' ἂν μ' ἀγαποῦσες, τότε νά βοηθήσης,
ὅπου ἐτυραννεῖτο ἡ φύσις ᾧ σκληρῆ.

σ.106 | Τώρα λοιπόν 'ς τόν τάφον τί μάτην κοπιάζεις;
ἄφες καί μὴν ταράττης μιάν θλιβεράν σκιάν.

Ὁ νέος πρὸς τόν τάφον

Τάφε σκληρέ ποῦ κρύπτεις τήν νέαν, πού προσφέρω,
στέφανον δακρυσμένον μιά χάριν σοῦ ζητῶ.

Νά μέ δεχθῆς κ' ἐμένα ἡσύχως νά σιμῶσω,
τό σῶμα μ' νά ἐνώσω καί νά ἀναπαυθῶ.

*

Ἔτερον π(α)π(α) Ἀγγελίδου) Σοχινού. Ἦχος λ δ'. Νη

Μή σιμώνης στόν τάφον μου ἐπάνω,
πού κλεῖ μέσα τ' ἀχνό ἄμορφο σῶμα,
τοῦτο μ' ἔσωσε τ' εὐσπλαγνο χῶμα,
ὅταν μ' ἔδιωχνες ἄσπλαγνε σύ.

Μισῶ τώρα τήν ἄκαιρη ἀγάπη,
ἄνθ' ἀρνοῦμαι καί δάκρυα σπαρμένα,
τί ὠφελοῦν στά κορμιά τά θαμμένα,
τόσα δάκρυα καί ἄνθη σκληρά;

σ.107 | Τότε ἔπρεπε ἀχάριστε! Τότε,
νά μοῦ τάξης ὀλίγη βοήθεια,
ὅταν ἔπνεε ἀκόμη στά στήθη,
ἢ καρδιά μ' λαβωμέν' ἀπό σέ.

Τώρα τί μ' ἀνωφέλευταις κλάψαις
τά φιλήсуχα δάση κουφαίνεις;
φέρεις σέβας μιάς νιάς πονεμένης,
πού δέν θέλει σ' ἀκούση ποτέ.

*

Θ(εοδώρου) π(α)π(α) Φωκαέως. Ἦχος λ δ'. Νη χ

Ξύπνα, ξύπνα ἰδοῦ τοῦ μαΐου,

τό γλυκό χαμογέλιο προβαίνει,
στιγμή θεία τήν φύσιν εὐφραίνει,
καί γώ μόνος για σένα θρηνώ,
στιγμή θεία τήν φύσιν εὐφραίνει,
καί γώ μόνος για σένα θρηνώ.

σ.108 Ἰ Ἄν ἔρωσ παλμός τῆς ψυχῆς μου,
εἰς δύο στήθη κτυπᾶ φλογισμένα,
ὦ μή παύσης νά καίη για μένα,
καθώς καίω ἐγώ καί πονῶ.

Ἐάν λείψανον μαῦρον περάση,
τῆς χλωμῆς μου νεότητος μοῦσα,
εἶν' ἐκεῖνος εἰπέ π' ἀγαποῦσα,
κ' ἕνα δάκρυ ἄς πέση θερμόν.

Εἰς τό δάκρυ αὐτό τό χυμένον,
ἕνα ῥόδον στό μνημα θ' ἀνθήση,
κ' ἡ καρδιά μου νεκρά θά σκιρτήση,
ς' τῆς καρδιᾶς μου σκληρά, τόν παλμόν.

Ἐύπνα, ξύπνα, ὠραῖα μου φίλη,
τά εὐώδη ἄνθη στολίσου,
κι ἄς κτυπήσουν γλυκά οἱ παλμοί σου,
δι' ἐκεῖνον πού σβύνει μακράν.

*

Ἦχος λ' δ'. Νῆ

σ.109 Ἰ Ὡς τριγών, ἦτις στά δάση πληγωμένα κλαυθμηρίζει,
μέ ψυχὴν τραυματισμένην εἰς τά ξένα θρηνωδῶ,
ὁ ἀέρας, ὅστις πνέει, μέ θερμαίνει, μέ φλογίζει,
καί ἡ μόνη εὐτυχία τήν ὁποῖαν ἔχω δῶ.

Σέ ἠγάπησα καί ἦτον δίκαιον νά σ' ἀγαπήσω,
εἰς τās χείρας του ὁ ἔρωσ, βέλη τρομερά κρατῶν.

Μέ ἐτόξευσε καί εἶναι, θρίαμβος μέ σέ ἄν ζήσω,
μέ ἐσέ τήν πλήρη νέαν, καί θελγήτρων κι' ἀρετῶν.

Ἐλα φίλη τῆς ψυχῆς μου, πρίν ἡ μοῖρά μας φθονήση,
τήν ζωήν πού θέ νά σβύση, νά ὑμνήσωμεν μαζή.
Ὁ ἀέρας ὅστις πνέει μέ θερμαίνει κ.τ.λ.
τοῦτο εἰς κάθε στίχον λέγεται.

*

σ.110 | Ἦχος λ' δ'. Νη

Ὡς ρόδον πού ἔλθει στόν κόσμον κιανθίζει,
μιά μέρα μυρίζει μιά μέρα βαστᾶ,
τή δεύτερη ἄνεμος τά φύλλα δαμάζει,
τό ρόδον μαραίνει καί δέν εὐωδιᾶ,
ὡς ρόδον μαράνθη καί ἐμέ ἡ καρδιᾶ μου,
τήν νιότη της ἔχασε τόν τάφον ζητᾶ, τόν τάφον
ζητᾶ, τόν τάφον ζητᾶ, τόν τάφον ζητᾶ, τόν τάφον ζητᾶ.

Μακράν σου στενάζω καί κλαίω ὡς βρέφος,
στόν κόσμον ἐκτός σου οὐδένα ποθῶ,

σ.111 | ἡ μαύρη καρδιᾶ μου διά σέ μόνον πάλλει,
σέ μόνην λατρεύει σέ μόνην ποθεῖ,
σύ ὅμως ὡς φύλλον λευκοῦ ρόδου φεύγεις,
ὡς αὔρα ζεφύρων ὡς νέφος χρυσοῦ.

Ὁ ὕπνος ὁπότεν τό βλέμμα μου κλείη,
πρός σέ ἡ ψυχή μου ἀμέσως πατᾶ,
σέ βλέπει ὠραϊαν ὡς ἄγγελον θεῖον,
κι' ἀγγέλου φοροῦσες χιτῶνα λευκόν,
μέσα εἰς ὄρη καί δάση πλανᾶσαι,
πλησίον σου πάντοτε τό πᾶν λησμονεῖ.

Ἐχθές στό ὄνειρόν μου σέ εἶδα ὦ κόρη,
ὡς νύμφην ὠραϊαν ὡς ἄστρον λαμπρόν,
Θεά μέ ἐφάνης σ' τήν γῆν μας ἐλθοῦσα,

τήν χεῖρά σου μ' ἔδιδες νά τήν ἀσπασθῶ,
τήν φίλησα κ' ἔμεινα εἰς ἔκστασιν ὄλος,
πλήν ὄνειρον ἦτο ἀπάτη σκληρά.

Ἄλλ' ὅταν ξυπνήσω καί τ' ὄνειρον χάσω,
καί ς' ἄλλον ἀγκάλας ἐσέ φαντασθῶ,
φρίττω καί φλέγομαι πικρ' ἀναστενάζω,
τό γῆρας, τό κρῦον, τόν τάφον ζητῶ,
μακράν σου ἐξόριστος καί ἔρημος εἶμαι,
σ.112 | πλησίον σου πάντοτε ὁ νοῦς μου πετᾶ.

*

Ἦχος λ' δ'. Νη ϛ'

Τό πᾶν κοιμᾶται καί νύξ σιωπηλή,
στόν οὐρανόν τά ἄστρα τρεμοσβύνουν,
φεύγει σελήνη κ' ἡ γῆ μελαγχολεῖ,
φιθουρισμός καί αὔραι γλυκοχύνουν,
πλήν ἕνας ἄλλος ἐγώ περιπατῶ,
κοιλάδας, δάση, κιάγριαν ἐρημίαν,
τόν θάνατον ἐγώ ζητῶ, τόν θάνατον ἐγώ ζητῶ,
σ.113 | βαρέθη | κα ζωήν ἀθλίαν, ζωήν ἀθλίαν.

Ἐπέταξαν στά δένδρα τά πτηνά,
τί ἡσυχία! καί φύλλον δέν κινεῖται,
ἡ δρόσος πίπτει, στά δένδρα στά βουνά,
ὡς πενθηφόροι σιγῶσιν ἐρημιῖται,
ἐγώ πλήν ἄλλος, Θεέ! περιπατῶ,
εἰς τήν φρικώδη τοῦ σκότους μοναξίαν,
τόν θάνατον ἐδῶ ζητῶ (δίς)
βαρέθηκα ζωήν ἀθλίαν.

Ἦ ἔρημος κι' ὁ μαῦρος οὐρανός,
ιδού, ιδού οἱ ἄλλοι σύντροφοί μου,
τό πίπτον ἄστρον ὀρίζων σκοτεινός,
κι' ὁ νυκτοκόραξ ἡ συναναστροφή μου,

ἡ νύκτα χρόνος, κ' ἐγὼ περιπατῶ,
μέ τρομεράν ψυχῆς ἀδημονίαν,
τόν θάνατον παντοῦ ζητῶ,
βαρέθηκα ζωὴν ἀθλίαν.

σ.114 Πλανᾶσαι σύ εἰς ὄνειρον τερπνόν,
νέα σκληρά! αἰτία τῶν δακρύων,
| ἐνῶ ἐγὼ στά δάση ἀγρυπνῶν,
περιπλανῶμαι ὡς ἄγριον θηρίον,
εἰς μαῦρα σκότη ἐνῶ περιπατῶ,
σύ πνέε κᾶν γαλήνην κ' εὐτυχίαν!
τόν θάνατον ἐγὼ ζητῶ,
βαρέθηκα ζωὴν ἀθλίαν!

Στόν ὕπνον σου ἂν σοί φανῆ θεά,
μαύρη μορφή πενθοῦντος ἐρημίτου,
τοῦ ἐραστοῦ σου θά ἦναι ἡ σκιά,
κι' ἂν σέ ξυπνήσουν οἱ ἀναστεναγμοί του,
θυμήσου ὅτι βουνά περιπατεῖ,
κι' ἀδυνατεῖ νά εὔρη ἡσιχίαν,
τόν θάνατον αὐτός ζητεῖ!
βαρέθηκε ζωὴν ἀθλίαν!

*

Ἦχος ἁ Πα ᾠ

σ.115 Ματάκιά μου σβυσμένα,
στά δάκρυα | πνιγμένα τά
ριριριριριρομ (δίς)
Τήν νύκτα κᾶν σταθῆτε
διά νά ἀναπαυθῆτε τά
ριριριριριριριρόμ
τά ριράριριριριριριρι
ρριρριρριριτάριραῖ
ριριριριριριριριριριρόμ

τάριριριριριριριριριριρι
ριρόμτάριριριριριριριριρόμ.

Καί σεῖς πικρά μου στήθη, ἀφήνατε τά πλήθη,
τά πλήθη τῶν πληγῶν σας τῶν ἀναστεναγμῶν σας.

σ.116 Ἰ Ἀνήσυχόν μου σῶμα, τί σ' ἔπταισε τό στρῶμα;
καί μόνον παραδέρνεις, ἐδῶ κ' ἐκεῖ πηγαίνεις;

Πουλιὰ εὐτυχισμένα! ἐσεῖς ἀνταμωμένα,
πλαγιαζέτε ζευγάργια, στῶν δένδρων τά κλωνάργια.

Καί ἴγώ μόνος καυμένος, μακράν ἀπ' τήν ἀγάπη,
στό ἄθλιον κρεββάτι, χωρίς νά κλείσω μάτι.

*

Ἦχος λ' δ'. Νη χ'

Ἐφθασε μαύρη μέρα χρυσῆ μου περιστέρα,
ἡ μαύρη μέρα ἔφθασε πού θά σέ στερηθῶ,
ἡ μαύρη μέρα ἔφθασε πού θά σέ στερηθῶ,
καί πιός τό ἴξεύρ' ἀγάπη μου ἄν δέ σέ ξαναἰδῶ, ριριριρόμ,
σ.117 καί πιός τό ἴξεύρ' ἀγάπη μου ἄν δέ σέ ξαναἰδῶ, ριριριρόμ,
τάριριτάριριριριριριρόμτάριριριριρι
τίριριριριριριριριρόμτάριρι
ριριριρόμτάριριριριριριριριριρόμ.

Τό πλοῖον φορτωμένο, καί στά πανιά βαλμένο,
βοήθει Παναγιά μου γαλήνεψ' τόν καιρό,
γιά τ' ἄν πνιγῶ ἀγάπη μου δέν θά σέ ξαναἰδῶ.

Τέσσαρα μῆλια πέρνω τό πλοῖον φορτωμένο,
φυχρά νοτιά ἐφύσησε τό πλοῖον πίπτει ξηρά,
ἐγώ μισεύ' ἀγάπη μου καί πάγω ξενιτιά.

Ὁ καπετάνιος κλαίει καί τῶν παιδιῶν του λέγει,
γιά πῆτε τήν ἀγάπη μου πῶς δέν θά τήν ἰδῶ,

σ.118 | κι' ἄν βοηθήσ' ἡ θάλασσα θά πάγω νά τήν 'βρω̄.

Σάν ἀποθάνω φῶς μου κάμε τά κόλυβά μου,
γιᾱ πῆτε τήν ἀγάπη μου στά μαῦρα νά 'νδυθῆ,
καί πιός τό ξεύρ' ἀγάπη μου ἄν θά μέ ξαναϊδῆ.

Νά τό καράβι βγαίνει μέ τά πανιά προσμένει,
κάθοντ' οἱ ναῦται ξέθαρόροι τό πλοῖον κάμνει νερά,
'μπόδις' ἀγάπη μ' μπόδισε, γιᾱ νά μὴν φύγω πιά.

*

⁶
Ἦχος, λέγετος ἦ Ββ

Ἦτον καλοκαιράκι, αὐγῆς χαροποιά,
ὅταν ἡ Μελλομένη πηγαίν' σ' ἀκρογιαλιά.

Δροσιαῖς νά πνεύσ' ἀέρα, νά ἰδῆ τόν οὐρανόν,
νά παίξῃ μέ ταῖς αὔραις καί τόν αὐγερινόν.

σ.119 | Καί 'κεῖ σιμά στήν ὄχθη ναύτης ξανθός τραβᾷ,
σάν κύκνος τό κουπί του καί γλυκοτραγουδᾷ.

Ἦ κόρη πρὸς τόν ναύτην μέ σιγανή φωνή,
τόν λέγει, (πᾶμε πέρα ξανθή, μέ τό κουπί;).

(Κι' ὁ ναύτης ἀπεκρίθη) ἔλα καί σ' ἀπερνῶ,
κ' ἐκείνη, πῶς νά κάμω πού δέν ἔχω λεπτό;

Ἦμβα, τῆς λέγει, ἔμβα! κι' ἀρχίζει σιγανά,
νά λάμπῃ τό κουπί του καί γλυκοτραγουδᾷ.

Παρακαλεῖ τήν νέαν νά 'πῆ πρὸς τούς γονεῖς,
πῶς ὁ ξανθός τήν θέλει ὁ ναύτης ἐραστής.

Κ' ἐκείνη τ' ἀπεκρίθη (τράβα ξανθή καλά,
νά φθάσωμεν ἀντίκρυ, καί ἔλπιζε πολλά).

Τῆς Μελλομένης ταῖρι ἔγεινεν ὁ ξανθός,
ἐτράβα τό κουπί του πλέον ἐρωτικός.

Αὐτός ἐκωπηλάτει κ' ἐκείνη κυβερνᾷ,
τὴν βάρκα ποῦχε σβύσει τῶν δύω τὰ δεινά.

σ.120 | Συζύγου καί ῥωμένης γλυκὺς ἀνασασμός,
πτερά τοῦ ναύτ' ἐδείναν νά τρέχ' ἀπ' ὄλους μπρός.

Ἦχος π̣ ρ̣ ————— Κε̣ *

Ποῦ νά ἦναι, τί νά κάμνη, ἄραγε νά μ' ἐνθυμῆται,
τὴν ψυχὴν πού τόν στερεῖται, νά λυπῆται, νά πονῆ;

Ἴσως, φεῦ, τὴν ὥραν ταύτην, εὐθυμεῖ διασκεδάζει,
ἄν δ' ἡ μνήμη μου τόν κράζῃ τώρα τὴν καταφρονεῖ,
σ.121 | ἄν δ' ἡ μνήμη μου τόν κράζῃ τώρα τὴν καταφρονεῖ.

ὦ Θεέ, ἀκόμη φρίττω,
εἶδα χθές ζ' στό ὄνειρόν μου,
τῶν ἀθῶων ἡμερῶν μου,
φεῦ, τόν ἐξουσιαστήν.

Εἰς χοροῦ βοήν μεγάλην,
ἐκρατοῦσε μίαν ἄλλην,
καί μέ ὄμμα δακρυσμένον
πίστιν ὤμνυε σ' αὐτήν.

Δέν πιστεύω ταῦτα μόνα,
δέν φρονῶ εἰς τόν αἰῶνα,
τόσον ἄσπλαχνος νά ἦναι,
ἡ ὠραία του ψυχῆ.

Στόν κοιτῶνα μου ἐμβαίνω,
θά προσμένω θά προσμένω,
ἕως ν' ἀναβῆ ζ' τόν πλάστην,
ἡ θερμὴ μου προσευχή.

*

σ.122 | Ἦχος Γ^ϛ Β8

Ἄνθος εἶσαι τῶν χαρίτων καί τῆς καλονῆς πηγῆ,
καί ὑπερτερεῖς ἀπάσας τάς ὠραίας τάς ἐν γῆ.

Θάρρει οὖν καί μή διστάζης, ἀλλ' ἀφίεσω ἐμοῦ,
τοῦ ἀθλίως τετρωμένου ἅμα καί ἐρωτικοῦ.

Ἡ ἐρωτική σου θεά, μέ ἐπλήγωσεν εὐθύς,
εἰς τό ἄκρον κατετρώθην ἔμεινα πολυπαθῆς.

Νέα εἶσ' ὠραιωτάτη πλήν ὀλίγον τί σκληρά,
ἐπειδή ἀποδεικνύεις μίαν ἔχθραν σταθερά.

Ἀποκρίσου μοι ψυχῆ μου ἄν καί σύ θά μ' ἀγαπᾶς,
ἐνῶ τόλμησες μέ βέλη τήν καρδιάν μου νά κτυπᾶς.

*

σ.123 | Ἦχος λ^π δ'. Νη χ^ϛ

Ἐημερώνει καί χαίρετ' ὁ κόσμος,
καί βραδιάζει καί χαίρετ' ἡ γῆ,
καί 'γώ στέκομ' ἐμπρός σου καί κλαίω 'γώ,
ὡσάν νά ἤμουν ὁ πλέον δυστυχῆς.

Δυστυχῆς ἐπειδή καί φοβοῦμαι,
μήπως ἄλλος σέ πάρη ὦ θεά,
διά τοῦτο εὐτυχῆς δέν λογιῶμαι,
καί φλογίζομαι τόσον σκληρά!

Ἡ καρδιά μου ἀπαύστως στενάζει,
καί τό στήθος μου πάντα πονεῖ,
ιατρίαν ἐκτός σου δέν βρίσκω,
λογισμοί μέ παιδεύουν δεινοί.

σ.124 | Τό γνωρίζω πώς ὅταν θελήσης,

παρευθύς ὦ θεά μ' ἤμπορεῖς,
τὴν φωτιάν πού μέ καίει νά σβύσης,
ὄθεν δέν πρέπει νά ἀργοπορεῖς.

*

Ἦχος λ π α'. ρ χ

Στόν τάφο μου ἐπάνω θά ἔλθης μίαν ἡμέραν
χρυσῇ μου περιστέρα τάριριριρόμ
καί 'κεῖ θά ρίξης ἀνθούς (ἀκολουθεῖ τό τάριρόμ
μέχρι τὴν ἀρχή τῆς σ.125)

σ.125 | Ἄνθη καί τριαντάφυλλα ἐπάνω μου θά ῥάνης,
καί 'κεῖ θά 'νατινάξης τό ἄχ! τό βάχ! θέλ' νά εἰπῆς.

Γνωρίζω ὅτι ἀνώφελα στό μνημά μου ἐπάνω,
τά λόγια μου χάνω, καί σύ δέν μέ ἀκοῦς.

Τάφε σκληρότατε, σκιά πού βλασταίνεις
φυγή μου δέν ἐβγαίνεις νά πᾶς νά τὴν εὔρης;

*

Ἦχος λ π α'. οὐσεῖνι ρ χ

Δέν μοί λέτε καί σεῖς φίλοι μ', φίλοι μ' κιὰ'γαπημένοι,
μίαν καρδιάν ὅταν πονῆ μέ τί τρόπον ὑγιαίνει;

σ.126 | Βλέπω στό | ὄνειρόν μου τό ταῖρι τό δικό μου,
μέ ζαχαρένιο στόμα στέκει καί μοῦ μιλεῖ,
μέ ζαχαρένιο στόμα στέκει καί μοῦ μιλεῖ.

Ἐπληγώθη λοιπόν τό σῶμα μ' ἀπ' τά πάθη,
δέν εὐρίσκεται ἰατρός τὴν ἀρωσιάμ' νά μάθη;
γιά σένα ἄχ! μικρό μου χάνω τό λογικόν μου,
Ἐλέγκου καί Κατίνκου πέστη τό Μαριγώ,
ν' ἄβγη στό παραθύρι, δύο λόγια νά τό 'πῶ.

Δέν μέ λυπείσαι παντελῶς ὡς πότε μέ παιδεύεις;
 ἐγὼ ἀποθνήσκω δι' ἐσέ καί σύ δέν τό πιστεύεις;
 ἔχω μεγάλην λύπην, τό ἄχ! ποτέ δέν λείπει,
 ἀπ' τό πικρό μου χεῖλι ὦρα οὐδέ στιγμή (δίς)
 ἐλύληθεν ἡ ὦρα, ἐπέστη ὁ καιρός,
 ὁ κεκρουμένος ἔρωσ γίνεται φανερός.

*

σ.127 | Ἦχος λ̣ β'. χοτζαζκιάρ Πά

ᾠ κόρη γλυκυτάτη, ὠραία περιστερά,
 ᾠ κόρη γλυκυτάτη, ὠραία περιστερά,
 πού εἶσαι σφαλισμένη τόσον λυπητερά,
 πού εἶσαι σφαλισμένη τόσον λυπητερά.

Βέβαια σφαλισμένη μέσα εἰς τό κλουβί,
 μέ σίδερα τριγύρω ὡσάν μικρό πουλί.

Ποθῶ κ' ἐπιθυμοῦσα ὠραία περιστερά,
 τά σίδερα νά σπάσουν νά βγῆς ἀπ' τήν σκλαυγιά.

σ.128 | Ποθῶ κ' ἐπιθυμοῦσα πολί μου τρυφερό,
 μά τί ἔμπορῶ νά κάμω παρὰ μέ τόν καιρό.

Λοιπόν παρακαλῶ σε λάβε ὑπομονή,
 ὥστε νά ἔλθῃ ἡ ὦρα καί ἔκείνη ἡ στιγμή.

Θάνατον μή φοβεῖσαι, γονεῖς μή λυπυθῆς,
 χαρούμενη νά εἶσαι κ' ἐμένα νά ποθῆς.

*

Ἦχος ϒ̣ ἀτζέμ, ἀρχαῖον. ᾠ

σ.129 Ἄν ἀκόμη ἀμφιβάλλῃς πλειά τελείως θά χαθῶ,
 ἐπειδὴ δέν διακρίνεις πόσον ἄσπλα | χνα μ' ἀφίνεις
 ἄ νά θανατωθῶ, ἄ νά θανατωθῶ (στῖς σσ.129-130, τό τί, ρί, ρόμ)

σ.130 | Τυραννοῦμαι τόσους χρόνους, κλίσεώς σου στὴν φωτιά,
κι' ὄλου σύ μέ θανατώνεις, κι' οὔτε κἄν μέ ἀξιώνεις
μιά ἐρωτική ματιά.

Λύπησιν ἀντί νά λάβης πού κοντεύω νά χαθῶ,
πάσχεις νά μέ ἀφανίσης, μή θαρεῖς πλήν νά νικήσης,
τὴν καρδιά μ' νά ἀφεθῶ.

σ.131 | Δέν σπλαχνίζεσαι τελείως, τὴν ἀθλίαν μου καρδιάν,
| οὔτε δίδεις κἄν ἐλπίδα τέτοιαν ἀπονιάν δέν οἶδα,
εἰς καμμιάν ἄλλην καρδιάν.

Ἐλεος μεταχειρίσου 'σώθηκ' ἡ ὑπομονή;
καταντήθηκα τελείως, διά σέ νά ζῶ ἀθλίως,
κ' ἡ ψυχὴ σου δέν πονεῖ.

Τέτοια ἄκρα ἀσπλαχνία οὔτε θέλει ἀκουσθῆ,
πέτρινη καρδιά ἂν ἦτον ἔπρεπε νά λάβῃ οἶκτον,
καί νά μέ εὐσπλαχνισθῆ.

Σ' ὄλα αὐτά λοιπόν ἂν πταίγω, 'πέμε το παρακαλῶ,
ς'τό ἐξῆς νά σιωπήσω, καί τελείως νά σ' ἀφήσω,
χωρίς πλέον νά λαλῶ.

Ἦχος λ' δ'. Νη νε *

σ.132 | Τά χεῖλη μου παντοτεινά εἶναι φαρμακειμένα,
τά χεῖλη μου παντοτεινά εἶναι φαρμακειμένα,
τά μάτχια μου | κλαμένα, στενάζω ὀλοένα.
οἱ στεναγμοί μου εἶναι τροφή μου
καί εἰς ἀνήκουστα δεινά ἔμβηκα διά σένα.

Δέν μέ λυπεῖσαι δέν πονεῖς, ὡς πότε μέ παιδεύεις,
κι' ἀδίκως μέ φονεύεις, καί μέ κατατοξεύεις,
εἶν' ἀμαρτία, κι' ἀσπλαχνία,
λοιπόν τό νά βεβαιωθῆς πλειά δέν συγκατανεύεις;

Καλά τό λέγουν οί σοφοί, πώς ὑποψίες ἔχει
ὁ ἔρωσ ὅπου τρέχει, γιά τοῦτο κατατρέχει,
καί ὅσοι λατρεύουν δέν τό πιστεύουν, πώς εἶν'
κι' ὁ ἔρωτας πιστός, καί σταθερά ἀντέχει.

Ὅποταν ἀγαπᾶ τινάς, ζῆ πάντα μέ δειλίαν,
καί μέ ἀμφιβολίαν, καί ἄκραν ὑποψίαν,
ὅλο διστάζει, καί δοκιμάζει

σ.133 | ἄν ἀγαπᾶτ' ὡς ἀγαπᾶ, μέ πίστιν τήν τελείαν.

Ἐάν εἰς τάς ἀγκάλας της, διόλου ξενοκτῆση,
ἡμέρα ὡς φωτίσει δέν θ' ἀδιαφορήση,
θαρρεῖ δολίαν ἔχει καρδίαν, καί ὑποθέτει
βέβαια πώς θέλει τόν ἀφήνει.

Σ' ἐμέ εἶν' ὅμως περιτταί, τοιαῦται δυσκολίαι,
ἤ καί ἀμφιβολίαι, καθώς καί ὑποψίαι,
βεβαιωμένος, εἶμαι δομένος, στά νεύματά σου
παντότε, κι' ἄς λείψουν ἀσπλαχνίαι.

Ἦχος λ' δ'. Νη $\frac{\text{—}}{\text{—}}$ ^{*} $\frac{\text{—}}{\text{—}}$

σ.134 | Εἰς τό ρεῦμα τῆς ζωῆς μου διατί νά σ' ἀπαντήσω,
δι' ἐμέ ἀφοῦ δέν εἶσαι, διατί διατί νά σέ | ἰδῶ, νά σέ ἰδῶ.

Καί μέ ἔκαμες ἀπαύστως στεναγμούς νά ἀναπνέω,
καί γελαῶς διότι κλαίγω διά σέ, καί θρηνωδῶ!

Μεταξύ ζωῆς καί χάρου, στέκεις καί μέ βασανίζεις,
ν' ἀποθάνω μ' ἐμποδίζεις, νά ὑπάρχω δέν ποθεῖς.

Ἄχ! κἄν στέρξε ἤ νά ζήσω, ἤ νά παύση ἡ πνοή μου,
ἴσως ἴσως σ' τήν θανήν μου, πλέον μεταμεληθῆς.

Πάσχω νά σέ ἀποφύγω, προσπαθῶ νά σέ μισήσω,
καί μακράν πλέον νά ζήσω, ἀπό σέ σκληρά ψυχή.

Νά σωθῶ προτοῦ μέ θάψει ἡ ἀνεύσπλαχνός σου γνώμη,
πλήν ἀχάριστη! ἀκόμη, ναί ἀκόμη σ' ἀγαπῶ.

Ἄπ' ἐμέ τό βλέμμα στρέφεις φεύγεις κρούπτεσαι μ' ἀρνηῖσαι,
ἀλλ' ἐντός μου εἶσαι Αἰθερόπλαστος μορφή.

Πάντοτε σύ κυριεύεις, τήν ὀδύνην τήν χαρά μου,
σύ τήν τύχην μου τό πᾶν μου, καί αὐτήν μου τήν ζωήν.

σ.135 | Καί ἐνῶ κάθ' ἐλπίς μ' ἀφίνει, ἐγώ πάντοτε ἐλπίζω,
πρός τόν θάνατον βαδίζω, κι' αἰωνίως προσδοκῶ.

Ἄλλ' ἀρκεῖ σύ ὑγιαίνεις, τίποτ' ἄλλο δέν θηρεύω,
ζῶ δια νά σέ λατρεύω ζῶ δια νά σ' ἀγαπῶ.

Δέν ζητῶ αἰ συμφοραί μου, τήν καρδιάν σου νά ἐγγίσουν,
θέλω μόνον ὅταν σβύσουν, τῆς ζωῆς μου αἰ στιγμαί.

Ἐνα στεναγμόν θρηνώδη, εἰς χαιρετισμόν ν' ἀφήσης,
καί εἰς τό μνήμα μου νά χύσης ἕνα δάκρυ δι' ἐμέ.

Εἰς τόν κῆπον σου ὀπόταν, μοναχή τά ἄνθη λούης,
καί τοῦ ῥύακος ἀκούης τόν γλυκύν μουρμουρισμόν.

Φέρε φέρε εἰς τόν νοῦν σου, καί τόν πρῶτον ἐραστήν σου,
ἄχ! σκληρά ἀναλογίσου, μιάν στιγμὴν τό παρελθόν.

Ὅταν τῆς νυκτός ἡ αὔρα, ψυθιρίζ' εἰς τάς ἰτέας,
ἐνθυμοῦ τάς τελευταίας τῶν ἐρώτων μας στιγμάς.

Πλήν ἀλοίμονον τί λέγω; τί ματαιίως σέ συγχίζω;
ἐνῶ πλέον τό γνωρίζω, ὅτι ἄλλον προτιμᾶς;

*

σ.136 | Ἦχος λ' δ'. Νη χ'

Τοῦ πολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει,
κ' ἕνας ἥρωας ὠραῖος καί νέος,

στάς ἀγκάλας τῆς φίλης του θέλει,
ἀποθῶν νά ζωσθῆ τό σπαθί.

Ἄλλ' αὐτῆ ἀνησύχως τόν βλέπει
νά τόν θέλξῃ θερμῶς προσπαθεῖ,
εἶναι νύκτα ἀκόμη τοῦ λέγει,
εἶν' ἀκόμη τό σκότος βαθύ.

(στὴν συνέχεια, ἀκολουθεῖ τό τιριριόμ, μέχρι τὰ μέσα τῆς σ.137)

σ.137 | Βλέπω τ' ἄστρα ὠραία μου φίλη,
βλέπω τ' ἄστρα πῶς τρέμουν πῶς σβύνουν,
πῶς τὰ δένδρα σαλεύουν καί κλίνουν,
ς' τὴν ψυχράν τῆς πρωΐας πνοήν.

Ἄφες ἄφες μέ κράζ' ἡ πατρίς μου,
μέ κινδύνου ἀγρίαν βοήν,
εὐχου μόνον ψυχῆ τῆς ψυχῆς μου,
εὐχου μόνον νά ἔχω ζωήν.

σ.138 | Μέ δακρύων ἀγνῶν μαργαρίτες,
ἡ πιστὴ ἐρωμένη τόν βλέπει,
ὁ γενναῖος ἰδοῦ ἀμφιρῶπέει,
ἡ νεάνις καί πάλιν θρηνεῖ.

ᾠ! νά μὴν... ᾠ νά μὴν ἐγεννώμην,
πατρίς καί ἔρωσ, τί θέσις δεινῆ;
ἄχ! σιώπα ψυχὴ δίχως γνώμην,
καί μέ σφάζ' ἡ μικρά σου φωνή.

Ἦχος λ δ'. Νη $\frac{\text{v}}{\pi}$ $\overset{*}{\chi}$

Ἀστραπή φωτιά νά πέσῃ εἰς τὴν ἄπιστην καρδιά,
πού ἦλθε ἔμένα νά πλανέσῃ καί μέ ἠπάτησε σκληρά,
πού ἦλθε ἔμένα νά πλανέσῃ καί μέ ἠπάτησε σκληρά.

σ.139 | Νά φωνάξης νά ταράξης ἀπό πόνον φοβερόν,
ὡσάν φάρι νά σπαράζης, ὅταν ἔβγ' ἄπ' τόν γιालόν.

Πάντα κλάψα πάντα λύπη, νά ἴναι ἡ μόνη σου στολή,
τό χαμόγελο νά λείπη ἀπ' τὰ χεῖλη τὰ ψευδή.

Ἄν ποτέ τὰ μάτια κλείσης, ἀπ' ὀνείρατα φρικτά,
τρομαγμένη νά ξυπνήσης, στά στρωσίδια τ' ἀπαλά.

Νεκρωσίματα καί θρήνους, εἰς τόν ὕπνον σου ν' ἀκοῦς,
νά θωρῆς ὄλο κινδύνους, Αἶμα, ξίφη, ποταμούς.

Πάντα μαυροφορεμένη μέ συρμένα τὰ μαλιά,
νά γυρίζης ξεσχισμένη εἰς τούς λόγγους στά βουνά!

Κι' ἡσυχία νά γυρεύης εἰς τὰ δάση στ' ἐρημιά,
ν' ἀπαντᾷς παντοῦ καί πάντα τ' ἀγριώτατα θεργιά.

Πλὴν τί λέγω; φθάνει μόνον, χωρίς τόσα νά ζητῶ,
νά ὑποφέρης τέτοιον πόνον, πού γιά σέ ὑποφέρω ἴγώ.

*

Ἦχος λ' δ'. Νη λ'

σ.140 Ἐχε ὑγείαν φίλη | μισεύω θ' ἀπομακρυνθῶ,
μὴν κλαίης μὴ θρηνηῆς στά ξένα δέν θέ νά χαθῶ
καί ἴγώ πιστός θέ νά σταθῶ στούς λόγους μου,
καί πάντοτε θά σεβασθῶ τούς ὄρκους μου,
ἔχε ὑγείαν φίλη μου πιστή, ἔχε ὑγείαν κόρη ποθητή.

Ἄν θάλασσα περάσω, ἄν δάση καί φιλά βουνά,
στήν μνήμην μου θά σ' ἔχω, νά μοῦ πραῦνης τά δεινά,
καί ἴγώ πιστός θέ νά σταθῶ στούς λόγους μου

σ.141 | καί πάντοτε θά σεβασθῶ τούς ὄρκους μου,
ἔχε ὑγείαν φίλη μου πιστή, ἔχε ὑγείαν κόρη ποθητή.

Ἄνίσως μέ ξεχάσης, ἀνίσως καί μ' ἀπαρνηθῆς,
ἀπό τόν κόσμον τοῦτον, καί μέ ξεγράψης παρ' εὐθύς,

κ' ἐγὼ πιστός θεέ νά σταθῶ στους λόγους μου,
καί πάντοτε θά σεβασθῶ τούς ὄρκους μου
κ.τ.λ.

*

Ἦχος λ̣ δ'. Νη

Νέα ἐν μορφῇ κυρία σέ ὀρκίζω νά σταθῆς,
ἕνα ὄνειρον ν' ἀκούσης ἴσως καί μέ σπλαχνισθῆς,
ἕνα ὄνειρον ν' ἀκούσης ἴσως καί μέ σπλαχνισθῆς,
σ.142 χθές κοιμῶ | μενος τήν νύκτα εἰς τήν κλίνην δυστυχῆς.

Μία σκιά μ' ἐφανερῶθη, ἔμπροσθέν μου παρ' εὐθύς,
χθές κοιμώμενος τήν νύκτα, κ.τ.λ.

Μιά σκιά χαριτωμένη ἐνδυμένη λυπηρά,
φόρεμα μέ μαῦρον χρώμα καί μ' ἐφάνης σύ κυρά.

Χθές κοιμώμενος τήν νύκτα, κ.τ.λ.

Τότ' ἐστράφη καί τήν εἶδα, καί μ' ἐφάν' ὅτ' ἦσουν σύ,
μέ φιλήν φωνήν μοί λέγει θά συζήσωμεν μαζί.

Χθές κοιμώμενος τήν νύκτα, κ.τ.λ.

Τοῦτο τ' ὄνειρον Κυρία ἐξαρτᾶται ἀπό σέ,
νά τό κάμης ν' ἀληθεύση, ἴσως καί μέ σπλαχνισθεῖ.

Χθές κοιμώμενος τήν νύκτα, κ.τ.λ.

*

Ἦχος λ̣ δ'. Νη ^λχ

Ἄχ! οὐρανέ μου, ἄχ! ὦ Θεέ μου,
σ.143 | κεραίνωσόν με ἀνιλεῶς,
δέν βλέπεις ποία σκληρά καρδία
μέ βασανίζεις διηνεκῶς. (εἰς τό τέλος ἐκάστου στίχου)

Δέν μέ λυπῆσαι, θέλεις ματαίως νά ἀπολεσθῶ,
θέλεις ματαίως, θέλεις ἀδίκως, θέλεις ἀδίκως

ν' ἀπολεσθῶ.

Δέν ἐπιβλέπεις ἄχ! πῶς ἀντέχεις,
δέν μέ λυπῆσαι μέ τυραννῆς,
μή μέ παιδεύεις ἄχ! φόνευσόν με,
τίποτε ἄλλο μή μοῦ ζητῆς.

Οἱ στεναγμοί μου τά δάκρυά μου,
φεῦ! μέ βρυχθῆζουσιν ὀρητικῶς,
σ.144 | κἄν ἡ σκληρότης μιᾶς παρθένου,
μέ κατατίκει ὀλοτελῶς.

*

Ἦχος λ' δ'. Νη

Μόλις ἡ φυλαν λαριριριριριλα
μόλις ἡ φύσις ἔδειξε μακράν φιλοτιμίαν
μακράν φιλοτιμίαν εἰς ἓνα σωλανλαριριριριριλα εἰς ἓνα σῶμα
ὀλικόν αὐτήν τήν εὐμορφίαν αὐτήν τήν εὐμορφίαν.

Ἄναμφιβόλως ἄλλοτε, νά δείξῃ ἄν θελήσῃ,
παρόμοιον ὡσάν αὐτό, πρέπει ν' ἀδυνατήσῃ.

σ.145 | Ῥίζα τῆς ὠραιότητος ὄντως ἐφάνης φῶς μου,
ἥλιος ἄλλος φωταυγῆς εἰς ταῖς λοιπαῖς τοῦ κόσμου.

Εἶναι τῶ ὄντι κορωνίς πασῶν ὠραιότητων,
ἀρχέτυπον τῆς καλλονῆς, καί τῶν λοιπῶν χαρίτων.

Γλῶσσα καμμιᾶ δέν ἠμπορεῖ, σωστά νά παραστήσῃ,
τάς μερικᾶς σου καλλονάς, καί ἄς ὑποχωρήσῃ.

Ἦτοι τό πνεῦμα τό πολύ, ξανθά μαλλιά καί νοῦρι,
ματιῶν τήν ὠραιότητα, κι' ὅλα χωρίς κουσοῦρι.

Τό λέγειν τό γλυκύτατον, πού ἔλκει ὡς μαγνήτης,
τήν ἀκοήν μου καί καρδιάν, ὡς ἄλλος τις κομήτης.

Ζηλοτυπίαν προξενεί, σ' ὄλαις σχεδόν ταῖς νέαις,
ὄσαις φαντάζοντ' ὅπως οὖν ὅτι εἶναι ὠραίαις.

Ἀφίνω πλέον τά λοιπά, γιὰτ' ἡ ἐνθύμησις των,
μέ θανατώνει τήν ζωήν, ὡς καί ἡ στέρησις των.

Μόνον αὐτό παρακαλῶ, ἀκροστιχίς ὠραία,
ἡ κλίσις μου εἰ δυνατόν, νά γείνη ἀμοιβαία.

*

σ.146 | Ἦχος λ' δ'. Νη χ'

Δέν θέλω ἡμπορέσω παντελῶς,
νά περιγράψω φῶς μου ἐντελῶς,
κάλλος σου τό ἐκλεκτόν τό ὁποῖον
θέλει μ' ἔχη δοῦλον θεληματικόν
πάθος φεῦ ἐρωτικόν, πάθος φεῦ ἐρωτικόν.

Τά γαλανά σου μάτια καί γλυκά,
μέ βλέμματα τῶ ὄντι θελκτικά,
τά ξανθά σου τά μαλιά καί τό πρόσωπον,
φλογίζει τήν ἀθλίαν μου καρδιά.
φεῦ! ἐρωτική φωτιά! φεῦ! ἐρωτική φωτιά.

Ἦ δέ λεπτή σου μέση καί στολή,
καί ἡ τῆς ὀμιλίας συστολή,
μέ προξένησαν πληγήν ὥστε μόλις ἀναπνέω,

σ.147 | Ὁ ταλαίπωρος σ' τήν γῆν,
ποῦ νά 'βρῶ καταφυγήν; ποῦ νά 'βρῶ καταφυγήν;

Λοιπόν παρακαλῶ σε ταπεινῶς,
μή μέ βασανίζεις ἀπηνῶς,
ἀλλά νά μέ λυπηθῆς ὅτι σέ θερμολατρεύω,
φθάνει νά μ' ἐνθυμηθῆς, δια νά δυσωπηθῆς,
δια νά δυσωπηθῆς.

Εἰ δέ καί πάλιν μένης ἀκλινής,
εἰς τό πνεῦμα σου ὡς ἄλλη Ἐριννύς,
καί σκοπεύεις προφανῶς διά νά μέ
περιπαίξῃς ὅτι εἶμαι ὄρφανός,
νά σέ κρίν' ὁ οὐρανός.

*

Ἦχος λ' δ'. Νη

σ.148 Μαύρη 'ναι νύκτα σταῖ βουνά,
στούς βράχους πεύτει χιόνι,
στά ἔρημα καί | σκοτεινά,
σταῖς ράχαις πέτραις τά στενά
σταῖς ράχαις πέτραις τά στενά
ὁ κλέπτης ξεσπαθώνει ξεσπαθώνει
ὁ κλέπτης ξεσπαθώνει ξεσπαθώνει

(ἀκολουθοῦν 3 στίχοι ταριφόμε)
καί ἡ συνέχεια, σ.148

Στό δεξι χέρι τό γυμνό βαστᾶ ἀστροπελέκι,
παλάτι ἔχει τό βουνό καί σκέπασμα τόν οὐρανό,
κ' ἐλπίδα στό τουφέκι στό τουφέκι (δίς).

σ.149 Φεύγουν οἱ τύραννοι χλωμοί, τό μαῦρο του μαχαίρι,
| μ' ἰδρῶτα βρέχει τό ψωμί, ξεύρει νά ζήση μέ τιμή,
καί ν' ἀποθάνῃ ξεύρει.

Τόν κόσμ' ὁ δόλος διοικεῖ κι' ἄδικ' εἰμαρμένη,
τά πλούτη ἔχουν οἱ κακοί, κ' ἐδῶ στούς βράχους κατοικεῖ,
ἡ ἀρετή κρυμμένη.

Μεγάλοι ἔμποροι πωλοῦν τά ἔθνη 'σάν κοπάδια,
τήν γῆν προδίδουν καί γελοῦν, ἐδῶ ὁμως ἄρματα λαλοῦν,
σ' τ' ἀπάτητα λαγκάδια.

Πήγαινε φίλα τήν ποδιά, πού δοῦλοι προσκυνοῦνε,
ἐδῶ στά πράσινα κλαδιά μόν' τό σπαθί τους τά παιδιά
καί τόν σταυρόν φιλοῦνε.

Μητέρα κλαῖς ἀναχωρῶ, νά μ' εὐχηθῆς γυρεύω,
ἔνα παιδί σέ ὑστερῶ, ὅμως νά ζήσω δεν' μπορῶ,
ἄν ζῶ για νά δουλεύω.

Μή κλαῖτε μάτια γαλανά, φωστῆρες πού ἀρέσω,
τό δάκρυό σας μέ πλανᾶ, ἐλεύθερος ζῶ στά βουνά,
κι' ἐλεύθερος θά πέσω.

σ.150 Βαργιά βαργιά βοῖζ' ἡ γῆ, ἔνα τουφέκι πέφτει,
| παντοῦ τρομάρα καί σφαγή, ἐδῶ φυγή κι' ἐκεῖ πληγή,
ἐσκότωσαν τόν κλέφτην.

Σύντροφοι ἄσκεποι πεζοί, τόν φέρνουν λυπημένοι,
καί τραγωδοῦν ὅλοι μαζή, ἐλεύθερος ὁ κλέπτῃς ζῆ,
κ' ἐλεύθερος πεθαίνει.

*

Ἦχος λ' δ'. Νη χ

σ.151 Τά ζῶα μου ἀργά μέ περνοῦσαν τά βουνά,
ταῖς λιάκουραις καί τούς δρυμούς, κι' αὐτούς τούς στενωπούς,
κ' ἐξαίφνης παρευθύς βλέπω ληστήν μέ τό σπαθί,
στεκόμενον εἰς τά νερά ἐκεῖ στά δροσερά,
οἴμοι τί ἔχω νά γενῶ, φοβοῦμαι μήπως καί χαθῶ,
ἐδῶ στόν Πα | ρνασό.

Ἀλλά τό σοβαρόν ἀγέροχον καί τρομερόν,
ὑφος ἀνδρός καί τό κορμί, μ' ἔσφαξε τήν ψυχή,
κι' ἐκεῖ ἀπ' τά κλαδιά, ἐβγῆκαν ἕξ ἑπτά παιδιά,
μ' ἐνδύματα πολλά λερά, καί μέ σπαθιά γυμνά,
φρίκη ς' ἐμέ τόν δυστυχή ὅστις εὐρέθηκα ἐκεῖ
εἰς τήν αὐτήν στιγμήν.

Κ' εὐθύς μέ τόν ληστήν ὀρμουῖν ς' ἐμέ ὡς ἀετοί,
τά χέργιά μου εἰς τά κλαδιά, ἔδεσαν ἀπηνά,
πλὴν σάν παρακαλῆς ποσῶς δέν πείθετ' ὁ ληστής,
ὡς τύραννος προστάζ' εὐθύς δια νά ἐκδυθῆς,
οἴμοι τί ἔχω νά γενῶ, φοβοῦμαι μήπως καί χαθῶ,
ἔδῶ ς' τόν Παρνασσό.

Μοῦ βάζει καί φρουράν, ἕναν ἀχρεῖον μαχαιράν,
καί μοῦ ζητεῖ δι' ἔξαγορά πέντε πουγγιά φλωργιά,
φορική ς' ἐμέ τόν δυστυχή ὅστις εὐρέθηκα ἐκεῖ
εἰς τήν αὐτήν στιγμήν.

*

Ἦχος λ δ'. Νη

σ.152 | Τά τραγούδια μου τά 'λεγες ὅλα,
τοῦτο μόνον δέν θέλεις τό εἰπῆς,
τά τραγούδιά μου τά 'λεγες ὅλα,
τοῦτο μόνον δέν θέλεις τό πῆς,
τοῦτο μόνον δέν θέλεις τά 'κούσης,
ἄχ! τήν πλάκα τοῦ τάφου κρατεῖς,
τοῦτο μόνον δέν θέλεις τά 'κούσης,
ἄχ! τήν πλάκα τοῦ τάφου κρατεῖς.

(στήν συνέχεια, μέχρι τό τέλος τῆς σ.152, ἔχει τό ταριρόμ)

σ.153 | ὦ παρθένε! ἄν ἠμπόρειαν αἰ κλάψαις
πεθαμένου νά δώσουν ζωή,
τόσαις ἔκαμα κλάψαις για σένα,
πού θέλ' ἔχεις τήν πρώτην πνοή.

Συμφορά! σ' ἐνθυμοῦμ' ἐκαθόσουν,
στό πλευρό μου μέ πρόσωπ' ὠχρό,
τ' ἔχεις; σοῦ ἴπα, καί σύ μ' ἀπεκρίθης,
θ' ἀποθάνω φαρμάκι θά πιῶ!

Μέ σκληρότατο χέρι τό πῆρες,
ώραία κόρη! κι' αὐτό τό κορμί,
ὅπου τό 'πρεπε φόρεμα γάμου,
πικροσάββανο τώρα φορεῖ.

Τό κορμί σ' ἐκεῖ μέσα στὸν τάφο,
τό στολίζει σεμνή παρθενιά!
Τοῦ κακοῦ σ' ἀδικοῦσεν ὁ κόσμος,
καί σοῦ φώναζε λόγια κακά.

Τέτοια λόγια ἂν ἠμπόριαις ν' ἀκούσης,
ὄχ! τό στόμα σου τί ᾔθελε βγῆ;
Τό φαρμάκι πού πῆρα κ' οἱ πόνοι,
δέν ἐστάθηκαν τόσον σκληροί.

σ.154 | Κόσμε φεύτη! Ταῖς κόραις ταῖς μαύραις,
κατατρέχεις ὅσο εἶν' ζωνταναῖς,
σκληρέ κόσμε! καί δέν ταῖς λυπᾶσαι,
τὴν τιμὴν, ὅταν εἶναι νεκραῖς.

Σιώπα, σιώπα! θυμήσου πῶς ἔχεις,
θυγατέρα, γυναῖκ' ἀδελφή,
σιώπα! ἢ μαύρη κοιμᾶται στό μνήμα,
καί κοιμᾶται παρθένος σεμνή.

Θά ξυπνήση τὴν ὕστερη ἄμερα,
εἰς τὸν κόσμον ἐμπρός θά κριθῆ,
καί τὸν πλάστην, κινῶντας μέ σέβας,
τά λευκά της τά χέργια θά πῆ.

Κύττα μέσα στά σπλάχνα μου μέσα,
πού τό κρίμα τούς κλαῖνε καί πές,
πές τοῦ κόσμου πού φώναξε τόσα,
ἐδῶ μέσ' ἂν ἦν' ἄλλαις πληγαῖς!

Τέτοια ἔμπρός εἰς τὸν Πλάστην κινῶντας,
τά λευκά της τά χέργια, θά πῆ,

σιώπα κόσμε! κοιμᾶται στό μνημα,
καί κοιμᾶται παρθένος σεμνή.

σ.155 | Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη Σουζινάκ. *

Ἄχ! ἐνθυμήσου ταῖς χαραβγούλαις,
ὅταν μονάχοι εἰς κῆπον κρίνα μέ
μιάν τῆς πούλιας γλυκιάν ἀκτίνα,
πῶς ἀγρουπνούσαμε μαζί τά δυό (εἰς ἕκαστον στίχον λέγεται τοῦτο)

Ἄν τά δάκρυα δέν βλέπης,
στεναγμούς δέν ἀγροικᾶς,
στήθος καταπληγωμένο,
δέν λυπῆσαι νά κτυπᾶς.

Ζωή ἀγγέλου δέν εἶναι τάχα,
ὅταν νεράιδος ἀνθοῦσ' ἀγκάλη,
εἰς παλμόν ἕνα δυό στήθη βάλῃ
καί τρέχουν δάκρυα σιωπηλά.

σ.156 | Ἐγώ τήν ἡῶρα ἦταν ἀπάτη,
φεῦ! τά τοῦ κόσμου πῶς εἶναι πλάνη,
στιγμή μαγείας γλυκιᾶς μ' ἐφάνη,
πού κλέπτ' ὁ χρόνος εἰς τήν ζωήν.

Μ' ὅ,τι σοῦ μάγευμα μ' ἔδωσες τότε,
λύσε μου τώρα δός τήν καρδιά μου,
ὦ! βλέπω πταῖσμα τόν ἔρωτά μου,
εἰς σκληράς μοίρας βαθεῖαν βουλήν.

Τί εἶναι ἔρωσ παλμός μέ τό εἶπε,
πού μιά τόν δίδει γλυκεῖ 'μέθη,
ἄχ! ἡ καρδιά μου πῶς ἐδεσμεύθη,
καί σβύν' εἰς θρήνους κάθε παλμός.

Ἦμην εἰς πλάνην πῶς μ' ἀγαποῦσες,
πλήν σ' ἀγαποῦσα καὶ ἠπατήθην,
ᾗς εἶπω ὕπνον πῶς ἐκοιμήθην,
γλυκῶν ὀνείρων ἀπατηλῶν.

*

Ἦχος λ δ'. ²

σ.157 | Σήμερον μάτια μου εἶν' διά | μένα
ἴσως για μένα μέρα πικρά,
φεύγω, πηγαίνω καὶ σένα ἀφίνω,
δάκρυα χύνω φῶς μου πικρά,
μὴν λησμονήσης στὸν θιό ν' ἀφήσης
στὸν θιό ν' ἀφήσης μιά προσευχή.

Θερμῶς νά δέεσαι για νά γυρίσω,
καὶ νά φιλήσω τὰ χεῖλη σου,
κι' ἂν δέν γυρίσω ἴσως ἀφήσω,
εἰς μαύρην πλάκxαν τό σῶμα μου,
χύσε δυό δάκρυα για τόν πιστόν σου,
καὶ ποθητόν σου τόν ἔραστή.

Μή λησμονήσης τόν ἔρωτά μας,
τά βάσανά μας τριῶν ἐτῶν,

σ.158 | ὅτε ὠρκίσθημεν νά συζευχθῶμεν,
νά ἐνωθῶμεν εἰς μιάν ψυχήν,
τήν χρυσὴν κόμην σου θέλω τήν πάρει,
θέλω τήν βάλλει ς'τό στῆθος μου.

Καὶ γλυκό φίλημα θέλω τῆς δίδει,
ὅταν στὴν κλίνην θά κοιμηθῶ,
μὴ ποτέ βάλλεις ἄλλο στεφάνι,
μὴν ἀποθάνῃ ὁ ὄρκος μας,
καὶ στά οὐράνια θ' ἀνταμωθῶμεν,
θά ἐνωθῶμεν καὶ 'κεῖ ἔρασταί.

Χρυσό στεφάνι χρυση κορδέλα,
περιπλεγμένη σ' τήν κεφαλήν,
καί τό στεφάνι ὅταν τό βάλλεις
θά σαϊτεύης κάθε ψυχήν.

*

Ἦχος λ' δ'. Νη ρ'

σ.159 Χάρε, χάρε, ἐλθέ νά μέ πάρης,
θέλω, θέλω τήν γῆν ν' ἀφήσω,
ὄχι πλέον δέν θέλω νά ζήσω
| ἄς χαθῶ καί 'γώ ἄς χαθῶ,
ὄχι, πλέον δέν θέλω νά ζήσω,
ἄς χαθῶ καί 'γώ ἄς χαθῶ.

Χάρε, χάρε, πῶς θέλεις νά ζήσω,
εἰς τόν κόσμον αὐτόν μοναχός;
ὅπου χάρε τό μάτι γυρίσω,
δέν τήν βλέπω ἐκείνην ποσῶς.

Ἔλα, ἔλα, τό μάτι μου κλείσε,
νά μήν βλέπω ποσῶς τήν Σελήνην,
ἥτις μ' εἶδε πολλάκις μ' ἐκείνην,
εἰς τά δάση καί εἰς ἐριμιαῖς.

Πέμε, πέμε, νά ζήσω ἐγώ,
πέμε, πέμε νά ζήσω ἐγώ,
χωρίς πλέον νά ᾄναι ἐκείνη,
πέμε, πέμε, ἐάν ἤμπορῶ.

σ.160 Ἦτο μόνη ἐκεῖν' ἡ ἐλπίς μου,
ἦτο μόνη ἐκείνη τό φῶς μου,
| πάγει ἐχάθ' ἀπ' ἐμπρός μου,
τώρα εἶναι... εἰς τούς οὐρανοῦς!

Πότε, πότε, τό μάτι θά κλείσω
καί νά 'πάγω ἐκεῖ νά τήν βρῶ;

θέλω, θέλω, τήν γῆν νά ἀφήσω,
ὥστε πάντα μαζί της νά ζῶ!

Ἦχος λ̣ δ'. Νη ^{*} $\overline{\chi}$

Ροδοδάκτυλος αὐγή μου ἔβγα φώτισε τήν γῆν,
δρόσισε τά χορταράκια καί τήν μαύρην μου ψυχήν,
τάμπαλ τούμπαλ λαϊλά λα λα καί τήν μαύρην μου ψυχήν.

Πρόβαλε! σέ καρτεροῦνε τά ἀρνάκια τά πτηνά,
σέ προσμέν' ἡ Ἀμαλία εἰς τά ἔρημα βουνά!

σ.161 | Νά διαβῶ εἰς τούς λειμώνας καί μέ ρόδα νά στεφθῶ,
τήν ἀγάπην μου νά εὔρω καί νά τήν γλυκασπασθῶ.

Φύγετε ὠχραί φροντίδες, σύρτε πάθη τρομερά,
ν' ἀγαπῶ καί ν' ἀγαπῶμαι, εἶν' ἡ μόνη μου χαρά.

Εἰς βουνόν ἐγώ κι' ὁ ἔρωσ κ' ἡ ἀγάπη μου μαζί,
κι' ὁ θεός καιρός ὁ γέρος ἀνεβαίναμε πεζοί.

Ἡ ἀγάπη μ' ἀποστοῦσε, εἰς τόν δρόμον τόν σκληρόν,
καί ὁ ἔρωτας περνοῦσε βιαστικά μέ τόν καιρόν.

Στάσου λέγω ἔρωτά μου! καί μή τρέχετ' ἐμπροστά,
ἡ καλή συντρόφισσά μου ἡ ἀγάπη δέν βαστᾶ.

Τότε βλέπω καί τανύζουν καί οἱ δυό τους τά πτερά,
καί τ' ἀπλώνουν καί ἀρχίζουν καί πετοῦν πετοῦν γερά.

Φίλοι, λέγω, πού πετᾶτε; τόση βία διά τί;
ἡ ἀγάπη μου κυττᾶται, ὦραν ὦρ' ἀδυνατεῖ.

Τότ' ὁ ἔρωτας γυρίζει, καί λέγει τό παρόν,
πῶς ἀρχῆθεν συνηθίζει νά πετᾶ μέ τόν καιρόν.

σ.162 | Ἦχος $\overline{\pi}$ Πα $\overline{\rho}$ *

Τί μεγάλη δυστυχία δέν εἶναι ἐλπίς καμμία,
ἦλθε πλέον τώρα ἢ φρικτή ἢ ὠρα πού θά χωρισθῶμεν,
τί κακόν πουλί μου τί κακόν
τί κακόν πουλί μου τί κακόν.

Ἦλθ' ἢ ὠρα πού θά φύγω, δέν μπορῶ νά ἀποφύγω,
άνεμοι φουσοῦνε καί μ' εἰδοποιοῦνε, πρέπει νά κινήσω,
ξεψυχῶ πουλί μου ξεψυχῶ.

Τό καράβ' ἐτοιμασμένο, ἔμπροσθέν μου ἀραγμένο,
ἄλλον δέν προσμένει, διά νά πηγαίνει, παρά μόν'
έμένα νά'βγ' ἀπ' τόν λιμένα, τί κακόν ὅταν τό θυμηθῶ;

σ.163 | Πῶς ἀφοῦ θ' ἀναχωρήσω, ὁ καϋμένος πῶς θά ζήσω!
μακρῶς ἀπό ἐσένα ἢ ζωή εἰς έμένα, εἶναι τυραννία,
τί κακόν ὅταν τό θυμηθῶ;

Ἦλθ' ἢ ὠρα νά κινήσω, κ' εἰς τήν βάρκα νά πατήσω,
τ' ἄρμενα φουσκώνουν, σιδηροσηκώνουν, ἔχουν φῶς
μ' υγείαν... τί κακό πουλί μου τί κακό.

Ἄλλη μιά νά σέ φιλήσω εἰς τήν βάρκα πρίν πατήσω,
μή λυπᾶσαι φῶς μου! μή θρηνεῖς ἐμπρός μου!
ἀλλά δός με χέρι, ξεψυχῶ πουλί μου ξεψυχῶ.

Παληκάργια! σταματᾶτε, τά κουπιὰ σας μή τραβᾶτε,
νά γυρίσω πίσω ν' ἀποχαιρετίσω, νά πού μέ φωνάζουν,
στό καλό πουλί μου στό καλό.

Εἰς τό δράμα τοῦ Ἑρνάνου, Ἦχος $\overline{\lambda}$ δ'. Νη $\overline{\chi}$ *

Βαρύ φορτίον εἶναι ὁ ἔρω,ς,
δέν ὑποφέρω νά τόν κρατῶ,

σ.164 ὄλ' αἰ δυνά | μεις μου ἐκοπῆκαν,
καί κινδυνεύω για νά χαθῶ,
ὄλ' αἰ δυνάμεις μου ἐκοπῆκαν,
καί κινδυνεύω για νά χαθῶ.

Θ' ἀναχωρήσης κι' αὐτό μέ σφάζει,
μέ κυριεύουν συλλογισμοί,
πλήν σέ ὀρκίζω ς'τόν ἔρωτά μας,
ς' ἐμένα νά'σαι πάντα πιστός.

Κ' ἐγώ πιστή σου θά ἦμαι πάντα,
ὡς τόν ἀστέρα τόν φαεινόν,
ἄν μεταβάλης ποτέ τήν γνώμην,
ἄς σέ παιδεύει ὁ οὐρανός.

*
Ἦχος λ' δ'. Νη — ^λχ

σ.165 Μήν εἶδες τή ξανθούλα τήν εἶδα χθές ἀργά,
πού ἐμβῆ | κε στή βαρκούλα καί πάει στή ξενιτιά,
πού ἐμβήκε στή βαρκούλα καί πάει στή ξενιτιά.

Ἐφούσκωνε τ' ἀέρι λευκότητα πανιά,
ὡσάν τό περιστέρι π' ἀπλώνει τά πτερά.

Ἐστέκονταν οἱ φίλοι, μέ λύπη μέ χαρά,
κι' αὐτή μέ τό μαντήλι τούς ἀποχαιρετᾷ.

Καί τόν χαιρετισμόν της ἐστάθηκα νά ἰδῶ,
ὥστ' ἡ πολλή μακρότης μοῦ τό 'κρυψε κι' αὐτό.

Σέ λίγο σέ λιγάκι δέν ἤξευρα νά πῶ,
ἄν ἔβλεπα πανάκι ἢ τοῦ πελάγ' ἀφρό.

Κι' ἀφοῦ πανί μαντήλι ἐχάθη στό νερό,
ἐδάκρυσαν οἱ φίλοι ἐδάκρυσαν κ' ἐγώ.

Δέν κλαίω τή βαρκούλα δέν κλαίω τά πανιά,
μόν' κλαίω τή ξανθούλα πού πάει στή ξενιτιά.

*

σ.166 | Ἦχος λ̣ δ'. Νη χ̣

Μιά βοσκοπούλα τ' ἄρνι της χάνει,
τ' ἄρνι της χάνει στήν ἐρημιά,
μιά βοσκοπούλα τ' ἄρνι της χάνει,
τ' ἄρνι της χάνει στήν ἐρημιά,
κι' ἀπελπισμένη στά ὄρη τρέχει
καί τό φωνάζει μ' ἀπελπισιά,
κι' ἀπελπισμένη στά ὄρη τρέχει
καί τό φωνάζει μ' ἀπελπισιά.

Ἄρνι μου ποῦ εἶσαι δέν μέ λυπᾶσαι,
δέν μέ λυπᾶσαι δέν μέ πονεῖς;
ἔχασα, πάει θεέ τ' ἄρνι μου
δέν μέ λυπᾶται δέν μέ πονεῖ.

σ.167 | Καί στά λαγκάδια ἡ κόρη τρέχει,
μέ ξεπλεγμένα χρυσᾶ μαλιά,
καί δακρυσμένη στάς χειρας ἔχει,
ἀνυψωμένην τήν Παναγιᾶ.

ὦ Παναγιᾶ μου! γλυκιά παρθένε,
φανέρωσέ μοι ποῦ εἶναι τ' ἄρνι,
θά σέ χαρίσω ἄνθη πλεγμένα,
καί δυό λαμπάδες ταχύ ταχύ.

ὦ Παναγιᾶ μου! κάμε τό θαῦμα,
φανέρωσέ μοι πού εἶναι τ' ἄρνι,
θά σέ δωρήσω ὄλο ἀσήμι,
εἰς τήν εἰκόνα σου τήν σεπτή.

Καί ξημερώνει ὁ Θεός τήν ἄμερα,
κ' ἡ βοσκοπούλα χά! χά! γελᾶ,

τ' ἄρνι της ἔχει στήν ἀγκαλιά της,
σάν περιστέρι καί τό φιλᾱ.

*

Ἦχος λ' α'. π̄ δ̄ Πουσελίκι

σ.168 Λυπήσου κόρη τά βάσανά μου,
| σκληρά μή τόσον μέ ἀπονεῖς,
λυπήσου κόρη τά βάσανά μου,
σκληρά μή τόσον μέ ἀπονεῖς,
σάν τήν καρδιά μου δέν θ' αὔρης ἄλλον,
ἄλλον ὅμοιον νά τυραννῆς
σάν τήν καρδιά μου δέν θ' αὔρης ἄλλον,
ἄλλον ὅμοιον νά τυραννῆς.

Ἄν ἦσ' ὠραία τί χρησιμεύεις,
καί μέ παιδεύεις τόν δυστυχή;
ἀκαταπαύστως μέ βασανίζεις,
καί μέ παιδεύεις κόρη σκληρή.

Αὐτό τό δένδρον πού κολακεύω,
καί τό λατρεύω τόσον καιρόν,
θά ἔλθῃ ὥρα νά δοκιμάσω,
νά δοκιμάσω ἐγώ τόν καρπόν.

*

σ.169 Ἦχος λέγετος ρ̄ Β8

Σ' αὐτήν τή γειτονίτσα σ' αὐτήν τή γειτονίτσα,
σ' αὐτήν τή γειτονίτσα μιά νέα π' ἀγαπῶ.

Ξανθή, γαλανομάτα κι' ὡς δεκαοκτώ χρονό,

Μηδέ στήν πόρτα βγαίνει μηδέ τόν ἡλιακό,

Μηδέ στό παραθύρι, δυό λόγια νά τῆς 'πῶ,

Μά ἴγώ θά τήν φυλάξω σάν πάει στήν ἐκκλησιά,

Νά τῆς ὁμολογήσω πῶς τήν ποθῶ πιστά,

Μάνα μου ὅταν πέσω, πλέον δέν σηκωθῶ,

σ' αὐτήν τή γειτονίτσα φέρε με νά ταφῶ,

πού εὐμορφα κορίτσια για νά μέ κλαύσουνε,

καί νέα παληκάργια για νά μέ θάψουνε,

σ.170 | νάλθη καί τό πουλί μου, νά ἰδῆ νά λυπηθῆ,
κ' εἰς τό προσκέφαλόν μου ν' ἀναμαλιαρισθῆ.

Ἦχος Γ' Β8 Σεργιάχ. ^{*}χ

Ἄν ἡ σπάθη μου δέν κόπτει,

ἡ αἰχμή της δέν τρυπᾶ,

ἄν ἡ σπάθη μου δέν κόπτει,

ἡ αἰχμή της δέν τρυπᾶ,

ἡ καρδιά μ' δέν λησμονάει

πῶς ἐπλάσθ' Ἑλληνική,

ἡ καρδιά μ' δέν λησμονάει

πῶς ἐπλάσθ' Ἑλληνική,

λάϊ τόμ λάϊ τόμ τιρριτιτόμ

λάϊ τάτιρριριταῖτόμ

λάϊ τάτιρριριταῖτόμ.

Εἶμαι Ἑλλην κι ὄχι σλάβος,

ξεύρω τήν καταγωγήν,

σ.171 | κ' ἑλληνική ψυχή μου,

ἐλευθέρα πάντα ζῆ.

Τοῦ πανσλαβισμοῦ ἡ ψώρα,

Μακεδόνα δέν μολύνει,

κι' οὔτε τόν ἀπομακρύνει,

ἀπό τόν Ἑλληνισμόν.

Θά ᾠθη θά ᾠθη μιά ἡμέρα
πού θά ξεσχισθοῦν συνθηκαί,
κι' ὅποιος φυλακὴ ἐμβήκε,
πάντ' ἐλεύθερος θά ζῆ.

*

Ἦχος ζ $\bar{\nu}$ $\bar{\chi}$

Ἀναχωρεῖς κι' αὐτοῦ πού πᾶς ἐλπίζω,
ν' ἀνταμωθῆς μέ κείνην π' ἀγαπῶ,
κιάν τὴν ἰδῆς φρικτά σέ ἐξορκίζω,
νά τῆς εἰπῆς αὐτά πού θά σέ πῶ.

σ.172 | Τράϊ λάϊ λά ρρί λάϊ λάϊ ρί ρρί
λάϊ λάϊ ριρριρριρριρρόμ,
τράϊ λάϊ λά ρρί λάϊ λάϊ ρί ρρί
λάϊ λάϊ ριρριτιρριρριρριρριρριρρόμ.

Νά τῆς εἰπῆς τό ὅτι τὴν λατρεύω,
τούς ὄρκους της νά μὴν ἀλησημονῆ,
πῶς μ' ἀγαπᾶ πιστά κι' αὐτὴ πιστεύω,
πῶς μέ λυπῆται καί μέ συμπονεῖ.

Νά τῆς εἰπῆς ὡς πότε πλειά στά ξένα,
τί μ' ἄφησε κορμί χωρὶς ψυχὴν;
φίλον πιστόν δέν ἔχω πλειά κανένα,
δέν ἔχω πλειά καμμιά ἀπαντοχήν.

Νά τῆς εἰπῆς πῶς περπατῶ μονάχος,
νυχθημερόν, καί ὅτι ἀπαντῶ,
ἢ δένδρο ἔναι, ἢ ἄνθρωπος, ἢ βράχος,
μὴν εἶδε τὴν ἀγάπην μου ᾠρωτῶ.

*

σ.173 | Ἦχος η Γα τσιαργιάχ

Δύω δύω τά πουλάκια,

στῆς μυρσίνης τά κλαδάκια,
τῶν ἐρώτων τραγουδάκια,
τραγωδοῦν γλυκά.

Πολυέρημο καί ξένο
τί γυρεύω τί προσμένω
ὡς λειβάδι χιονισμένο
θάνατος βογκᾷ.

Ὡς σκιά της, ὡς φωνή της,
ἄς διέμεινα μαζί της
ἢ ἂν ἤμουν κἄν πλανήτης
καί εἰς τά κενά

ἄς ἐστρέφετο μαζί μου!
ἀλλ' ἡ ἔρημος ζωή μου,
ὡς ὁ ῥύαξ τῆς ἐρήμου,
κλαίει καί περνᾷ.

σ.174 | Ὡσάν ἄνθος μαραμμένη,
ἡ νεότης μου χλωμαίνει,
ἡ χαρά μοί εἶναι ξένη,
κι' ἡ ἐλπίς αὐτή.

Πλὴν μ' ἐλέησεν ἡ μοῖρα,
καί τοῦ τάφου μου τήν θύρα,
μέ τήν μελανήν της χεῖρα,
ἀνοικτὴν κρατεῖ.

Κ' ἐγὼ φίλοι, εἶχα ζήσει
τώρα τ' ἄστρον μου θά δύση
ὦ! ἀφῆτέ το νά σβύση
ἀπ' τόν οὐρανό.

Μή λυπεῖσθ' ἂν ἀποθνήσκω,
εἰς τήν γῆν 'ποῦ δέν τήν βρίσκω,
ἕως πότε θε νά μνήσκω,
διά νά θρηνώ.

*

Ἦχος λ̣ α'. Πα

σ.175 Ἀπεφάσισα νά γείνω στήν Ἑλλάδα τακτικός,
στή φυργά | δα καπετάνιος καί στόν πόνον σου ιατρός,
στή φυργάδα καπετάνιος καί στόν πόνον σου ιατρός.

Ἀπεφάσισα νά γείνω στήν Ἀγιά Σοφιά κουπές,
ν' ἄρχονται νά προσκυνοῦνε ἄσπραις καί μελαχριναῖς.

Ἄσπρη μου παχιά κολόνα παῦσε πλέον τόν θυμόν,
καί γιατρός πού θά μέ γιάνη εἶν' τά μάτια σου τά δυό.

Ἀπεφάσισα νά ἔλθω εἰς τό στρῶμα νά σ' εὐρῶ,
καί ὅ,τι θέλουν ἄς μέ κάμουν τ' ἀδελφάκια σου τά δυό.

Βάρκα θέλω ν' ἀρματώσω μέ σαράντα δυό κουπιά,
μέ πενήντα παληκάργια νά σέ κλέψω μιά βραδιά.

Ἄσπρη μου καθάργια βρύση, πού βαστᾶς κρύο νερό,
ἔτσι καί ἐγώ βαστοῦσα τῆς ἀγάπης τόν καῦμό.

σ.176 Ἀπεφάσισα νά ἦμαι σ' τό κορμί σου ἐραστής,
στά βυζάκια σ' οἰκοκύρης, κ' εἰς τά κάλλη δουλευτής.

Θέλουσιν ἄς μέ κρεμάσουν εἰς τό σπίτι σου ἴμπροστά,
παρά νά ἰδῶ νά ἦσαι μ' ἄλλον νέον ἀγκαλιά.

Ἀπεφάσισα Κυρία νά μοῦ δώσης ἴνα φιλί,
ἦ μαχαίρωσέ με μόνη, ποῦ τό αἶμα μ' νά χυθῆ.

*

Ἦχος λ̣ δ'. ♪, χρωματικός

Εἰς ὠραῖον περιβόλι περπατούσαμε μαζῆ,
εἰς ὠραῖον περιβόλι περπατούσαμε μαζῆ,
ὅλα ἔλαμπαν τά ἄστρα ἔλαμπες καί σὺ μαζῆ
σ.177 ὅλα ἔλαμπαν τά ἄστρα ἔλαμπες καί σὺ | μαζῆ.

Εἶπατέ μοι σεῖς ὦ ἄστρα
ἄν κανένα ἀπό 'σᾶς,
λάμπει τόσον ὅσον λάμπουν
καί τά μάτια τῆς κυρᾶς.

Κι' ὄπιος τά γλυκοκυτάξι
παρ' εὐθύς ξαναρωτᾷ
μὴν εἶσ' ἄγγελος θεά μου,
καί σοῦ λείπουν τά πτερά;

Τά πτερά ὅταν τά λάβης,
μὴν πετᾶς τόσον 'ψηλά,
νά περνᾶς ἀπό κοντά μου,
νά μοῦ καίης τήν καρδιά.

Μή θεά μου μή νά ζήσης,
μὴν εἶσαι τόσον σκληρά,
καί ἐγώ θά σέ λατρεύω,
καί θά σ' ἀγαπῶ πιστά.

σ.178 Σ' ἀγαπῶ μά δέν τό ξεύρεις,
| ἄχ θεά μου! σ' ἀγαπῶ
τό καυχῶμαι σ'τούς ἀστέραις
καί σ'τόν πλάστην θά τό 'πῶ.

*

Ἦχος λ' δ'. Νη ρ'

Σάν φύλλο κίτρινο καί μαραμένο,
μέ πέρον' ὁ ἄνεμος μέ τά πτερά,
μακράν 'πό σένα νε παραδερμένο,
ψυχή μ' ἀγάπα με στήν ξενιτιά.

Τό κῦμ' ἀτάραχο στό περιγιάλι,
γλυκά κοιμούντανε ὕπνο βαθύ,
βοργιάς ἐφύσησε κι' ἀνεμοζάλη,
στό βράχο τό ῥιξε νά συντριφθῆ.

σ.179 | Μακρυά σου μ' ἔστειλαν νά πάω στά ξένα,
νά πάω στόν πόλεμον, μέσ' τή φωτιά,
βγάλ' ἀπ' τά χεῖλη σου τ' ἀγαπημένα,
δός μου γιά σύντροφον χίλια φιλιά.

Ἄν ἦλθ' ἡ 'μέρα μου ψυχή, καρδιά μου,
στά ξένα χώματα, ξένα πουλιά,
νά πιοῦν τό αἷμα μου, τά σωτικά μου,
νά φάγουν λαίμαργα στήν ἐρημιά.

Πιος ξευρ' ἀγάπη μου, μή τά φιλιά σου,
ψυχή μου δώσουνε κι' ἀναστηθῶ,
κ' ἔλθω σάν ὄνειρο στήν ἀγκαλιά σου,
κοντά σ' ὁ δύστυχος νά κοιμηθῶ.

Χειμῶνας ἔρχεται, σύνεφα χιόνια,
τ' ἄνθη πετάξανε κ' οἱ μυρωδιαῖς,
πῆγαν ἀγάπη μου τά χελιδόνια,
φυλάξ' ἐπλάκωσαν μαύραις νυκτιαῖς.

Γεράκ' ἀχόρταγο σκληρό ξιφτέρι,
θ' ἀρχίσ' ὀλόγουρα νά κυνηγᾶ,
ψυχή μ' ἀλοίμονον στό περιστέρι,
ἄν τό 'βρη μόνο του μέσ' τῆ φωλιά.

σ.180 | Μακρυά μέ ἔστειλαν νά πάω στά ξένα,
νά πάω στόν πόλεμο μέσ' τή φωτιά,
πιος ξευρ' ἡ μοιρά μου τ' ἔχει γραμμένα,
ψυχή μ' ἀγάπη μου σ' ἀφίνω γιά.

*

Ἦχος Β̅ϛ̅

Ἄπ' τήν ἔρημη ἐκκλησούδα ὅπου σ' εἶχα πρωτοῖδῆ,
μέσ' τό χιόνισμα Μαριάμ ξαναπέρασ' ἀπ' ἐκεῖ,
μέσ' τό χιόνισμα Μαριάμ ξαναπέρασ' ἀπ' ἐκεῖ.

Ἄλλ' ἀντί τό ἄσπρον σῶμα ποῖα βλέμματα νά ἰδῶ;
εἶδα κάτασπρον λιθάρι κ' ἔν ὀλόμαυρον σταυρόν.

Μοναχός στήν ἐρημία καί στό μνημά σου ἐμπρός,
ἐγονάτισα Μαρία μ' καί σέ φίλησα πικρῶς.

Κι' ἀπό τ' ἄνθη τά σπαρμένα κόπτω ἓνα μοναχό,
σ.181 | ἄσπρ' ὠχρόν ὡσάν ἐσένα ὡσάν ἐσέ παρθενικό.

Καί ὁμοίασα μέ 'κεῖνο ὅπου μ' εἶχες δώσει σύ,
ἦτο ῥόδον, ἦτο κρινόν, ἦτο ἐνθύμησις πικρή.

*

Ἦχος λ' δ'. Νη

Ἄν ἦτον τρόπος νά καλύψης
τῶν ἐνδόμυχών μου τόν βυθόν
ἐδῶ λιμνάζουν ἄπειραι θλίψεις
ἐδῶ πελάγη μαύρων παθῶν.

Ταῦτα ὁπότεν τῆς τρικυμίας
διαταράττει σφοδρά πνοή,
πάσχω ναυάγιον τῆς καρδιάς,
ὅμως ἔν ἄστρον μέ εὖνοεῖ.

Αὐτό τό ἄστρον τῶν ὀδυνῶν μου,
ὁσάκις ἔχω τούς σπαραγμούς,
εἰς τό δακρύβρεκτον βλέφαρόν μου,
θερμῶς δροσίζει τούς σταλαγμούς.

σ.182 | Ὁ νοῦς μ' ἀπαύστως θά σ' ἐνθυμεῖται,
ἡ δέ ψυχή μου θά σ' ἀγαπᾶ,
μόνον ἡ ὄρασις θά στερεῖται,
ἀλλ' οὐδ' ἡ γλῶσσα θά σιωπᾶ.

Ἐάν ἀκούσης εἰς τινά τόπον,
ὅτι μακράν σου εἶμ' εὐτυχής,

βλέπεις αἰ γλῶσσαι φεῦ! τῶν ἀνθρώπων,
συνήθως εἶναι κακεντρεχεῖς.

Ὅπου τῆς τύχης μέ ρίψη μάχη,
αἰ ἀποφάσεις τί μ' ὠφελοῦν,
εἰς ξένων τόπων δάση καί βράχοι,
τό ὄνομά σου θ' ἀντιλαλοῦν.

Πλήν μετά τόσας περιπαιτείας,
φαντάσου τέλος νά σ' ἀσπασθῶ,
τῆς ἀνεπτέρου εὐδαιμονίας,
τήν ἀμβροσίαν ν' ἀπογευθῶ.

Ἔως νά φθάσω νά κατορθώσω,
σιμά σου πλέον ἐπί ζωῆς,
τό ψυχοράγημα ν' ἀποδώσω,
τῆς τελευταίας ἀναπνοῆς.

σ.183 Ἴ' Ἐκ τῆς χαρᾶς μου δέν θ' ἀποθάνω,
δέν θ' ἀποθάνῃς θά ζω θά ζῆς,
γραπτόν μοί ἦτο ζ' τήν γῆν ἐπάνω,
νά συγχαρῶμεν χρόνους ζωῆς.

Αὐτό μαντεύω αὐτό νομίζω,
αὐτό πρεσβεύω αὐτό φρονῶ,
μ' αὐτό τό δάκρυ μου θά σφουγγίζω,
τήν στέρησίν σου ὅταν θρηνηῶ.

*

Ἦχος λ' α'. π'

Ἄχ! ἐσεῖς πουλιά πουλιά πετούμενα
πετᾶτε στόν ἀέρα τά καϋμένα τά παραπονημένα,
καί ἐγώ τρυγό τρυγόνα μουναχή,
σ.184 καί ἐγώ τρυγό | τρυγόνα μουναχή.

Ἄχ! κ' ἐγώ τρυγόνα μουναχή

καί παραπονημένη, ή καϋμένη, ή ζηλεμένη
κάπου θά πλέξω τῆ φωλιά.

Χέρ κάπου θά πλέξω τῆ φωλιά,
ς' τῆς λειμωνιάς τούς κλώνους ή καϋμένη
ή παραπονημένη, τῆ λειμωνιά τήν κόψανε.

Ἄχ τῆ λειμωνιά πολίμ τήν κόψανε,
κ' ἔπεσαν τά πουλιά μου τά καϋμένα
τά παραπονημένα κ' ἐγώ τρυγόνα μounαχή.

*

Ἦχος α'. π̣ Πα τοῦ Τζιάκα.

Ἄχ ἐσεῖς βουνά βουνά τό γριβινό
καί πεῦκα τό μετσόβου
σ.185 λίγο νά χα νά χαμηλώσητε, λίγο νά χα | μηλώσητε.

Ἄχ λίγο νά χαμηλώσητε τρεῖς τουφεκίτσες τόπον,
για νά φανοῦν Τζιάκαμ τά γριβινά.

Ἄχ για νά φανοῦν Τζιάκα μ' τά γριβινά,
κι' αὐτό τό μέγα Σπήλιο, πῶς πολεμοῦν
Τζιάκαμ' ζόρκα παιδιά.

Ἄχ πῶς πολεμοῦν Τζιάκα μ' ζόρκα παιδιά,
μέ τό νιζάμ ἀσκέρι πεύτουν τά τόπια σάν βροχή.

Ἄχ πεύτουν τά τόπια σάν βροχή γκιουλλέδεις
σάν χαλάζι, κι' αὐτά τά κλεφτοτούφεκα.

Ἄχ κι' αὐτά τά κλεφτοτούφεκα σάν τή φιλή
βροχίτσα, βάστα Τζιάκα μ' τόν πόλεμο.

Ἄχ βάστα Τζιάκα μ' τόν πόλεμο βάστα καί
τό τουφέκι, πῶς νά βαστάξω βρέ παιδιά.

Ἄχ πῶς νά βαστάξω βρέ παιδιά καί πῶς νά

ταγιαντήσω τό τζιπανέ μας πῆρε νά σώνεται.

σ.186 | Ἄχ τό τζιπχανέ μας ἴπηρε νά σώνεται,
ιμτάτι δέν μας ἤλθε χάιδε παιδιά μ' νά φεύγωμεν.

Χάιδε παιδιά νά φεύγωμεν πάμη στήν Καλαπάκα
ἐκεῖ θά βρῶμεν τούς λοιπούς.

*

Ἦχος $\overset{\pi}{\eta}$ Πα ἀρχαῖον.

Ἄχ ναῖδῆς καράβια πόρ'χουνται,
ἄχ ὠραῖα πού μοί φαῖνονται
τά καράβγια ἀρμενίζουν,
καί τὸν νόμον δαιμονίζον.

Ἄχ κ' ἕνα μικρό βαρκόπουλο,
ἄχ ἀπ' ὅλα ὠραιότερο,
ἔρχετ' ἀπ' τῆν Ἐδέσα,
τῆν ἀγάπη μ' ἔχει μέσα.

σ.187 Ἄχ κόψε κλωνί βασιλικὸν,
ὦχ ἀμάν ἀμάν γιά τὸν θεόν,
καί φκιάσ' ἕνα φουρκάλι,
'σαν τῆ σένα κόρη μ' δέν εἶναι ἄλλη.

Ἄχ καί σκούπισε τῆν θάλασσα,
ἄχ νά ἰδῆς κουρμί π' ἀγκάλιασα,
νά ἀράζουν τά καράβγια,
τά ἴμουρφα τά παληκάργια.

*

Ἦχος $\overset{\lambda}{\pi}$ $\overset{\theta}{\pi}$. Πα $\overset{\infty}{\chi}$

Τέσσιρα χρό τέσσιρα χρόνια φυλακή,
τέσσιρα χρό τέσσιρα χρόνια φυλακή,
καί πέντε μέσ' τῆν πράγα,

βάστα καρδιά μ' ταγιάντα,
καί πέντε μέσ' τήν πράγγα,
σ.188 βάστα καρδιάμ' τα | γιάντα.

Κανείς δέν ἤλθε νά μέ ἰδῆ,
ἀπό τούς ἰδικούς μου,
συγγενεῖς καί ἀδελφούς μου.

Μόν' ἡ ἀγάπη μ' καρδιακή,
φιλή γραφή μοί στέλνει,
μυστικά μοί παραγγέλνει.

Στείλε μοι τό μαντῆλι σου,
τό κόκκινο βαμμένο,
μέσ' τό αἶμα βουτυγμένο.

Ἀγάπη μ' τό μαντῆλι σου,
θά σ'τό μαρμαροπλύνω,
μέ τά δάκρυα πού χύνω.

*

Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ α'. $\frac{\pi}{\delta}$ πουσελίκι.

Ἐύπνα γλυκιάμ' ἀγάπη,
χρυσό μου καναρίνι,
σ.189 ξύπνα γλυκιάμ' | ἀγάπη,
χρυσό μου καναρίνι
ξύπνα καί μὴν κοιμᾶσαι,
νά ἰδῆς πῶς τραγουδῶ,
ξύπνα καί μὴν κοιμᾶσαι,
νά ἰδῆς πῶς τραγουδῶ.

Σηκώνομ' ὁ καϋμένος,
σάν παραπονεμένος,
καί τ' ἄρματά μου ζώνω,
'πάγω νά κυνηγῶ.

Λαγούς περδίκες ναῦρω,
τρουγόνια νά σκοτώσω,
κ' ἐσένα νά γλυτώσω,
κορμίμ' ἀγγελικό.

σ.190 Γυρίζω τρογουρίζω,
τό ταῖρι μου γιά ναῦρω,
νά δένδρο στολισμένο,
| κι' ἀπάνω κορασιά.

Κόρημ' κατέβα κάτω,
ἦ ἀπάνω θά ἀνέβω,
τά μῆλα φορτωμένα
κι' ἀηδόνι μοναχό.

Ἦχος λ π α'. ρ χ οὐσεῖνι ἀσεράν.

σ.191 Περιπλεγμένη λεμονιά μέ τ' ἄνθη στολισμένη,
περιπλεγμένη λεμονιά μέ τ' ἄνθη στολισμένη,
τήν ὥραν πού σ' ἀγάπησα ἦτον εὐλογημένη,
τήν ὥραν πού σ' ἀγάπησα ἦτον εὐλογη | μένη.

Ἄφοῦ σέ εἶδ' ἀγάπη μου καί τί νά κάμω τώρα;
'ποῦ σκοτεινιαῶσαν τά βουνά καί μαύρισεν ἡ χώρα.

Μή λυπηθῆς τήν μάνα σου, κι' οὐδέ τόν ἀδελφόν σου,
ν' ἄλλθης ἀγαπημένη μου στόν ἀγαπητικόν σου.

Κι' ὅταν θά'ρθῆς στό σπίτι μου μήν κλαύσης τόν καῦμόν σου,
μόν' ρώτα τήν μανούλα μου κυρά μου ποῦ εἶναι υἱός σου.

Ἐκεῖνη θά σ' ἀποκριθῆ μέ τήν καρδιά καμένη,
υἱός μου εἶναι στήν κάμαρη ζερβιά μεργιά στό στρῶμα.

Καί ὅταν θά ἰδῆς ἀγάπη μου ὅτ' εἶμαι γιά τό χῶμα,
τότ' ἔλ' ἀγαπημένη μου φίλαμε εἰς τό στόμα.

*

Ἦχος λ̣ δ'. Νη ξ̣

σ.192 Θάνατον μᾶλλον προτιμῶ παρά ν' ἀποφασί | σω,
θάνατον μᾶλλον προτιμῶ παρά ν' ἀποφασίσω,
ἄλλον κανέναν παρά σέ διά νά ἀγαπήσω,
διά νά ἀγαπήσω.

*

σ.193 Ἦχος ζ̣ Ὡ ἐναρμόνιον.

Πάλιν τά μαῦρα φόρεσες πάλιν μορφιαῖς γυρεύεις,
καί πάλιν ἄλλον ἀγαπᾷς κ' ἐμένα περιπαίζεις,
σοῦ τό εἶπα σοῦ τό λέγω πάλιν θέλεις νά στό πῶ,
ἕως τώρα σ' ἀγαποῦσα στό ἐξῆς ἀπαρταῶ.

Μέ φίλησες, κι' ἀρώστησα, φίλαμε για νά γιάνω
καί πάλιν καταφίλημε, μήν πέσω κι' ἀποθάνω.

Χελιδονάκι θά γενῶ, νᾶρθω στήν κάμαρά σου,
νά κάμω τῆ φωλίτσα μου εἰς τά προσκέφαλά σου.

σ.194 | Ὅσ' ἄστρα ἵναι στόν οὐρανό τόσα σπαθιά κυρά μου,
άνίσως καί δέν σ' ἀγαπῶ, νά ἔμβουν στήν καρδιά μου.

Πιός εἶδε τέτοιον πόλεμον νά πολεμοῦν τά μάτια,
δίχως μαχαίρια καί σπαθιά νά γίνονται κομάτια.

Καλισπερίζω μιά ψυχή, πού ἵναι στό παραθύρι,
πῶχει φαρμάκι στήν καρδιά, καί ζάχαρι στά χειλή.

Μέ τρέλανες νά τρελαθῆς μοῖρα νά μή γνωρίσης,
καί τά προικιά πού πολεμᾷς ἔρημα νά τ' ἀφήσης.

(ὁ τραγουδιστής δύναται νά ἐφαρμώση πολλούς στίχους
εἰς τό μέτρον τοῦτο).

*

Ἦχος Γ' Βε $\bar{\chi}$

Πουλάκι ξένον, ξενιτευμένον, κυνηγημένον,
ποῦ νά σταθῶ ποῦ νά καθίσω;
σ.195 νά ξενυκτί | σω, νά μή χαθῶ.

Βραδιάζ' ἢ 'μέρα σκοτάδι πέρνει,
καί δίχως ταῖρι πῶς νά βρεθῶ;
πῶς νά φωλιάσω εἰς ξένον δάσος,
εἰς ξένον δάσος ν' ἀποσυρθῶ;

Ἡμέρα φεύγει, ἡ νύκτα βιάζει,
νά! ἡσυχάζει κάθε πουλί,
κ' ἐγὼ στενάζω, τό ταῖρι κράζω,
ξένο πουλί.

Κυττάζω τ' ἄλλα πουλιά ζευγάρια,
αὐτήν τήν χάριν δέν ἔχω πλειά!
ἔρημον τρέχω, τόπον δέν ἔχω,
μηδέ φωλεά.

Ναῦρω γυρίζω, γιά νά καθίσω,
νά ξενυκτίσω κᾶν μοναχό,
κάθε κλαδάκι βαστᾶ πουλάκι,
ζευγαρωτό.

σ.196 | Κ' ἐκεῖ πού στέκω μαμουργιασμένον,
καί μαραμένο θρηνηλογῶ,
μιά νέα βγαίνει ἀρματωμένη
'σάν κυνηγός.

Βαστᾶ τά δίκτυα, δίκτ' ἀσημένια,
καί συρματένια ζ'τ' ἀριστερό,
κ' εἰς τήν δεξιάν της μέ τ' ἄρματά της
κλούβ' ἀργυρό.

Περνᾶ κοντά μου καί μέ κυττάζει,
γλυκά μέ κράζει καί μέ λαλεῖ,
ἔλα πουλάκι μέσ' τό κλουβάκι,
ξένο πουλί.

Ἔμβα μοῦ λέγει, ἔμβα τό ξένο,
τό πικραμένο ν' ἀναπαυθῆς,
γιά νά καθίσης, νά ξενυκτίσης,
νά μή χαθῆς.

Πουλί ἴδικόν μου νά σ' ἀποκτήσω,
καί νά σέ στήσω χρυσῆν φωλεάν,
σ' αὐτήν νά ζήσης, μή λησμονήσης
τήν ξενιτιά.

σ.197 | Σ'ταῖς τόσαις χάραις ς'τά σπλαχνικά της,
λόγια γλυκά της πλεόν δέν ἀργῶ,
φτερά μ' ἀπλώνω, σ' αὐτήν ζυγώνω,
πουλί γοργό.

Κ' εἰς τό χρυσό της πετῶ χεράκι,
κ' εἰς τό κλουβάκι πρό τοῦ νά ἔμβῶ,
τά ζαχαρένια τά κοραλένια
χείλη τσιμπῶ.

*

Ἦχος λ' α'. π' ρ' πουσελίκι.

Μιά βοσκοπούλ' ἀγάπησα, μία ζηλημένη κόρη,
καί τήν ἀγάπησα πολύ, ἤμουν ἀλάλητο πολί,
ἤμουν ἀλάλητο πολί, δέκα χρονῶν ἀγόρι.

σ.198 | Μιά ἄμέρα πού καθόμαστε,
στά χόρτα τᾶνθισμένα,
Μάρο ἄνα λόγο θά σοῦ πῶ,
Μάρω τήν εἶπα σ' ἀγαπῶ,
τρελλαίνομαι γιά σένα.

Ἀπό τή μέση μ' ἄρπαξε,
μέ φίλησε στό στόμα,

καί μοῦ ἔπε για 'ναστεναγμούς
για τῆς ἀγάπης τούς καῦμούς,
εἶσαι μικρός ἀκόμη.

Μεγάλωσα καί τήν ζητῶ...

ἄλλον ζητᾶ ἡ καρδιά της

καί μέ ξεχάνει τ' ὄρφανό,
ἐγώ ὅμως δέν τό λησμονῶ,
ποτέ τό φίλημά της.

*

Ἦχος λ' δ'. Νη

σ.199 Πρωτῆ βράδυ σ' ἐνθυμοῦμαι,
σ' ἔχω εἰς τήν προσευχή | μου,
καί τήν νύκτα ὅταν κοιμοῦμαι,
τ' ὄνειρο τ' ὄνειρόν μου εἶσαι σύ,
γλυκασμός τό γέλασμά σου,
χρυσῆ λέξις τ' ὄνομά σου,
σβύνεται μέ μία ματιά σου
ἡ ζωή ἡ ζωή μου ἡ μισή.

Ἡ θωριά σου κόρ' ὠραία,
κάθε λύπην ἀφανίζει,

'σάν τόν Ἥλιον πού σκορπίζει,
ς' τήν καμποῦλα τήν αὐγὴν.

Ὁ ἥλιος ὅταν ἀνατέλλει

ς' τ' ἄλλα ἀστέργια 'κεῖνος σβύνει,
κ' εὐμορφιά σου δέν ἀφίνει
τ' ἄλλα κάλλη νά φανοῦν.

σ.200 | Σάν προβαίνεις ἔμπροσθέν μου,
ἡ καρδιάμ' ἀνασπαράζει,

καί τό αίμα μ' αναβράζει,
κι' ὄλος καίω 'σάν φωτιά.

Κι' ἄν τά μάτια 'παντηθοῦνε,
φανερά αὐτά 'μιλοῦνε,
μ' ἀγαπᾶς μου μαρτυροῦνε,
κι' ὅσον σύ σέ ἀγαπῶ.

Καμμιά τύχη δέν θά κάμη,
χωριστά 'πό σέ νά ζήσω,
κι' ἄν τόν θάνατ' ἀπαντήσω,
πάντοτε εἶμαι πιστός.

Κ' εἰς τόν ἄδην 'σάν κατέβω
ς'τάς ἀγκάλας σου ψυχή μου,
'Αχ! ποθῶ κι' αὐτή ἡ ζωή μου,
νά σβυστῇ κοντά σέ σέ.

Ἦχος λ' δ' ς' Νη

σ.201 Ἡ ἀγάπη χωρίς ζῆλον,
εἶναι | μαύρη σκοτεινή,
ἀσθενής ξεθυμασμένη,
καί πολλά πολλά προσωρεινή.

Ὅταν σέ ζηλεύω φῶς μου,
ἔχε το χαρά κρυφή,
σέ ζηλεύω, καί δέν θέλω,
κἄν ὁ ἥλιος νά σέ εἰδῇ.

Ἀπελπίσθην ἐπί τέλους
ἀπό σέ ὀλοτελῶς,
πλὴν ἀργά θά τό γνωρίσης,
πού σ' ἀγάπησα πιστῶς.

*

Ἦχος λ̣ π̣ δ'. χρωματικός υ̣

σ.202 Τί δυστυχία φῶς μου,
τί κατα | δρομή,
ὁ ἔρωσ μέ παιδεύει φῶς μου,
καί χάνετ' ἡ ζωή.

Ἔχεις μαῦρα μάτια φῶς μου,
καί ξανθά μαλιά,
κ' εἰς τό πλάγι τοῦ λαιμοῦ σου
ἔχεις χρησῆν ἐλαιάν.

Ἄν σέ τήν φιλοῦσα φῶς μου,
τήν χρυσῆν ἐλαιάν
σκλάβος ἤθελα νά γείνω φῶς μου,
σ' αὐτήν τήν συνοδιάν.

σ.203 Ἄχ! αὔριον μισεύω φῶς μου,
πλήν γνώριζε καλῶς,
κι' ὅτι θά ἐπιστρέψω φῶς μου,
| σ'τά τέλη τοῦ μηνός.

*

Ἄσμα εἰς τόν Ἅγιον Γεώργιον.
Παρά τοῦ ἀειμνήστου Παρθενίου Ἱεροδιακόνου Σερρῶν.

Εἰς Ἦχον λ̣ α'. οὐσεῖνι ἀσιράν ρ̣

Ἄγιε Γιόργιμ θαυματουργέ καί πρωτοκαβαλάρη,
ἀρματωμένος μέ σπαθί καί μ' ἀργυρό κουντάρι.

Μά εἶχαμεν στόν τόπο μας 'ς ἕνα βαθύ πηγάδι,
θηργιό πού τοῦ δειπνούσανε κάθε πρωῖ καί βράδου.

Μιά μέρα δέν τόν δώσανε ἄνθρωπον νά δειπνήση,
σταλιά νερό δέν ἄφησε τήν χώραν νά δροσίση.

σ.204 | Καί τά πηλέτα ῥήξανε σέ τίνος θέλ' νά πέση,
νά στέλνη τό παιδάκι του εἰς τό θηργιό πεσχέσι.

Καί τό πηλέτο ἔπεσεν εἰς τήν Βασιλοπούλα,
ὅπου τήν εἶχ' ὁ Βασιλιάς μονάχη κι' ἀκριβούλα.

Ἄ Βασιλιάς σάν τ' ἄκουσεν αὐτόν τόν λόγον εἶπε,
ὄλο τό βγιό μου πάрте το καί τό παιδίμ ἀφῆστε.

Συνάχθηκ' ὄλος ὁ λαός καί γείνηκε τό ἕνα,
γιά στέλνης τό παιδάκι σου γιά στέλνωμεν κ' ἐσένα.

Στολίστε τό παιδάκι μου ὄλο μαργαριτάρι,
καί στῆλτε το καί βάλτε το δίπλα 'πό τό πηγάδι.

Στολίστε τό παιδάκι μου καί κάμετέ το νύμφη,
καί στῆλτε το εἰς τό θηργιό πεσχέσι νά δειπνήση.

Κι' ὁ Ἅγιος Γεώργιος σάν τ' ἄκουσε πάει νά τήν γλυτώση,
ἀπ' τόν πικρό της θάνατον νά τήν ἐλευθερώση.

Ἡ κόρη σάν τόν εἶδε νε σκούζει φωνή καί κλαίγει,
κ' ἡ κόρη ἀπ' τόν φόβον της ἀπό καρδιά τόν λέγει.

σ.205 | Τραβίξου ξένεμ' ἀπ' ἐδῶ μὴν τύχη φάη κ' ἐσένα,
αὐτό τό ἄγριο θηργιό πού θά μέ φάη κ' ἐμένα.

Στάσου κόρημ' νά κοιμηθῶ στό γόνα σου ἐπάνω,
κι' ἀπ' τόν πικρόν σου θάνατο ἐγώ θέλ' νά σέ βγάλω.

Καί τό θηργιό σάν πρόβαλε ὄλα τά δένδρα τρέμουν,
ἡ κόρ' ἀπό τόν φόβον της ἀλλοίμονον σ' ἐμένα.

Σηκώνετ' Ἅγιος Γεώργιος σάν παραοργισμένος,
κι' ἀρπάχνει τό κουντάρι του, σάν πού ἔταν μαθημένος.

Γυρίζει ἀνατολικά καί κάμνει τόν σταυρόν του,
μιά κουνταργιά τῷ ἔδωκε τόν βρῆκε στόν λαιμόν του.

Καί πάλιν ἐδευτέρωσε τό βρῆκε μέσ' τό στόμα,
πολύ μεγάλη ταραχή 'ς ταῖς πέτραις καί στό χῶμα.

Κ' ἡ κόρη ἀπό τήν χαρά (ἐβίβα τ' ἄγιου Γιόργη.)
πού γλύτωσε τήν κορασιά ἀπ' τοῦ θηργιοῦ τό δόντι.

Σύρε κόρημ στόν τόπο σου σύρε κ' εἰς τούς γονεῖς σου,
καί δόξαζέ τον τόν Θεόν πού γλύτωσ' ἡ ζωή σου.

σ.206 | Γιά πές με ξένεμ πῶς σέ λέν καί πῶς σέ ὀνομάζουν,
κι' ἄν ἦναι κ' ἄνα χάρισμα νά ἔναι τήν ἀφεντιά σου.

Ἄγιος Γιόργης ὀνομάζομαι ἀπ' τήν Καππαδοκία,
καί πές τον τόν πατέρα σου νά φηκιάση μιά 'κλησία.

Καί μέσ' τήν μέσ' τήν ἐκκλησιά νά φηκιάση καβαλάρην,
ἀρματωμένον μέ σπαθί καί μέ ἀργυρό κουντάρι.

Γιά νᾶρχονται στήν μνήμη μου μικροί τε καί μεγάλοι,
νά προσκυνοῦν τόν Ἄγιο Γιόργη τόν ἐλευθερωτῆ σου.

*

Ἦχος λ̣ π̣ β'. Εἰς χρόνους 3¼.

Τήν ἀγάπη μου λέ τήν ἀγάπη μου,
τήν ἀγάπη μου τήν ἐπεθύμησα,
κ' ἔστειλα κ' ἔστειλα νά ῥθῃ τό βράδου,
σ.207 καί | δέ μό καί δέ μ' ὄκαμε τή χάρι.

Βρῆκεν ἀφορμή μά βρῆκεν ἀφορμή,
βρῆκεν ἀφορμή πῶς εἶναι ἄρρωστη,
ἄρρωστη ἄρρωστη βαργιά στό στρῶμα,
πού νά μὴν πού νά μὴν τή φάη τό χῶμα.

Ἦλθεν τό πρωῖ μά ἦλθεν τό πρωῖ,
ἦλθεν τό πρωῖ τ' ἀγγελικό κουρμί,
ἦλθεν κ' ε: ἦλθε κ' ἔκατσε κοντά μου,
καί δροσι: καί δροσίσθηκε καρδιά μου.

Χέρ σύρτε καί φέ: νά φέρτη τόν Ἴατρό,
χέρ σύρτε καί φέρτ' αὐτόν τό δημητρό,
τό γιατρό: τό γιατρό καί τό σπιτσέρη,
νά μοῦ για: νά μοῦ γιανη τό αἵταιρι.

Νά καί ὁ γιατρο: γιατροός ἀπ' ὄρχεται (δίς)
χέρ στή σκα: χέρ στή σκάλα π' ἀνεβαίνει,
μέ τά για: μέ τά γιατρικά στό χέρι.

*

σ.209 | Ἦχος $\begin{matrix} \Gamma \\ \lambda \end{matrix}$ Β8 $\begin{matrix} \chi \\ \chi \end{matrix}$

Ξύπνα γλυκιά μ ἀγάπη χρυσό μου καναρίνι,
ξύπνα καί μὴν κοιμᾶσαι νά ἰδῆς πῶς τραγουδῶ,
ξύπνα καί μὴν κοιμᾶσαι νά ἰδῆς πῶς τραγουδῶ.
ριλαριλαμταριραριριριρα
ριραριραριραριραριραριρα

σ.210 | ριριριραριριραριριριρομ.

Σηκώνομ' ὁ καῦμένος σάν παραπονημένος,
καί τ' ἄρματά μου ζώνω 'πάγω νά κυνηγῶ.

Λαγούς περδίκες νᾶβρω τρυγόνια νά σκοτώσω,
κ' ἐσένα νά γλυτώσω κορμίμ ἀγγελικό.

Γυρίζω τρογυρίζω τό ταῖρι μου για νᾶβρω,
νά! δένδρο στολισμένο κι' ἀπάνω κορασιά.

Κόρημ κατέβα κάτω ἢ ἀπάνω θ' ἀνεβῶ,
τά μῆλα φορτωμένα κι' ἀηδόνι μουναχό.

*

Ἦχος $\begin{matrix} \lambda \\ \pi \end{matrix}$ δ'. Νη $\begin{matrix} \chi \\ \chi \end{matrix}$

Σύ πότε μοῦ εἶπες ὦ! ἡγαπητέ μου,
παραιτῶ τόν κόσμον μά σέ δέν λησμονῶ,
σ.211 παραιτῶ τόν κόσμον μά σέ | δέν λησμονῶ.

Σύ ποτέ δέν μ' εἶπες ὦ ἠγαπητή μου,
μαζή μου πῶς θά ζήσης, τήν πρόσκαιρον ζωήν,
ξέχασες πάντα καί ἀδιαφορεῖς,
καί γίνεσαι αἰτία για νά μέ τυρῶρανῆς.

Σύ ποτέ μοῦ εἶπες ὦ ἠγαπητή μου,
ἔρωτα κι' ἀγάπη δι' ἐμέ κρατεῖς,
ξέχασες τά πάντα, τά πάντα λησμονεῖς,
τέτοιο γένος εἶσαι καί δέν μέ πονεῖς.

Μῶλα ταῦτα ὅμως ἄπιστη κι' ἄν ἦσαι,
πάλιν ἡ καρδιά μου ὅταν σέ εἶδῃ,
ἄγγελον σέ κράζει οὐρανοῦ δροσόν,
ὅμως σύ ἀφίνεις τό σῶμα μου νεκρόν.

Ἐξεύρεις πῶς πεθαίνω ἄνευ δισταγμοῦ,
μ' ἔλεγες πολί μου δέν σ' ἀλησμονῶ,
ξέχασες τά πάντα, τά πάντα λησμονεῖς,
ς' τόν κόσμον ἐγεννήθης για νά μέ τυρῶρανῆς.

σ.212 | Ἦχος λ' δ'. Νη ^λ _χ *

Εὐπνησον ὠραία κόρη,
ξυπνησον για μιά στιγμή,
κιὰ'κουσον τό πικραμένο,
χειλος μου τί θά σέ πῆ.

Θά σέ πῆ πού σέ λατρεύω,
θά σέ πῆ πού σ' ἀγαπῶ,
τήν ζωήν μου θά τήν χάσω,
ἀπό σέ ἄν χωρισθῶ.

Πλειά ἰνσάφι κάμε φῶς μου,
ἄδικα νά τυραννῆς,
μιάν καρδιάν πού σέ λατρεύει,
νά φονεύης δέν πονεῖς;

Εἶν' μεγάλη ἁμαρτία,
κι' ἀ'σπλαχνία τρομερή,
σ.213 | σκληρά νά ᾿σαι ὡς καμί ἄλλη,
εἰς τό πείσμα σταθερή.

Εἶσαι ῥόδον πλήν κεντρώνεις,
εὐμορφον, ὅμως σκληρόν,
καί μυρίζεις καί πληγώνεις,
καί γλυκ' εἶσαι καί πικρόν.

Ἄφοῦ ἔχεις τόσον πάθος,
για τί τόσην καλλονήν;
κι' ἀφοῦ ἔχεις τόσον κάλλος,
για τί τόσην πεισμονήν;

Τήν καρδιάν μου ἀφοῦ θέλεις,
τί μ' ἐγγίζεις τήν ζωήν;
τί σέ πταίω καί νά θέλῃς,
φόνον μου κι' ὄχι ζωήν;

Εἰς τό κάλλος τό ἴδικόν σου,
εἶσαι πάντα εὐμενής,
πλήν σ' ἐμέ τόν ἐραστήν σου,
για τί γίνεσ' ἀπηνής;

σ.214 | Ἦχος λ δ' ς α^ρ *

Αὐτά τά μαῦρα γλυκύτατα μάτια,
μιά φλόγα μοί φέρνουν ὅταν μέ ἰδοῦν,
σέ ἀγαπῶ ἀστρολάμπρο,
κι' ἄν δέν σέ πάρω θά τρελλαθῶ.

Στά μαῦρα ἴνδυμένη,
στά μαῦρα θά νά ᾿σαι,
καί ἴμέ θά θυμᾶσαι,
και πάντα θά κλαῖς.

σέ ἀγαπῶ ἄστρο λαμπρό
κι' ἄν δέ σέ πάρω θά τρελλαθῶ.

*

Ἦχος λ' α'. π' ρη' πουσελίκι

σ.215 Ἄχ! σκληρά διά τί νά παιδεύης,
ἔναν Νέον πού εἶναι ἐραστής,
πού | τόν βλέπεις θερμῶς,
πού τόν βλέπεις σέ λατρεύει ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Ἀπερνῶ καί τά χεῖλη μου τρέμουν,
σέ ὀρῶ μέ τό βλέμμα ὠχρόν,
εὐσπλαχνίαν ζητῶ ἀπό 'σένα,
γιά ν' ἀλλάξις καί σύ λογισμόν.

Εἶμαι πρόθυμος τί θέλεις πράξω,
δι' ἐσένα γονεῖς δέν ψηφῶ,
σέ μελαχρινή σέ ν' ἀπολαύσω,
σέ τό στέμμα τῆς νέας ζωῆς.

Ὅσαις νέαις κι' ἄν εἶδα στόν κόσμον,
'σάν ἐσένα δέν εἶδα καμμιά,
πού μέ ἕνα καί μόνον σου βλέμμα,
μέ πληγώνεις εὐθύς τήν καρδιά.

*

Ἦχος π' ρη' Πα εἰς χρόνους 3¼

σ.216 Πιός ἀσῆ | κης σάν τή μένα,
πιός ἀσῆκης σάν τή μένα,
στή δαβέρνα περπατῆ
καπετάν Βασιλική.

Μέ κουπούργια δυό στή μέση
καί γαρούφαλο στ' αὐτί,
καπετάν Βασιλική.

Ἄλικον φέσι στό κεφάλι,
καί μέ φούντα τή χρουσῆ,
καπετάν Βασιλική.

Καί τουφέκι καρομφύλι,
καί μέ δαμάσκο παιδί,
καπετάν Βασιλική.

*

σ.217 | Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ α'. Πα εἰς χρόνους 3½.

Σαββάτου μέρα κίνησεν ἡ Παναϊώτα
Σαββάτου μέρα κίνησεν ἡ Παναϊώτα, χέρ
νά πάη στά γονικά της, τήν μαλών' ἡ πεθερά της.

Στόν δρόμον ἀπό πήγαινεν ἡ Παναγιώτα,
χέρ, στόν δρόμον 'ποῦ πηγαίνει τί κακόπαθ'
ἡ καυμένη.

Τρεῖς Τοῦρκοι τήν ἐσταύρωσαν τήν Παναγιώτα,
χέρ, καί τρεῖς Τουρκαρβανῖται,
τά σκυλιά ἦτον Μωραῖται.

σ.218 | Ἐνας τήν πιάν ἀπ' τά μαλιά τήν Παναγιώτα,
χέρ κι' ἄλλος ἀπό τά χέργια,
'μβαίνουν 'βγαίνουν τά μαχαίργια.

Παναγιώτα δός μας φίλημα μωρ' Παναγιώτα,
χέρ φιλή καί μαῦρα μάτια.
γιά τί σέ κάνωμεν κουμάτια.

Κάλλ' ἔχω 'γώ τό αἷμα μου σκυλαρβανῖται,
χέρ στή γῆ νά κοκκινήση,
παρά Τοῦρκος νά μέ φιλήση.

*

Ἦχος λ π α'. π ρ

Κόρημ μέ τά ξανθά'ς μαλιά κιά 'μάν ἀμάν,
καί μέ τά μαῦρα φρύδια, κόρημ γιά δός μας φίλημα.

σ.219 Κόρημ γιά δός μας φίλημα φιλή και μαῦρα μάτια,
| » 'σάν θέλης ξένημ φίλημα.

Σάν θέλης ξένημ φίλημα φιλή και μαῦρα μάτια,
» πιάσε τόν ἄνδραμ μπράτιμον.

Πιάσε τόν ἄνδραμ μπράτιμον τήν πεθερά μου μάνα,
» και μένα νύφη κράξες μοι.

Κ' ἐμένα νύφη κράξες μοι νύφη στόν μπράτιμόν σου,
» κίνα και ἔλα μιά βραδυά.

Κίνα και ἔλα μιά βραδυά κ' ἕνα σαββάτου βραδυ,
» 'ποῦ ἔναι μάναμ στήν ἐκκλησιά.

Ποῦ εἶναι μάναμ στήν ἐκκλησιά μπαμπάς μου στό
παζάρι, τά δυό τ' ἀδέφια μ στό σχολιό.

Τά δυό τ' ἀδέφια μ στό σχολιό πού νά τά πάρ' ὁ χάρος,
» π' ἀγάλια ξένεμ νάρχεσαι.

Π' ἀγάλια ξένεμ νάρχεσαι μήν τρίξη τό κρεββάτι,
και σοί ἀκουσ' ἡ μάνα μου.

σ.220 Και σοί ἀκουσ' ἡ μάνα μου και χάσει τό ψωμί σου,
| » π' ἀγάλια ξένεμ νάρχεσαι.

*

Ἦχος α'. ρ ρ εἰς χρόνους 4¼

Δώδεκα χρονῶν κορίτσι
γείνηκα καλογριά κιά μάν ἀμάν

μέ σταυρόν μέ κομβολόγι
πάει στήν ἐκκλησιά.

Μέ σταυρόν μέ κομβολόγι
πάει στήν ἐκκλησιά
οὐδέ τό σταυρό της κάμνει
κι' οὐδέ προσκυνᾶ.

Οὐδέ τό σταυρό της κάμνει
κι' οὐδέ προσκυνᾶ,
κάθεται στό σταυροδρόμι
καί κρασοπουλᾶ.

σ.221 | Κάθεται στό σταυροδρόμι
καί κρασοπουλᾶ,
πέρασε κ' ἕνας λιβέντης
κ' ἕνας εὐμορφος.

Πέρασε κ' ἕνας λιβέντης
κ' ἕνας ἔμορφος
πόσο καλογραιά μ' τό δίνεις
πόσο τό πωλεῖς.

Πόσο Καλογραιά μ' τό δίνεις
πόσο τό πωλεῖς
δυό παράδες τήν κανάτα
τρεῖς καί τό ῥακύ.

Δυό παράδες τήν κανάτα
τρεῖς καί τό ῥακύ,
πχέτο, πχέτο, μωρέ λιβέντιμ
πχέ καί μή ῥωτᾶs.

Πχέτο, πχέτο, μωρέ λιβέντιμ
πχέ καί μή ῥωτᾶs
σάν τό πχιῶ καί θά μεθύσω,
ποῦ θά μένω βράδ.

σ.222 | Σάν τό πχιῶ καί θά μεθύσω,
ποῦ θά μένω βράδ,
ἔλα βράδου στόν οὐδά μου
καί στό στρώμα μου.

Ἔλα βράδου στόν οὐδά μου
καί στό στρώμα μου
ἔχω πέρδικες ψιμέναις
καί γλυκό κρασί.

Ἔχω πέρδικες ψιμέναις
καί γλυκό κρασί
ν' ἀγκαλιάσης νά φιλήσης
καλογραιιάς κορμί.

Ν' ἀγκαλιάσης νά φιλήσης
καλογραιιάς κορμί,
μέσ' ἴτά ῥάσα τυλιγμένο
ἴσαν νωπό τυρί.

Ἦχος λ' β'. Πα [∞] ^χ *

Τό τί ἴσαι σύ τό τί εἶμαι ἴγῶ
σ.223 | τό τί ζωή νά ζήσω
τήν πικραμένην μου καρδιά
πῶς νά τήν ταγιαντήσω.

Πῶς νά τήν ταγιαντήσω ἐγώ,
πού εἶσαι μέσα κλεισμένη,
βγαίνεις τόν μῆνα μιά φορά
σάν πέρδικα γραμμένη.

Δέν εἶσαι φῶς μου πέρδικα,
εἶν' ἴτά καμώματά σου,
μ' ἔφαγαν καί μέ ἔψησαν
αὐτά τά ψεύματά σου.

Δέν εἶσαι φεύτρα μάτχια μου
ἐγὼ τό φεῦμα λέγω,
 γιά τό δικό σου τό κορμί,
 μέρα καί νύχτα κλαίγω.

σ.224 Κλαίγω γιά τό κορμάκι σου,
 πού ἔναι φιλό σάν σύρμα,
 | γιά σένα θέ νά σκοτωθῶ,
 κ' ἔχε το σύ το κρίμα.

Δέν εἶναι κρίμα μάτχια μου,
πού θᾶρθω νά σέ πάρω,
 κ' ἄν δέ σέ πάρω μάτχια μου
 θά πέσω νά ἴποθάνω.

*

Ἦχος λ δ'. Νη

Ἦ! ποία μαύρη ἄβυσσος,
ἐνώπιόν μου χαίνει,
 ὅποιον μέλλον σκοτεινόν εἰς τό ἔξῃς μοι μένει
 πᾶσα ἐλπίς μ' ἀφίνει
 δέν μ' ἀγαπᾶ ἐκείνη.
 πᾶσα ἐλπίς μ' ἀφίνει
 δέν μ' ἀγαπᾶ ἐκείνη.

σ.225 | Πῶς σ' ἀγαποῦς' ἐνόμιζα,
κ' εἰς παραδείσους ἤμην,
 ἀπώλεσα τήν πλάνην μου
 πλήν μ' ἔμεινεν ἡ μνήμη.
ὦ τί φρικτή ὀδύνη, δέν μ' ἀγαπᾶ ἐκείνη.

Ἦφει ἐν βλέμμα σου γλυκό,
σ' ἐμέ παρακαλῶ σε,
 σ' αὐτήν τήν δυστυχίαν μου
 βοήθησον καί σῶσε.

Τί κρουερά ὀδύνη, δέν μ' ἀγαπᾶ ἐκείνη.

Ἄς μὴ ἀνθίσουν τά φυτά,
ἄς μαρανθοῦν τά ἄνθη,
τό ῥόδον μου τό προσφιλές
ἀφοῦ πλέον μαράνθη,
ἄς μαρανθοῦν οἱ κρῖνοι, δέν μ' ἀγαπᾶ ἐκείνη.

*

σ.226 | Τοῦ Κίτσο
Ἦχος λ' α'. π' γ' χ'

Χέρ τό Κίτσο ἤ μά
τό κίτσο μάνα κάθουνταν
στήν ἄκραν τό ποτάμι μέ τό ποτά μέ τό ποτάμι μάλωνεν.

Χέρ μέ τό ποτάμι μάλωνεν
καί τό πετροβολοῦσε
ποτάμι μ' στάσου νά διαβῶ.

Χέρ ποτάμι μ' στάσου νά διαβῶ,
στάσου για νά περάσω,
για νά περάσ' ἀντίπερα.

Χέρ για νά περάσ' ἀντίπερα
πέραν στά κλεφτοχώργια,
π' ὄχουν οἱ κλέφται σύνοδο.

σ.227 | Χέρ πῶχουν οἱ κλέφται σύνοδο
πῶχουν καί τά λημέργια
τόν Κίτσο τόν ἐπιάσανε.

Χέρ τόν Κίτσο τόν ἐπιάσανε,
πάνε νά τόν κρεμάσουν,
χίλνοι τόν πάνε ἀπ' ἐμπρός.

Χέρ χίλνοι τόν πάνε ἀπ' ἐμπρός,

καί δυό χιλιάδες πίσω,
κι' ὄλο ξοπίσω πήγαιεν,

Χέρ κι' ὄλο ξοπίσω πήγαιεν,
ἢ μαύρη του μανοῦλα,
μυρολογῶσε κ' ἔλεγε.

Χέρ μυρολογῶσε κ' ἔλεγεν,
μυρολογᾶ καί λέγει,
Κίτσο μου ποῦ ἵναι τ' ἄρματα σ'.

Χέρ Κίτσο μου ποῦ ἵναι τ' ἄρματα σ'
καί τά χρυσσᾶ τσιαπράζια,
μάννα λωλή μάννα τρελλή.

σ.228 | Χέρ μάννα λωλή μάννα τρελλή,
μάννα ξεμυλιασμένη,
δέν κλαῖς τά μαῦρα νιάτα μου.

Χέρ δέν κλαῖς τά μαῦρα νιάτα μου,
καί τήν παληκαργιά μου,
μόν' κλαῖς τά ἴρημα ἄρματα.

Χέρ μόν' κλαῖς τά ἴρημα ἄρματα,
τά ἴρημα τσιαπράζια,
τόν Κίτσο τόν ἐκρέμασαν.

*

*Ἀρχαῖον ἔθιμον τῆς πατρίδος μου, ὁπότεν τά κοράσια ἐν
τῷ γενικῷ χορῷ χορεύουν· τό παρόν ἄδεται παρ' αὐτῶν, εἰς
ἦχον α'. π οὔτοι οἱ στίχοι ἔμειναν ἐν τῇ μνήμῃ μου.*

Ὅλαις οἱ βέργαις δέν εἶναι δῶ,
πάεισαν στή βρύση γιά νερό,
μόν' ἢ δική μου εἶναι δῶ,
γελῶ γελῶ καί τραγουδῶ.

σ.229 | Βεργίτσα μου φιλή λιγνή,
γιά δός μοι τό μαντήλι σου,
γιά δός μοι τό μαντήλι σου,
καί μὴν τό λές τήν μάνα σου.

Τράβα λιβέντιμ τό χορώ (sic),
θά τό φυλάξω μυστικό,
θά τό φυλάξω μυστικό,
γιά τί λιβέντιμ, σ' ἀγαπῶ.

Ἀρχαῖα ἔθιμα εἶς τινὰ μέρη τῆς Μακεδονίας. Ἰδίως δέ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σερρόων, καὶ τὰ πέριξ.

Τὸ παρόν λέγεται ταχ^ιανός χαβασύ. Εἰς τὸ τέλος προσαρμόζει καὶ καλαματιανόν τι τραγώδιον ἀρχαῖον, πρὸς τὸν ρυθμὸν τοῦ χοροῦ. Ἦχος λ̣ β'. Πά

(στὴ σ.230 ὑπάρχει τὸ τάρριριριριρόμ καὶ τὸ κείμενο τοῦ ᾄσματος καλύπτει τὴ σ.231)

σ.231 | Θαυμάζω τὸ κρύο νερό
τό νεράντζου φίλημα
πού πόθεν καταβαίνει
νεραντζούλα φουντουμένη.

Ποτίζει δένδρα καὶ μηλαῖς,
τό νεράντζου φίλημα,
μηλαῖς καὶ κιδωνίτσιαις,
ὦ χαρά σταῖς κουκονίτσιαις.

Εἰς π^ιό λουτρό λουτρίστηκες,
νεράντζουμ δέν ἀκούστηκες,
κ' ἔγεινες σάν τὸ π^ιουλιούρι
καὶ δέν ἔχεις π^ιλ^ιόν κουσούρι.

Εἰς ὅλα εἶσαι ἐκλεκτή,
νεραντζούλα φουντουτή,
νόστιμη καμωμένη
νεραντζούλα φουντουμένη.

*

σ.232 | Χορός τόν ὁποῖον χορεύουσι τήν νύμφην, τήν δευτέραν, ἀφού μέλλει νά ἀποχωρήσῃ ὁ παράνυμφος ἀπό τό σπίτι τῶν νεονύμφων, ἀρχαῖον ἔθιμον τῆς ἐπαρχίας Σερρών.

Ἦχος λ π θ' . Πά

(Στή σ.232 ὑπάρχει τό τρι...ρόμ. πού καλύπτει καί μέρος τῆς σ.233. Στό τέλος τοῦ χοροῦ, στή σ.233, ἀναγράφονται τά ἐξῆς): Ὁ Βγιουλιστής ἐπαναλαμβάνει τόν ἴδιον σκοπὸν δῖς καί τρεῖς ἕως ὅτου κάμει τρεῖς στροφές ἢ νύμφη, κι' ἔπειτα ἀλλάσσει τόν σκοπὸν καί χορεύουσιν οἱ λοιποί.

*

σσ.233-6 | Συρτός ἀρχαῖος, καί σεμνός. Ἐμμετρος, ὡς συνειθίζουσιν οἱ παιανισταί Σερρών, μάλιστα ὁ περίφημος Βγιουλιστής

Θωμᾶς. Ἦχος α' . π η

(Μουσικός χορός, πού τόν παίζουν, μέ τά ὄργανά τους οἱ μουσικοί, χωρίς λόγια. Στό τέλος, στή σ.236, ἀναγράφονται τά ἐξῆς): Ταύτην τήν τελευταίαν στροφὴν ἐπαναλαμβάνει πολλάκις ὁ παιανιστής ἐνόσῳ κρατεῖ ὁ χορός, κατὰ συνήθειαν, ἐπειδὴ ἀλλάσσονται οἱ ἐμπροσθοχορευταί κατὰ σειράν. Πολλάκις δέ προτιμοῦν τάς γυναῖκας ὡς ἐμπροσθοχορευτάς.

*

σσ.236-8 | Ἐτερος συρτός. Ἦχος λ π δ' . Νη

(Μουσικός χορός, ὅπως ὁ προηγούμενος, χωρίς λόγια).

*

σ.238 | Χορός ἡρωικός, Ἦχος π η

Πιός εἶδε πράσινο δενδρί,
μαυροματούσα καί ξανθή,
νά ᾿χη ἀσημένια φύλλα,
μαῦρα μάτχια, μαῦρα φρύδια.

Καί στήν κορφή μαλάματα,
κορίτσια μέ τά κλάματα!
καί στή ρίζα κρύα βρύση,
πιός νά πχῆ νά λησμονήση;

σ.239 | Κ' ἔσκυψα γιά νά πιῶ νερό,
μά τῆς ἀγάπης τόν καῦμό,
χέρ νά πιῶ καί νά γεμίσω,
μαῦρα μάτχια νά φιλήσω.

Κ' ἔπεσε τό μαντήλι μου,
καῦμόν ποῦ ἔχαν τά χεῖλη μου,
χέρ τό μαρμαροπλυμένο
μιὰ χαρά ἦτον τό καῦμένο.

Κ' ἐκεῖ πού τό κεντούσανε,
κορίτσια τραγουδούσανε,
τρία πάρθενα κοράσια,
σάν τοῦ Μάϊου τά κεράσια.

*

σσ.239-241 | ΧΟΡΟΣ ΤΣΑΜΙΚΟΣ

*Κινῆται ἡ Φουστανέλα, βροντοῦν τά Χαμαγλιά.
Ἦχος α'. π _q Πα*

(Μουσικός χορός, χωρίς λόγια. Στό τέλος, στή σ.241, ἀναγράφονται τά ἐξής): (ὁ χορός) ἄρχεται πάλιν ἐξ ἀρχῆς, κ.τ.λ. ὡς εἰς τήν ἀρχήν. Τοῦτο ἐξακολουθεῖ ἕως ὅτου λάβωσιν ὅλοι οἱ χορευταί, τήν πρωτοχορίαν, ἐπειδή εἰς κάθε τέλος τοῦ σκοποῦ, ἀλλάσ(σ)ουν οἱ πρωτοχορευταί.

(καί οἱ ἐπόμενοι 19 χοροί, εἶναι χωρίς λόγια· ἀναφέρω ἐδῶ, μόνο τίς ἐπικεφαλίδες τους.)

*

σ.242 | ΧΟΡΟΣ ΚΑΡΣΙΛΑΜΑΣ (Ανατολίτικος)
ήτοι ζειπέκ χαβσού καλαλούμενος. Ήχος $\frac{\lambda}{\pi}$ θ'. Πα $\overline{\alpha}$ $\overline{\alpha}$

*

σ.σ.243-5 | ΒΑΛΣ ΓΑΛΙΚΟΣ. Ήχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

*

σ.σ.245-6 | ΠΟΛΚΑ. Ήχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

*

σ.σ.246-7 | ΠΟΛΚΑ Παρά Ήλιάδου τοῦ περιφήμου φλαουτιστοῦ.
Ήχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

*

σ.σ.247-8 | ΠΟΛΚΑ. Ήχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

*

σ.249 | ΠΟΛΚΑ. Ήχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

*

σ.250 ΠΟΛΚΑ, Παντομίμα. τσιαρογιάχ. Ήχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. α $\overline{\alpha}$

*

σ.251 | ΠΟΛΚΑ, Μιζούρκα άρχαία. Ήχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

*

σ.σ.251-2 | ΠΟΛΚΑ, Μιζούρκα (Ήχος) $\frac{\lambda}{\pi}$ α $\overline{\alpha}$

*

σ.σ.252-3 | ΠΟΛΚΑ, Μιζούρκα (Ήχος) $\frac{\lambda}{\pi}$ θ'. Πα $\overline{\alpha}$

*

σ.σ.253-4 | ΣΩΤΗΣ Άρχαϊον. (Ήχος) $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

*

σσ.254-6 | ΜΑΡΣ Σουλτάν, Μαχμούτ, (Ἦχος) $\lambda \pi$ δ'. Νη

*

σσ.256-7 | ΜΑΡΣ, Άζιζιέ. (Ἦχος) $\lambda \pi$ θ'. Πά

*

σσ.257-8 ΜΑΡΣ Εὐρωπαϊκόν, $\pi \delta$ Πα

*

σ.259 ΜΑΡΣ Ἑλληνοτουρκικόν. Ἦχος $\lambda \pi$ δ'. Νη

*

σσ.259-60 ΜΑΡΣ Κι' ὡς πόλκα. (Ἦχος) $\lambda \pi$ δ'. Νη

*

σσ.260-1 ΜΑΡΣ Παντομίμα, (Ἦχος) $\lambda \pi$ δ'. Νη

*

σσ.261-2 ΠΟΛΚΑ. Ἦχος $\lambda \pi$ δ'. Νη

*

σσ.262-3 ΣΩΤΗΣ Νεώτερον, (Ἦχος) $\lambda \pi$ δ'. Νη

*

σσ.263-4 Ἕσμα ὅπερ παρελείφθη ἐκ τῆς σειρᾶς του. Ἦχος $\Delta \delta$ Δι

Δύο πουλάκια ἤμασταν τά δυό ἀγαπημένα,
δύο πουλάκια ἤμασταν τά δυό ἀγαπημένα,
πέρασε κ' ἕνας κυνηγός καί σκότωσε τό ἕνα,
πέρασε κ' ἕνας κυνηγός καί σκότωσε τό ἕνα.

Π' ἀναθεμά σε κυνηγέ,
πού σκότωσες τό ἕνα,
καί δέν μᾶς σκότωνες τά δυό,
νά πάμ' ἀγκαλιασμένα.

Σταλαγματιά σταλαγματιά
 πίπτουν τά δάκρυά μου
 ἐσάπησε τό στήθος μου
 καί καίετ' ἡ καρδιά μου.

σ.264-6 | Ἄσμα ἐθνικόν. Ἦχος λ π δ'. $\underline{\lambda}$ Νη $\bar{\chi}$

Δεῦτε παῖδες τῶν Ἑλλήνων, ἄνδρες φίλοι τῶν κινδύνων,
 σ.265 ἡ πατρίς σᾶς προ | σκαλεῖ, σάλπιγξ τῆς ἐλευθερίας,
 σάλπιγξ τῆς ἐλευθερίας πανταχοῦ διαλαλεῖ
 πανταχοῦ διαλαλεῖ.

Ἐλληνες ἄγωμεν, ὄπλα ἅς λάβωμεν,
 τό αἶμα τῶν τυράννων ἅς τρέξῃ προποδῶν.
 Ἐλληνες ἄγωμεν, ὄπλα ἅς λάβωμεν
 τό αἶμα τῶν τυράννων ἅς τρέξῃ προποδῶν.

Ἔως πότε τυραννία ἕως πότε ἡ δουλεία
 ἕως πότε ὁ ζυγός;
 ζήτω ἡ ἐλευθερία, ζήτω ἡ ἐλευθερία,
 τῶν καλῶν ὁ χορηγός, τῶν καλῶν ὁ χορηγός.
 Ἐλληνες ἄγωμεν ὄπλα ἅς λάβωμεν, κ.τ.λ.

Δράμωμεν ἐκδικηθῶμεν, ὅλοι ἅς
 θανατωθῶμεν,
 σ.266 | μετὰ δόξης καί τιμῆς,
 ἐντροπή νά δουλουθῶμεν, ἐντροπή νά
 δουλουθῶμεν ὡς ἀνδράποδα ἐμεῖς,
 ὡς ἀνδράποδα ἐμεῖς.
 Ἐλληνες ἄγωμεν, κ.τ.λ.

*
 Ἔτερον ἐθνικόν. Ἦχος λ π δ'. Νη $\bar{\chi}$

Σαν τή σπίθα κρυμμένη στή στάκτη

ἐκρυβώτου για μᾶς λευτεργιά
ἦλθ' ἡ ὥρα πετιέτε κιά ἴνάπτει
ἐξανοίχθη σέ κάθε μεργιά.

Ἦλθ' ἡ μέρα φωνάξαντα χείλη,
πού κλεισμένα τά εἶχ' ἡ σκλαυγιά,
πού κλεισμένα τά εἶχ' ἡ σκλαυγιά,
καί μέ μιᾶς ἐπετάχθηκαν χίλοι,
κιάλοι χίλοι πετχιῶνται μεμιά
καί μέ μιᾶς ἐπετάχθηκαν χίλοι
σ.267 κιάλοι | χίλοι πετιῶνται μέ μιά.

Τρέχουν ἄρματ' ἀρπάζουν μέ βίαν,
τόν σταυρόν για σημεῖον ἐβάστουν,
καί γυναῖκες παιδιά τούς φωνάζουν
ὀρκισθῆτε για τήν λευθεργιά,
καί γυναῖκες παιδιά τούς φωνάζουν,
ὀρκισθῆτε για τήν ελευθεργιά
ὀρκισθῆτε για τήν ελευθεργιά.

Τούτ' ἡμέρα πού θεός εἶχε στείλει
τόν υἰόν του ἴς τόν κόσμον για μᾶς,
τούτ' ἡμέρα ἀδέλφια καί φίλοι
εἶν' ἡμέρα μεγάλης χαρᾶς.

Σάν θηργιά ὄλ' ὀρμήσανε τότε
ἴμβαινουν μέσα εἰς τήν Ἐκκλησίαν,
συγχωροῦνται τάς ἀγκάλας ἀνοίγουν
παίρουν ὄλοι τήν θείαν εὐλογία.

σ.268 | Τί εὐλογία ἴτον ἐκεῖνη ἡ θεία
τῶν Ἑλλήνων ἀνάπτ' ἡ καρδιά,
τόν σταυρόν για βοήθειαν εἶχον
κι' ἀποκτῆσαν μ' αὐτόν λευθεργιάν.

*

Ἡρωικόν ἤ κλεῦτικον. Ἡχος π̣̣̣̣ Πα $\bar{\chi}$

Κούφκια πέφτουν τουφέκια παναρογιά,
καί στοῦ Σίρτση ταῖς ράχαις βουῖζουν,
μαζευμένα εἶν' ἐκεῖ παληκάργια,
πού τὰ πεῦκα βογκᾶνε καί τριζουν.

Ἀπό ξένα λιμέρι' ἀνταμώνουν,
σ' ἐρμοκλῆσι ὀλόγναντο ῥάχης,
σ' ἕνα μῆμα βαϊόκλαρα στρώνουν,
κιἀνδριάς λέγουν τραγοῦδια τῆς μάχης.

Χύθη ὁ ἥλιος, ἡ πάχνη διαλύεται,
ἡ αὐγή σάν τῆν νιότη γελάει,
σάν πουλιοῦ ξεσουμάδ' ἀγροικιέται
εἰς τὰ φύλλα τ' ἀέρι ἄν περνάη.

σ.269 | Σέ δροσιαῖς ψιλαῖς στάλαις σχορπιῶνται,
μι' ἀντηλιάδα σέ μύριαις ἀγνάντια
ἄν ἡ χλόη σέ φύσημα ἐσειόταν,
λές καί χίλια νά ἐτρέμαν διαμάντια.

Ξενοιαστά τὰ κλεφτόπλα πηδᾶνε,
τό λιθάρ' ἄλλοι ῥίχνουν σιμά τους,
στ' ἀργυρᾶ τους τσαπράζια βροντᾶνε
τὰ χρυσᾶ, κρεμαστά χαῖμαλιά τους.

Ῥουσαλιοῦ ἐξημέρωνε ἔμερα,
πού στόν κάτω οἱ ψυχαῖς κόσμο κλειένται,
μά στοῦ Γιῶργο τόν τάφο μητέρα
δέν στενάζει, τραγοῦδι' ἀγρυκένται.

Σταυραδέλφια στόν χρόνο περνᾶνε,
ὄτε χλιαῖνει τό χιόνι καί λυώνει,
τ' ἄρματά τους σέ πεῦκο κρεμᾶνε,
πού τόν ἔρημο τάφον του ἰσκιῶνει.

Δέν τόν κλαῖν, τραγουδᾶνε τήν μάχη,
πού σκοτώθη, καί ρίχνουν λουλούδια,
μόνη ὁ κλέπτῃς τιμή θέλει ν' ἄχη,
σάν χαθῆ νά τοῦ βγάλουν τραγοῦδια.

Ἐκεῖ ἀκοῦς τό τουφέκι νά πέφτη,
νά βογκοῦν ρεμματιαῖς στή βοή του,
τέτοια δίδουν τιμή 'ς κάθε κλέφτη,
τί ἀπό μι' ἄνοιξ' ἀρχίζ' ἡ ζωή του.

σ.270 Ἐχαμόγερνε ὁ ἥλιος τό βράδυ,
τά πουλιά εἰς τήν ἔρμο σιγοῦσαν,
μιᾶς φλογέρας βοσκοῦ στό λιβάδι,
τά λαλήματ' ἀκόμ' ἀντηχοῦσαν.

Τά κλεφτόπλα τριγύρω καθίζουν,
γιά τό Γιώργο νά λέν ἀρχινᾶνε,
μά τά μάτια τοῦ Λάμπρου δακρῦζουν,
βουρκωμένα στό μνημα γυρνᾶνε.

«Μ' ἀπιστιά τόν σκοτῶσαν! τούς λέγει,
στό δεξί μου 'φονεύθη τό πλάγι!»
Λάμπρο πές μας, τόν λέν, κι αὐτός κλαίγει,
καί μέ πόνο ψυχῆς ἀρχινάει.

«Τοῦ μαγιοῦ γλυκοχάραζε ἡ πούλια
μελιχρό τό φεγγάρι ἐφαινόταν,
πουρπουλίζαν στά φύλλα ἀγριοπούλια,
καί στούς κάμπους ἡ πάχνη ἀπλωνόταν.

Μ' ἓνα ὄνειρο ὁ Γιώργος ξυπνάει,
συμφορά σάν νά ἐγνώρισε ὁ νοῦς του,
'ς ἔνοιαις μύριας τόν νοῦν του σκορπάει,
μά κρυμμένους κρατεῖ τούς σκοπούς του.

Λέν παιδιά, τό σφακτό πρίν τό σφάξουν,
πώς τό μαῦρο τόν χάρο γνωρίζει,

καί τήν ὦρα μαχαῖρι πού δράξουν,
δέν πηγαίνει, νοιασμένο μουγκρίζει.

σ.271 | Ἔτσ' ὁ νοῦς του νοιαμένος γυρνοῦσε,
κι' ἄν τόν εἶχε ἡ ἀνδρεία γιά παῖνια,
τώρα φύλλο τ' ἀέρι ἄν κινούσε,
'ς τ' ἄρματά του γυρνοῦσε τήν ἔνοια.

Νά, στή βίγλα ἕνας γέρος καί φθάνει,
μέ τόν Γιώργο ζητεῖ νά μιλήση,
πάει ἡ Χάϊδω, τοῦ λέει, νᾶ λευκάνη,
καί μηνάει ν' ἀνταμῶστε στή βρούση.
Ψαχτά μάτι 'ς ἐκεῖνον καρφώνει,
πού τήν εἶδες τή Χάϊδω; ρωτάει,
τό νυχτόσκαρο, μέ ἡῶρε 'ς τ' ἀλῶνι,
στό νερό πού περνοῦσε νά πάη.

Γιά τόν κόπο μαντίλι μοῦ νέθει,
τί, ἀπό λάδι τήν ἔχω παιδί μου,
καί σοῦ εἶπα ὅ,τι αὐτή μοῦ ἐμπιστεύθη,
ἔτσι ἀκρίματα νά ἦναι ἡ ψυχή μου.

Προῦ χυθῆ τ' αὐγινό ἀκόμη ἀστέρι,
προῦ τά 'λάφια νά βγοῦν νά βοσκήσουν,
ρόβολᾶμε, κ' ἐμπρός σέ καρτέρι
τά σκυλιά μᾶς φυλᾶν νά χτυπήσουν.

Στό πετρόρεμ' ἄπ' ἔξω θυμοῦμαι,
πού τόν τόπο πλατάνια τόν κρύφτουν,
ποδοβόλισμα 'λάφισμ' ἀκοῦμε
δέν τ' ἀκούσαμ' ἀκόμη... καί ρίχτουν.

σ.272 | Φωτιά ἐμεῖς, φωτιά 'κεινοί, κ' ἐρρίχτη.
«Τό σπαθί σου, μοῦ λέει, κ' ἐμπρός ἔλα»
κι' ὁ καπνός τῆς μπαρούτης τόν κρύφτει,
μ' ἀναφτή στή φωτιά φουστανέλα.

Δύω κάτω νεκρούς δρασκελάει,
κ' οί λοιποί στή φευγάλα γλυτώνουν,
μά δυό βόλια στά στήθη άγροικάει
π' άρχιναν στήν καρδιά νά κρυώνουν.

Τίς πληγαίς μέ μαντύλι τοῦ δένω,
μά οί πληγιές του τό αίμα του χύνουν,
«Λάμπρο, μοῦ εἶπε, καῦμένε πεθαίνω,
ἄ! τά βόλια στό χάρο μέ δίνουν.

Τ' ἄρματά μου, σύ Λάμπρο μου, νάχης,
πές τῆς Χαΐδως, ἡ δόλια μήν κλάψη,
στό έρμοκλήσι ἄν ἔρθη τῆς ῥάχης,
δειξ' τό μνημα, κηρί νά μ' ανάψη.

Τήν καῦμένη... δέν μ' ἄφησ' ἡ μοίρα...»,
τοῦτο πρόφθασε κ' εἶπε καί σβύνει,
βαρύ τότε κουφάρι τόν πήρα
καί τόν θάψαμε.....

Παύει ὁ Λάμπρος, κ' εὐθύς σηκωθῆκαν,
τά τουφέκια στό μνημ' ἐτινάξαν,
τό φιλί χωρισμοῦ φιλιθῆκαν,
κι ἄπ' ἐκεῖ στά βουνά τους πετάξαν.

*

σ.273 | Ἐτερον Ἄσμα. Κλέφτικον. Ἦχος λ̣ π̣ ἦ Κε̣ ξ̣

Ἄχ ἄσπρα πουλιά καί μαῦρα μήν τόν
ἴδατε, τόν ἀπαντήσατε,
τόν Λέγκον τόν λεβέντην τόν ἀρχιληστήν
τόν καπετάνιον τόν ἀρχιληστήν.
Ἄχ σέ βλαχοπούλαις στάνη χθές τον τόν ἴδαμε
τόν ἀπαντήσαμε,
πέντ' ἔξη βλαχοπούλαις τον κερνούσανε
τόν Καπετάνιο τόν τραγουδούσανε.
Τόν Λέγκο τόν λεβέντη, κι' ἡ μικρότερη

ἢ εὐμορφότερη.
Κρουφά τόν κουβεντιάζει, δέν πανδρεύεσαι
βρέ Καπετάνιο δέν προξενεύεσαι,
δέν παίρνεις βλαχοπούλα 'σάν καί μένανε
βρέ Καπετάνιο 'σάν καί μένανε.

σ.274 | Δέν πέρνω βλαχοπούλα 'σάν καί σένανε
ἄει μώρ' βλαχοπούλα 'σάν καί σένανε.
Γιατί φορεῖ τά μαῦρα ἢ μανούλα μου
μώρ' ἢ μανούλα μου.

*

Ὁ Ἄλῃ πασιᾶς μέ τούς Σουλιώτας. Ἦχος $\bar{\eta}$ Πα

Ἄχ ἓνα πουλάκι κάθονταν ἐπάνω στό γεφύρι,
μυρολογοῦσε καί ἔλεγε τ' Ἄλῃ πασιᾶ τοῦ λέγει:
Δέν εἶναι 'δῶ τά Γιάννινα νά φκιάσης σιαδραβάνι
δέν εἶν' ἐδῶ ἢ Πρέβεζα νά φκιάσης παλιομέρι.
Μόνον τό Σούλι 'ξακουστό Σούλι τό 'παινεμένο,
πού πολεμοῦν μικρά παιδιᾶ γυναῖκες καί κορίτσια,
πού πολεμᾷ Τζαβέλινα 'σάν ἄξιο παληκάρι,
βαστᾶ φυσέκια στήν ποδιά καί τό σπαθί στό χέρι,
μέ τό παιδί στήν ἀγκαλιά στό ἄλο τό τουφέκι,
'σάν λεοντάρι πολεμᾷ κ' ἐμπρός ἀπ' ὅλους πάει.

*

Χορευτικόν, εἰς Ἦχον $\bar{\eta}$ Πα $\bar{\eta}$

σ.275 Θαυμάζομαι τό κρύ νερό | τό νεράντζο
φίλημα
πόθεν καταβαίνει νεραντζούλα
φουντωμένη
πόθεν καταβαίνει νεραντζούλα
φουντωμένη.
Ἄπό κρημνό κρημνίζεται, τό νεράντζο

φίλημα,
 σέ περιβόλι ἴμβαινει, νεραντζούλα
 φουντωμένη,
 ποτίζει δένδρα καί μηλαίς, τό νεράντζο
 φίλημα,
 μηλαίς καί κυδωνίτσιαις, ὦ! χαρά
 ἴσταίς κουκωνίτσιαις.
 Καί ἡ δική μου λειμονιά, τό νεράντζο
 φίλημα,
 ἴς τόν ἄμμον φυτευμένη, νεραντζούλα
 φουντωμένη.

σ.276 | Δίχως νερό ποτίζεται, τό νεράντζο φίλημα,
 δίχως καρπόν δέν μένει νεραντζούλα
 φουντωμένη.

Κάμνει λειμόνια μάλαγμα, τό νεράντζο φίλημα,
 τά φύλλα σύρμ' ἄσήμι, νεραντζούλα φιλημένη.
 Ὅπιος τά κόπτει κόβεται, τό νεράντζο φίλημα,
 κ' ὅπιος τά φάει πεθαίνει, νεραντζούλα φουντωμένη.
 Ἐγὼ ἄς τό κόψω κ' ἄς κοπῶ, τό νεράντζο φίλημα,
 ἄς φάγω κι' ἄς πεθάνω, νεραντζούλα σέ φυλάγω.

*

Ἐτερον χορευτικόν, εἰς Ἦχον $\frac{4}{\bar{\eta}}$ Πα $\bar{\rho}$ $\bar{\chi}$

Ποιός εἶδε πράσινο δενδρί,
 μαυροματούσα καί ξανθή,
 νά ἴχη ἄσημένα φύλλα,
 μαῦρα μάτια μαῦρα φρύδια
 νά ἴχη ἄσημένα φύλλα,
 μαῦρα μάτια μαῦρα φρύδια.

σ.277 | Καί στήν κορφή μαλάματα,
 κορίτσια μέ τά κλάματα,
 κι' εἰς τήν ρίζα κρύα βρύση,
 ποιός νά πιῇ νά λησμονήσῃ.

Κ' ἔσκυφα γιά νά πιῶ νερό,
μά τῆς ἀγάπης τόν καϋμό,
χέρο νά πιῶ καί νά γεμίσω,
μαῦρα μάτια νά φιλήσω.

Κ' ἔπεσε τό μαντήλι μου,
καϋμό πού 'χει τά χεῖλη μου,
τό βαρυπιμπιλιασμένο,
μιά χαρά ἦτον τό καϋμένο.
Ἐκεῖ ποῦ τό κεντούσανε,
κορίτσια τραγωδούσανε,
τρία εὐμορφα κορίτσια,
'σάν τοῦ Μάϊου τά κεράσια.

*

Ἔτερον ἐκ τῶν τοῦ Ν. Σιγάλα, $\lambda \pi \dot{\eta} \text{ Πα}^{\bar{\chi}^{\rho}}$

Δένδρον εἶ- βρέ δένδρον εἶ εἶ-
δένδρον εἶχα στήν αὐλήν μου,
δένδρον εἶχα στήν αὐλήν μου
γιά παρηγοριά δική μου.

Καί δέν ξεύρω τί δενδρό ἴναι
τόν καρπόν του ἄν τόν τρῶνε,
κ' εἶχ' ὀλόχουσα τά φύλλα
κι ἀσημένια τά κλωνιά.

Καί στήν ῥίζαν κρύα βρύση,
ποιός τήν κάνει τέτοια κρίση.
Κ' ἔσκυφα νά πιῶ νερό,
φιλῶ τά μάτια της τά δυό
γιά νά πιῶ καί νά γιομίσω
καί τήν κόρη νά φιλήσω.

*

Ἔτερον, Ἦχος βαρύς $\zeta \bar{\chi}^{\rho} \text{ Ζω}$

Ξένος ἤμον κιορφανός πάντα γυρίζω μοναχός,

τήν στρατά δέν ἤξεύρω τήν ἀγάπη μου
νά εὔρω.

τήν στρατά δέν ἤξεύρω τήν ἀγάπη μου
νά εὔρω.

Καί πέρνω τό στρατί στρατί, κλάψταις με μάτιαμ
‘σάν βροχή,

σ.279 | στρατί τό μονοπάτι, βάσανα ’πόχ’ ἤ
ἀγάπη.

Τό μονοπάτι μ’ εὔγαλε, κι’ ἀγάπη μου
μέ τρέλλανε,

στ’ ἀγάπης μου τήν πόρτα, πού τήν ἀγα-
ποῦσα πρῶτα.

Βρίσκω τήν πόρτα σφαλικτή, κλάψταις με
μάτια ‘σάν βροχή,

καί τά κλειδιά παρμένα, ὡχ ἀλλοίμονον
’ς ἐμένα.

Καί τούς γειτόνους ἐρωτῶ, ποῦ ἦναι ἀ-
γάπημ π’ ἀγαπῶ,

μέσα ἦναι καί κοιμᾶτε, καί ἐσένα
σ’ ἐνθυμᾶται.

Κι’ ἄν ἦναι μέ τήν μάνα της, ‘πάγω
κ’ ἐγώ ἀντάμα της,

Ἄν ἦναι κι’ ἀδελφός της, ἔξω εἶν’ ἀ-
γαπητικός της.

*

Ἔτερον, εἰς Ἦχον λ π α’. χ ῥ κ

σ.280 Πάεισα στή βρύση γιά νερό, κρύο νερό νά | πάρω
μιάν ἀδικιά μοί ἔρριξαν.

Μιάν ἀδικιά μοι ἔρριξαν πως φίλησα
κορίτσι μέ βάλανε στή φυλακή.

Μέ βάλανε στή φυλακή γιά δεκαπέντε
χρόνια, καί τά κλειδιά ἐχάσανε.

Καί τά κλειδιά ἐχάσανε, καί κάμω ἄλ-

λα δέκα, πορτοκαλιά ἐφύτευσα.
 Πορτοκαλιά ἐφύτευσα, στῆς φυλακῆς τὴν
 πόρτα, πουρτοκαλάκια ἔφαγα.
 Πουρτοκαλάκια ἔφαγα κι' ἀκόμα δέν
 μ' ἐβγάλαν, μιά Κυργιακὴ μιά πασχαλιά.
 Μιά Κυργιακὴ, μιά πασχαλιά, μιά 'πίσημος ἡμέρα,
 μέ πῆρε τό παράπονο.
 Μέ πῆρε τό παράπονο, κι' ἀρχίγησα νά
 κλαίω, κι' ἀρχίγησα νά τραγουδῶ.
 Κι' ἀρχίγησα νά τραγουδῶ, τῆς ξενιτιᾶς
 τραγούδια, Βασιλοπούλα τ' ἄκουσε.
 Βασιλοπούλα τ' ἄκουσε φιλά 'π' τό παραθύρι,
 πιὸς εἶν' αὐτός πού τραγουδεῖ.
 Πιὸς εἶν' αὐτός πού τραγωδεῖ, πιὸς εἶν' αὐ-
 τός πού κλαίει,
 σ.281 | νά τόν χαρίσω ἐνεά χωργιά,
 νά τόν χαρίσω ἐνεά χωργιά, καί
 δέκα βελαέτια, δέν θέλω 'γώ
 τὰ ἐνεά χωργιά.
 Δέν θέλω 'γώ τὰ ἐνεά χωργιά, τὰ δέ-
 κα βελαέτια, μόν' θέλω τὴν μεσοῦλα σου.
 Μόν' θέλω τὴν μεσοῦλα σου, ποῦ εἶναι
 δακτυλιδένια,
 δέν εἶσαι βασιλόπαιδο.
 Δέν εἶσαι βασιλόπαιδο τῆς γενεᾶς μου αἰ-
 μα, μόν' εἶσαι 'να κλεφτόπουλο.

*

Ἔτερον μικτόν, Ἦχος α'. Πα $\bar{\chi}$

Βασιλικός μά τρίκλωνος
 μά πέχ γιουζέλ κοκαρσὴν (μα πολὺ ωραία ευωδιάζεις)
 ἄν ἴσως καί μέ ἀρνησθῆς
 χατήρημὴ ποζαρσὴν (μη χαλᾶς το χατήρι μου).

Σενίν ἰτσίν (Για σένα) τά νιάτα μου τά ἔφθειρα καί πάνε.
σ.282 | Σενίν δουστωῖν δουσμᾶν ὄλτοῦ (για σένα ο αγαπημένος σου
έγινε εχθρός),

γυρέβουν νά μέ φᾶνε.
Ἄντικρύμ' ἤλθες κι' ἔκατσε,
δαχά περί γελσένα (δεν έρχεσαι ακόμη πιο κοντά),
Κι' ἄπ' τό δεξί τό μάγουλος
πίρ σιαφταλί βερσένα (δώσε μου ένα φιλί).
Δέν θέλω πλειά νά μ' ἀγαπᾶς
ν' ἴτσιν πουρδάν γκετσέρσιν; (γιατί περνάς από εδώ;)
γιατί ἤρθαν καί μ' εἶπανε
πασκά γερδέ σεβέρσιν (σε άλλο μέρος ερωτοτροπεῖς).
Γκετζέ γιουντιούς (βράδυ πρωί) σέ ἀγαπῶ
δέν ἔχω ἡσυχίαν
δερετίμ εἶλε τσεκέρυμ μπέν (το ντέρτι μου τραβῶ εγώ)
μέ ἄκραν τυραννίαν.

(Τη μεταγραφή και τη μετάφραση των τουρκικών στά ελληνικά οφείλω στή φιλική συμπαράσταση του Κωνσταντινουπολίτη Ομότ. Καθηγητή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Σωτηρίου Βαρναλίδη).

*

Ἔτερον χορευτικόν, Ἦχος $\frac{\text{L}}{\text{ἦ}}$ Πα

Κάτω στό γιαλό κάτω στό περιγιάλι βαϊ,
κάτω στό γιαλό κάτω στό περιγιάλι βαϊ,
κάτω στό γιαλό κοντή νεραντζούλα φουντωτή
σ.283 κάτω στό γιαλό κοντή | νεραντζούλα φουντωτή.

Πλένουν Χιότησες πλένουν παπαδοπούλαις,
πλένει Χιότησα κοντή νεραντζούλα φουν-
τωτή.
καί μιά Χιότησα μικρή παπαδοπούλα,
καί μιά Χιότησα κοντή νεραντζούλα φουν-
τωτή.

Πλένει κι' ἄπλωνε καί μέ τήν ἄμμο παίζει,
πλένει κι' ἄπλωνε κοντή, λειμονίτσα φουντω-
τή.

Κι' ἄρμενο περνᾶ χρυσοπαλαμισμένο,
κι' ἄρμενο περνᾶ κοντή νεραντζούλα
φουντωτή.

Ἐλαμψε κι' αὐτό κ' ἔλαμψαν τά κουπιά του,
ἔλαμψε κι' αὐτό κοντή νεραντζούλα
φουντωτή.

Φύσιξε βοργιάς, μαῖστρος τρεμοντάνα,
φύσιξ' ὁ βοργιάς κοντή, νεραντζούλα
φουντωτή.

Κι' ἀνασήκωσε τό ποδοφούστανό της,
κι' ἀνασήκωσε κοντή, λειμονίτσα
φουντωτή.

Καί τῆς φάνηκεν ὁ ποδοστράγαλός της,
καί τῆς φάνηκε κοντή νεραντζούλα
φουντωτή.

σ.284 | Κ' ἔλαμψ' ὁ γιαλός κ' ἔλαμψ' ὁ κό-
σμος ὅλος,
κ' ἔλαμψ' ὁ γιαλός κοντή νεραντζούλα
φουντωτή.

*

*Ἔτερον χορευτικόν, παρά Παρθενίου Ἱεροδιακόνου περιφή-
μου τῶν Σερόων, εἰς Ἦχον λ δ'. Νη $\bar{\chi}$*

Καλόγερος ἐκάκιωσε ζούμπουρ
ζουμπουρλάκι μου
καλόγερος ἐκάκιωσε ζούμπουρ
ζουμπουρλάκι μου
καί τά βουνά νά βαίνει, ὦ! τόν εὐ-
λογημένον
καί τά βουνά νά βαίνει, ὦ! τόν εὐ-

λογημένον.

Κ' ἔκατσε κ' ἐπελέκισε ζούμπουρ
ζουμπουρλάκι μου,
πέντε σακιά ἀδράχτια,
ὦ! τόν εὐλογημένον.

σ.285 | Γυναῖκες τόν ἀπήντησαν ζούμπουρ
ζουμπουρλάκι μου,
καί ἐρωτήσανέ τόν, ὦ! τόν εὐλο-
γημένον,
Καλόγερε τ' ἀδράχτια σου ζούμπουρ
ζουμπουρλάκι μου,
πόσο θά μᾶς τά δώσης, ὦ! τόν εὐ-
λογημένον,
πέντε τά δίδω στόν παρά μπρέμ
τόν τρισκατάρατον,
Δέκα τά δίδω στ' ἄσπρο, ὦ! τόν εὐ-
λογημένον.
Κι' ὅπια μοί δώσ' ἕνα φιλί μπρέμ
τόν τρισκατάρατον,
τά δίδω μέ τόν Σάκκο, ὦ! τόν εὐλο-
γημένον.

*

Ἔτερον, εἰς Ἦχον $\lambda \frac{\rho}{\pi}$ δ'. Νη $\frac{\rho}{\pi}$

Ἐσπερία μου αὖρα, ἀθῶα,
καί ἀγνή ὡς ἀγγέλου πνοή,
πέτα τώρα πλησίον ἐκείνης,
σ.286 | εἶναι νύκτα οὐδεῖς σ' ἐννοεῖ.

Θά κοιμᾶται ἡ κόρη λυμένη,
εἰς τοὺς ὤμους της πέριξ χυτή,
καί τά μάτια τό στόμα κλεισμένον,
πλήν 'ς τά στήθ' ἡ καρδιά της κροτεῖ.

Τὴν μελίχρουσον θώπευσον κόμην,
τόν λευκόν της τόν ζῶντα λαιμόν,
ἐν ψιθύρισον ἄχ! εἰς τὰ ὦτα,
τῆς καρδιᾶς μου δηλοῦν τόν καῦμόν.

Εἰς τό ἄχ σου αὐτό τερπνὴ αὔρα
ἢ ὠραία ψυχὴ δέν ξυπνᾶ,
πλήν τό πρόσωπον στρέφει ἀλλοῦθεν,
καί βαθύν ρεμβασμόν ἀρχινᾶ.

Ἐσπερία μου αὔρα ἀθῶα
καί ἀγνή ὡς ἀγγέλου πνοή
γένου ὄνειρον τότε ὠραῖον
καί εἰπέ της ἡδεία φωνῆ:

Ἄχ λυπήσου κυρία ἐν πλάσμα
καθεκάστην μέ κάμνει θερμόν,
εἴμ' ἢ αὔρα καί ὅμως δέν εἶμαι
ξεφυχῶ εἰς αὐτοῦ τόν φλογμόν.

Ἄπ' τὰ μάτια του ῥέει τό δάκρυ
ἀνεξάντλητον καίει ὡς πῦρ
σ.287 | στεναγμοί τοῦ σπαράττου τὸ στῆθος
καί ὁ πέριξ φλογίζετ' αἰθήρ.

Δι' ἐσέ ἀποθνήσκει ὁ τάλας
ἀλλὰ χαίρει γλυκείαν χαράν,
ἐπειδὴ ὡς θεόν σέ λατρεύει
ἐπειδὴ δίδεις σύ τὴν πυράν.

Τὴν ζωὴν του αὐτὴν μόνον ἔχει
τιμαλφέστερον πρᾶγμα εὐθύς
ὀλοκαύτωμ' αὐτὴν σοῦ προσφέρει
γίνου γίνου θεά συμπαθῆς.

Ἄλλ' ὦ αὔρα ἐάν σ' ἐπιπλήξῃ
εἶν' ἢ ἐσχάτη εἰπέ της στιγμῆ,

σέ ἀφίνει τό ὕστατον χαῖρε
οἱ πικροί του δηλοῦν στεναγμοί.

Ὅταν θύελλα πνέει θαλάσσης
καί τό μαῦρον σαλεύει νερόν,
καί τό κῦμα συστρέφει ὡς γίγας
ὀρυγμόν ἐκφυσῶν φοβερόν.

Ἀφιέρωσον τότε ὀλίγας
πρός ἀνάμνησιν μόνον στιγμάς,
καί ὁμοίως εἰπέ ἡ ψυχή σου
πρός τόν θάνατον ἔχει ὀρμάς.

*

Ἐτερον, εἰς Ἦχον $\lambda \beta'$. Πά

σ.288 | Τώρα τά πουλιά τώρα τά χιλιδόνια
τώρα τήν αὐγήν ξυπνοῦν, τήν αὐγήν
ξυπνοῦν καί γλυκοκεῖλαδοῦνε
τώρα οἱ ε τώρα οἱ εὐμορφαις.

Τώρα οἱ εὐμορφαις μυρολογοῦν καί λέγουν
ξύπν' ἄφε - ξύπν' ἀφέντη μου,

Εὐπνα ἀφέντη μου, ξύπνα καί μήν κοιμᾶσαι,
ξύπν' ἀγκάλ - ξύπν' ἀγκάλιασε.

Εὐπν' ἀγκάλιασε κορμί 'σάν κυπαρίση,
λαιμόν κα - λαιμόν κατάσπρον.

Λαιμόν κατάσπρον, βυζιά 'σάν λειμονάκια,
ξύπν' ἄφε - ξύπν' ἀφέντη μου.

Ἄφσε λιγερή ὕπνον νά παρ' ὀλίγον,
γιατ' ἄφεν - γιατ' ἀφέντης μου

Γιάτ' ἀφέντης μου στήν βάρδια μ' εἶχ' ἀπόψε
για νά σκοτωθῶ.

σ.289 | Γιά νά σκοτωθῶ ἢ σκλάβον νά μέ πάρουν
μά ᾿δωκε - μά ᾿δωκ' ὁ Θεός

Μά ᾿δωκ' ὁ Θεός μιάν δύναμιν μεγάλην
κί ἐξεσπάθωσα.

Κι' ἐξεσπάθωσα εἰς εἴκοσι τριάντα,
δύω σκώ - δύω σκώτωσα,

Δύω σκώτωσα καί τέσσαρας ᾿ς τό εὔγα,
οἱ ἄλλοι μ᾿ - οἱ ἄλλοι μ' ἔφυγαν.

Οἱ ἄλλοι μ' ἔφυγαν, οἱ πέντε λαβωμένοι
ἄφσες με - ἄφσες με χρυσῆ,

Ἄφσες με χρυσῆ μά πάρ' ὀλίγον ὕπνον,
Ἄχ! ξύπν' ἄφε - ξύπνα ᾿φέντη μου.

*

Ἔτερον, Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. χρωματικός.

Εἰς χρόνους $4\frac{1}{2}$. Σοφιάν $\overline{\text{N}}\eta$

σ.290 Ἀπόψε κλέψαν τή Μανιώ
ἀπόψε κλέψαν τή Μανιώ
τρεις Τουρκαρβανιτά | δεσ
ἄμάν ἄμάν γιουζέλ Μανιώ.

Τήν πῆραν καί τήν ᾿πήγανε,
μέσ' στούς ζαλαχανάδες,
ἄμάν ἄμάν γιουζέλ Μανιώ.

Μανιώ μου τό φακιόλι σου
μῆν τό πολυστραβώνεις
ἄμάν ἄμάν γιουζέλ Μανιώ.

Κάμνεις τή γειτονιά κακό,
κ' ἐμένα θανατώνεις
ἄμάν ἄμάν γιουζέλ Μανιώ.

*

Μπουσελίχι. Ἦχος λ̣ π̣ ὀ̣ π̣ Πα

Σάν ἀποθάνω ποιός θά μοί κλείση,
τούς δακρύβρεκτούς μ' ὀφθαλμούς,
κίό'ταν προφέρω τό ὄνομά σου

σ.291 | μακράν θά εἶσαι δέν θά μ' ἀκοῦς
κίό'ταν προφέρω τό ὄνομά σου μακράν
θά εἶσαι δέν θά μ' ἀκοῦς.

Στάσου περίμενε λιγάκι ἀκόμα
ὅσου νά σκάψουνε βαθιά τό χῶμα,
μή μᾶς νοήσουνε καί μᾶς χωρίσουνε
φῶς μου γλυκύ.

Ψυχή ἀθλία, τί δυστυχία.

ἀκαταπαύστως σέ τυραννεῖ!

δέν ἔχεις φίλον, πιστόν μέ ζῆλον
νά σέ λυπῆται, νά σέ πονῆ.
Ὁ κόσμος ὅλος, πλάνη καί δόλος,
δέν εἶνε ἄνθρωπος ἐπί τῆς γῆς,
νά μέ σκοτώσῃ ἀπό τούς πόνους
τέτοιαις πληγῆς;

σ.292 | Κλαίγω φωνάζω, ἀναστενάζω,
καί πᾶσαν ὥραν λιποθυμῶ,
τόν θάνατόν μου, τόν ὄλεθρόν μου
ἀπελπισμένος ἐπιθυμῶ,
εἰς τόσον πόνον, ὁ τάφος μόνον,
εἶν' ἐπιτήδειος ἰατρός,
καί θεραπεία, θάνατος ἄωρος,
καί πικρός.

*
Ἔτερον, Ἦχος λ' α'. π' ρ' ς'

Μαλαματένιος ἀργαλιός,
κ' ἔλεφαντένιο κτένι,
κ' ἓνα κορμί ἀγγελικό
κάθεται καί ὑφαίνει.

Μ' ἐξήντα δυό πατήματα,
σαράντα δυό καρούλια,
κι' ὁ βρόντος κι' ὁ ἦχος πολὺς
ἀπ' τὰ ψιλὰ τραγούδια.

- σ.293 | Πραγματευτῆς ἀπέρασε
στόν μαῦρον καβαλλάρης,
κοντοκρατεῖ τόν μαῦρόν του,
καί τήν καλημεράει.
Καλή σου 'μέρα κόρη μου,
καλῶς τόν ξένον πού ἦλθε,
κόρημ πῶς δέν πανδρεύεσαι
νά πάρης παλλικάρι;
Κάλλιο νά σκάσ' ὁ μαῦρος σου,
παρά τόν λόγον πού ἔπες,
ἔχ' ἄνδραν εἰ' στήν ξενιτιά,
δώδεκα χρόνους τώρα.
Κι' ἀκόμα τρεῖς θά καρτερῶ,
καί τρεῖς τόν ἀπαντέχω,
κι' ἄν δέν ἐλθῇ κι' ἄν δέν φανῇ,
καλογρηά θά γείνω.
Κι' εἰς τό κελλί θά σφαλισθῶ
τά μαῦρα θέ νά βάλλω,
κόρημ' ἄνδρα' σ' ἀπέθανε
κόρημ ἄνδρα σ' ἐχάθη.
Τά χέροια μου τόν κράτησαν,
τά χέροια μου τόν θάψαν,

φωμί κηρί τόν μοίρασα,
κι' εἶπε νά μοῦ τό δώσης.

- σ.294 | Τόν κράτησες; Τόν ἔθαψες;
Ὁ Θεός νά σ'τά πληρώση,
φωμί κηρί τόν μοίρασες
ἐγώ σοῦ τά πληρώνω.
Ἐγώ φιλί τόν δάνεισα
κ' εἶπε νά μοῦ τό δώσης,
φιλί κι' ἄν τόν ἐδάνεισες
τρέχα καί γύρευέ τόν.
Κόρημ ἐγώ μ' ὁ ἄνδρας σου,
ἐγώ ἔμαι ὁ καλός σου,
ἄν ἦσαι σύ ὁ ἄνδρας μου,
ἄν ἦσαι ὁ καλός μου.
Δεῖξε σημάδια τοῦ σπιτιχιοῦ,
κι' ἀπέκει νά σ' ἀνοίξω,
μηλιάν ἔχεις στήν πόρτα σου
καί κλήμα στήν αὐλή σου.
Κάμνει σταφύλια ροζακιά,
καί τό κρασί του μέλι,
τό πίνει ἡ γιανιτσαργιά
καί πάει νά πολεμήση.
Τό πίνει ἡ πτωχολογιά
καί λησμονᾷ τά χρέη,
αὐτά τά ξεύρ' ἡ γειτονιά
τά ξεύρ' ὁ κόσμος ὅλος.
σ.295 | Δεῖξε σημάδια τοῦ κορμιοῦ
κ' ἔπειτα νά σ' ἀνοίξω.
Ἐλαιάν ἔχεις 'ς τό μάγουλο
ἐλαιάν 'ς τήν ἀμασχάλην.
Καί 'ς τό δεξί σου τό βυζί
μικράν δαγκαματίτσα,
βάγιας τρεχάτ' ἀνοίξατε,
αὐτός εἶν' ὁ καλός μου.

*
Ἔτερον, ἦχος βαρύς ζ εἰς 3½ χρόνους Ζω

Ὅλαις οἱ παπαρούναις παπαρούνα μου
ὄλαις οἱ παπαρούναις τόν μάϊ ἀνθίζουνε
τόν μάϊ ἀνθίζουνε.

*
σ.296 | Ἐθνικόν, ἦχος λ δ'. Νη $\frac{\rho}{\pi}$ $\bar{\chi}$

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε ἀπ' τόν ὕπνον τόν βαθύν
κιεμπρός ὅλοι μὴν ἀργῆτε τό τουφέκι τό σπαθί
εἰς τό βῆμα τό ταχύ σας καί στήν λόγχην
τήν βαριάν ἄς ἀναστηθοῦν μαζῆ σας δάση,
πόλεις καί χωργιά, ἄς ἀναστηθοῦν μαζῆ σας
δάση πόλεις καί χωριά.

Φοιτητής καί στρατιώτης σάν τό συνεφον
περω κ' εἶμαι δίκοπη νεότης ἀστραπή
μέ κεραυνόν.

σ.297 | Ῥίχν' ἡ πούλια 'ς τ' ἄρματά μου μυστικαῖς
ἀκτίνες τρεῖς κ' εἶν' αὐταῖς τό συνθημά μου,
λόγχη, νόμος καί πατρίς.

Φθάνει πλέον τόσοι χρόνοι 'ντροπιασμένοι
ταπεινοί, πού τό αἰσχος μᾶς πλακώνει
κ' ἡ ψευτιά μᾶς τυραννεῖ,
παντοῦ τώρα μπαγιονέτα
παντοῦ θάρρος καί φωτιά
τρέξ' ἀηδόνι μου καί πέτα
εἰς τῆς Κύθνου τήν Ἴτιά.

Σέ δακτυλιδένια μέση τό σπαθί κ' ἐγώ φορῶ,
κ' ὄπιος θέλω καί μ' ἀρέσει τήν πατρίδα μου φρουρῶ,
ἂν τά χέργια προδοσία
νά μου δέση προσπαθῆ,
στάσου λέγω τολμητία!

παλαμῆδι καί σπαθί!

Δέν ἔντροπιάζω τ' ἄρματά μου, τὰ στολιζω μέ μυρτιά,
καί βοῖζει τό ὄνομά μου στοῦ δεσποτισμοῦ τ' αὐτιά,

κι' ὅταν ἄνεμος τὰ γέρνει

ἢ τό κῦμα τὰ κινεῖ

στεναγμός πνιγμένος φέρνει

ὀπλισθῆτε παρ' εὐθύς.

Ἐθνοφύλακες καυμένοι πάει πλέον ἢ σκλαβιά,

καί δέν λυώνομεν δεμένοι ἄσαν λεοντάρια

στά κλουβιά.

σ.298 Ἐμπρός τώρα νέος, γέρος,

ὁ καθ' ἕνας νά φανῆ

στό ξεσπάθωμα Φαβιέρος

Λεωτσάκος στή θανή.

Κ' ἡ ἐλευθερία πάλιν στηριγμέν' εἰς κεραυνό,

μέ τό Διάκο θά προβάλλη ἄσαν καί πρῶτα στό βουνό,

τ' ὄνομά μας, ὄλο μύρον

ἐζημώθη μυστικά

ἀπό αἵματα μαρτύρων

καί λουλούδια νεκρικά.

Ἵπου ἄμετραις θυσίαις καί πληγαῖς σπαρακτικαῖς

ἀπό θλίψεις ἐξορίαις ἀνακρίσεις φυλακαῖς,

κι ὅλα αὐτά λειτουργημένα

μ' ἕναν ὄρκον σεβαστόν

συγχωνεύονται εἰς ἕνα,

τό σπαθί ὅπου βαστώ.

Ἄν δέν θέλῃ πρίν ἀκμάση, ἕνα ἔθνος νά χαθῆ,

στό πλευρό του ἄς κρεμάση ἔθνοφύλακας σπαθί.

Τό φοροῦσ' ἡ ἀρχαιότης

στό περίφημο στενό,

εἰς Κιάφαν ὁ Σουλιώτης

ὁ Μανιάτης στό βουνό.

Κι' ὅταν ἔπεφτες σφαγμένος Κωνσταντίνε

ἄσαν ἀετός,

σ.299 | Ἐνας ἦσον εἰς τό γένος ἐθνοφύλαξ ζηλευτός.

Τοῦ Χρυσοῦ Μωραϊτίνῃ
τό σπαθί κι' ἐγὼ φορῶ,
πού δροσιά καί μίσχο χύνει
στό νησί τό θλιβερό.

Λεονταρόπουλα σφιγμένα ἀγκαλιά τήν ἀγκαλιά
κρυφοπαίζουσι τά καυμένα στήν πικράν ἀκρογιαλιά,
κι' ὅταν ἄνεμος τά γέρνει,
ἤ τό κῶμα τά κινῆ
στεναγμός πνιγμένος φέρνει
ὀπλισθῆτε μια φωνή.

*

Ἔτερον, Ἦχος λ' δ'. Νῆ Διωγμός Ὅθωνος.

Ἔως πότε ἡ ξένη ἀκρίδα
ἔως πότε κουφός Βαυαρός
νά γυμνῶνῃ τήν δόλιαν πατρίδα
ἐγεροθῆτε ἀδέλφια καιρός
νά γυμνῶνῃ τήν δόλιαν πατρίδα
ἐγεροθῆτε ἀδέλφια καιρός.

σ.300 | Ἄναιδῶς τήν θρησκείαν ἐμπαίζει
καί τούς νόμους τό τέρας πατεῖ
νά μᾶς βρίζουν δυό τρεῖς Βαβαρέζοι
τίνος πλέον καρδιά τό κρατεῖ;
Νά μᾶς σφάζουν μ' αὐτά μας τά χέργια
νά μᾶς διώχν' ἀπ' αὐτήν μας τήν γῆν,
εἶναι πρᾶγμα πού φρίττουν τ' ἀστέργια,
φρίττ' ἡ μέρα ἡ νύξ κ' ἡ αὐγή.

Ὁ πατήρ τόν υἱόν νά σπαράττη,
ἀδελφός ἀδελφόν νά κτυπᾷ,
καί ὁ φίλος τόν φίλον νά σφάζῃ,
οὐδ' ἡ τίγρις αὐτή ν' ἀγαπᾷ.

Ἡ διχόνοια ὅθεν νά λείψῃ,
μεταξύ μας ἄς παύσ' ἡ σφαγή,

διότι κλαί' ὁ Θεός ἀπ' τὰ ὕψη,
 κι' οἱ ἐχθροί μας γελοῦσι 'ς τήν γῆν.
 Στήν ὁμόνοιαν ἦτις προσμένει
 ἄς πηδήσωμεν ὄλ' ἀγκαλιά
 θά τρομάξουν θά φύγουν οἱ ξένοι
 δίχως αἷμα δικό μας σταλιά.
 Μίαν ἔχομεν ὅλοι μητέρα,
 μίαν πίστιν καί ἕνα Θεόν,
 ἕνα πνέομεν ὅλοι ἀέρα
 τόν αὐτόν συγκροτοῦμεν λαόν.

σ.301 | Κάθε Ἑλλήν καλός στρατιώτης,
 ἄς ἀρπάξωμεν ὅλοι σπαθιά
 κι' ἄς κράξωμεν ἔξω προδότα
 Βαυαρέ δέν σέ θέλομεν πλιά.

Κάθε Ἑλλήν καλός στρατιώτης
 ἄς ἀρπάξῃ 'πό ἕνα σπαθί,
 πᾶς δειλός θά φανῆ ὡς προδότης
 'π' ἄς μὴν εἶχε ποτέ γεννηθῆ.

*

Ἄσμα πρὸς τόν ὕψιστον ὑπέρ τοῦ Σουλτάνου,
 ἐκ τῶν τοῦ Ν. Σιγάλα, Ἦχος λ̣ π̣ δ̣ Ἰ Νη ρ̣

Βασιλεῦ τῶν βασιλέων, σύ δοτήρ τῶν ἀγαθῶν
 τῷ προστάτῃ τῆς παιδείας χάρισαι πᾶν ἐφετόν
 πλήρης ἀγαθῶν ἡμέρας καί διαμονήν ἐτῶν
 δώρησαι τῷ ἡγεμόνι δόξης στέφανον λαμπρόν
 σ.302 δώρησαι | τῷ ἡγεμόνι δόξης στέφανον λαμπρόν.
 Σοῦ δεόμεθα τῶν ὄλων Ὑψιστε παμβασιλεῦ,
 στήριγμα τῶν βασιλέων καί τῶν φώτων παροχεῦ.
 Στήριξον ἐπὶ τοῦ θρόνου τόν Σουλτάν Χαμίτη Χάν
 μ' ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ Κροίσου καί εἰρήνην καί χαράν.
 Φώτισον δέ ἡμᾶς πάντας, ὦ αἰώνιε Θεέ,

ἄφθονε πηγὴ σοφίας καὶ χαρίτων χορηγέ.
Ἵνα ἄδωμεν προθύμως ζήτω, ζήτω, ζήτω τρεῖς
ὁ Σουλτάνος εἰς τὸν θρόνον εἶθε γένοιτο, ἀμήν.

*

Παρά Γιόνσωνος Γερμανοῦ μουσικοδιδασκάλου
τοῦ Δ. Μαρούλη Διδασκαλείου, μεταφρασθέν
ἐκ τῆς εὐρωπ. Μουσικῆς, Ἦχος λ' α'. π' δ' πουσελίκι.

ἽΩ παιδιὰ μου ὄρφανά μου
σκορπισμένα δῶ καὶ κεῖ
ὕβρισμένα διωγμένα
ἀπ' τὰ ἔθνη πανοικί
σ.303 ξυπνῆ | στε τέκνα κι' ἦλθεν ἡ ὥρα
ξυπνήστε ὅλα τρέξατε τώρα
κι' ἦλθεν ὁ δεῖπνος ὁ μουστικός. (τά τέκνα πρὸς τὴν μητέρα)

ἽΩ μητέρα μιά ἡμέρα
μὴ λυπῆσαι θά χαρῆς
τούς σκοπούς μας τούς κρυφίους μας θά ἰδῆς
καὶ θά χαρῆς
δράξατ' ἀδέλφια ρομφαίας βέλη
ἐλευθερίαν ζητεῖ καὶ θέλει ἡ μήτηρ μας,
πού μέ κόπους κατὰ τόπους
τρέχετε γιὰ μίαν τροφήν,
εἰς δεσπότης κι' ἰδιώτας
δούλου δέχεσθε μορφήν.

σ.304 | ξυπνεῖσθε τέκνα, κ.τ.λ.
(τά τέκνα πρὸς τὴν μητέρα.)
πῶς ποθοῦμεν νά ἰδοῦμεν
τὴν ἀρχαίαν σου μορφήν,
στολισμένην, ζηλευμένην,
καὶ τοῦ κόσμου κορυφήν.
Δράξατε ὅπλα ρομφαίας βέλη, κ.τ.λ.
(ἡ μήτηρ πρὸς τέκνα.)

Νύκτα ἄμερα, ὡς ἡ σφαῖρα,
περιφέρεσθε ἔς τήν γῆν,
προπατεῖτε, προσπαθεῖτε,
δόξης νά εὐρητε πηγῆν,
ξυπνεῖσθε τέκνα κ.τ.λ.
(τά τέκνα πρὸς τήν μητέρα.)

Πῶς μητέρων καί πατέρων
αἱ πληγαί δέν μᾶς πονοῦν,
τά δεινά των κ' ἡ σκλαβιά των
τήν καρδιάν μας δέν λυποῦν;

Δράξατ' ἀδελφία, κ.τ.λ.
(ἡ μήτηρ πρὸς τά τέκνα.)

Καί ποθεῖτε νά φανῆτε
ἴσθην πατρίδα εὐπειθεῖς.
νέος ἔβγαίνει γέρων ἔμβαινει
ἀπ' τά ξένα ὁ καθείς,
ξυπνεῖσθε τέκνα, κ.τ.λ.
| (τά τέκνα πρὸς τήν μητέρα.)

σ.305

Ἦλθ' ἡ ὥρα φθάν' ὡς τώρα,
ὁ ἐχθρός νά τυραννᾷ,
μ' ἄγριον ὕφος καί μέ ξίφος,
ὅποιος θέλει ἄς φανῆ.
Δράξατ' ἀδελφία, κ.τ.λ.
(ἡ μήτηρ πρὸς τά τέκνα.)

Κι' ὑπομένει, ἢ πεθαίνει
ἐνδεής καί δυστυχής,
κι' ἐγώ πλέον τελευταῖος
μένω μόνη ἀτυχής.
ξυπνεῖσθε τέκνα, κ.τ.λ.
(τά τέκνα πρὸς τήν μητέρα.)

Συναγμένα ἐνωμένα
μαζί ὅλοι μιά στιγμή
ἄς βρεθῶμεν ἄς ριφθῶμεν

ὡσάν λέοντες μ' ὀρμήν,
Δράξατ' ἀδέλφια, κ.τ.λ.
(ἡ μήτηρ πρὸς τὰ τέκνα.)

Συναχθῆτε νά ἰδῆτε

τάς πληγᾶς μ' ἐλεεινῶς

πῶς τό αἶμα τρέχει ῥεῦμα
ἀπ' τὰς φλέβας μου δεινῶς,
ξυπνεῖσθε τέκνα, κ.τ.λ.

σ.306

| (τὰ τέκνα πρὸς τὴν μητέρα.)

Σάλπιγξ κράζει, μᾶς φωνάζει,

ἔς τῶν ἐχθρῶν μας τὴν σφαγὴν:

Ἐλλάς πάλιν εἰς τὴν πόλιν
ἔβγα δόξασε τὴν γῆν.
Δράξατε ὄπλα, κ.τ.λ.

(ἡ μήτηρ πρὸς τὰ τέκνα.)

Τὴν στολὴν μου τὴν καλή μου

ξεσχισμένην τὴν φορῶ,
σφαλισμένην καὶ δεμένην
μέ ἀλύσους τὴν θορῶ.
ξυπνεῖσθε τέκνα, κ.τ.λ.

(πάλιν ἡ μήτηρ πρὸς τὰ τέκνα.)

Δέν βαστάζω, ὄλο κράζω,

θάνατόν μου τόν πικρόν,

ἴσάν μ' ἀφήτε κι' ἀμελήτε
σωτηρίας τόν καιρόν.
ξυπνεῖσθε τέκνα, κ.τ.λ.

*

Ἐκ τῶν τοῦ Ν. Σιγάλα, Ἦχος Δι̇

Ξύπνησε ἄσπλαχνη ξύπνησε

ώραία μου κορασίδα νά ἰδῆς

σ.307

| τοῦ μάϊ ταῖς δροσιαῖς τοῦ ἥλιου τὴν ἀκτίνα,

νά ἰδῆς τοῦ μάϊ ταῖς δροσιαῖς τοῦ μάϊ τὴν ἀκτίνα,

νά ἀκούσης τοῦ χρυσοῦ πουλιοῦ

πῶς κελαιδεῖ καί ψάλλει
 μά ἔγω γιά σένα κλαίγω φωνάζω
 κλαίγω δακρύζω δέν μέ πονεῖς
 κ' εἰς τόν λαιμόν σου θά ῥχης τό κρῖμα
 καί σάν ποθάνω τί θά γενῆς τί θά
 γενῆς.

*

Ἐτερον, τοῦ Αὐτοῦ, Ἦχος ⲓ ⲁⲓ ⲗ

σ.308 Συμφορά! κρύα γῆ σέ σκεπά | ζει
 πανταχοῦ βασιλεύει σιγή
 ξύπνα ξύπνα μιά κόρη σέ κράζει
 ἦτις πάντα σ' ἐστάθη πιστή.

Ὅλα τ' ἄνθη τῆς γῆς καί τά κάλλη
 ἐμαράνθησαν ὅλα γιά μιᾶς
 καί ματαιῶς ἀνθίζουνε πάλιν
 τά ποτίζω μέ δάκρυα πικρά.

Μά εἰπέ μά εἰπέ τί σ' ἔκαμα
κιέ'γεινες χάρου μνημα
γιατί στό κρύο μνημα
 δέν ἔκραζες κιέ ἔμέ, δέν ἔκραζες κιέ ἔμέ.

σ.309 Πῶς νά βαστάξω ἢ τάλαινα
 τά βάσανα | τοῦ κόσμου
 ξύπνα σκληρέ καί δός μου τήν πρώτην μου ζωήν
 ξύπνα σκληρέ καί δός μου τήν πρώτην μου ζωήν.

*

Τοῦ Αὐτοῦ, Ἦχος ⲗ ⲁⲓ Νη ⲑ ⲗ

Ὁ τάφος καταφύγιον σ' ὀλίγον θά μοῦ δώση
κι'ἀσπλαγχνικόν τό δάκρυ σου ποτέ δέν θά σώση
 ἔς τοῦ μνήματος τό βάραθρον ἐκεῖ σέ καρτερῶ.

σ.310 Ἔτσι καί σ' ἀλησμόνησες τ' ἄρα | χνιασμένον μνημα.

σέβου τήν γῆν πού κείτεται ὁ πρῶτος ἔραστής,
ὁ πρῶτος, ὁ πρῶτος, ὁ πρῶτος ἔραστής.

*

Τοῦ Αὐτοῦ, Ἦχος λ̣ π̣ δ̣ Ἰ̣ Νη ρ̣ χ̣

Τί ἄχρι ζοῦν ὑπέρλαμπρα κάλλη
ὅταν τ' ἄνθη, τῆς νιότης τά κάλλη,
ἐν σκληρόν τοῦ συζύγου μου βλέμμα
τήν καρδιάν μου ραΐζει κεραίως,
κι' ἕνας τάφος ὦ πόσον ὠραῖος
κεῖται μέσα σέ δάση πυκνά.

σ.311 Ὦχ σκληρά ὡχ ἀπάνθρωπος τύχη
σκοτισμένη | για τί μέ βαστάζεις,
'στάς ἀγκάλας για τί δέν μέ πέρνεις
ἐκείνης πού ἐγώ ἀγαπῶ, ποῦ ἡ ἀγάπη, ποῦ ἡ πίστις
ὀποῦ σύ κυράμ' ὠρκίσθης;
ποῦ τοῦ γάμου τό στεφάνι,
ποῦ τά ρόδα, ποῦ τά ρόδα κ' οἱ μύσχαις;
Νά κ' ἡ γῆ πού τά ραντίζει
νά κιό ἥλιος πού διαβαίνει
κιό ἥλιος πού διαβαίνει
νά κι' ἐμέ τήν καυμένην
πῶς μ' ἠρονήθη - πῶς μ' ἠρονήθηκες σκληρέ;

*

Ἔτερον τοῦ Αὐτοῦ, Ἦχος λ̣ π̣ δ̣ Ἰ̣ Νη ρ̣ χ̣

σ.312 | Πῶς ὁ ἔρωσ μ' ἔχει πληγωμένον,
δι' ἐσένα φῶς μου δι' ἐσένα θεά,
λάβε οἶκτον δι' ἐμέ τόν ἀθῶον,
ριψον βλέμμα ἐδῶ στήν καρδιάν,
ἔρωσ εἶναι 'δῶ μέσα κρυμμένος,
θά μέ φέρη στόν τάφον νεκρός,
πλήν τ' ὄνομά σου καί 'κεῖ μέσα στόν τάφον,

θέλει εἶναι δι' ἐμέ ἱερόν.
 Μά καρδιά σου δέν μοῦ μιάζει,
 τῆς ἀγγελικῆς μορφῆς σου, κ' ἡ
 ψυχῆς 'σάν ἀγκαλιάζει νά μέ βλέπης
 δυστυχῆ.

- σ.313 Παῦσε πλιά αὐτό μῖσος κι' ἄρ | χισε νά μέ πονῆς
 κι' ἄρχισε νά μέ λατρεύῃς κι' ὄχι νά μέ τυραννῆς
 κι' ὄχι νά μέ τυραννῆς τόν δυστυχῆ.

*

Ἔτερον τοῦ Αὐτοῦ, Ἦχος λ̣ δ̣ι̣ Νη̣ χ̣

Μή κλαίεις μή ὀδύρεσαι ἀθῶα μου παρθένα
 μά ἴχει καί μέ τά χεῖλη μου ὁ ἔρωσ πληγωμένα,
 μά ἴγώ μιάν ἄσπλαγχν' ἀγαπῶ,
 μιάν ἄσπλαγχνη λατρεύω,
 καί τί κερδίζ' ὁ δυστυχῆς
 καί κάθομαι καί κλαίω ἴγώ.

- σ.314 Λυπήσου τήν νιότη σου, λυπήσου τά κάλλη,
 δέν ἴβρίσκεται ἄλλη ὠραία 'σάν κ' ἐσέ,
 τσ' ἀγάπης ἡ κάμιнос δέν σβύεται σέ μνημα,
 γίνεται θῦμα κι' ἀκόμ' ἀγαπᾶ
 γίνεται θῦμα κι' ἀκόμ' ἀγαπᾶ.

*

Ἔτερον τοῦ Αὐτοῦ, Ἦχος λ̣ δ̣ι̣ Νη̣ ρ̣ χ̣

Θεά σῶφρων, θεά σῶφρων, θεά σῶφρων,
 πού φωτίζεις τό ἀρχαῖον, τό ἀρχαῖον,
 τό ἀρχαῖον τοῦτο δάσος,
 νεῦσον πρὸς ἡμᾶς ἀπαύστως,
 νεῦσον πρὸς ἡμᾶς ἀπαύστως
 ἄνευ νέφους καί σκιᾶς.

- σ.315 Ἰ Θεά παῦσον κάθε μῖσος,
 τῶν ἡρώων τήν καρδίαν, τήν οὐράνιον ἀρμονίαν,

ἔκτεινον καί εἰς ἡμᾶς, ἔκτεινον καί εἰς ἡμᾶς,
ἔκτεινον καί εἰς ἡμᾶς, ἔκτεινον καί εἰς ἡμᾶς,
ἔρχου εἰς ἐμέ νά πάλιν
ἀγάπη μου κι' ἐλπίδα
προστάτης κι' ἀσπίδα,
στόν κόσμον εἶμαι ἴγώ, στόν κόσμον
σ.316 | εἶμαι ἴγώ, στόν κόσμον εἶμαι ἴγώ, στόν
κόσμον εἶμαι ἴγώ.

Ἦ σκότος, ὁ κόσμος μου εἶναι καταχθόνιος
κι' ἐλπίδος ποταπή, ρανίς δέν φλέγει τήν
ψυχήν μου, μακράν σου θά εἶναι ὁ χωρισμός
αἰώνιος.

Θεοποιά βάσανα κλονοῦν τήν ὑπαρξίν μου
προφθάσαμε παρευθῆς πρίν χαθῶ καί ἄς
βαρεθῶ

πῶς καί ὦ πῶς φλέγω, πῶς γίνομαι, μ' ἔφαγαν
τά πάθη,

ἡ δύναμῖς μου χάθη, μοῦ μένει νά σφαγῶ,
μοῦ μένει νά πνιγῶ, νά σφαγῶ νά πνιγῶ,
νά σφαγῶ πρίν ὑπό τῆς μαύρης γῆς

σ.317 εἰς στρωμνήν παραδωθῶ, | ὦ νά πνιγῶ.

*

Τό Ἀλφάβητον μ' ἀκροστιχίδα

Ἦχος π Πα. 3½ χρόνου

Ἄλφα θέ ἄλφα θέλω ν' ἀρχηνίσω,
ἄλφα θέλω ν' ἀρχηνίσω,
μαῦρα μάτχια νά φιλήσω,
μπόϊ μπό μπό μπό.

Χαῖδε μωρ' γιαννίτισσα ξαναπέρνα κι' ἀποδῶ
μπόϊ μπό μπό μπό
χαῖδε μωρ' γιαννίτισσα
γιά τράβα τό χορό.

Β.ῆτα βῆ - βῆτα βίους θ' ἀποκτήσω
βῆτα βίους θ' ἀποκτήσω
για νά σέ γλυκοφιλήσω
μπόι μπό μπό.

Χάϊδε μωρ' γιαννίτισσα ξαναπέρνα
κι' ἀποδῶ.

- σ.318 | Γ.άμα γά - γάμα γράφω ἓνα γράμμα
για νά κοιμηθοῦμ' ἀντάμα, μπόι μπό, κ.τ.λ.
Δ.έλτα δέν σοῦ φανερώνω, τῆς καρδιᾶς μου τόν πόνο.
Ε.φιλό κοράσι 'σάν τοῦ μάι τό κεράσι, κ.τ.λ.
Ζ.ῆτα ζώνομαι στά φείδια για τά δυό σου μαῦρα φρύδια.
Ἡ.τα ἦ ἐσένα πέρνω, ἦ καλόγηρος θά γείνω.
Θ.ῆτα θέλω σε πουλί μου, για νά κάθησαι μαζί μου.
Ι.ώτα γίνομαι γιοφύρι, νά περνᾶς χρυσό ζαφύρι.
Κ.άπα κλαίω καί φωνάζω, γιατ' ἐσέν' ἀναστενάζω.
Λ.άλαι με θεά μου, νά 'βγ' ἡ λαύρα 'π' τήν καρδιᾶν μου.
Μ.μηλιά ἔσαι μέ τά μῆλα, καί μέ τ' ἀσημένια φύλλα.
Ν. νά 'μβῶ νά σέ τρυγήσω, καί νά σέ κοροφολογήσω.
Ξ. ξανθά ἔναι τά μαλιά σου πάρε με στήν ἀγκαλιά σου.
Ο. μικρό, λιγνό, καί φῶς μου, λόγια μὴν ἀκοῦς τοῦ κόσμου.
Π. πολλοί πού σ' ἀγαποῦσι, καί τά κάλλη σου ποθοῦσι.
Ρ. ρουμπί μου καί ζαφίρι, πρόβαλε στό παραθύρι.
Σ. σ' εἶδα στό σοκάκι, κι' ἔλαμπες 'σάν φεγγαράκι.
Τ. τά μάτια σου μ' ἐσφάξαν, σήμερον πού μέ κοιτάξαν.
Υ. φιλά εἶσαι ζωσμένη, ποῦ νά σ' εἶχ' ἀγκαλιασμένη.
Φ. φιλί νά σέ χορτάσω, καί νά σέ σφιγκταγκαλιάσω.
Χ. χεῖλ' ἔχεις κοραλένια, 'δόντια μαργαριταρένια.
Ψ. φιλό μου κηπαρίσι, κάμε τήν δικαίαν κρίσιν.
Ω. τό μέγα, καί τό ῥό θά σχολάσω τόν χορό.
Εἶπα 'γώ πολλά καί σώνει, ἄς λαλήσει κι' ἄλλ' ἀηδόνι.

*

σ.319 | Εἰς τό παρόν σχηματίζονται γύρω τέσσαρες χοροί,
ἕκαστος δέ χορός ἄδει τόν στίχον του.

Ἐκ τῶν τοῦ Ν. Σιγάλα. Ἦχος $\lambda \pi \delta \rho \bar{\chi}$

Ὁ οἶνος εἶναι θεῖος ἰατρός
χωρίς κρασί ὁ βίος οἰκτρός.

χορός Β! λοιπόν ἄς τρέξη κρασί.

χορός, Γ! κρασί, κρασί, κρασί

χορός Δ! ἀκούσατε μιά λέξι χρυσή.

Τῆς γῆς αὐτή ἡ σφαῖρα σκιά
θά σβύση ἐν ἡμέρᾳ μιά,

λοιπόν ἄς τρέξη κρασί,

κρασί, κρασί, κρασί,

Ἀκούσατε μιά λέξι χρυσή.

Τοῦ βίου μας τό νῆμα βραχύ,
τό πρὸς τόν τάφον βῆμα ταχύ,

λοιπόν ἄς τρέξη κρασί, κ.τ.λ.

Μαραίνουν αἱ φροντίδες παιδιὰ
μέ πῆραν αἱ ῥυτίδες καρδιά, λοιπόν, κ.τ.λ.

σ.320 | Ποιός ἔξεύρει ἄν τοῦ χρόνου ἐγώ,
μετά κλαυθμοῦ καί πόνου πνιγῶ,

λοιπόν κρασί, κρασί κ.τ.λ.

Τά πλούτη πού θαυμάζουν ἔς τήν γῆν,
ποτέ δέν ἀγοράζουν ζωήν,

λοιπόν κρασί, κρασί κ.τ.λ.

Ἀπόκτησε τοῦ Κροίσου τό φῶς,
ὁ τάφος εἶν' ἐξίσου τυφλός,

λοιπόν κρασί, κρασί κ.τ.λ.

Ἦ μάρμαρον ἢ πέτρα ἀπλή,
γῆς λάκκος τρία μέτρα κυκλοῖ,

λοιπόν κρασί, κρασί κ.τ.λ.

Τόν ἄλλον μή πειράξης ποτέ,
καί προᾶξε ὅ,τι πράττουν θνητέ,

λοιπόν κρασί, κρασί, κρασί
ἀκούσατε μιά λέξι χρυσή.

Ἔτερον, Ἦχος $\frac{\zeta}{\eta}$ Πα $\overset{*}{\chi}$

Χάϊδε μαρουλιό πᾶμε στό χωργιό
Χάϊδε μαρουλιό πᾶμε στό χωργιό
σ.321 πᾶμε στήν | πατριίδα πού μᾶς καρτεροῦν
πᾶμε στήν πατριίδα πού μᾶς καρτεροῦν.
Κι' ὄλοι θά κατέβουν κι' ὄλοι θά χαροῦν
κι' ὄλοι θά κατέβουν κι' ὄλοι θά χαροῦν

B! στίχος

Κι' ὄλοι θά κατέβουν κάτω στό γιαλό,
κι' ὄλοι θά δακρύσουν κι' ὄλοι θά χαροῦν,
τήν πτωχήν πατριίδα ποτέ δέν λησμονῶ,
'ξεύρω πώς κι' ἡ μάνα μ' θέλει νά μέ ἰδῆ.

Γ! στίχος

Πρόβατο χαμένο ἀπό τό μανδρί,
σύ καρδιά δέν ἔχεις μέσα στό παιδιου
τήν πτωχήν πατριίδα, κ.τ.λ.
'ξεύρω πώς στήν μάναμ' θέλω νά χαϊδευθῶ.

Δ! στίχος

'Ξεύρω πώς στήν μάναμ' θέλ' νά χαϊδευθῶ,
κι' ἀπό τάς Ἀθῆνας ποτέ δέν τό κουνῶ.
σ.322 | τήν πτωχήν πατριίδα ποτέ δέν λησμονῶ
καί φιδιου φαρμάκι ἄν ἦναι θά τό πχιῶ.

*

Τό παρόν ἐξ ἠθοποιῶν τινων, Ἦχος $\frac{\pi}{\eta}$ Πα.

Τό σημεῖον τοῦτο < (τό ὁποῖον λέγεται τραβικτόν) ἀναπλη-
ροῖ τάς μεταξύ φωνάς ὡς νά προφέρωνται εἰς τάς ὑπερβα-
τάς τῶν ἀνιουσῶν καί κατιουσῶν φθόγγων. Πα $\overset{\bar{\chi}}{\chi}$

Χαραῖς ἀρχῆστε λιγηραῖς τῆς ἐκκλησιᾶς τραγουδία,

σκορπᾱτε ἄνθ' ἐδῶ καί κεῑ τῆς πασχαλιᾶς λουλούδια.

Ἐστὴν ἐκκλησιᾶ̄ ἐκεῖ τό σήμανδρον σημαίνει

ἤλθε ἤλθε πασχαλιᾶ̄ μέ ἄνθη καί φιλιᾶ̄

Ἐστὴν ἐκκλησιᾶ̄ ἐκεῖ λεβέντης περιμένει.

σ.323 Δῶσε τό φιλί | μαργιό̄ λικοπούλι

δῶσε τό φιλί μαργιό̄ λικοπούλι.

*

Βαυκαλικά, ἤτοι ὑπνωτικά τραγῳδία τῆς Μητρός, ἢ τῆς τροφοῦ (παραμάνας), αἵτινες κουνῶσαι τό παιδίον μέ τό Βαυκάλισμα (νανούρισμα) μαγεύουν, ἢ ζαλίζουν αὐτό, καί ἀποκοιμίζουν δια τοῦ ὑπνωτικοῦ μέλους τραγωδοῦσαι δια-

φόρους ἀσυναρτήτους στίχους, π.χ. Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ α'. $\frac{\pi}{\eta}$ $\bar{\chi}$

Παρά Κυριακοῦ Φιλοξένου (Σεπά ζεμζεμέ).

Ἐλα νά τό κάμω νάνι νάνι

νά τό βάλω στήν κουνίτζα του, νάνι

κοιμήσου σύ πουλάκι μου

σ.324 καί ἴγώ σέ νανουρί | ζω

καί τήν κουνίτζα σου κουνῶ

καί σέ γλυκοκοιμίζω ε.

*

Ἐτερον, ἐκ τῶν τοῦ Ν. Σιγάλα, Ἦχος $\frac{L}{\eta}$ Πα $\bar{\chi}$

Κοιμᾶται τό παιδάκι μου καί πώς θά τό ξυπνήσω

δότε μου μοσχοκάρυδα νά τό πετροβολήσω.

Κοιμήσου ἄσάν τή ζάχαρι ξύπνησε ἄσάν τό μέλι,

νά λέγουν οἱ γειτόνισσες ἰδέ καλό κοπέλι.

σ.325 | Ὁ ἥλιος εἶναι ἴς τά βουνά κ' ἠ πέρδικα στή γούρνα,

κ' ἐμένα τό παιδάκι μου κοιμᾶται μεσ' τήν κούνιᾱ.

Κοιμήσου πού νά σέ χαρῶ κιό̄ ποῦ νά σέ κερδέσω,

καί νά μ' ἀξιῶση ὁ Θεός νά σέ καλοπανδρεύσω.

*

Ἔτερον τοῦ Αὐτοῦ, Ἦχος λ π̣ Πά χ̣

Ὑπνε μου, καλοῦπνε μου, καλ' ἀποκοιμητῆ μου
 ἡμέρωσε κι' α 'ποκοίμησε κ' ἐμένα τό παιδί μου.
 Ἐμένα τό παιδάκι μου νά κοιμηθῆ γυρευεῖ,
 νά κοιμηθῆ νά ἡμερωθῆ να μοῦ γενῆ μεγάλο.
 Νά μοῦ γενῆ τῆς πανδριᾶς και τ' ἀρραβώνιασμά του,
 νά μοῦ τό βλέπουν ἅγιοι κι' ὁ ἅγιός μου Γιάννης.
 Κοιμᾶται τό παιδάκι μου τό καλοροϊζικόν μου,
 καί τό καλογραμμένο μου καί τό καλόσορτόν μου.
 Κοιμήσου μέσ' τήν κούνια σου καί μέσ' τό πάπλωμά σου,
 καί μέσ' τά σινδονάκια σου πού ναι τό μάθημά σου.

*

σ.326 | Ἔτερον τοῦ Αὐτοῦ, Ἦχος λ π̣ Πά χ̣

Ἄν κοιμηθῆς κι' ἄν ἡμερωθῆς χάρισμα θά σοῦ δώσω
 τρεῖς χώραις καί τρεῖς κάμαραις κι' ἓνα μοναστηράκι.
 Σταῖς κάμαραις νά γεύεσαι 'ς ταῖς χώραις νά κοιμᾶσαι,
 κ' εἰς τό μοναστηράκι σου νά σπερολειτουργᾶσαι.
 Νάννι τοῦ κρίνου τό πουλί καί τῆς μηλιάς τό μῆλο,
 καί τό ἀσήμι τ' ἄδολο πού θόλωσε τόν ἥλιο.
 Νάννι τοῦ Ῥήγα τό παιδί, τοῦ Βασιλειᾶ τό 'γκόνι
 καί τῆς κυρᾶς βασιλίσσας τό πετροχελιδόνι.

*

Ἔτερον τοῦ αὐτοῦ, Ἦχος λ π̣ δ̣ Νη χ̣

σ.327 Ὑπνε κι' ἐπαρέ μου το καί πάλιν | φέρε μού το καλόκαρδο
 χαρούμενο
 νά τό χορτάσω γάλα· νά μωρό μου νάννι.
 Ὑπνε κ' ἐπαρέ μου το κι' ἄμετο στά περιβόλια,
 καί γέμισε τήν τζέπην του τριαντάφυλλα καί ρόδα.
 Τά ρόδα ν' ἄν' τῆς μάνας του τά μῆλα τοῦ κυροῦ του,

καί τ' ἄσπρα τριαντάφυλλα να ἔναι τοῦ σαντουλοῦ του.
 Ὁ ὕπνος τρέφει τά μωρά κι' ὁ κάμπος τά βοσκάργια,
 κ' ἐμένα τό παιδάκι μου τό τρέφουνε τά χάδια.
 Ὁ ὕπνος μου στά μάτια σου κ' ἠγιά στήν κεφαλή σου.
 κ' ἡ ἀγρυπνιά στόν κύρη σου νά κάμη τά προικιά σου.
 Κοιμήσου πού στό γάμο σου 'ς τ' ἀρραβωνιάσματά σου,
 θ' ἀνοιξουν ῥόδα καί ἀνθοί μέσα στήν κάμαρά σου.
 Τά χιόνια ἀλεύρια θά γενοῦν καί τά βουνά δαμάλια,
 κ' ἡ θάλασσα γλυκό κρασί νά πιοῦν τά παλληκάρια.

*

Ἔτερον τοῦ Αὐτοῦ, Ἦχος λ π δῖ Νη $\bar{\chi}$

σ.328 Νανά πού σ' ἔκαμ' ἀετός καί πού σέ γέννα κόρη,
 καί πού σέ κοι | λοπόνεσε ἡ πέρδικα στά ὄρη,
 νάνι νάνι νάνι σου, ὕπνος στό κεφάλι σου.

Κοιμήσου πού παράγγειλα στήν πόλι τοῦ τζαγκάρη,
 νά κάμη τά παπούτσια σου μέ τό μαργαριτάρι,
 Κοιμήσου πού παράγγειλα στή Χιό τό πάπλωμά σου,
 στή μέση νά ἔναι ἀετός στό γύρο τ' ὄνομά σου.
 Κοιμᾶτ' ὁ ἥλιος ὁ μισός καί τό φεγγάρι ὄλο,
 κοιμᾶται τό παιδάκι μου κοιμᾶτ' ὁ κόσμος ὄλος.
 Κοιμήσου μῆλο κόκκινο κι' ἀπίδι μου δροσᾶτο,
 χρυσοβεργιένιο κάνιστρο τριαντάφυλλα γεμᾶτο.
 Νανά πού σ' ἀναθρέψανε μάνα καί δυό κυράδες,
 μέχρι χρυσοῦφαντες φασκιές μέ βελουδένιας πάναις.

*

Ἔτερον, Ἦχος λ α'. $\bar{\rho}$

σ.329 Ἄχ! πανάθεμά σε πλάτανε μέ τά φαρδιάς τά φύλλα
 πού σκέπασες τήν | μαριγώ μέ τά φαρδιά τά φρύδια,
 Τό πουλί μου συλλογοῦμαι καί πολύ παραπονοῦμαι.
 Ἄχ! ἐνόησα τά κάλλη σου κ' ἤλθα νά τά

ξανοίξω, καί τώρα πλιά δέν ἤμπορῶ
νά φύγω νά τ' ἀφήσω.
Χαμοδούτσικο δενδράκι
φουντωτό κηπαρισσάκι.

Ἄχ! δύω ἀστέργια λαμπερά εἶναι τά δυό
σου μάτια,
κι' ὅπιον κοιτάξουν σχίζουν τήν καρ-
διά τ' εἰς δυό κομμάτια
σέ παρακαλῶ πουλί μου,
χάρισέ μου τήν ζωήν μου.

σ.330 Ἄχ! εἶσαι σάν μιάν βασίλισσα κι' ὅλον
τόν κόσμ' ὀρίζεις,
κι' ἄν θέλῃς πέρνεις ταῖς ψυχαῖς κι' ἄν
| θέλῃς ταῖς χαρίζεις.
Δόσε μου ἓνα βοτάνι,
τήν πληγὴν πού ᾤχω νά γιάνη.

Ἄχ! εἶσαι ψηλή εἶσαι λιγνή καί λιανοκο-
καλάτη,
σοῦ πρέπει γιά νά σ' ἔχουνε εἰς γιάλι-
νο παλάτι,
φθάρησαν τά λογικά μου,
καταμαύρησ' ἡ καρδιά μου.

Ἄχ! Ἄγγελοι σ' ἱστορήσανε ἔξω στό φεγγαράκι,
κι' ἔγινες ἄσπρη καί λαμπρή σάν μαργαριταράκι,
ἔλα ἔλα σάν σοί λέγω
μή μέ τυραννῆς καί κλαίγω.

Ἄχ! σάν δέ σαρέσει νά περνῶ βάλε νά μέ σκο-
τώσουν,
βάλε τά φίδια νά μέ φᾶν καί νά μέ θανα-
τώσουν.
δίπλα τό ἴβαλες μικρό μου,
τό μαχαίρ' εἰς τό πλευρό μου.

Ἄχ! ἀλύπητη λυπήσου με γιατί θ' ἀνοίξω μνημα
νά ἔμβω μέσα ζωντανός νά ἔχῃς ἐσύ τό κρῖμα,

ζιουμπουλάκι μου γαλάζιο,
 μέ τρακόσιας δέν σ' ἀλλάζω.
 Ἄχ! ἀλύπητη λυπήσου με ἰδέ τά βάσανά μου,
 σ.331 καί κάμε ἔλεος σ' ἐμέ ἀφέντρα καί κυρά μου,
 ζιουμπιουλάκι ζιουμπιουλάκι,
 σύ μ' ἐπότισες φαρμάκι.
 Ἄχ! ἀναχωρῶ εἰς ξένην γῆν ἤσυχα πλέον ζῆσε
 κι εἰς τό ἐξῆς ἀπό ἐμέ ποσῶς δέν ἐνοχλῆσαι
 ἔχε γιά φεύγω πηγαῖνω
 κι' ἄλλο τι πλειά δέν προσμένω.

*

Ἔτερον, Ἦχος λ π ᾠ Πα
 Ὅλαις οἰ ναῖς ὄλαις οἰ ναῖς πανδρεύονται
 καί παίρονον παλληκάργια Γιανούλαμ
Γιανούλαμ μέ τά ξανθά μαλλιά.
 σ.332 Καί ἀπέρον πα | λληκάργια Γιανούλαμ
Γιανούλαμ μέ τά ξανθά μαλλιά.
 Κ' ἐγώ Ἰανούλα ἦ εὔμορφη πῆρα τόν μαγαζιάρην
Γιανούλαμ Γιανούλαμ μέ τά ξανθά μαλλιά.
 Σιμά τοῦ πάντα κάθομαι τοῦ κρένω δέν μοῦ κρένει
Γιανούλαμ Γιανούλαμ, κάτσαι φρόνιμα.
 Ψωμί τοῦ δίνω δέν τό τρώει· κρασί καί δέν τό πίνει,
Γιανούλαμ, κ.τ.λ.
 Τοῦ στρώνω πέντε στρώματα, πέντε προσκεφαλάκια,
Γιανούλαμ, κ.τ.λ.
 Σῆκω μαράζημ πλάγιασε, σῆκω μαράζημ πέσε,
Γιανούλαμ, κ.τ.λ.
 Κι' ἄπλωσε τά ξηρόχερα, στόν ἀργυρόν μου κόρφον,
Γιανούλαμ, κ.τ.λ.
 Τοῦ μαῖ νά πιάσης τήν δροσιάν, τ' ἀπρίλη τά λουλούδια,
μαράζημ, μαράζημ στό διάβολο νά πᾶς.
 Νά πιάσης δυό μικρά βυζιά, ἴσια μέ λεἰμονάκια,
μαράζημ, μαράζημ στό διάβολο νά πᾶς.

*
6
Ἔτερον, Ἦχος λέγετος λ Β8. Σεγχιάχ. ̄χ

- σ.333 | Αὐτά τά μαῦρα πού φορεῖς χήρα παπαδιὰ
δέν τά φορεῖς γιὰ λύπη χήρα μαυροφορημένη
τὴν καρδιάμ ἔχεις καῦμένη.
Μόν' τά φορεῖς για ζαριφιὰ χήρα παπαδιὰ,
καί γιὰ τσελεπιλίκι, χήρα μαυροφορημένη,
τὴν καρδιάμ ἔχεις καῦμένη.
Ἄπό τὴν πόρτα σου περνῶ χήρα παπαδιὰ,
καί βρίσκω κλειδωμένα χήρα μαυρ. κ.τ.λ.
Σκίφτω φιλω τὴν κλειδαργιὰ χήρα παπαδιὰ
θαρῶ φιλω ἐσένα, χήρα μαυροφ. κ.τ.λ.
Ζωγράφε πού ζωγράφησες, χήρα παπαδιὰ,
τόν Ἄγιον Κωνσταντῖνον, χήρα μαυροφο (ρημένη)
Ζωγράφησε τὴν παπαδιὰ χήρα παπαδιὰ,
χιλία φλωριὰ σέ δίνω, χήρα μαυροφ. κ.τ.λ.
Χελιδονάκι θά γενῶ χήρα παπαδιὰ
σ.334 | ν' ἀρθῶ στήν κάμαρά σου, χήρα μαυροφ. κ.τ.λ.
νά ζήσω τή φωλίτσα μου χήρα παπαδιὰ
εἰς τά προσκέφαλά σου, χήρα μαυροφ. κ.τ.λ.
Χελιδονάκι θά γενῶ χήρα παπαδιὰ
στά χεῖλη σου νά κάτσω, χήρα μαυροφ. κ.τ.λ.
Νά σέ φιλήσω μιὰ καί δυό, χήρα παπαδιὰ
καί πάλι 'νά πετάξω, χήρα μαυροφ. κ.τ.λ.
Καλησπερίζ' ἄν κάθησαι, χήρα παπαδιὰ,
καλή νύκτ' ἄν κοιμᾶσαι, χήρα μαυροφ. κ.τ.λ.
Καλά σου ξημερώματα, χήρα παπαδιὰ,
στήν κλίνην πού κοιμᾶσαι, χήρα μαυροφ. κ.τ.λ.

*
λ π α'. ̄χ
Ἔτερον, Ἦχος

Ἄς γένομον καθρέπτῃς, νά βλέπεσαι σ' ἐμένα,
κιἐγὼ νά βλέπω πάντα τό κάλλος σου κιἐσένα,

κιε ἴγώ νά βλέπω πάντα τό κάλλος σου κιε ἴσένα.
 σ.335 | Ἐς γένουμουν χτενάκι, σιγά σιγά ν' ἀρχίζω
 νά σχίζω τά μαλλιὰ σου, νά τά συχνοκτενίζω.
 Ἐς ἤμουν ἀεράκι, καί ὄλο νά κινήσω,
 στά στήθη σου νά πέσω, γλυκά νά τά φισήσω.
 Ἐς ἤμουν τέλος ὕπνος, νά ἔρχωμαι τό βράδυ,
 νά δέσω τά γλυκά σου, ματάκια ἴς τό σκοτάδι.

*

Ἦχος λ̣ π̣ ᾠ Πα. Μπουσελίκι. Ḅ̣

Σύ πότε μέ εἶπες ὦ ἀγαπητή μου
 ὄλην τήν ἀγάπην δι' ἐμέ κρατεῖς.
 Ἐέχασες τά πάντα τά πάντα λησμονεῖς
 τέτιο γένος εἶσαι καί μέ τυραννεῖς.

Τά πλούτη καί ἡ δόξα σ' ἔκαμαν ν' ἀφήσης
 ἔρωτα κι' ἀγάπην καί νά μ' ἀρνηθῆς,
 ἔχασες τά πάντα, κι' ἀδιαφορεῖς.
 Ἐς τόν τάφον νά μέ βάλῃς αὐτό θαρρῶ φρονεῖς.

σ.336 | Μ' ὄλα ταῦτα ὅμως ἄπιστη κι' ἄν ἦσαι,
 πάλλει ἡ καρδιά μου ὅταν θά σέ εἰδῇ.

Ἐγγελον σέ βλέπω τοῦ οὐρανοῦ δροσόν,
 φίλη σύ μ' ἀφίνεις τό σῶμα μου νεκρόν.

Ἐεύρεις πῶς πεθαίνω κι' ὄχι νοῦν κρατῶ,
 μ' ἔλεγες πουλί μου ποῦ δέν σ' ἀλησμονῶ·
 ἔχασες τά πάντα καί πλεον δέν μέ πονεῖς,
 στόν κόσμον ἐγεννήθης γιά νά μέ τυραννῆς.

Ἐνθυμῆσαι πού μέ εἶπες γλυκειά παρηγοριὰ,
 πῶς μέχρι τοῦ θανάτου θά μέ ἀγαπᾷς,
 ἔχασες τά πάντα ἄχ! ἀδιαφορεῖς,
 τό θέλεις ν' ἀποθάνω καί νά μέ φάγ' ἡ γῆς.

Ἔτερον, Ἦχος $\frac{4}{\eta}$ Πα $\frac{*}{\chi}$

Πέντε ποντικοί καί δεκοχτώ νυφίτσιαις,
πέντε ποντικοί καί δεκοχτώ νυφίτσιαις
γάμο κάνανε σκάσε πειρασμέ
γάμο κάνανε μ' ἕνα σπειρί σιτάρι.

- σ.337 | Καί τ' ἀλέθανε στοῦ σφιντυλιοῦ τήν τρύπα,
καί τό ζύμωναν στῆς ψείρας τό τουμάρι.
Ψεῖρα ζύμωνε, κόνιδα κοσκινουῶσε,
κι' ὁ Γερόφυλλος τόν φοῦρνο συνδαυλοῦσε.
Σπίθα πέταξε καί καίει τό παλληκάρι,
σύρτε τό χορό καλούτσικοι γειτόνοι,
γιατ' ὁ φύλλος καίει, καίει καί δέν γλυτώνει.

*

Εἰς τήν Νῆσον Θάσου. Ὅταν ἀναχωρῇ ἡ νύμφη ἀπό τήν
οἰκίαν της εἰς τόν Γαμβρόν, τραγωδῶσιν αἱ οἰκίαι, αἱ συνο-
δεύουσαι αὐτήν. εἰς Ἦχον, $\frac{\lambda}{\pi}$ δὲ Νη

Χέρ ἀφήνω γειά λέι κ' ἀφήνω γειά στό μαχαλᾶ
ἀφήνω γειά στό μαχαλᾶ καί γειά στά παλληκάργια.

- σ.338 Χέρ ἀφήνω καί τήν Μάνα μου
τρία ποτήρια δάκρυα.
Χέρ τό 'να νά πίνῃ τό πρωῖ
τ' ἄλλο τό μεσημέρι.
Χέρ τό τρίτο τό φαρμακερό
νά πίν' τό βράδου βράδου.
(Ὅταν φθάσωσιν εἰς τήν οἰκίαν τοῦ Γαμβροῦ φάλλουσι τό ἐπόμενον)
εἰς τόν ἴδιον σκοπόν
Χέρ γιά ἔβγα μάνα τοῦ Γαμβροῦ
καί πεθερά τῆς νύμφης.
Χέρ νά ἰδῆς τόν υἱός τόν σταυραετό,
τήν πέρδικ' ἀπ' σοί φέρνει.

Χέρ από φλωργιά δέν φαίνεται,
κι' από μαργαριτάρι.

Χέρ κι' από Γαλάζιον καμποχάν
δέν ἔχει νά λυγήση.

(ὅταν ἐμβῆ ἡ Νύμφη εἰς τήν οἰκίαν τοῦ Γαμβροῦ, ἡ Μήτηρ της, χορεύουσα μετὰ τῆς συνοδείας αὐτῆς, ἀποτείνεται πρὸς τήν Μητέρα τοῦ Γαμβροῦ, τραγωδοῦσαι ἅπασαι τό ἐπόμενον)

Εἰς Ἦχον λ π δ λ Νη

σ.339 | Μωρ' Κυράτσα Κυρατσούδα,
τί κακό σοι πήκα ἴγώ
καί μέ πῆρες τό πουλί μου
καί ξιανόστειν' ἡ αὐλή μου;

Ἦλα τά πουλιά σιγά σιγά
τό ῥημο τ' ἀηδόνι τό μουναχό
περπατεῖ ἔς τούς κάμπους μέ τόν Ἄετό
περπατεῖ καί λέγει καί κελαειδῆ.

ποῦ τήν ηῦρες ξένιμ' αὐτήν τήν νιά,
τήν ξανθομαλοῦσα τήν παρθενιά;
Ἄπό τό χωργιό της κατέβαινα
κι' ἀπ' τή γειτονιά της ἐπέρασα.

Μέσ' τό περιβόλι σεργιάνιζε
τά βασιλικά της ἐπότιζε,
ἔκοψ' ἕναν κλῶνο καί μ' ἔδωσε
μ' εἶπε κι' ἕναν λόγον καί μ' ἄρεσε.

σ.340 | Βρέ παλληκαράκι σάν μ' ἀγαπᾶς
τί συγχοδιαβαίνεις καί δέν μιλάς;
στεῖλε προξενίτας ς' τήν μάνα μου,
καί προξενιτάδες ς' τόν μπάρμπα μου.

Στεῖλε μοι καί ἐμένα διαμαντικό,
για νά τό φορῶ καί νά σ' ἀγαπῶ.

*

Ἄσμα εἰς τὴν Σοφίαν, τονισθέν ὑπὸ Γιόνσωνος Γερμανού,
Καθηγητοῦ τοῦ Διδασκαλείου τῶν Σερρών διευθυνομένου
ὑπὸ Δ. Μαρούλη, Ἦχος λ̣ π̣ δ̣ Ἰ Νη

Θεέ πατέρων καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους σου
ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου
καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν
σ.341 ἄνθρωπον, ἵνα ἰ δεσπόζῃ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων
κτισμάτων καὶ διέπη τὸν κόσμον ἐν ὀσιότητι
καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἐν εὐθύτητι ψυχῆς
κρίσιν κρίνῃ δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων
πάρεδρον σοφίαν καὶ μὴ μέ ἀποδοκιμάσης
ἐκ παιδῶν σου ἀμήν ἀμήν ἀμήν.

*

σ.343 Ἰ Ἄσματα σχολικά. Πρόσκλησις εἰς τό ἄδειν,
Ἦχος λ̣ π̣ δ̣ Ἰ Νη Κατακοζινοῦ. Χρ. 2.

Παῖδες συναχθῆτε
κάμετε χορόν, πάντες τραγωδεῖτε
ἄσμα ἠχηρόν, πάντες τραγωδεῖτε
ἄσμα ἠχηρόν.

*

Ἄσμα Β'. εἰς χρ. 2. Το λαγουδάκι. Ἦχος ἰ̣ ἰ̣ Γα Ἢ

Λαγουδάκι μου καλό,
ἄσπρο ἄσπρο παχουλό,
δέν μέ λέγεις διατί,
τόσος φόβος σέ κρατεῖ.

Ἔλα ἴδῳ νά σ' ἀγαπῶ,
ἔχω κάτι νά σοῦ πῶ,
σ.344 δέν ἰ μέ λέγεις διατί,
τόσος φόβος σέ κρατεῖ,

ἔλα ᾿δῶ νά σ᾿ ἀγαπῶ,
ἔχω κάτι νά σοῦ πῶ.

*

Ἄσμα Γ'. εἰς χρ. 2. Γνωμικά. Ἦχος $\lambda \pi$ δ'. Νη

Παῖς εὐπειθής φιλομαθῆς
γονέων χαρά κ' εὖ τύχη ἀληθῆς.

*

σ.345 | Ἄσμα Δ'. Ἡ Μηλέα, εἰς χρ. 3. Ἦχος $\lambda \pi$ δ'. Νη

Τά πράσινα φύλλα, τά κόκκινα μῆλα,
μ' ἀρέσουν πολύ, μ' ἀρέσουν πολύ,
ώραία ὠραία σέ βλέπω μηλέα
τοῦ κήπου στολή, τοῦ κήπου στολή.

*

Ἄσμα Ε'. Ὁ καλός ποιμῆν, εἰς χρ. 3. Ἦχος $\lambda \pi$ δ'. Νη

Εἰς τά φύλλα ᾧ παιδίον, τοῦ βιβλίου τοῦ χρυσοῦ
σ.346 ἀναγίνωσκε τόν | βίον τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ,
ἀναγίνωσκε τόν βίον τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ.

*

Ἄσμα ΣΤ'. Ὁ μόνος ποιητής, εἰς χρ. 3. Ἦχος $\lambda \pi$ δ'. $\delta \lambda \frac{\nu}{\rho}$

Ποιός κάμνει τά φυτά, καί διατηρεῖ αὐτά.
κ' ἐκ τοῦ ὕψους τήν αὐγῆν, χύνει δρόσον εἰς τήν γῆν,
σ.347 κ' ἐκ τοῦ ὕ | ψους τήν αὐγῆν, χύνει δρόσον εἰς τήν γῆν.

*

Ἄσμα Ζ'. Τό σύμπαν εὐλογεῖ τόν Θεόν. εἰς χρόνους 4.
Ἦχος $\lambda \pi$ δ'. Νη

Βουνά, δρυμοί, στοιχεῖα ὕμνοῦσι τόν Θεόν,

ὕμνει τόν κραταιόν πτηνῶν χορεία,
ὕμνει τόν κραταιόν πτηνῶν χορεία.

*

σ.348 | Ἄσμα Η'. Παιδίον παρήκοον, εἰς χρόνους 3.
Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

Μιά μέρα κεφάλι μέ λίγο μυαλό
μέ λίγο μυαλό ἐπῆγε νά παίξη παιδί στό γιαλό.

*

Ἄσμα Θ'. Ὁ Σπουργίτης, εἰς χρόνους 4. Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

Ἄνοητε σπουργίτη, δέν σέ χωρεῖ τό σπῆτι,
νά φύγης θέλεις ἀπό μᾶς
καί στό παράθυρο ὀρμᾶς

σ.349 τό ἔ | χομε κλεισμένο, πουλάκι μου καῦμένο,
τό ἔχομε κλεισμένο, πουλάκι μου καῦμένο.

*

Ἄσμα Ι'. Ἀνατολή ἡλίου, χρόν. 4. Ἦχος, $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

Ἡλιος ἐφάνη, τοῦ φωτός πηγῆ
καί χρυσοῦν λαμβάνει ἔνδυμα ἡ γῆ.

*

σ.350 | Ἄσμα 11. Ἡ ἀπό τοῦ βουνοῦ θέα, εἰς χρόνους 2.
Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη $\frac{\lambda}{\pi}$

Πᾶμε πᾶμε στό βουνό,
στό βουνό τό ἀντικρινό,
ὄλα φαίνοντ' ἀπ' ἐκεῖ
ζωγραφιά θελκτική ζωγραφιά,
ὄλα φαίνοντ' ἀπ' ἐκεῖ
ζωγραφιά θελκτική ζωγραφιά.

*

σ.351 | Ἄσμα 12. Ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος, εἰς χρόνους 3.
Ἦχος λ δ'. Νη

Σέ ἀγαπῶ πατρίς μου,
ἢ τέρψις τῆς ψυχῆς μου,
σέ ἀγαπῶ πατρίς μου,
σέ ἀγαπῶ πατρίς μου.

*

Ἄσμα 13. Ἄσμα Κυριακῆς, εἰς χρόνους 4. Ἦχος λ δ'. Νη

Ἡμέρα τοῦ Κυρίου,
προσέλθειτε πιστοί,
πατρός ἐπουρανίου,
ἡμέρα σεβαστή.

*

σ.352 | Ἄσμα 14. Ἡ ἀποχώρησις τοῦ χειμῶνος, εἰς χρόνους 3.
Ἦχος λ δ'. Νη

Ὅταν μακράν μας φεύγεις χειμῶν
ἄνοιξις φθάνει, γλόη βλαστάνει,
θάλει τό δάσος καί ὁ χειμῶν.

*

Ἄσμα 15. Χριστός. χρ. 4. Ἦχος λ δ'. Νη

Ὅποτε ὦ Μεσία κατηλθες εἰς τήν γῆν,
ἡγάπας τά παιδιά μέ τρυφεράν στοργήν,
ἡγάπας τά παιδιά μέ τρυφεράν στοργήν.

*

σ.353 | Ἄσμα 16. Εὐχὴ τέκνου πρὸς γονεῖς, εἰς χρόν. 2.

Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

ὦ γονεῖς μου ἤλθα πάλιν
μέ ψυχῆς χαράν μεγάλην
καί καρδίαν ἰλαράν, καί καρδίαν ἰλαράν.
Καί σᾶς εὐχομαι ὑγείαν,
σταθεράν εὐδαιμονίαν,
καί διηνεκῆ χαράν καί διηνεκῆ χαράν.

*

Ἄσμα 17. Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὰ παιδιά.

Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. $\frac{\nu}{\rho}$. Εἰς χρόνους 2.

Ἰησοῦ Θεοῦ σοφία,
πῶς ἠγάπας τὰ παιδιά,
σ.354 πῶς ἠγά | πας νά τὰ βλέπης
κ' εἰς καλόν νά τὰ προτρέπης.

*

Ἄσμα 18. Εἰς χρ. 2. Τό σήμαντρον. Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. $\frac{\nu}{\rho}$

Ἐξυπνήσατε παιδιά,
προσευχὴ καί ἐργασία,
προσκαλεῖ φωνὴ Θεοῦ,
Σήμαντρον ἐκ τοῦ ναοῦ,
προσκαλεῖ φωνὴ Θεοῦ.
Σήμαντρον ἐκ τοῦ ναοῦ.

*

σ.355 | Ἄσμα 19. Εἰς χρόν. 2. Εἰς τόν πλάστην. Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

Σύμπασα ἡ φύσις πλάστα σ' εὐλογεῖ,
δένδρον, λόφος, βρῶσις, οὐρανός καί γῆ.

*

Ἄσμα 20. Εἰς χρόν. 2. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ ποιμνίου.

Ἦχος λ̣ δ̣. $\frac{\lambda}{\pi}$ δ̣.

Ἀρνάκια εἶναι ὦρα,
τό σκότος ἀρχινᾶ,
νά κατεβῆτε τώρα,
ἀπ' τὰ φιλά βουνά,
ἀπ' τὰ φιλά βουνά.

*

σ.356 Μάθημα 21. Ἡ πεταλούδα. Εἰς χρ. 4. Ἦχος λ̣ δ̣ Νη

Ἐλαφρόπτερη πετᾶ πεταλούδα,
πάλιν τό παιδί τήν χαιρετᾶ,
μέ χαράν μεγάλην πεταλούδα ζωηρή,
χαίρω τήν ζωήν σου ὄλ' ἡ φύσις ἀνθηρή,
εἶναι ἰδική σου πεταλούδα ζωηρή,
χαίρω τήν ζωήν σου ὄλ' ἡ φύσις ἀνθηρή,
εἶναι ἰδική σου.

*

σ.357 | Μάθημα 22. Τό ἀρνάκι. Εἰς χρόνους 4. Ἦχος ῥ̣ ῥ̣ Γα

Ἀρνάκι ἄσπρο καί παχύ
τῆς μάνας τό καμάρι
ἐβγῆκεν εἰς τήν ἐξοχήν
κ' εἰς τό χλωρό χορτάρι.

*

Μάθημα 23. Τό Ἀπειθές παιδίον. Εἰς χρόνους 3. Ἦχος ῥ̣ ῥ̣ Γα

Μητέρα μου εἶμαι πολύ ἀσθενής,
ἄχ! πῶς μου κτυπᾶ ἡ καρδιά.
Καλά νά μέ κάμη δέν εἶναι κανεῖς,
νά τρέχω μέ τ' ἄλλα παιδιά.

*

σ.358 | Μάθημα 24. Ἡ Μέλισσα. Εἰς χρόνους 3. Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. $\underline{\lambda}$ ²

Ἡ μέλισσα πετᾶ ἐπιμελής ἐργατική,
πετᾶ ἐδῶ πετᾶ ἐκεῖ,
πετᾶ πετᾶ ἢ μέλισσα πετᾶ,
πετᾶ πετᾶ ἢ μέλισσα πετᾶ.

*

Μάθημα 25. Ὁ Διδάσκαλος τοῦ σπίνου. Εἰς χρόνους 3.

Ἦχος $\frac{\Delta}{\delta\lambda}$ Δι

Σέ φοντωμένο δένδρο κλωνάρι
κάθεται σπίνος καί καλαδεῖ,
σ.359 τόσῃν | ἀκούει τέχνη καί χάρι
καί πλησιάζει ἓνα παιδί,
τόσῃν ἀκούει τέχνη καί χάρι
καί πλησιάζει ἓνα παιδί.

*

Μάθημα 26. Παιδίον καί χελιδόνι. Εἰς χρόνους 2.

Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη $\underline{\lambda}$ ²

Ἐλειψε τό χιόνι κ' ἦλθες χελιδόνι,
κ' ἦλθες χελιδόνι, ἔξυπνο πουλί.
Ἡ μικρή μας στέγη καλῶς ἦλθες λέγει,
καλῶς ἦλθες λέγει καί σέ προσκαλεῖ,
σ.360 ἡ μικρή μας στέγη καλῶς ἦλθες | λέγει,
καλῶς ἦλθες λέγει καί σέ προσκαλεῖ.

*

Μάθημα 27. Ἡ ὠραιότης τῆς φύσεως. Εἰς χρόνους 4.

Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δλ Νη

Ὁ πλάστης μέ σοφίαν, ὁ πλάστης μέ στοργήν,

ώραίαν, θαυμασίαν ἐποίησε τήν γῆν,
ώραίαν, θαυμασίαν ἐποίησε τήν γῆν.

*

σ.361 | *Μάθημα 28. Ἡ Δημιουργία. Εἰς χρόνους 4. Ἦχος λ̣ π̣ δ̣ Νη*

Ὁ Θεός εἰς ἕξ ἡμέρας ἔπλασε τόν κόσμον ὅλον,
χέρσον ὕδωρ καί ἀστέρας καί τοῦ οὐρανοῦ τόν θόλον,
χέρσον ὕδωρ καί ἀστέρας καί τοῦ οὐρανοῦ τόν θόλον.

*

Μάθημα 29. Ἡ καλοκαιρία. Εἰς χρόνους 2. Ἦχος λ̣ π̣ δ̣'. Νη

Γελᾷ τοῦ θέρους ὁ καιρός,
ὁ λόφος θάλλει ἀνθηρός,
ὁ λόφος θάλλει ἀνθηρός.

*

σ.262 | *Μάθημα 30. Τά πάντα φθαρτά. Εἰς χρόνους 4.*

Ἦχος λ̣ π̣ δ̣ Νη

Ἀνθύλλιον ὠραῖον χθές ἔτι δροσερόν,
δέν θάλλεις τώρα πλέον ὦ τέλος λυπηρόν,
δέν θάλλεις τώρα πλέον ὦ τέλος λυπηρόν.

*

Μάθημα 31. Ἡ παρηγορία. Εἰς χρόνους 2.

Ἦχος λ̣ π̣ δ̣'. ^ρ

Ἦν! μή κλαίεται παιδία, ὅταν βλέπετε νεκρόν,
εἶν' ἡ στέρησις βραχεῖα, τό διάστημα μικρόν,
τό διάστημα μικρόν.

*

σ.363 | *Μάθημα 32. Ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα. Εἰς χρόνους ¾.*

Ἦχος λ̣ π̣ ς̣ Νη

Μετά μικρόν θά ἄσπασθῶ,
Ἐλλάς ἀγία πατρίς γλυκειά,
μετά μικρόν θά σ' ἄσπασθῶ
Ἐλλάς ἀγία πατρίς γλυκειά,
μετά μικρόν θά σ' ἄσπασθῶ.

*

Μάθημα 33. Ὁ ἑναστρος θόλος. Εἰς χρόνους 3.

Ἦχος λ̣ π̣ δ' Νη

Ἄστρον ἀνατέλλει εἰς τόν οὐρανόν,
εἰς τόν κόσμον στέλλει σέλας φαιινόν,
εἰς τόν κόσμον στέλλει σέλας φαιινόν.

*

σ.364 | *Μάθημα 34. Ἡ φιλοστοργία. Εἰς χρόνους 6.*

Ἦχος λ̣ π̣ ς̣ Νη

Πετᾶς περιστερά κι' στόν κῆπον στήν αὐλή
δέν βλέπεις τό γεράκι τό ἄγριον πολί,
δέν βλέπεις τό γεράκι τό ἄγριον πολί.

*

Μάθημα 35. Μάνα καί παιδί. Εἰς χρόνους 4.

Ἦχος λ̣ π̣ δ' Νη

Ἄναμένο φωτεινό τοῦ Θεοῦ φανάρι,
ὕψηλά στόν οὐρανό λάμπει τό φεγγάρι,
σ.365 καί ἡ μάνα τραγου | δεῖ καί κοιμίζει τό παιδί,
καί ἡ μάνα τραγουδεῖ καί κοιμίζει τό παιδί.

*

Μάθημα 36. Φοβεῖσθε τόν Θεόν. Εἰς χρόνους 3.

Ἦχος λ π δ'. Νη

Ἐν ὄλῃ προθυμία ὑμνεῖτε ὦ παιδιά,
τήν δόξαν αἰωνίου, πατρός ἐπουρανίου,
φοβεῖσθε τόν Θεόν, φοβεῖσθε τόν Θεόν.

*

Μάθημα 37. Ἡ πρωΐα. Εἰς χρόνους 3. Ἦχος λ π δ'. Νη

Φεύγει τό σκότος φθάνει αὐγή,
νέαν λαμβάνει λάμψιν ἡ γῆ,
σ.366 | νέαν λαμβάνει λάμψιν ἡ γῆ.

*

Μάθημα 38. Τά λουλούδια. Εἰς χρόνους 3. $\bar{\chi}$

Ἦχος λ π δ'. Νη

Ὁ μάϊος ἦλθεν, ἡ φύσις ἀνθεῖ,
τόν κῆπον της θέλει μέ 'μέ νά ἐλθῆ,
τόν κῆπον της θέλει μέ 'μέ νά ἐλθῆ.

*

Μάθημα 39. Ἡ Σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἰς χρ. 4.

Ἦχος λ π δ'. Νη

Ἦδη κρέματ' ἐπί ξύλου,
τοῦ Θεοῦ καί τῆς ἀσπίλου,
τοῦ Θεοῦ καί τῆς ἀσπίλου,
ὁ πανάμωμος υἱός,
σ.367 ὑπέρ | τῶν ἀνθρώπων θῦμα,
προσλαβών ἀνθρώπου σχῆμα,
προσλαβών ἀνθρώπου σχῆμα,
ἤδη πάσχει ὁ Θεός.

*

Μάθημα 40. Αίνεϊτε τόν Θεόν. Εἰς χρόνους 3.

Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

Ἦ! παιδία συμφώνως εὐλογεῖτε τόν Θεόν,
ὁ Θεός εἶναι μόνος ὁ θαυμάσια ποιῶν,
αἰνεῖτε, αἰνεῖτε τόν Θεόν.

*

σ.368 | ἄσμα 41. Τό πουλάκι. Εἰς χρόνους 4. Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

Τῆς ἐξοχῆς πουλάκια, ώραῖα ζωηρά,
στοῦ δένδρου τά κλαδάκια πετᾶτε μιά χαρά,
καί χαίρεσθαι τήν φύσιν, τόν εὐμορφον καιρόν,
καί πίνετε στήν βρύση νεράκι καθαρό,
καί χαίρεσθαι τήν φύσιν, τόν εὐμορφον καιρόν,
καί πίνετε στήν βρύση νεράκι καθαρό.

*

ἄσμα 42. Τό Χριστός Ἀνέστη. Εἰς χρόν. 6. Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

σ.369 Χαρᾶς καιρός ἐπέστη ἡμέ | ρα ἑορτῆς,
Χριστός Χριστός ἀνέστη, Χριστός ὁ λυτρωτής,
Χριστός Χριστός ἀνέστη, Χριστός ὁ λυτρωτής.

*

ἄσμα 43. Τό φιλεργόν Κοράσιον. Εἰς χρόνους 4.

Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

Ἦ! ζωῆ εὐτυχημένη τόν Θεόν δοξολογῶ,
ὅτι εἶμαι μαθημένη νά ἐργάζωμαι κ' ἐγώ,
σ.370 ὅτι εἶμαι μαθημένη νά ἐρ | γάζωμαι κ' ἐγώ.

*

ἄσμα 44. Ὁ Μάιος. Χρόνους 6. Ἦχος $\frac{\lambda}{\pi}$ δ'. Νη

Ἐμπρός μή χάνετε καιρόν,

τό δάσος εἶναι ἀνθηρόν,
 ἢ ἐξοχή μᾶς κράζει,
 εἰς τὰ νερά τὰ δροσερά,
 ὁ βάτραχος φωνάζει
 εἰς τὰ νερά τὰ δροσερά,
 ὁ βάτραχος φωνάζει.

*

σ.371 | Ἄσμα 45. Τό κηπάριον. Εἰς χρόνους 6. $\bar{\chi}$
 Ἦχος λ π δ'. Νη

Κηπάριόν μου ἀνθηρόν σέ ἀγαπῶ πολύ,
 κηπάριόν μου ἀνθηρόν σέ ἀγαπῶ πολύ,
 τό χόρτον θάλλει τρυφερόν ἢ γῆ μοσχοβολεῖ,
 τό χόρτον θάλλει τρυφερόν ἢ γῆ μοσχοβολεῖ.

*

Ἄσμα 46. Ὅ τὰ πάντα γινώσκων. Εἰς χρόν. 4.
 Ἦχος λ π δ'. Νη

Μέ χάριν ψάλλει τό πτηνόν,
 ὕμνεῖ τόν ποιητήν του,
 ὁ πλάστης ἐκ τόν οὐρανόν,
 ἀκούει τήν φωνήν του,
 ὁ πλάστης ἐκ τόν οὐρανόν,
 ἀκούει τήν φωνήν του.

*

Ἄσμα 47. Γῆ καί Οὐρανός. Εἰς χρόν. 4.
 Ἦχος λ π δ'. Νη $\underline{\lambda}^{\rho}$

Τό βλέμμα στρέφω πρός τήν γῆν,
 καί βλέπω καί θαυμάζω,
 καί τῆς σοφίας τήν πηγῆν,
 ἐν συστολῇ δοξάζω,

κι' ἐξίσταμαι δοξολογῶν,
τόν πάνσοφον Δημιουργόν,
σ.373 κι' ἐξίσταμαι δοξολογῶν,
τόν πάνσοφον Δημιουργόν.

Πίναξ τῶν ἐμπεριεχομένων ἐν τῷ
πρώτῳ τόμῳ τῆς βίβλου ταύτης

Δοξολογία εἰς Βασιλέα ὀρθόδοξον Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου	1
Μεταξύ κλεινῶν προγόνων	6
Τό ἴδιον εἰς Ἦχον πλ. δ'	9
Πολυχρόνιον τοῦ Σουλτάνου	10
Πολυχρόνιον τοῦ Γεωργ. Βασιλέως μονότονον	11
Πολυχρόνιον τετράφωνον παρά Β. Μισαηλίδου	12
Ἦς εὖ παρεστήκας Ἦναξ Ἀβδούλ Μετζίτα	17
Λίαν εὐφρόσυνος ἡμέρα, ὑπουργοῦ Μεχμέτ πασιᾶ	18
Ἦς εὐπαρέστηκας διὰ κάθε πασιᾶν	19
Ἦπουργόν Σεβαστόν πανδημοί	20
Δεῦτε δὴ μαθητῶν οἱ χοροί	21
Ἦγείρου εἰς ὑποδοχὴν Ι. Κεῖβελη	22
Νῦν ἡμέρα ἀνατέλλει	25
Τό αὐτό εἰς Ἦχον $\frac{\text{L}}{\text{q}}$	26
Φαίδιμον αἶχος τοῦ Α. Σερρῶν Νεοφύτου	28
Δεῦτε δὴ μαθηταί ἀδελφοί	30
Ἦς ἡώς τοῦ Μαΐου προβαίνεις	31
Μεγαλώνυμος ἡμέρα	33
Ἦ παιδεία τρισμέγιστον δῶρον	36
Ἦ Ἦλιος ζωοποιεῖ	39
σ.376 Τῶν Σερρῶν λαμπρά πόλις Ἦγείρου	42
Εὐφημεῖτε εὐφημεῖτε	44
Ἦς θαυμαστόν τό ὄνομά σου	47
Ἦκ τῆς ἀφθόνου σου πηγῆς	49
Πᾶσα εἶν' ἔρημος	51
Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ	53
Μὴ φοβεῖσθαι ἰδοῦ γάρ	54
Μέ νέαν πάλιν σήμερον	55
Σέ μεγάλε Σταυρέ προσκυνοῦσι	56
Ἦ βασιλεῦ ἡμῶν ἀπό τόν οὐρανόν	58

	Θεέ πανύψιστε ἐλέους Κύριε	59
	Δεῦτε δὴ μαθηταὶ ἄσμα σχολικόν	60
	Τῶν μουσῶν τά τεμένη τιμῶν	61
	ᾠ Θεέ Θεέ τῶν φῶτων	63
	Ἀγῶνος ὠραίου ἰδοῦ ἀνατέλλει	65
	Δεῦτε μαθηταὶ σπουδαῖοι	67
	ᾠ φιλάτη νεολαία	69
	Χαῖρε χαῖρε πατρίς γλυκυτάτη	72
	Μέ ὄλην τήν καρδίαν σου	74
	Στό σχολεῖον θά ἐμβῶμεν	75
	Πρός δόξαν κι' εὐλογίαν	76
	Ἡ ἄνοιξις στολίζει	76
	Ἔργα καλά προσεκτικά	77
	Πέτα πέτα μικρά μου μυία	78
σ.377	Ι Θεέ τῶν ὄλων Κύριος	79
	Παντοκράτωρ Βασιλεῦ	80
	ᾠ Θεέ Θεέ τῶν φῶτων	82
	ᾠ Θεέ τοῦ παντός	83
	Δόξα σοι Θεέ τῶν ὄλων	84
	Ἄσωμεν ᾧ νεανίσκοι	86
	Παύει πλέον ἡ μελέτη	87
	Λαμπρός ποτέ φωσφόρος	89
	Ζητῶ τήν χαράν	90
	Αἰωνία ἡ μνήμη	92
	Ἄσματα ἐξωτερικά	
	Ζωήν ὅταν τήν ζῆ τινάς	93
	Μακράν σου φῶς μου	99
	Τί ἄκρα ματαιότης	101
	Μία μόνη σύ ἐφάνης	103
	Ἄχ ἄσπλαχνε λυπήσου	104
	Μή σιμώνης στόν τάφο μου ἐπάνω	106
	Εὐπνα ξύπνα ἰδοῦ τοῦ μαΐου	107
	Ὡς τρυγῶν ἦτις στά δάση	108
	Ὡς ῥόδον πού ἔλθει	110

	Τό πᾶν κοιμᾶται καί νύξ	112
	Ματάικια μου σβυσμένα	114
	Ἐφθασε μαύρη μέρα	116
	Ἦτον καλοκαιράκι	118
σ.378	Ποῦ νά εἶναι τί νά κάμνη	120
	Ἄνθος εἶσαι τῶν χαρίτων	122
	Ἐημερώνει καί χαίρετ' ὁ κόσμος	123
	Στόν τάφον μου ἐπάνω	124
	Δέν μοί λέτε καί σεῖς φίλοιμ	125
	Ἦ κόρη γλυκυτάτη	127
	Ἄν ἀκόμη ἀμφιβάλλης	128
	Τά χεῖλη μου παντοτεινά	131
	Εἰς τό ρεῦμα τῆς ζωῆς μου	133
	Τοῦ πολέμου ἡμέρα ἀνατέλλει	136
	Ἄστραπή φωτιά νά πέση	138
	Ἦχε υἱεῖαν φίλη	139
	Νέα εὐμορφη κυρία	141
	Ἄχ οὐρανέ μου, ἄχ ὦ Θεέ μου	142
	Μόλις ἡ φύσις ἔδειξε	144
	Δέν θέλω ἡμπορέσω παντελῶς	146
	Μαύρ' εἶναι νύκτα στά βουνά	147
	Τά ζῶα μου ἀργά	150
	Τά τραγούδια μου τᾶλεγεσ ὅλα	152
	Ἄχ! ἐνθυμήσου ταῖς χαραυγούλαις	155
	Σήμερον μάτχια μου εἶν' διά σένα	156
	Χάρε χάρε ἐλθέ νά μέ πάρης	158
	Ῥοδοδάκτυλος αὐγή μου	160
	Τί μεγάλη δυστυχία	162
σ.379	Βαρὺ φορτίον	163
	Μὴν εἶδες τὴν ξανθούλα	164
	Μιά βοσκοπούλα τ' ἀρνί της χάνει	166
	Λυπήσου κόρη τά βάσανά μου	167
	Σ' αὐτὴν τῆ χειτονείτσα	169
	Ἄν ἡ σπάθη μου δέν κόπτει	170

	Ἀναχωρεῖς κι' αὐτοῦ ποῦ πᾶς	171
	Δύω δὺ τὰ πουλάκια	173
	Ἀπεφάσισα νά γείνω στὴν Ἑλλάδα	174
	Εἰς ὠραῖον περιβόλι	176
	Σάν φύλλο κίτρινο	178
	Ἀπ' τὴν ἔρημ' ἐκκλησοῦδα	180
	Ἄν ἦτον τρόπος ν' ἀνακαλύψω	181
	Ἄχ ἐσεῖς πουλιά πουλιά πετούμενα	183
	Ἄχ ἐσεῖς βουνάμ βουνάμ τὰ γριβινά	184
	Ἄχ νά ἰδῆς καράβρια πῶρχονται	186
	Τέσσερα χρόνια φυλακὴ	187
	Εὐπνα γλυκιάμ ἀγάπη	188
	Περιπλεγμένη λειμονιά	190
	Θάνατον, μᾶλλον προτιμῶ	191
	Πάλιν τὰ μαῦρα φόρεσες	193
	Πουλάκι ξένο ξεντευμένο	194
	Μιά βοσκοποῦλα ἀγάπησα	197
	Πρωῖ βράδου σ' ἐνθυμοῦμαι	198
σ.380	Ἢ ἀγάπη δίχως ζῆλον	200
	Ἄχ τί δυστυχία φῶς μου	201
	Ἄγιε Γεώργιεμ θαυματουργέ	203
	Τὴν ἀγάπη μου τὴν ἐπεθύμησα	206
	Εὐπνα γλυκιά μ ἀγάπη	209
	Σύ ποτέ μου εἶπες ὦ ἀγαπητέ μου	210
	Εὐπνησον ὠραία κόρη	212
	Αὐτά τὰ μαῦρα γκυκύτατα μάτχια	214
	Ἄχ σκληρά διά τί νά παιδεύης	214
	Πιός ἀσίκης σάν τὴ μένα	215
	Σαββάτου μέρα κίνησεν	217
	Κόρημ μέ τὰ ξανθάς μαλιά	218
	Δώδεκα χρόνων κορίτσι	220
	Τό τί εἶσαι τό τί εἶμαι, ἐγώ	222
	ᾠ ποία μαύρη ἄβυσσος	224
	Τό κίτσο ἢ μάνα κάθουνταν	226

	Ὅλαις οἱ βέργαις δέν εἶν' ἐδῶ	228
	Χοροὶ διάφοροι	
	Ταχιανός χαβασύ	230
	Χορός νεονύμφων	232
	Συρτός ἀρχαῖος Σερρόων	233
	Συρτός ἕτερος	236
	Πιός εἶδε πράσινο δενδρί	238
σ.381	Χορός τσιάμικος	239
	Ζεϊπέκ χαβασύ	242
	Εὐρωπαϊκοὶ χοροὶ	
	Πόλκα	245
	Πόλκα ἑτέρα παρ' Ἡλιάδου	246
	Πόλκα ἑτέρα	247
	Πόλκα ἑτέρα	249
	Πόλκα παντομίμα	250
	Πόλκα μιζούρκα	251
	Πόλκα μιζούρκα ἑτέρα	252
	Σωτής	253
	Μάρσια	
	Μάρος Σουλτάν Μαχμούτ	254
	Μάρος ἄζιζιέ	256
	Μάρος Εὐρωπ-ἄσιατικόν	257
	Μάρος Ἑλληνοτουρκικόν	259
	Μάρος καί ὡς πόλκα	259
	Μάρος παντομίμα	260
	Πόλκα ἑτέρα	261
	Σωτής νεώτερον	262
	Δύο πουλάκια εἴμασθαν	263
	Ἄσμα ἐθνικόν. Δεῦτε παῖδες τῶν Ἑλλ(ήνων)	264
	Σάν τῆ σπίθα κρυμμένη στή στάχτη	266
	Κούφκια πέφτουν τουφέκια	268
σ.382	Ἄσπρα πουλιά καί μαῦρα	273
	Ἐνα πουλάκι κάθονταν ἐπάνω	274
	Θαυμάζομαι τό κροῦ νερό	274

Πιός εἶδε πράσινο δενδρί	276
Δένδρον εἶχα στήν αὐλή μου	277
Ξένος ἤμουν κι' ὀρφανός	278
Πάεισα στή βρύσι γιά νερό	279
Βασιλικός μά τρίκλωνος	281
Κάτω στό γιαλό κάτω στό περιγιάλι	282
Καλόγερος ἐκάκιωσε	284
Ἐσπερία μου αὔρα ἀθώα	285
Τώρα τά πουλιά τώρα τά χελιδόνια	288
Ἀπόφε κλέψαν τή Μανιώ	289
Σάν ἀποθάνω πιός θά μοί κλείση;	290
Μαλαματένιος ἀργαλιός	292
ἽΟλαις οἱ παπαρούνες	295
Σηκωθῆτε σηκωθῆτε ἀπ' τόν ὕπνον	296
Ἐως πότε ἡ ξένη ἀκριδα	299
Βασιλεῦ τῶν Βασιλέων	301
ἽΩ παιδιά μου ὀρφανά μου	302
Ἐύπνησε ἄσπλαγχνη ξύπνησε	306
Συμφορά κρυά γῆ σέ σκεπάζει	307
Ὁ τάφος καταφύγιον σ' ὀλίγον θά μοῦ	309
Τί ἀχρίζουν ὑπέρλαμπρα κάλλη	310
σ.383 Πῶς ὁ ἔρωσ μ' ἔχει πληγωμένον	312
Μή κλαίεις μή ὀδύρεσαι	313
Θεά σώφρων ποῦ φωτίζεις	314
ἽΑλφα θέλω ν' ἀρχινήσω	317
Ὁ οἶνος εἶναι θεῖος ἱατρός	319
Χαῖδε μαρουλιό πᾶμε στό χωργιό	320
Χαραῖς ἀρχίστε λιγυριαῖς	322
Βαυκαλικά	
ἽΕλα νά τό κάμω νάνι	323
Κοιμάται τό παιδάκι μου	324
ἽΥπνε μου καλούπνε μου	325
ἽΑν κοιμηθῆς κι' ἄν ἡμερωθῆς	326
ἽΥπε κιεπαρέμου το καί πάλιν	326

	Νανά ποῦ σέ κάμ' αἰτός	327
	Ἄχ π' ἀνάθεμά σε πλάτανε	328
	Ὅλαις αἰ Ναις πανδρεύονται	331
	Αὐτά τά μαῦρα ποῦ φορεῖς	333
	Ἄς γένομαν καθρέπτῃς	334
	Σύ ποτε μοῦ εἶπες	335
	Πέντε ποντικοί	336
	Θάσιον	
	Ἀφίνω γειά στό μαχαλᾶ	337
	Θεέ πατέρων καί Κύριε τοῦ ἐλέους	340
σ.384	Ἔτερα Ἄσματα σχολικά μονόφωνα	
	Πρόσκλησις εἰς τό ἄδειν	343
	Τό λαγουδάκι	343
	Γνωμικόν	344
	Ἡ Μηλέα	345
	Ὁ καλός ποιμῆν	345
	Ὁ μόνος ποιητής	346
	Τό Σύμπαν εὐλογεῖ τόν Θεόν	347
	Παιδίον παρήκοον	348
	Ὁ Σπουργίτης	348
	Ἀνατολή Ἡλίου	349
	Ἡ ἀπό τοῦ βουνοῦ θέα	350
	Ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος	351
	Ἄσμα Κυριακῆς	351
	Ἡ ἀποχώρησις τοῦ χειμῶνος	352
	Ὁ Χριστός	352
	Εὐχή τέκνου πρός τούς γονεῖς	353
	Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ πρός τά παιδιά	353
	Τό Σήμαντρον	354
	Ἄσμα εἰς τόν Πλάστην	355
	Ἡ ἐπάνοδος τοῦ ποιμνίου	355
	Ἡ πεταλούδα	356
	Τό ἀρνάκι	357
σ.385	Τό ἀπειθές παιδίον	357

Ἡ Μέλισσα	358
Ὁ Διδάσκαλος τοῦ σπίνου	358
Παῖδιον καί χελιδόνι	359
Ἡ ὠραιότης τῆς φύσεως	360
Ἡ Δημιουργία	361
Ἡ καλοκαιρία	361
Τά πάντα φθαρτά	362
Ἡ παρηγορία	362
Ἡ ἐπάνοδος εἰς τήν πατρίδα	363
Ὁ ἕναστρος θόλος	363
Ἡ φιλοστοργία	364
Μάνα καί παιδί	364
Φοβεῖσθε τόν Θεόν	365
Ἡ πρωΐα	365
Τά λουλούδια	366
Ἡ σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ	366
Αἰνεῖτε τόν Θεόν	367
Τό πουλάκι	368
Τό Χριστός Ἄνεστη	368
Τό φιλεργόν Κοράσιον	369
Ὁ Μάϊος	370
Τό Κηπάριον	371
Ὁ τά πάντα γινώσκων	372
Γῆ καί οὐρανός	373

ΜΕΡΟΣ Β΄

Αρχειακό χειρόγραφο μουσικό υλικό
του Παναγιώτη Παπα-Αγγελίδη

Το όργανο 1-385
 Γρίφων δι. 66. 314-315

Ἄσκατα ἐμωκία Σάκενα
 εἰς βασιλεῖς, Σεράφιας, καὶ
 (Πασιάδες) ἢ νομαρχίας.

Ἡ παρῶνα ἐκκλησιαστικὴ δοξολογία
 εἰς τὴν ἑκκλησίαν κατὰ τὴν ἐπιπέσον ἐκ
 θρητὴν ἐπίσκοπον βασιλεῖς, τονιστὴρα
 ὑπὸ Πατριάρχου. Ἐργασίης Ἐσχιστοῦ.
 εἰς ἄχρον ἡ. δ. ἡ. ρ. ρ.

Handwritten musical notation on a five-line staff. The notation consists of rhythmic symbols (vertical lines with flags) and Greek letters (alpha, beta, gamma, delta, epsilon, zeta, eta, theta, iota, kappa, lambda, mu, nu, xi, omicron, pi, rho, sigma, tau, upsilon, phi, chi, psi, omega) placed above the lines. The text is written in a cursive, historical style.

Handwritten musical notation on page 4. The score consists of multiple staves. On the left side, there are vertical markings and notes. The notation is dense and fills most of the page.

Handwritten title or section marker in the middle of page 4.

Handwritten musical notation on page 5. The score continues from page 4. It features several staves with notes and rests. A section marker is visible in the middle of the page.

Handwritten title or section marker in the middle of page 5.

ἔγωγε ἰσχυροῦς εἶμι καὶ οὐκ ἐλάττω
 ἐν τοῖς ἄνθρωποις· οὐδὲν ἀποκρίνομαι
 ἡμῖν ἡμεῖς ὡς ἡμεῖς ἔσμεν ἡμεῖς
 ὁμοῦ μετὰ τοῦ λαοῦ ἡμεῖς οὐκ ἐλάττω
 ἐν τοῖς ἄνθρωποις· οὐδὲν ἀποκρίνομαι

Σπυρίδων ἑσπερὸν ἰδίον τοῦ Μεγαλέως
 πατρὸς σου,
 καὶ ἐπὶ ἀποκρίσει πέπυς ἀμύδαρον ἐπὶ
 ἀρεταῖς σου,
 ὅπως ἰσχυρὰ ἐκπαιδεύεις ἀρετὰς
 ἀρεταῖς,
 ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς
 ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς
 ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς

τὴν γὰρ τοῦ πατριάρχου ἀρετὰς.

Πάτερ Μεγαλέως τοῦ ἰδίου καὶ οὐκ ἐλάττω
 ἐν τοῖς ἄνθρωποις· οὐδὲν ἀποκρίνομαι

Μεγαλέως ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς
 ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς
 ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς

ἀρετὰς σου.
 τὴν γὰρ τοῦ πατριάρχου ἀρετὰς ἀρετὰς

Βασίλειον Ἄσκησιν Μετρίαν ἀποκρίσει ἐπὶ
 ἐπισημῶν.
 ἔγωγε ἀποκρίσει ἐπὶ ἀρετῶν, ἀρετὰς ἀρετὰς
 ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς
 ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς
 ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς ἀρετὰς

τὴν γὰρ τοῦ πατριάρχου ἀρετὰς ἀρετὰς.

Ἔγωγε ἰσχυροῦς εἶμι καὶ οὐκ ἐλάττω
 ἐν τοῖς ἄνθρωποις· οὐδὲν ἀποκρίνομαι
 ἡμῖν ἡμεῖς ὡς ἡμεῖς ἔσμεν ἡμεῖς
 ὁμοῦ μετὰ τοῦ λαοῦ ἡμεῖς οὐκ ἐλάττω
 ἐν τοῖς ἄνθρωποις· οὐδὲν ἀποκρίνομαι

ἦν ἡ ἐκείνη ἡμέρα ἡ πρώτη
 τῆς ἐπομένης ἡμέρας ὅταν
 ἐξέστησαν οἱ μαθηταὶ ἀπὸ
 τοῦ κυρίου καὶ ἦσαν ἐν
 τῇ πόλει καὶ ἦσαν ἄνευ
 τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ κυρίου
 ὁμοθυμαδὸν ἰδοὺ ἡμεῖς
 ἡμεῖς οἱ ἀποστόλοι καὶ
 οἱ μαθηταὶ οὐκ ἔμελλεν
 εἶναι ἡμεῖς ἄνευ τοῦ
 κυρίου ὁμοθυμαδὸν ἰδοὺ
 ἡμεῖς οἱ ἀποστόλοι καὶ
 οἱ μαθηταὶ οὐκ ἔμελλεν
 εἶναι ἡμεῖς ἄνευ τοῦ

προλογισμοῦ τοῦ Σατανᾶ
 εἰς ἡμᾶς ἡμεῖς οἱ ἀποστόλοι καὶ
 οἱ μαθηταὶ οὐκ ἔμελλεν

εἶναι ἡμεῖς ἄνευ τοῦ
 κυρίου ὁμοθυμαδὸν ἰδοὺ
 ἡμεῖς οἱ ἀποστόλοι καὶ
 οἱ μαθηταὶ οὐκ ἔμελλεν
 εἶναι ἡμεῖς ἄνευ τοῦ
 κυρίου ὁμοθυμαδὸν ἰδοὺ
 ἡμεῖς οἱ ἀποστόλοι καὶ
 οἱ μαθηταὶ οὐκ ἔμελλεν
 εἶναι ἡμεῖς ἄνευ τοῦ
 κυρίου ὁμοθυμαδὸν ἰδοὺ
 ἡμεῖς οἱ ἀποστόλοι καὶ
 οἱ μαθηταὶ οὐκ ἔμελλεν
 εἶναι ἡμεῖς ἄνευ τοῦ

κυρίου ὁμοθυμαδὸν ἰδοὺ
 ἡμεῖς οἱ ἀποστόλοι καὶ
 οἱ μαθηταὶ οὐκ ἔμελλεν
 εἶναι ἡμεῖς ἄνευ τοῦ
 κυρίου ὁμοθυμαδὸν ἰδοὺ
 ἡμεῖς οἱ ἀποστόλοι καὶ
 οἱ μαθηταὶ οὐκ ἔμελλεν
 εἶναι ἡμεῖς ἄνευ τοῦ
 κυρίου ὁμοθυμαδὸν ἰδοὺ
 ἡμεῖς οἱ ἀποστόλοι καὶ
 οἱ μαθηταὶ οὐκ ἔμελλεν

προλογισμοῦ τοῦ Σατανᾶ
 εἰς ἡμᾶς ἡμεῖς οἱ ἀποστόλοι καὶ
 οἱ μαθηταὶ οὐκ ἔμελλεν

εἶναι ἡμεῖς ἄνευ τοῦ
 κυρίου ὁμοθυμαδὸν ἰδοὺ
 ἡμεῖς οἱ ἀποστόλοι καὶ
 οἱ μαθηταὶ οὐκ ἔμελλεν
 εἶναι ἡμεῖς ἄνευ τοῦ
 κυρίου ὁμοθυμαδὸν ἰδοὺ
 ἡμεῖς οἱ ἀποστόλοι καὶ
 οἱ μαθηταὶ οὐκ ἔμελλεν
 εἶναι ἡμεῖς ἄνευ τοῦ
 κυρίου ὁμοθυμαδὸν ἰδοὺ
 ἡμεῖς οἱ ἀποστόλοι καὶ
 οἱ μαθηταὶ οὐκ ἔμελλεν
 εἶναι ἡμεῖς ἄνευ τοῦ
 κυρίου ὁμοθυμαδὸν ἰδοὺ
 ἡμεῖς οἱ ἀποστόλοι καὶ
 οἱ μαθηταὶ οὐκ ἔμελλεν

Χαίρου παρὰ δέξαι θυχὸς ἀπομύκτην,
κῦρα καὶ δῦρα θυχὸς νταρμὸς
εὐχὰς ἔχει κρησυχαιότων
φυκὴν τε μίαν ἀφαιροῦ.

Ἄλγα πρὸς βασιλῆ. μ. τ. γ.

Καὶ χαίρου πρὸς μετὰ γοργὸν ἰθὺ πόδα.
λαοὺς ἰθὺν καὶ χύρας ἐφορῶ,
δέξῃ, ἡκούτῃ, εὐδαμνασίῃ,
πανταί ποσῶν καὶ συντηρῶ.

Ἄλγα πρὸς βασιλῆ. μ. τ. γ.

Ἄσκα, εἰς τὴν ἐν νεοταγορίῃ
ἠοδοχίῃ τοῦ Σαρμαδάφῃ Μεχτή
πασα: εἰς τὸ ἴδιον κέρας ὡς ὀμοδῆ.

Θιὰν εὐφραίνουσι κῆρα ἡ παρῶνα,
παρῆσθ παῖς καὶ εὐπίδος ἀφάδης,
τῶς παρῶνας Σωφορίῃσθα,
εἰ εὐφραίνουσι βασιλῆσθα,
φυκῶντε παρὰ δέξαι, παρὰ δέξαι διανοκίῃσθα,
ὡσὺν εὐπίδα: καὶ ὡσὺν εὐπίδα
τοῦ Βεσίρ Μεχτή πασια.

Προδαίτη εὐδοχίῃ λαοὺς τοσιδῶς φέρου,
καὶ εὐφραίνουσι αὐτῇ παρὰ κρησυχίῃ
ἀφαιροῦ καὶ χύρας ἑνὸς νταρμὸς
καὶ νταρμὸν δὲ ξομογῶνι.
φυκῶντε παρὰ δέξαι, παρὰ δέξαι διανοκίῃ
ὡσὺν εὐπίδα: καὶ ὡσὺν εὐπίδα: καὶ
Βεσίρ Μεχτή πασια.

Εἰς ἠοδοχίῃ Βαγῆ, ἡ πασια.
εἰς τὸ ἴδιον κέρας ὡς ὀμοδῆ.

Ὡς εὐφραίνουσι (δῖνα) πασια ἰστῆν,
εἰς τὴν δὲ πόρην τὴν εὐπίδα ἰστῆν ἡ (δῖνα)
ἔχει κρησυχίῃσθα ὡς ὀμοδῆσθα,
καὶ ἀφαιροῦσθα ἔχει τῶν νταρμὸς.
φυκῶντε παρὰ δέξαι (ἀφαιροῦσθα διανοκίῃσθα)
ὡσὺν εὐπίδα: καὶ ὡσὺν εὐπίδα:

Χαίρου παρὰ δέξαι, εὐχὰς ἀπομύκτην,
— κῦρα καὶ δῦρα θυχὸς νταρμὸς,
εὐπίδος ἔχει κρησυχαιότων,
φυκὴν τε μίαν ἀφαιροῦ.
φυκῶντε παρὰ δέξαι. μ. τ. γ.

Καὶ χαίρουσ' ἄνοιχ' ἀνὰ ζογῆς καὶ νόθου,
ὄντι ἰδύνας τὰν πόδα (δίνα) ἢ (τῆν χύρα)

Ἰόξῃ, ἀόξῃ, εὐδαίμονία
ἤγαθῆσιν ἄγε ἡδὲ συντηγῆ.

Μαζα μπάε ἤμῃσιν ἕνωσθον τῶν μίση,
τῶ ἕχῃται ἄξῃς χὰν ὀβροδοι ἕθῃ!
νῆι, ἀφῆρονσιν θεῖ! ἐπὶ ἀλύνας ἐύεργῆ.

Εἰς τῆν ἀναχώρησιν τοῦ Ζαφραζῆ
Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐκ τῆς Νευραγορίων.

Ἰ. Χος. Π. Δ. νη. Χ

Ὁ τῆρ μὲν εἰ δὲ γὰρ πῶ ἀρ δὲ ἡγοί
Ἰόξῃ τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
ἕο τε δὲ τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
ἕο δὲ μὲ ἀν τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
ἕο τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
ἕο τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
ἕο τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
ἕο τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
ἕο τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε

ἕο τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
ἕο τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
ἕο τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
ἕο τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε

Ζωνὴ Ζοῖ ἀφῆσῃ σου βεσιρ
ἀφῆσῃ τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
ἕο τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε

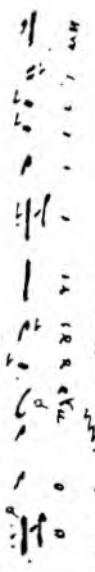
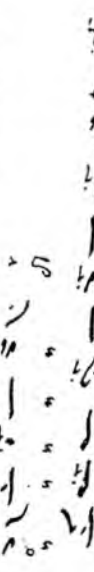
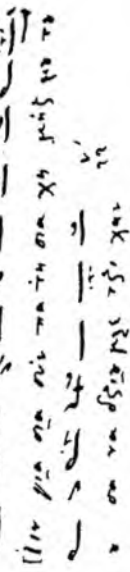
Εἰς τῆσδε Ζαφραζῆ ἡγῆσῃ. α. τ. γ.

Εἰς ἀναχώρησιν τῆσδε
ἐκ τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε

Δεῦτι δὲ μὲν ἀφῆσῃ οἱ χοροί,
εἰς χορὴν ἀφῆσῃ τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
ἕο τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
(δίνα) καὶ (δίνα) τῆσδε (ο)

ἕο τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
ἕο τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε

(ο) οἱ χοροὶ τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε
τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε τῆσδε

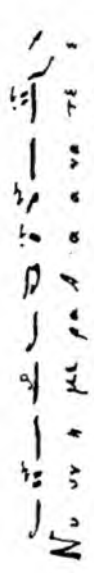
Νόσος δόξα, νόσος τῶ θεῷ, παρ' ὅ τῶ
 τρυφύλλοι,
 τροπὸν το σπῆρον ἐν τῷ αἵματι τῶ
 ὀσέως ἑσάσ ἡμέρας ὠδύνην ἀναζήσαν,
 βυζύς νασυρονίωνα ματ' βιοργύλλου βλάσας.

Ἐδὸν ἀγγέλοισι γὰρ, μακάριον ἡσθ' ἴδον,
 τὸ ἄγγελον τῶ ἐν γρηναίῳ Ἀνατολίῳ Σφενδον
 ἀν' ἡπασάνοι ἐπὶ ἡπασανὸν σμαρτάχει ἐπὶ
 σμυσταῖον
 χερσισσάνοι τῶν τῶ Ὀσκαί ἠλόαντο ἐξ' ἔρχον.

Ω! χάρη, πῶς, ἀγγέλοι ἑδάμυον σμαρταί;
 ἐπὶ ὃ ἠμὸς ἐπιπῶν. Ἰδὲ ὃν ἀπ' ἀπῶν,
 ἴδ' ἠπῶντο, βιγύσσατ' ἠμὸς ἵνα ἴδ' ἡσθ' ἴδον,

ματ' ὄσος ἐν γρηναίῳ Σφην, βυζύς ἡσθ' ἴδον
 ὀσκαί.

(α)
 Ἄξιον ἀδύμινον μακάριον ἡσθ' ἴδον
 ὀσκαί τῶν τῶ ἀγγέλοισι ἀνατόλιον
 ὀσκαί β. ἀνατολίον ἀγγέλοισι, ἡσθ' ἴδον.

 Nu uv h mel pa A a a va te i
 e lyri e ma an tēp mos um e i e
 pa a a pan tēp mos am a e pa
 ru e bei ei ei os / i e pa
 a ap xas g tu n xepu u v u v o poi o i
 oi mi va a ap xas g e op ta os e
 pa ap go me e e vu si di e op tē v te

(α) τὰ ἠρσιν ἀνατολίον. οὐδὲν ἴσχυε πῆσαι τόσον ἀπῶν ὅ
 ἡσθ' ἴδον ὅτι ἡσθ' ἴδον.

Handwritten musical notation on a staff, including a treble clef, a series of notes with stems, and a key signature of two sharps (F# and C#).

Τὸ ἴδιον ἔργον εἰς ἄλλον ἢ πρῶτον.

Handwritten musical notation on a staff, including a treble clef, a series of notes with stems, and a key signature of two sharps (F# and C#).

Handwritten musical notation on a staff, including a treble clef, a series of notes with stems, and a key signature of two sharps (F# and C#).

Handwritten symbol resembling a stylized 'M' or 'N'.

Ἐπιχειρήματα ἀποσπασθέντα ἐκ τῶν ἰσχυρίων, ἢ ἐκ τῶν ἐκείνων, καὶ ἀποσπασθέντα ἐκ τῶν ἰσχυρίων, ἢ ἐκ τῶν ἐκείνων.

Ἐπιχειρήματα ἀποσπασθέντα ἐκ τῶν ἰσχυρίων, ἢ ἐκ τῶν ἐκείνων, καὶ ἀποσπασθέντα ἐκ τῶν ἰσχυρίων, ἢ ἐκ τῶν ἐκείνων.

Ἐπιχειρήματα ἀποσπασθέντα ἐκ τῶν ἰσχυρίων, ἢ ἐκ τῶν ἐκείνων, καὶ ἀποσπασθέντα ἐκ τῶν ἰσχυρίων, ἢ ἐκ τῶν ἐκείνων.

ἵνα ἴσται ἐν πρῶτον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Α.
 ἵνα ἴσται ἐν δεύτερον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Β.
 ἵνα ἴσται ἐν τρίτον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Γ.
 ἵνα ἴσται ἐν τέτάρτον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Δ.
 ἵνα ἴσται ἐν πέμπτον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Ε.
 ἵνα ἴσται ἐν ἕκτον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ ΣΤ.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑβδόμην ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Ζ.
 ἵνα ἴσται ἐν ὀκτώμην ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Η.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑνάμην ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Θ.
 ἵνα ἴσται ἐν δέκαμην ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Ι.

ἵνα ἴσται ἐν ἑξήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Κ.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑβδομήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Λ.
 ἵνα ἴσται ἐν ὀγδοήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Μ.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑξήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Ν.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑβδομήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Ξ.

ἵνα ἴσται ἐν ὀγδοήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Ο.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑξήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Π.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑβδομήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Ρ.
 ἵνα ἴσται ἐν ὀγδοήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Σ.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑξήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Τ.

ἵνα ἴσται ἐν ἑξήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Α.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑβδομήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Β.
 ἵνα ἴσται ἐν ὀγδοήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Γ.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑξήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Δ.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑβδομήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Ε.
 ἵνα ἴσται ἐν ὀγδοήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ ΣΤ.

ἵνα ἴσται ἐν ἑξήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Ζ.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑβδομήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Η.
 ἵνα ἴσται ἐν ὀγδοήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Θ.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑξήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Ι.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑβδομήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Κ.

ἵνα ἴσται ἐν ὀγδοήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Λ.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑξήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Μ.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑβδομήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Ν.
 ἵνα ἴσται ἐν ὀγδοήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Ξ.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑξήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Ο.

ἵνα ἴσται ἐν ἑξήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Π.
 ἵνα ἴσται ἐν ὀγδοήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Ρ.
 ἵνα ἴσται ἐν ἑξήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Σ.
 ἵνα ἴσται ἐν ὀγδοήκοντον ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Τ.

ναι νε τον ερα που η α λαυδ' α
 αν θε που τυ το ο ο που δι μας γε
 πανεις τα πα δε υδ σου

τον ερα των ο ποιος ερα ανηρ,
 διαφυς τως προδδ ποηθη
 τη χαυης προσεραφος αδαμας
 εδ οα εημε αδραμας οδνητη.

Ω! τρις χαιρε, σοφιας ταμειον
 η μοιροζωας συμπτωσου φωνει,
 μη τα χλιγη δ' εδρα η νεδρας
 τον σκεποδ ποιμενηρχου νεαυτη.
 ε'πιβωνημα. νη. ν

Ω θε ε ε ε η αν ο υ φου του
 πας αν εδρα εη τον θρο τον θρα νε θε
 ερ φου η τον ποι η νε η η φου θε ε ου

υ ο ε ε ι να α μεν υ φ η γος ο
 ου φος

ΕΛΘΟΝΤΑ ΕΧΟΥΝΤΑ

το παρον φασκεται να ελ ταν ημε-
 ρων τριου ερα φου. ης αταν-
 τα τα εχου ετα. Ηχος. π. δ. νη.

Με πα πο ευ φος η με φη λ τυν
 φου φου ε ο φ τα ο μα ου ου
 ης αν τε πα φ τι νος σπη βοι δε φου
 ης αν τε πα φ τι νος σπη βοι δε φου
 ης αν τε πα φ τι νος σπη βοι δε φου
 ης αν τε πα φ τι νος σπη βοι δε φου
 ης αν τε πα φ τι νος σπη βοι δε φου
 ης αν τε πα φ τι νος σπη βοι δε φου

τινος θησιν οι ευ ε ξω πρις τρις ε
 ξ ο ξωσ γω τρις τας ο β' χορός.
 Α γ αι ποσ με πρι γου γο η η δει
 τινος με πρι ο χα ποσ με ξ η γη
 νι νων το η ποσ γω πας / ε πρι ποσ η
 ναι οι ασόττοι ζέχοι νι το άγαιμος.

Παση ει οι ναι ορμον διδεις τιν προγόνων
 μηκετις, ν' ανοδη αριμευς ηδη, η μα-
 τρις εζω σφρις.
 θ' αναιτιοικεν νη ποσιν την μη γηνην πε-
 ναις, τιν εγγαδη δε πρι γηνην ε αναιδη
 ξικεν θενν. εινερα τρις η.

τινος θησιν οι ευ ε ξω πρις τρις ε
 τινος θησιν οι ευ ε ξω πρις τρις ε
 αι σμα α η τα νεις
 ναι οι αναιττοι ζέχοι νω στω.

Δεσφχες εξυπναμεν ναι υμας μαδοι ποσις.
 Τωσ προγαιμασ τιν προγαιμασ τιν οχοσν τωσ εδου-
 ταις.
 τιν προγαιμασ τιν προγαιμασ τωσ εδου γου σπα-
 φαις.

ζ ο θε οσ ζω ην ναισδε νωσ ο ο
 θει οσ οσ χα ο π η η τιν ποσ α γου
 τιν το βι νωσ η η τα τρις αι ε ευ γο
 ναι η
 ζ η η τω ζ η η τω ζ η τω
 η τα τρις ησ ζ η η τω ζ η η
 τω ζ η τω η η τα τρις

Αομα διβανον. naga Μωσαγ
 Μησπ η γιδου με εγου ναι ηεν. (α)
 εις εχον η. δ. νη. ζ

(α) ηδου τωσν οι κεν τω Α. οι δε τω Β.

A δι Η μαρ δι, α τριε μι βι, τον δυ πορ δι
 B δι Η μαρ δι, α τριε μι βι, τον δυ πορ λ

A us λ πα vi ας ap τον μαρ τριε βι
 B us λ πα vi ας ap τον μαρ τριε βι

A μαρ τον vi ας τριε μι tu μα τριε βι
 B μαρ τον vi ας τριε μι tu μα τριε βι

A μι α uzi vas α βραγ τριε τριε βι
 B μι α uzi vas α βραγ τριε τριε βι

μι α uzi vas α βραγ τριε τριε βι
 μι α uzi vas α βραγ τριε τριε βι

A τον πορ βι τον παρ μαρ χι μα λ το λ
 B τον πορ βι τον παρ μαρ χι μα λ το δι

A μαρ παρ τριε α δι βι μι πα βι λ δι
 B μαρ παρ τριε α δι βι μι πα βι λ δι

A μι τριε δι α δι του παρ τον δι βι λ ας πορ
 B μι τριε δι α δι του παρ τον δι βι λ ας πορ

A βραγ μετ τριε παρ μι βι λ ας παρ ας μι βι
 B βραγ μετ τριε παρ μι βι λ ας παρ ας μι βι

A παρ μι βι λ ας παρ ας μι βι
 B παρ μι βι λ ας παρ ας μι βι

A Τὸν ζῆλον σου ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου
 B Τὸν ζῆλον σου ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου

A περὶ πᾶσι τοῖς ἁμαρτήματις σου ἐπέβη ἡ ἔκστασις
 B περὶ πᾶσι τοῖς ἁμαρτήματις σου ἐπέβη ἡ ἔκστασις

A ἄρα ἡ ἐκστασις σου ἐπέβη ἡ ἐκστασις σου
 B ἄρα ἡ ἐκστασις σου ἐπέβη ἡ ἐκστασις σου

A ἄρα ἡ ἐκστασις σου ἐπέβη ἡ ἐκστασις σου
 B ἄρα ἡ ἐκστασις σου ἐπέβη ἡ ἐκστασις σου

ἡ ἐκστασις σου ἐπέβη ἡ ἐκστασις σου
 ὡς τὴν ψυχὴν μου ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου
 ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου

ἡ ἐκστασις σου ἐπέβη ἡ ἐκστασις σου
 ὡς τὴν ψυχὴν μου ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου
 ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου

ἡ ἐκστασις σου ἐπέβη ἡ ἐκστασις σου
 ὡς τὴν ψυχὴν μου ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου
 ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου

ἡ ἐκστασις σου ἐπέβη ἡ ἐκστασις σου
 ὡς τὴν ψυχὴν μου ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου
 ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου

ἡ ἐκστασις σου ἐπέβη ἡ ἐκστασις σου
 ὡς τὴν ψυχὴν μου ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου
 ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου

ἡ ἐκστασις σου ἐπέβη ἡ ἐκστασις σου
 ὡς τὴν ψυχὴν μου ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου
 ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου ἀγαπήσω, ὡς τὴν ψυχὴν μου

Εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ
ωραὸν ἐφ' αὐτὸν ἐν τῇ ἐκλογιστῶν ἐπισημῶν.
Ἡ. Χρ. δ. δ. ν. π.

Α' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ
 Β' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ
 Γ' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ

Α' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ
 Β' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ
 Γ' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ

Α' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ (δὲ)
 Β' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ (δὲ)
 Γ' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ (δὲ)

Α' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ
 Β' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ
 Γ' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ

Α' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ
 Β' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ
 Γ' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ

Α' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ
 Β' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ
 Γ' εὐφραίνου μεσσηνίην, μετὰ φραδὸν δὲ

Α ἡ τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου
 Β ἡ τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου
 Γ ἡ τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου

Α τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου
 Β τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου
 Γ τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου

Ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου
 ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου
 ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου

Καὶ τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου
 ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου

Α ἡ τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου
 Β ἡ τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου

Α ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου
 Β ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου

Α τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου
 Β τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου

Α τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου
 Β τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου

A δι βρε ε πι μου εχ θρονου δι μη τη ην αγ
 B λ βρε ε πι μου εχ θρονου δι μη τη ην αγ
 Γ α βρε ε πι μου εχ θρονου δι μη τη ην αγ

A χα εν μα τα θα θα συν ναι εν νι μου ην αγ
 B δι χα εν μα τα θα θα συν ναι εν νι μου ην αγ
 Γ χα εν μα τα θα θα συν ναι εν νι μου ην αγ

τον θρονον τον του θεου τον θρονον τον του θεου
 τον θρονον τον του θεου τον θρονον τον του θεου
 τον θρονον τον του θεου τον θρονον τον του θεου
 τον θρονον τον του θεου τον θρονον τον του θεου

Ουκ εστιν ομοιοτητα εν ταυτη
 Ουκ εστιν ομοιοτητα εν ταυτη
 Ουκ εστιν ομοιοτητα εν ταυτη
 Ουκ εστιν ομοιοτητα εν ταυτη

Ουκ εστιν ομοιοτητα εν ταυτη
 Ουκ εστιν ομοιοτητα εν ταυτη
 Ουκ εστιν ομοιοτητα εν ταυτη
 Ουκ εστιν ομοιοτητα εν ταυτη

Ουκ εστιν ομοιοτητα εν ταυτη

Α εν της α βρε ε πι μου εχ θρονου δι μη τη ην αγ
 Β εν της α βρε ε πι μου εχ θρονου δι μη τη ην αγ
 Γ εν της α βρε ε πι μου εχ θρονου δι μη τη ην αγ
 Δ εν της α βρε ε πι μου εχ θρονου δι μη τη ην αγ
 Α της α βρε ε πι μου εχ θρονου δι μη τη ην αγ
 Β της α βρε ε πι μου εχ θρονου δι μη τη ην αγ
 Γ της α βρε ε πι μου εχ θρονου δι μη τη ην αγ
 Δ της α βρε ε πι μου εχ θρονου δι μη τη ην αγ

Α ²¹ το που τος α βη βει ει ας ²¹ ρη
 Β ²¹ το που τος α α βη βει ει ας ²¹ ρη
 Γ ⁹ το που τος α βη βει ει ας ⁹ ρη
 Δ ²¹ το που τος α βη βει ει ας ²¹ ρη

Α τα τε ννα σε ο δη η σου εις ευ ηα
 Β τα τε ννα σε ο δη η σου εις ευ ηα
 Γ τα τε ννα σε ο δη η σου εις ευ ηα
 Δ τα τε ννα σε ο δη η σου εις ευ ηα

Α βει εις βι , ον ρη ηαι τχσ σπο ννρ χσ
 Β βει εις βι , ον ρη ηαι τχσ σπο ννρ χσ
 Γ βει εις βι , ον ρη ηαι τχσ σπο ννρ χσ
 Δ βει εις βι , ον ρη ηαι τχσ σπο ννρ χσ

Α ηη ηη σου χα ηη σου χα ηη ηη
 Β ηη ηη σου χα ηη σου χα ηη ηη
 Γ ηη ηη σου χα ηη σου χα ηη ηη
 Δ ηη ηη σου χα ηη σου χα ηη ηη

Ένω αβουρίσμεθα αβουρα εις ουδελος,
 διδουρον διόμειδα λαλονδεν εις αβουρας,
 μαυος χηουοτι παρλαδον αλτ γημεν το
 αβουρα,
 εις ους ζουσι το γαλλον δεος αβουρα
 εβουραος.

"ΕΤΕΡΟΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Α Πα σα εις ε ηη ηος αυ τε η ηη
 Β Πα σα εις ε ηη ηος αυ τε η ηη
 Γ Πα σα εις ε ηη ηος αυ τε η ηη

Α ε μ ο υ ς ο ρ α ν ο ς πα τ ρ η ς ε υ λ ο γ η
 Β δ ι μ ο υ ς ο ρ α ν ο ς πα τ ρ η ς ε υ λ ο γ η
 Γ ρ η μ ο υ ς ο ρ α ν ο ς πα τ ρ η ς ε υ λ ο γ η

Α εν ταυθα αυδωνι μετερι βαλλαρι
 Β εν ταυθα αυδωνι μετερι βαλλαρι
 Γ εν ταυθα αυδωνι μετερι βαλλαρι

Α μ ο υ η πα τ ρ η ς ε μ η ο ο ρ α ν ο ς
 Β μ ο υ η πα τ ρ η ς ε μ η ο ο ρ α ν ο ς
 Γ μ ο υ η πα τ ρ η ς ε μ η ο ο ρ α ν ο ς

Ε ε ν ο ς ε π ι τ ο υ ο θ ε ο υ ς μ ε λ ο τ ο ς δ -
 ο ρ ο ς ο υ ρ α ν ο ς
 μ ε λ ο τ ο ς ε ν τ ο υ ο θ ε ο υ ς μ ε λ ο τ ο ς ο θ ε ο ς
 μ ε λ ο τ ο ς ε ν τ ο υ ο θ ε ο υ ς μ ε λ ο τ ο ς ο θ ε ο ς

Μ α ρ τ ι ν ο ς ε π ι τ ο υ ο θ ε ο υ ς μ ε λ ο τ ο ς ο θ ε ο ς
 μ ε λ ο τ ο ς ο θ ε ο ς
 τ ο ς ο θ ε ο ς μ ε λ ο τ ο ς ο θ ε ο ς μ ε λ ο τ ο ς ο θ ε ο ς

Τ ο ς ο θ ε ο ς ε π ι τ ο υ ο θ ε ο ς μ ε λ ο τ ο ς ο θ ε ο ς
 ε π ι τ ο υ ο θ ε ο ς μ ε λ ο τ ο ς ο θ ε ο ς
 μ ε λ ο τ ο ς ο θ ε ο ς ε π ι τ ο υ ο θ ε ο ς μ ε λ ο τ ο ς ο θ ε ο ς

Ε ε ν τ ο υ ο θ ε ο ς μ ε λ ο τ ο ς ο θ ε ο ς
 Α δ ι Δ ο ε ν τ ο υ ο θ ε ο ς μ ε λ ο τ ο ς ο θ ε ο ς
 Β δ ι Δ ο ε ν τ ο υ ο θ ε ο ς μ ε λ ο τ ο ς ο θ ε ο ς
 Γ δ ι Δ ο ε ν τ ο υ ο θ ε ο ς μ ε λ ο τ ο ς ο θ ε ο ς
 Δ δ ι Δ ο ε ν τ ο υ ο θ ε ο ς μ ε λ ο τ ο ς ο θ ε ο ς

A ν^1 $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$
 B λ $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$
 Γ δ $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$
 Δ ϵ $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$

A δ $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$
 B ϵ $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$
 Γ ν^1 $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$
 Δ ν^2 $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$

ϵ $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$
 Ηχοι: ν^1 ν^2 λ

ν^1 $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$
 B λ $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$
 Γ δ $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$
 Δ ϵ $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$

ϵ $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$
 Ηχοι: ν^1 ν^2 λ

ν^1 $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$
 B λ $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$
 Γ δ $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$
 Δ ϵ $\mu\alpha\iota$ ϵ $\mu\epsilon$ $\nu\alpha$ ϵ $\nu\alpha$ $\mu\alpha$ $\rho\alpha$ $\nu\mu\epsilon$

να τα τὸ εἶδος παρὰ τὸν πατέρα
 ἔχει αὐτὸν ἴσον αὐτῷ
 ἔχει αὐτὸν ἴσον αὐτῷ

Δὲν θέλεις ἀναμένωμεν τὴν ὑμέων βουλήν,
 ἀλλὰ μαθήθημεν ἐνείκα τῶν ταπεινῶν μαθητῶν.
 διότι εἰς ζῆλον ὑπερέβημεν τοῦ εὐρυτέρου τοῦ δόξης,
 ὅτι ὑμεῖς ἐπιθυμοῦσθε ἵνα ὑμεῖς ᾖτε ἐν ἑστέρας.

Προφύλαξον ἐργασίαν ἵνα οὐκ ἔχητε παρὰ
 ἀσθενήσαντες ἀσθενεῖν ἵνα ἴσῃτε ἐν ἑστέρας.
 καὶ τὸ εἶδος ἵνα ὑμεῖς εἴητε ἴσους μετ' ἡμῶν,
 ὅτι εἴτε καὶ ἀδελφοὶ ἡμεῖς ἀγαθὸν ἐπιθυμοῦμεν.

ὁ τοῦ αὐτοῦ ἡμεῖς: ἡ δ. ἡ γ.
 εἰ μετὰ τὸ εἶδος παρὰ τὸν πατέρα
 οἱ ἴσους τὸν ἴσον ἢ ἴσους αὐτῷ
 οἱ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 οἱ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 οἱ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ

ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ

ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ

Ταῦτά ἐστιν ἡμεῖς ἀγαθῶν,
 ἐν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦσθε τὸν
 καὶ τὸν πατέρα ἵνα ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ
 ἢ ἴσους αὐτῷ ἢ ἴσους αὐτῷ

του Αἰγύπτου ἀνυψωμένη
 ἐν ἔξοχῇ καὶ ἀδραμιᾷ ἑπὶ Σουῦ.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ. Ἦχος: ἡ δ. νη. ♭.

Ὡ βασιλεὺς Χριστὸς ἡμεῖς
 παρὼν, ἰσχυρὸς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς

Καὶ οἱ ἄγγελοι σου ὁ χορὸς
 ὁ μαρτυροῦν σου ἐν οὐραῖς
 ἀπὸ τοῦ ὕψους οὐρανῶν.

Ἦχος ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἄπιοι ὅσοι ἀπιοὶ ἡμεῖς ὅσοι ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς

Σὺ δὲ οὐκ ἐξοφόρευες καὶ ἐξοφάσεις
 σου, δὴ ξὰ μαρτυροῦν
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς

Εἰς τὸ ἴδιον ἧχος ἀφάρτου καὶ ἰσχυρῶν.

Ὁ δὲ μαρτυροῦν ἕκαστος Κρίτος καὶ μαρτυροῦν
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς

Τὸν οὖν ἀφάρτου, ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς, ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς, ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς

Τὸν μαρτυροῦν σου καὶ οὐρανῶν καὶ
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς

Τὸν οὖν ἐπὶ σου ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς καὶ
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς

Ὅτος ἐπέπλεον γυναικῶν, παλαιοὶ καὶ
 οὐδὲ αὐτῶν,
 ἐπὶ δὲ δαμάσκηον καὶ δαλμάτιον ὄνομα ἔχοντα
 εἰς τὸ ἕνα ἴσον ἔχοντα.

Μοῦνι δὲ ἀλβύρον, καλῶν δὲ ἰσχυρῶν,
 ἀλβύρον
 τήν τε ἀλβύρον, ἀλβύρον, ἐπὶ δὲ ἰσχυρῶν
 γυναικῶν καὶ ἀλβύρον.

Τὸ παλαιὸν γυναικῶν καὶ ἀλβύρον
 ἐπὶ ἰσχυρῶν. 20
 ἰσχυρῶν δὲ ἰσχυρῶν.

Διὲ δὲ ἀλβύρον ἀλβύρον,
 ἀλβύρον ἰσχυρῶν ἀλβύρον,
 "αὐτῶν καὶ ἀλβύρον ἀλβύρον, (δὲ)
 Χάρις ἀλβύρον ἀλβύρον, Χάρις ἀλβύρον,
 ἐπὶ ἀλβύρον ἀλβύρον.

ταῦτα οἱ ἀλβύροι ἀλβύροι,
 ἰσχυρῶν ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον,
 ἐπὶ ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον, (δὲ)
 Χάρις ἀλβύρον ἀλβύρον, Χάρις ἀλβύρον
 ἀλβύρον, ἐπὶ ἀλβύρον ἀλβύρον.

ἐπὶ δὲ ἰσχυρῶν ἀλβύρον
 ἰσχυρῶν ἀλβύρον καὶ ἰσχυρῶν,
 ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον καὶ
 ἀλβύρον.

ἐπὶ δὲ ἰσχυρῶν ἀλβύρον
 ἰσχυρῶν ἀλβύρον ἀλβύρον,
 ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον καὶ
 ἀλβύρον.

Μετὰ δὲ οἱ ἀλβύροι ἀλβύρον,
 ἐπὶ ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον,
 ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον καὶ
 ἀλβύρον.

Ἄσμα ἀλβύρον ἀλβύρον
 Χ. ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον.

ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον
 ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον
 ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον
 ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον
 ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον
 ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον ἀλβύρον

Η αναντικαταστήσιμη, σε αυτό το είδος, η
 ουσία του κόσμου είναι η επιθυμία, η
 επιθυμία είναι η επιθυμία, η επιθυμία είναι η
 επιθυμία, η επιθυμία είναι η επιθυμία, η
 επιθυμία είναι η επιθυμία, η επιθυμία είναι η

β' έκδοσις.

Η αναντικαταστήσιμη, σε αυτό το είδος, η
 ουσία του κόσμου είναι η επιθυμία, η
 επιθυμία είναι η επιθυμία, η επιθυμία είναι η
 επιθυμία, η επιθυμία είναι η επιθυμία, η
 επιθυμία είναι η επιθυμία, η επιθυμία είναι η

Η αναντικαταστήσιμη, σε αυτό το είδος, η
 ουσία του κόσμου είναι η επιθυμία, η
 επιθυμία είναι η επιθυμία, η επιθυμία είναι η
 επιθυμία, η επιθυμία είναι η επιθυμία, η
 επιθυμία είναι η επιθυμία, η επιθυμία είναι η

Αποκαταστατική ουσιαστική παραδ
 παραφύλαξις π. Α. Ζοχινο.
 Εξ Η. Χορ. Α. Δ. ν. η. X

Η αναντικαταστήσιμη, σε αυτό το είδος, η
 ουσία του κόσμου είναι η επιθυμία, η
 επιθυμία είναι η επιθυμία, η επιθυμία είναι η
 επιθυμία, η επιθυμία είναι η επιθυμία, η
 επιθυμία είναι η επιθυμία, η επιθυμία είναι η
 επιθυμία είναι η επιθυμία, η επιθυμία είναι η

Ταύτησιν αναμείχθησιν, υπρομαχούσιν
 μαχησίν,

μαί μαδὸς τοῦ Ἁγίου, καὶ ἀγαθῶν ἔργων
γενῶν ἑπιπέλοσ ἀγίασ τοσ ἀγαθῶσ γενῶν
ἀγίων

Ἐξουσίησ ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Παρομοίωσ ἀποδείξασ τοσ ἀγαθῶσ γενῶν
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

τοσ ἀγαθῶν ἔργων ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ἐπιπέλοσ ἀγίων, ἀγαθῶν ἔργων
ἀγίων

Ην καρτός μεδ' οὐ ποτ' ἤμων,
 οἰκτερέων μοσχομαρτύρων
 μαί εἰν ἐνδοξοὶ καὶ κνήκων,
 ἔδ' ὄψμων ἑσθ' ἀνὴρ, δέξω δυνάει καὶ
 σθένει, ἴσθ' ὄψμ' ἑσθ' ἄνδρα, πῆρ' ἴδ' ἑσθ'
 παρ' ἰδοὶ ἐκείνο πῆ ἀποχύνει μορτί.
 Δράξασθε δὲ ὄψμ' ἑσθ' ἄνδρα,
 μαί εἰν ποτ' οὐ ποτ' ἄνδρα,
 ἐσθ' ἄνδρα ἐσθ' ἄνδρα,
 ἐσθ' ἄνδρα ἐσθ' ἄνδρα,

Ην καρτός μεδ' οὐ ποτ' ἤμων,
 οἰκτερέων μοσχομαρτύρων
 μαί εἰν ἐνδοξοὶ καὶ κνήκων,
 ἔδ' ὄψμων ἑσθ' ἀνὴρ, δέξω δυνάει καὶ
 σθένει, ἴσθ' ὄψμ' ἑσθ' ἄνδρα, πῆρ' ἴδ' ἑσθ'
 παρ' ἰδοὶ ἐκείνο πῆ ἀποχύνει μορτί.
 Δράξασθε δὲ ὄψμ' ἑσθ' ἄνδρα,
 μαί εἰν ποτ' οὐ ποτ' ἄνδρα,
 ἐσθ' ἄνδρα ἐσθ' ἄνδρα,
 ἐσθ' ἄνδρα ἐσθ' ἄνδρα,

ὄψμ' ἑσθ' ἄνδρα ἐσθ' ἄνδρα,
 μαί εἰν ποτ' οὐ ποτ' ἄνδρα,

Τὰς φράσας ἀνεπερμάει,
 νύμφη δὲ καὶ παρ' ἡμέραν,
 λαίλα ἡνία πρὸς ἐλάνθαι,
 ὡς τοὶ γόμον τοὺ θεοῦ, ἑσθ' ἄνδρα
 κρῖσι, χρῖσι δὲ παρ' ἡμέραν.
 καὶ εἰ ποτ' ἰδοὶ ἐκείνο, κ. λ. γ.

Ἐξέθετε, τοὺς κυριαρχίαν,
 ὡς μορτί ἡνία πορτίνα,
 μαί εἰν ποτ' οὐ ποτ' ἄνδρα,
 καὶ εἰ ποτ' ἰδοὶ ἐκείνο, κ. λ. γ.

Παρ' ἰδοὶ ἐκείνο
 ἐσθ' ἄνδρα ἐσθ' ἄνδρα,
 ἡνία ποτ' οὐ ποτ' ἄνδρα,
 μαί εἰν ποτ' οὐ ποτ' ἄνδρα,
 ἐσθ' ἄνδρα ἐσθ' ἄνδρα,
 καὶ εἰ ποτ' ἰδοὶ ἐκείνο, κ. λ. γ.

Ἐτερον ἄσμα. ἐς ἄγιον π.δ. τη

Χαίρει χαίρει πατρὶς σου πατρίδα
 μοι νη τῆ τε ἰ πα α Α παρ τρυφῆτα
 τῆ δ βου τα δὲ τῆ ν σν ἑ τῆ δα
 ἰε τα ταῖα οἰ α πα δει οἰ ναι τῆ
 τῶι α υἱ οἱ δὲ χαρῆν ἔβαντα σῆ πην
 ἰ πα α τῆ δὲ ἰρ σιδε α τῆ δὲ

Πάντες εὐχόμενοι διψήσαντες καρδίαν
 κείμην κόνου μοι νητ σπαδουκίαν,
 ἐς τὰ σελῆτα κενονὲ κηὶ ἔχλατ
 ἐς τὴν ἐνὲ βύζουν ὑδατῶν σπηλιῆ
 χαῖρ ἐσπράντε σερμὴ πατρὶς.

Δόξαν ἄγιος ζικινὲ λυν νοτίζον
 νῶν μαί ψυχῆ μ. ἀγέλας νά ποτίζον,
 σάβλας ἐς ἐκείνη δαυρῶντες ἱγνίζον,

νῶι χαρῆται νά πανῶν σολῆ.
 χαῖρ ἐσπράντε σερμὴ πατρὶς.

Ἐφρα βίβρα εἰδοξον σροφόνου,
 ἔδδλας νά ἔχου σρωλοκουσ ἰόνον,
 σαναπισῶνλας εἰλὸς λῶι ἄγιονου,
 λῶι ἀγέλας μαί σμαδίας ἀλῶνι.
 χαῖρ ἐσπράντε σερμὴ πατρὶς.

Πηξίς, σέλας, μαί βόδου κηρῆν,
 ἐπὶ ἑσροφῆ λυν εἰλὸς ἑσῆσῶν,
 διδαμαγίαν λῶι νῶντα λῶι δῆλου,
 μαλῆσπερῶν ἀνι, σῶν ἑβῆς.
 χαῖρ ἐσπράντε ζικινὴ πατρὶς.

Ἡ ζυμπάλας διδαμαγία
 μαί ἄβριτοσῆτος ὀδῶν εἰδοξῶν
 ἐπὶ λαλῶν νῶν ἱγνίζον σμαδία
 ἐπὶ ἀγέλας μαί σροφῶν πατρὶς.
 χαῖρ ἐσπράντε ζικινὴ πατρὶς.

Δα ποδῶντες μαί ἄγιον εἰροδόνου,
 ἔσῆ ν. σροφῶν μαί σρωλοκουσ
 οἱ γῶνοι ἔβαν σρωλοκουσ δῶνον,

ὡς ἐβίσησθε καὶ πικρὰς μαύρας.
Χαῖρε' ἠγαθήν τε καὶ μαύρην.

ἤχος ἰα. τε. ξ
Με ο γὰρ τὴν ἀγέλην οὐ δεῖ α
κατατοῦθαι οὐδέ τινα ματατοῦσθαι
οὐδ' οὐδε τίνα ματατοῦσθαι
κατατοῦσθαι οὐδέ τινα ματατοῦσθαι
κατατοῦσθαι οὐδέ τινα ματατοῦσθαι
κατατοῦσθαι οὐδέ τινα ματατοῦσθαι

Τὸ ὄρανε καὶ παρὰ τοῦ χόρου τοῦ μαυροῦ
πρὸς ἰσημερινὸν ἀνατολῆς ὄρει μετ' ἠεροσσοῦ.

καὶ ἴσχυος τοῦ ἰσημερινοῦ καὶ διὰ τὸ δεῦρ,
δ' ἂν πολεῖσθε αὐτὸν ὡς δεῖσθε τὸ χόρον.

Τὸ ὄρανα τοῦ ἰσημερινοῦ καὶ μαυροῦ,
ἐστὶν ὡς τοῦ ἰσημερινοῦ καὶ μαυροῦ.

Ἔλερον ἠγαθήν.
ἤχος - ἡ. δ' ὡς ἡ. ξ
Στο οχο ἡ οὐ δεῖ α ο κατὰ τοῦ
κατατοῦσθαι οὐδέ τινα ματατοῦσθαι
κατατοῦσθαι οὐδέ τινα ματατοῦσθαι
κατατοῦσθαι οὐδέ τινα ματατοῦσθαι
κατατοῦσθαι οὐδέ τινα ματατοῦσθαι
κατατοῦσθαι οὐδέ τινα ματατοῦσθαι

Ὁταρπυγὰ ὑποδὸν δὲ καὶ δὲν ὀδοῦσθαι
ὡς ἰσημερινοῦ.
ὕψος ὡς ἰσημερινοῦ ἰσημερινοῦ καὶ ἰσημερινοῦ.

Ὁταρπυγὰ ὑποδὸν δὲ καὶ δὲν ὀδοῦσθαι
ὡς ἰσημερινοῦ καὶ ἰσημερινοῦ καὶ ἰσημερινοῦ.

Ὁταρπυγὰ ὑποδὸν δὲ καὶ δὲν ὀδοῦσθαι
ὡς ἰσημερινοῦ καὶ ἰσημερινοῦ καὶ ἰσημερινοῦ.

Ὁταρπυγὰ ὑποδὸν δὲ καὶ δὲν ὀδοῦσθαι
ὡς ἰσημερινοῦ καὶ ἰσημερινοῦ καὶ ἰσημερινοῦ.

Ὁταρπυγὰ ὑποδὸν δὲ καὶ δὲν ὀδοῦσθαι
ὡς ἰσημερινοῦ καὶ ἰσημερινοῦ καὶ ἰσημερινοῦ.

Ἰ. Ἐλεον Ἀρχαία

Ἰ. Χ. ο. σ. ἡ. δ. ἡ. ν. η.

Ἦχος ἁ γαρ ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου
 ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου
 ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου
 ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου
 ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου

Ἄνθρωποι ἀφρονεῖτε ἵνα μὴ ἀπορῆσθε
 ἀφρονεῖτε ἵνα μὴ ἀπορῆσθε ἀφρονεῖτε
 ἵνα μὴ ἀπορῆσθε ἀφρονεῖτε ἵνα μὴ ἀπορῆσθε
 ἵνα μὴ ἀπορῆσθε ἀφρονεῖτε ἵνα μὴ ἀπορῆσθε

Ἐπισημασθέντες ἵνα μὴ ἀπορῆσθε
 ἵνα μὴ ἀπορῆσθε ἵνα μὴ ἀπορῆσθε

Ἰ. Ἐλεον Ἀρχαία

Ἦχος ἁ γαρ ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου
 ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου
 ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου
 ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου

Ἦχος ἁ γαρ ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου
 ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου
 ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου
 ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου

Ὁ ἄνθρωπος ἁφρονεῖ ἵνα μὴ ἀπορῆσθε
 ἁφρονεῖ ἵνα μὴ ἀπορῆσθε ἁφρονεῖ

Ἐπισημασθέντες ἵνα μὴ ἀπορῆσθε
 ἵνα μὴ ἀπορῆσθε ἵνα μὴ ἀπορῆσθε

Ἰ. Ἐλεον Ἀρχαία
 Ἦχος ἁ γαρ ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου

Ἦχος ἁ γαρ ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου
 ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου
 ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου
 ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ πρόσωπον σου

Η ΧΑΡΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΑΣ
 ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ ΤΗΣ
 ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΟΣ
 ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ
 ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
 ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ
 ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
 ΚΑΛΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
 ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
 ΚΑΛΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
 ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
 ΚΑΛΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Σὺ ἔχεις καὶ ἡ χάρις τοῦ κυρίου καὶ τῆς ἀγάπης
 τοῦ πατρὸς τοῦ κυρίου καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ
 ἁγίου πνεύματος καὶ τῆς κοινωνίας τῆς
 δόξης καὶ τῆς ἀγαθῆς κοινωνίας

Τὸ ἄβυσσος καὶ τὸ ἄπειρον ἐστὶν ἡ χάρις
 τοῦ κυρίου καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ πατρὸς
 τοῦ κυρίου καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου
 πνεύματος καὶ τῆς κοινωνίας τῆς
 δόξης καὶ τῆς ἀγαθῆς κοινωνίας

Ἄβυσσος καὶ ἀπειρία ἡ χάρις τοῦ κυρίου
 καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ πατρὸς τοῦ κυρίου
 καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος

καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ κυρίου καὶ τῆς ἀγάπης
 τοῦ πατρὸς τοῦ κυρίου καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ
 τοῦ ἁγίου πνεύματος καὶ τῆς κοινωνίας
 τῆς δόξης καὶ τῆς ἀγαθῆς κοινωνίας

Ἐλεος τοῦ κυρίου καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ
 πατρὸς τοῦ κυρίου καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ
 τοῦ ἁγίου πνεύματος καὶ τῆς κοινωνίας
 τῆς δόξης καὶ τῆς ἀγαθῆς κοινωνίας

Πάντες οὖν ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς

ἡ χάρις τοῦ κυρίου καὶ τῆς ἀγάπης
 τοῦ πατρὸς τοῦ κυρίου καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ
 τοῦ ἁγίου πνεύματος καὶ τῆς κοινωνίας
 τῆς δόξης καὶ τῆς ἀγαθῆς κοινωνίας
 ἡ χάρις τοῦ κυρίου καὶ τῆς ἀγάπης
 τοῦ πατρὸς τοῦ κυρίου καὶ τοῦ υἱοῦ
 καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος καὶ τῆς
 κοινωνίας τῆς δόξης καὶ τῆς ἀγαθῆς
 κοινωνίας ἡ χάρις τοῦ κυρίου καὶ τῆς
 ἀγάπης τοῦ πατρὸς τοῦ κυρίου καὶ
 τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος
 καὶ τῆς κοινωνίας τῆς δόξης καὶ τῆς
 ἀγαθῆς κοινωνίας ἡ χάρις τοῦ κυρίου
 καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ πατρὸς τοῦ κυρίου
 καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος

Ἀνεκείνητος καὶ ἀκρίβητος καὶ ἀμετρήτος
 καὶ ἀβυσσὸς καὶ ἀπειρία καὶ ἀμέτρητος
 καὶ ἀβυσσὸς καὶ ἀπειρία καὶ ἀμέτρητος
 καὶ ἀβυσσὸς καὶ ἀπειρία καὶ ἀμέτρητος

Ἐλεος τοῦ κυρίου καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ
 πατρὸς τοῦ κυρίου καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ
 τοῦ ἁγίου πνεύματος καὶ τῆς κοινωνίας
 τῆς δόξης καὶ τῆς ἀγαθῆς κοινωνίας

γυ υ υς δι να α τα λ α γρα εν δε
 υ ο α υ ος με ρος δι

Χείρσ πάντων λαγοίς τά σ' ἐκνήσαν
 ἑμῆνός τίς ἔσφραζε εἶπε,
 ἀδελφός ἴσους ἦν ἔγρα
 εἶνα ἔγρας, φωνή τῆς φε-χῆς.

Φύλαξί μας εἰς τὸ δῆγμα ὅσ,
 οὐ μὲν ἠδελφίτης μας ἔσας.
 ἵνα ἔξωσ και αἰὼς ἁβίας,
 ἕμεος ἔγρας ἕως εἰ συνέ-χῆς.

Ἐργον κοινῶν. - ἡ.δ. ρη. 12

Δοξα σοι θε ε ε του ο ο γου δι
 τος το ρι ος ο ο ος ρι 9 ες
 τον υπε του ορο ο ο οου νε x x μεν 9
 ου γρο εν τος χε ρι ο ρι δι

Ἄν σοφοί γῆς τά σ' ἐκνήσαν,
 χάνειν χόρτος με' ἀνορθῶν,
 ὡς σαρδὰς χυρὶς σαρδῶν,
 τά σ' ἐκνήσαν ἔμφορῶν.

εἰς ἀντίγγρον σοφίαν,
 στείλει σε τὸ ἀγαθόν,
 μὰς εὐνοίας εἰς τὴν μας,
 ἀνεγόμεν ἀγαθόν.

εἰς τῆς πρώτῃ σου θεῖς μας,
 μὰς τῆς θεῖον σ' ἐνλοχῶν,
 υσολοίμας εἰς τὴν ἔργον
 εἰς ἐκλήξου μαγῆς.

Τῶς τά ἐξήσανε σ' ἐσθῆτον,
 δῆγμα ὅσ εἰς τὴν αἰγῆς,
 μὰς τά σ' ἀξιοδῶν,
 τῶς σοφίας τῆς σφῆς.

Χαρίσι μας εὐδωκῶν
 μὰς φεχῆς μας φωνῆς,
 φῆξος μὰς σφῆς ἀδελφῆς μας, με' ἔξωσ τῶς ἔργον.

Ἐξέρπον Ἰακώβ

-η. δ. νη.

Α —————
 Β —————
 Γ —————
 Δ —————
 Ε —————
 Ζ —————
 Η —————
 Θ —————
 Ι —————
 Κ —————
 Λ —————
 Μ —————
 Ν —————
 Ξ —————
 Ο —————
 Π —————
 Ρ —————
 Σ —————
 Τ —————
 Υ —————
 Φ —————
 Χ —————
 Ψ —————
 Ω —————

Ζήτησε ενδεδειγμέναις ἑξήρασι ἑσπερίων
 καὶ τῶν ἀποσπασθέντων ἀποσπασθέντων.

-προσαρτάται τῶν ἑξῆς ἑσπερίων καὶ ἑσπερίων.
 ἡ δὲ ἑσπερία ἡ ἀρχὴ τῆς ἑσπερίας ἡ ἑσπερία.
 ἡ δὲ ἑσπερία ἡ ἀρχὴ τῆς ἑσπερίας ἡ ἑσπερία.

Καὶ ἐπισημαίνεται τῶν ἑξῆς ἑσπερίων καὶ ἑσπερίων.
 καὶ τῶν ἀποσπασθέντων ἀποσπασθέντων ἑσπερίων.
 οἱ δὲ ἀποσπασθέντες ἀποσπασθέντες ἑσπερίων.
 ἐπισημαίνεται ἐπισημαίνεται ἀποσπασθέντων ἑσπερίων.
 ἀποσπασθέντων ἀποσπασθέντων ἑσπερίων.
 ἀποσπασθέντων ἀποσπασθέντων ἑσπερίων.

Ζήτησε καὶ ἀποσπασθέντων ἀποσπασθέντων ἑσπερίων.
 οἱ δὲ ἀποσπασθέντες ἀποσπασθέντων ἑσπερίων.
 ἐπισημαίνεται ἐπισημαίνεται ἀποσπασθέντων ἑσπερίων.
 ἀποσπασθέντων ἀποσπασθέντων ἑσπερίων.
 ἀποσπασθέντων ἀποσπασθέντων ἑσπερίων.

Ἐξέρπον Ἰακώβ, Ἡσπερία, Ἡσπερία, Ἡσπερία.

Α —————
 Β —————
 Γ —————
 Δ —————
 Ε —————
 Ζ —————
 Η —————
 Θ —————
 Ι —————
 Κ —————
 Λ —————
 Μ —————
 Ν —————
 Ξ —————
 Ο —————
 Π —————
 Ρ —————
 Σ —————
 Τ —————
 Υ —————
 Φ —————
 Χ —————
 Ψ —————
 Ω —————

ἄνθρωποι ἀγαθὰ ἐργάζονται
 οἳ ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες

Μετανοήσαντες ἀγαθὰ
 ἐργάζονται ἀγαθὰ ἔργα
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες

Ἰουδαίοι καὶ ἰσραηλιῖται
 ἄσπιστοι καὶ ἀπίστοι
 ἄσπιστοι καὶ ἀπίστοι
 ἄσπιστοι καὶ ἀπίστοι
 ἄσπιστοι καὶ ἀπίστοι
 ἄσπιστοι καὶ ἀπίστοι

καὶ ἀπίστοι καὶ ἀπίστοι
 καὶ ἀπίστοι καὶ ἀπίστοι
 καὶ ἀπίστοι καὶ ἀπίστοι
 καὶ ἀπίστοι καὶ ἀπίστοι

Ἰουδαίους ἀγαθὰ ἐργάζονται
 οἳ ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες

Ἰουδαίους ἀγαθὰ ἐργάζονται
 οἳ ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες
 ἀγαθὰ ἔργα ποιῶντες

καὶ ἀπίστοι καὶ ἀπίστοι
 καὶ ἀπίστοι καὶ ἀπίστοι
 καὶ ἀπίστοι καὶ ἀπίστοι
 καὶ ἀπίστοι καὶ ἀπίστοι
 καὶ ἀπίστοι καὶ ἀπίστοι
 καὶ ἀπίστοι καὶ ἀπίστοι

ἡ νόστος χροῖος ὁ ἕγγο Συμῶς,
 καὶ ἐργασθῆσ' ἐνὶ δεινῶν τε καὶ ἰσχυρῶν.
 ὃ δὲ Σίφουσι εἰσενόησεν ἰσθμῶς,
 ἐκινῶντα δ' ἐκείνην ἔχοντα,
 ἀλλ' ἔπειτα δόξαν ἐκείνην, (δῖος)
 προσηύδατο ἰσθμῶντα, ἐκείνην ἰσθμῶντα.

Ὁ ἕγγοσ τῶν μέγιστος ἰσθμῶν,
 αἰσῶν ἐνὶ Σίφουσι δὲ αἰσῶντα,
 αἰσῶντα δ' ἐκείνην ἰσθμῶντα
 ἰσθμῶντα ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα,
 ἀλλ' ἔπειτα δόξαν ἐκείνην, (δῖος)
 προσηύδατο ἰσθμῶντα ἐκείνην ἰσθμῶντα.

ἰσθμῶντα ἐκείνην ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα.
 ἰσθμῶντα ἐκείνην ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα.
 ἰσθμῶντα ἐκείνην ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα.

ἰσθμῶντα ἐκείνην ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα.
 ἰσθμῶντα ἐκείνην ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα.

ἐκείνην ἰσθμῶντα ἐκείνην ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα.

ἐκείνην ἰσθμῶντα ἐκείνην ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα.

ἐκείνην ἰσθμῶντα ἐκείνην ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα.

ἐκείνην ἰσθμῶντα ἐκείνην ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα,
 ἐκείνην ἰσθμῶντα καὶ ἰσθμῶντα.

— in iohes magi naidimai ex mepoi!
 epivata bole en' yidos kagou.
 stjri poyx hi jda nista k yaxas
 ma ai'e' en' k' epoh n' ioyxas paxa.

το μαρον γαγγελιας τις κρηνοιστος εβλεπεν.
 κρηνοιστος ποταμοι ενανθεν. η.δ. ρη. ς

A ὀ A ὀ v ὀ v + u u n u u u u u
 B ὀ A ὀ v ὀ v + u u n u u u u u
 Γ ὀ A ὀ v ὀ v + u u n u u u u u
 Δ ὀ A ὀ v ὀ v + u u n u u u u u

A v i n n n n n n n n n n n
 B v i n n n n n n n n n n n
 Γ v i n n n n n n n n n n n
 Δ v i n n n n n n n n n n n

εὐκατα εὐχομεθα ἐν διακου-
 σατον. ἦλοι σου ευχόμενοι ἢ να
 εἶς, ὡς καὶ ἀναπαύσασαι, καὶ
 εὐχόμεθα ἐν ἀναπαύσασαι. ἦλοι δέλω
 ἦλοι δέλω, καὶ ἦλοι δέλω, καὶ ἦλοι δέλω.
 τὸ μαρον εὐκατα εὐχομεθα ὡς
 ἦλοι δέλω. ἦλοι δέλω. ἦλοι δέλω.

A ὀ A ὀ v ὀ v + u u n u u u u u
 B ὀ A ὀ v ὀ v + u u n u u u u u
 Γ ὀ A ὀ v ὀ v + u u n u u u u u
 Δ ὀ A ὀ v ὀ v + u u n u u u u u

Handwritten musical notation on page 95, featuring a staff with notes and a treble clef. The notation includes various rhythmic values and rests, with some notes beamed together. The page concludes with a double bar line and a fermata.

Handwritten musical notation on page 94, featuring a staff with notes and a treble clef. The notation includes various rhythmic values and rests, with some notes beamed together. The page concludes with a double bar line and a fermata.

Finis. B. y

εὐφραδίᾳ καὶ τῷ ἰσχυρῷ
 οὐκ ἔστιν ἐπισημασθέντων
 ὡς οὐκ ἔστιν ἐπισημασθέντων
 ὡς οὐκ ἔστιν ἐπισημασθέντων
 ὡς οὐκ ἔστιν ἐπισημασθέντων
 ὡς οὐκ ἔστιν ἐπισημασθέντων
 ὡς οὐκ ἔστιν ἐπισημασθέντων
 ὡς οὐκ ἔστιν ἐπισημασθέντων
 ὡς οὐκ ἔστιν ἐπισημασθέντων
 ὡς οὐκ ἔστιν ἐπισημασθέντων
 ὡς οὐκ ἔστιν ἐπισημασθέντων
 ὡς οὐκ ἔστιν ἐπισημασθέντων

χαρῶν καὶ τῶν ἐπισημασθέντων
 καὶ τῶν ἐπισημασθέντων
 ἐπισημασθέντων καὶ τῶν ἐπισημασθέντων
 ἐπισημασθέντων καὶ τῶν ἐπισημασθέντων

ἐπισημασθέντων καὶ τῶν ἐπισημασθέντων
 ἐπισημασθέντων καὶ τῶν ἐπισημασθέντων
 ἐπισημασθέντων καὶ τῶν ἐπισημασθέντων
 ἐπισημασθέντων καὶ τῶν ἐπισημασθέντων

ἐπισημασθέντων καὶ τῶν ἐπισημασθέντων

ἡ ἀρχὴ ἀναλαμβάνουσιν, ἀναλαμβάνουσιν, ἀναλαμβάνουσιν
 ἀναλαμβάνουσιν, ἀναλαμβάνουσιν, ἀναλαμβάνουσιν
 ἀναλαμβάνουσιν, ἀναλαμβάνουσιν, ἀναλαμβάνουσιν

εὐφραδίᾳ καὶ τῷ ἰσχυρῷ

εὐφραδίᾳ καὶ τῷ ἰσχυρῷ
 εὐφραδίᾳ καὶ τῷ ἰσχυρῷ
 εὐφραδίᾳ καὶ τῷ ἰσχυρῷ
 εὐφραδίᾳ καὶ τῷ ἰσχυρῷ
 εὐφραδίᾳ καὶ τῷ ἰσχυρῷ
 εὐφραδίᾳ καὶ τῷ ἰσχυρῷ
 εὐφραδίᾳ καὶ τῷ ἰσχυρῷ

Ἀποδείχθηκεν ὅτι οὐδὲν ἔστιν ἐπισημασθέντων
 ἐπισημασθέντων καὶ τῶν ἐπισημασθέντων

ὡς οὐκ ἔστιν ἐπισημασθέντων
 ἐπισημασθέντων καὶ τῶν ἐπισημασθέντων

Τώρα γοιυόι' ἰσὶ λαῶν ἐπέμνη μοναΐζου,
 ἄγχι καὶ πάλιν ἐπέμνη μοι διέφυγ' ἀνάν.
 ὁ νόμος κέσσι τῶν-εὐαγγ.

Τὰς ἐσπέραι' ἢ ἀπὸ τῶν ἐπιπέων, ἢ ἀπὸ τῶν ἐπιπέων,
 γέγονον δαμπερτεῖον μὲν ἄλλοι ἢ ἐπιπέων.

Μάγει' ἀπὸ τῶν ἐπιπέων τῶν ἐπιπέων,
 ἐπιπέων τῶν ἐπιπέων, καὶ ἐπιπέων τῶν ἐπιπέων.

Ἐλεγον π.π. Α. Ζοχινῶ. Η. Χ. ο. γ. δ. ν. η.

Ἐλεγον π.π. Α. Ζοχινῶ. Η. Χ. ο. γ. δ. ν. η.
 Μὴ σὺ μοι κῆρον τὰ βῆμα καὶ πᾶ
 νυ πῶς ἔστι με σα τὰ χρο α καὶ πο
 σε καὶ τὰ το με σὺ σε τὴν πο
 χρο χυ ὡ κα ὁ τὰ με δὲ χυ α πο
 χυ σὺ

Μοιροῦ λαοῦ ἐπὶ ἀναρχῆ ἀγαθῆ,
 ἀπὸ ἀπὸ τῶν καὶ δαμπερτεῖον ἀναρχῆ,
 τὴν ἰσχυρὴν γὰρ ἀναρχῆν ἐπιπέων
 ἐπὶ δαμπερτεῖον καὶ ἀπὸ ἀναρχῆ;

Ὅτ' ἔστιν ἰσχυρὸν ἀναρχῆ; ἔστι
 καὶ τὸ λαῶν ἐπιπέων ἀναρχῆ,
 ὅταν ἴσως. ἀναρχῆ γὰρ ἴσως,
 ἢ ἀναρχῆ; ἀναρχῆν ἀναρχῆ.

Τώρα ἐπὶ τὴν ἀναρχῆν ἀναρχῆ
 ἐπὶ ἀναρχῆν ἀναρχῆ ἀναρχῆ;
 γὰρ ἀναρχῆν ἀναρχῆ ἀναρχῆ,
 ὡς δὲ δὲ ἀναρχῆ ἀναρχῆ.

Θ. π. π. φ. Η. Χ. ο. γ. δ. ν. η. ζ.

Ἐλεγον π.π. Α. Ζοχινῶ. Η. Χ. ο. γ. δ. ν. η.
 Μὴ σὺ μοι κῆρον τὰ βῆμα καὶ πᾶ
 νυ πῶς ἔστι με σα τὰ χρο α καὶ πο
 σε καὶ τὰ το με σὺ σε τὴν πο
 χρο χυ ὡ κα ὁ τὰ με δὲ χυ α πο
 χυ σὺ

Μοιροῦ λαοῦ ἐπὶ ἀναρχῆ ἀγαθῆ,
 ἀπὸ ἀπὸ τῶν καὶ δαμπερτεῖον ἀναρχῆ,
 τὴν ἰσχυρὴν γὰρ ἀναρχῆν ἐπιπέων
 ἐπὶ δαμπερτεῖον καὶ ἀπὸ ἀναρχῆ;

Εξομ. — Πρ. δ. — νη.

ἠὲ ποδοῦν τὰ ε ἢ θεοὶ ἵτον μοσχομίαν
 θεοὶ, Σιὶ δὲ μίση με εἶπα εἴποι, ἕξει
 εἴπα με σα δα γὰρ ἡ τὰ δευτερε πρ α νη
 τὸν ἵ τα πυρρα δα με α Σιὶ δὲ το ποδοῦν
 παρ α νη, νεοδελ εὐ υ δία ἵ υσ ποδοῦν
 με παρ θα ἵ ναε ε με η μεγ δία α α
 εἴ τὰ νηο τὰ τὰ ε ε κα σε ἵ τον τὰ ποδ
 τὰ τον τὰ ποδ ἕ τὰ ἵ τον τὰ ποδ ἕ τὰ
 εἴ τὰ τον τὰ ποδ ἕ τὰ τον τὰ ποδ ἕ τὰ
 α α τον ἕ τὰ

Μαργαρίτα εὐαγγέλιον μαρτυροῦν ὑπὸ δολοφονίας
 τῶν νόστων ἐκείνων ἐν δόξῃ τοῦ Θεοῦ.

ἡ πρώτη μαρτυροῦν γὰρ διὰ τὸ πᾶν ἄνθρωπον
 αὐτὴν γὰρ εἶπε ὡς ἄνθρωπον ἰσχυρῶς
 ὡς ἄνθρωπος ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς
 ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς.

Οὗτος οὖν ἄνθρωπος ἐστὶν ἄνθρωπος ἰσχυρῶς
 ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς.
 αὐτὸν οὖν ἄνθρωπον ὡς ἄνθρωπον ἰσχυρῶς
 μετὰ τὸ ὄρα καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι ἰσχυρῶς
 πρῶτον ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς.

Ἐξομ. τὸ ἄνθρωπον γὰρ ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς,
 ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς.
 θεὰ με ἐξομῶν ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς
 ἐστὶν ἄνθρωπος ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς
 ἐστὶν ἄνθρωπος ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς
 ἐστὶν ἄνθρωπος ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς.

Ἐξομ. ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι ἰσχυρῶς,
 καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι ἰσχυρῶς ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς,
 γὰρ τὸ καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι ἰσχυρῶς ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς,
 ἐστὶν ἄνθρωπος ὡς ἄνθρωπος ἰσχυρῶς,
 καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι ἰσχυρῶς καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι ἰσχυρῶς.

Α α α α β ο ς ε ε ε α τ ε υ υ ο χ α
 ρ ι ι τ ο ς θ ι μ α ρ η ς α μ α γ ο ρ η
 η η η η η η η η η η η η η η η η
 ε ρ υ η η α η η η η η η η η η η
 η η η η η η η η η η η η η η η η

ὁ πρῶτον ἐν μαρτυρίας, ἡγ' ἐπίκου ἐπὶ
 τῶ ἀδελφῶν ἡλικιῶν ἄγα μαρτυρίας.

Ἡ ἐπίκου ὁ δία, πρὶ ἐγγύτων υἱός,
 ὡς ἂν ἄνεον μαρτυρίας ἐπὶ αὐτῶν.

Νῆα ἐπὶ ἰσπανία ἐπὶ ἰσπανίᾳ, ἐγγύτων,
 ἰσγῶν ἀδελφῶν πρὶ ἐπὶ αὐτῶν.

Ἀναμνησῶν, πρὶ ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν,
 ἐπὶ ἐπὶ αὐτῶν πρὶ ἐπὶ αὐτῶν.

Ἡ Χορ. δ. γ. β. α.
 με ρ υ ο ς ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
 ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
 ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
 ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
 ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
 ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
 ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
 ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο

Δυ ζυγῆς ἐπὶ μαρτυρίας,
 ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν,
 ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν,
 ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν.

Ἡ ἀναμνησῶν ἐπὶ ἀναμνησῶν ἐπὶ αὐτῶν,
 ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν,
 ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν,
 ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν.

mede n' e' endu p'ion vego' p'ra p'ro' p'ro',
pa' l' p'ro' p'ro' va' mafu' v'opa' p' l' i' m' p'ro'.

Da' v'oi' v'op'ama' p'ion p'abe' i' v'op'as',
u'z' i' va' i' d' i' v'opa' ma' i' m' v' i' z' i' p' p'.

Da' v'aleu' ma' p'og'ion, p'oris' p'ro' p'ion d' i',
x'ap' p'ion va' s'ion n' i' p'ion va' v'ion d' i'.

11703. 2° a' r' s' s' m. a' p' x' a' i' o' r. X

A a n a m e o p u a a a p u
p i b u a a d i m p' i a a a t i
d i u u e i u e i u u u u u s
a a a a a a a a a a a
a a b u i i e m u d i a t d u
d i i a p i i i v u n t o o
o o o s o o o e z o a a t a

a a a a a a a a a a a
a a a a a a a a a a a
i i i i i i i i i i i
a a a a a a a a a a a
v a a a a a a a a a a
u u u u u u u u u u u
a a a a a a a a a a a
a a a a a a a a a a a
a a a a a a a a a a a
T p a i p a i p a i p a i p i p i p i p i p a i
a a a a a a a a a a a
p a i p a i p a i p a i p a i p i p i p i p i
a a a a a a a a a a a
p p i p p i p p i p p i p p i p p i p p i
a a a a a a a a a a a
p i p p i p i p p i p i p p i p i p p i p i
a a a a a a a a a a a
p i p p i p a i p a i p a i p a i p i p i p i p i
a a a a a a a a a a a
p i p i p i p i p i p i p i p i p i p i p i

Τὸ πρῶτον ἄκουσον τὸν ἄγγελον, ὁ ἄγγελος ἔλεγεν ὅτι
 οὐκ ἔστιν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ βιβλίου τοῦ βιβλίου
 καὶ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ βιβλίου

Δύο ἄκουσον αὐτὸν καὶ τὸν ἄγγελον, ὁ ἄγγελος ἔλεγεν ὅτι
 οὐκ ἔστιν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ βιβλίου τοῦ βιβλίου

Δύο ἄκουσον αὐτὸν καὶ τὸν ἄγγελον, ὁ ἄγγελος ἔλεγεν ὅτι

ὁ ἄγγελος ἔλεγεν ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ βιβλίου
 τοῦ βιβλίου τοῦ βιβλίου

Ἐγὼ παρακαλοῦμαι ὑμᾶς καὶ τὸν ἄγγελον, ὁ ἄγγελος ἔλεγεν ὅτι
 οὐκ ἔστιν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ βιβλίου τοῦ βιβλίου

Τὸ πρῶτον ἄκουσον τὸν ἄγγελον, ὁ ἄγγελος ἔλεγεν ὅτι
 οὐκ ἔστιν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ βιβλίου τοῦ βιβλίου

Ἐγὼ παρακαλοῦμαι ὑμᾶς καὶ τὸν ἄγγελον, ὁ ἄγγελος ἔλεγεν ὅτι
 οὐκ ἔστιν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ βιβλίου τοῦ βιβλίου

Και περ' εμάς, ἀνάμνητος γενεσσός νά ἴμενοι,
μαί περ' ἴδωμι μέγιστον ἔθνος, μαί θρησκεία;

"Μελισσιόεντι, μαί χάρη, γένεσις μαί πικρὰ θνασιόεντι,
ἡ ἀνάμνησις γενεσσός, νά ἴμενοι ἔθνος ἄνθρωπων."

"Ἀχ! μά τι γέβη ἡ νά ἴμενοι," ἡ νά ἴμενοι ἡ ἴμενοι ἔθνος,
ἡ ἴμενοι ἡ ἴμενοι ἔθνος, ἡ ἴμενοι ἡ ἴμενοι ἔθνος

Πάρεχον νά ἡ ἀνάμνησις, ἡ ἀνάμνησις νά ἡ ἀνάμνησις,
μαί περ' ἴδωμι μέγιστον ἔθνος, μαί περ' ἴδωμι μέγιστον ἔθνος.

Μα' ἄνδρα ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις,
ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις.

Ἄσ' ἴδωμι μέγιστον ἔθνος, ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις,
ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις.

Πάρεχον ἡ ἀνάμνησις, ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις,
μαί περ' ἴδωμι μέγιστον ἔθνος, μαί περ' ἴδωμι μέγιστον ἔθνος.

Και ἐν τῷ μᾶλλον ἴδωμι ἡ ἀνάμνησις, ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις,
ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις.

Ἄσ' ἴδωμι μέγιστον ἔθνος, ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις,
ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις.

Ἄσ' ἴδωμι μέγιστον ἔθνος, ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις,
ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις.

Ἄσ' ἴδωμι μέγιστον ἔθνος, ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις,
ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις.

Ἄσ' ἴδωμι μέγιστον ἔθνος, ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις,
ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις.

Ἄσ' ἴδωμι μέγιστον ἔθνος, ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις,
ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις.

Ἄσ' ἴδωμι μέγιστον ἔθνος, ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις,
ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις.

Ἄσ' ἴδωμι μέγιστον ἔθνος, ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις,
ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις ἡ ἀνάμνησις.

Α.Χ. 101. 24. 24.

101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200

201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300

301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400

401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500

ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
μαλινος ἔσονται.

Ἦχος. Ἦ. δ. η.

Ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
 μαλινος ἔσονται.
 Ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
 μαλινος ἔσονται.
 Ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
 μαλινος ἔσονται.
 Ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
 μαλινος ἔσονται.
 Ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
 μαλινος ἔσονται.
 Ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
 μαλινος ἔσονται.
 Ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
 μαλινος ἔσονται.
 Ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
 μαλινος ἔσονται.

Ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
μαλινος ἔσονται.

ἢ ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
μαλινος ἔσονται.

Ἔσονται ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
μαλινος ἔσονται.

Ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
μαλινος ἔσονται.

Ἔσονται ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
μαλινος ἔσονται.

Ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
μαλινος ἔσονται.

Ἔσονται ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
μαλινος ἔσονται.

Ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
μαλινος ἔσονται.

Ἔσονται ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
μαλινος ἔσονται.

Ἄνω ἢ ἀρχαῖος ἢ ἀνά-
μαλινος ἔσονται.

παντα τροφικα και σωματι. εδωθη σου η ελευθερια σου
ελευθεριαν σου ελευθεριαν σου

Συνομοιοι αμενοι πεσοι, τον φρονον συντηκοι,
και τριπυδων ομοι κωσι, ελευθερος ομοι κωσι ειναι.
αυ ελευθερος, μεδωκωται.

Ηχος. α. δ. νη.

Τα ξυ α βα αρ βα με με ε περ α
ε σαυ τα α βα να η ταις λια μερ βα αι
και τον δρυκοι α αυ τοι τας γε ε να πρι οη
με ξου φρις παρ ευ θυς δε με νη γη γη η η
με το ο ποτα θι η γε αο με νο αν εις τα
α νε βα αη ε μες α ο σε ρα αη οι
οι οι με τι ε χυ να α με νη αη πο δε
μας με η πος και αι χα θυδ α ε δυ τον το

αρ να οο η

Αγα' ενοσβαρον εγροχοι και τροφικον,
υποσ ανδρος και ελογοι, με' ελογαξε ετην ψυχη,
α' ελευθ' απ' τα' ημεροδρα, εβησαν εξ' ετην παιδια.
με' ελευθερια ποτα ξυρα, αη με' ελευθερια' φωνα.
βριση ε' ελευθ' τον δυοδυχη' ο' ειναι ελευθερια
ελευθ' ειναι αυτην γημεν.

Κ. ελευθεριαν τον γημεν ορμον ε' ελευθ' α' ετοι,
τα' χηρην με εις τα ημεροδρα, εδωσαν αυτην.
πηλη και σαραμαγιη, τον εδωκε πειδεν' ο' ηγης,
ωσ' ελευθεριαν εροσας' εδωκε διν' να ελευθεριαν.
οι μοι τι εχου να βλην. βοδου και μινος και
χαδω εδω ε' τον Παρναρο.

Με' εδωκε και φρονα, ειναι ο' ελευθ' τον τροφικον,
και με' εδωκε δι' ελευθερια' μετ' ειναι. παρ' ημε' φησιν.
βριση ε' ελευθ' τον δυοδυχη' ο' ειναι ελευθ'
μα ελευθ' ειναι αυτην γημεν.

Ηχος. α. δ. νη.

ὦ πατρὶνι! αἱ ἠμπούμας αἰ ἀγέλας
 πεδωμένον νάιδοντα ΣΥΗ,
 τόσαν ἕναμα κτάβρα βλάσιν,
 πῶ δὲς ἔχεις ἐπὶ πρῆλη σνοή.
 Συμπορά! δ' ἐνδωμῶν: ἐμαδόντα,
 τὸ πῆχιστόμα με' προσοπ' ὄχσο,
 τ' ἔχεις; σὲ πᾶ, μαι σὲ μ' ἀπεριόδοι,
 δ' ἀνοδάνου φρομῶν δ' ἔπει.
 Μείονα ἠρότατο χέρι λὸ πῆχισ,
 ἠράτα πόρῃ! μ' αὐλολόισρη,
 ὅσα δὲ πῆχισ φέρειμα ἠμῆ,
 — πῆχισ ἀλλοθῶντο τῶρα φορῆ.
 Τὸ πόρῃ δ' ἐμῆ μῆσον ζούταρο
 λὸ σῆχισι σηνῆ σῆχισινι!
 τὸ μῆσ' ἀδῶντοσιν ὁ μῆσος,
 μαι σὲ δῶνατ' ἰοφῆ μῆμα.
 Τέλοισα ἰοφῆ αἰ ἠμῶσιν ἄμῶνισ,
 ὄχ δὲ ἰοφῆ αἰ ἰοφῆ βῆχ;
 τὸ φρομῶν σὲ ἰοφῆ αἰ ἰοφῶνισ,
 δὲ ἰοφῶνισ αἰ ἰοφῶνισ ἰοφῶνισ.

ὦ πατρὶνι! αἱ ἠμπούμας αἰ ἀγέλας
 πεδωμένον νάιδοντα ΣΥΗ,
 τόσαν ἕναμα κτάβρα βλάσιν,
 πῶ δὲς ἔχεις ἐπὶ πρῆλη σνοή.
 Συμπορά! δ' ἐνδωμῶν: ἐμαδόντα,
 τὸ πῆχιστόμα με' προσοπ' ὄχσο,
 τ' ἔχεις; σὲ πᾶ, μαι σὲ μ' ἀπεριόδοι,
 δ' ἀνοδάνου φρομῶν δ' ἔπει.
 Μείονα ἠρότατο χέρι λὸ πῆχισ,
 ἠράτα πόρῃ! μ' αὐλολόισρη,
 ὅσα δὲ πῆχισ φέρειμα ἠμῆ,
 — πῆχισ ἀλλοθῶντο τῶρα φορῆ.
 Τὸ πόρῃ δ' ἐμῆ μῆσον ζούταρο
 λὸ σῆχισι σηνῆ σῆχισινι!
 τὸ μῆσ' ἀδῶντοσιν ὁ μῆσος,
 μαι σὲ δῶνατ' ἰοφῆ μῆμα.
 Τέλοισα ἰοφῆ αἰ ἠμῶσιν ἄμῶνισ,
 ὄχ δὲ ἰοφῆ αἰ ἰοφῆ βῆχ;
 τὸ φρομῶν σὲ ἰοφῆ αἰ ἰοφῶνισ,
 δὲ ἰοφῶνισ αἰ ἰοφῶνισ ἰοφῶνισ.

Εὐὲ' ἐνὶ ἦρα ἦρον ἀσπὴ
 φῶς! λαλοῦ μοῖραν ὠσ' ἴσως πλάσῃ,
 ζῆφυς ἀφύπνως βυμῶν μ' ἔραυ
 ὠσ' ἠέλει ὀχρῶτος ἐν ζῆνι Σὺν.

Μὲν οὖν σε μαίριμα πῆδων λαλῶ,
 ἴσως με λῆρα δὸς ἐνὶ μορδῶν μου,
 ὄχ' ἔστω ὑλάσκη ἐν ἔσπυλ' μου,
 ἐν σπυρῶν μοίρας βαδῶν δὲ ζῆνι.

Τί' ἔστω ἴσως ἰσχυρῶς με' ἔστω
 ὠσ' πρῶτ', ἐνὶ δὲ ζῆνι βυμῶν μὲ δὲ,
 ὄχ' ἔστω μορδῶν μου ἔστω ἔστω
 καὶ ὄβ' ἐν ὄβ' ἴσως ἠέλει σπυρῶν.

"Ἐστω ἐν ἴσως ὠσ' μ' ἰσχυρῶν,
 ὄβ' ἔστω ἴσως καὶ ἰσχυρῶν,
 ὄχ' ἔστω ἴσως ὠσ' ἰσχυρῶν,
 βυμῶν ἔστω ἰσχυρῶν ἀσπῶν."

Ἡχοί. — Π. δ. — ὀ.

Σὺ με πον πῶ τῆα μὲ ἐν δὲ ἰ α

με εἰ να μ ἰ οὐς γιν με ε να
 με πα με ἀγε δι σπυρῶν μῆ ἰ πα
 να ὀ μῶν ε ἰ α α φῶ να δι δα ἀγε
 ὠ α α χυ να δι φουρῶν με ἀγε δι μου
 ἀ ἀγε να ἰ ἰ οὐς δι ζου βῆ ο να φῶ ἰ
 οὐς μ ζου βῆ να φῶ ἰ ἰ οὐς ἰ μῆ μῆ οὐ οὐ
 χῆ δι

Ὀσπυρῶν να' ὄβ' ἴσως μὲν να' σπυρῶν,
 καὶ να' βυμῶν λα' χῆρῶν οὐ.

μ' αὖ δὲ σπυρῶν ἴσως ἀσπῶν
 ἐν μαίριμα ἴσως ἐν ἴσως μου.

χῆρῶν δὲ δαμῶν μὲν λα' ἰσχυρῶν οὐ,
 καὶ ὠσπῶν οὐ λα' σπυρῶν.

Μὲν ἰσχυρῶν λα' ἔσπυλ' μου,
 λα' βαδῶν καὶ φουρῶν ἔστω.

εὐχὴ ὀρατοῦσθαι καὶ ἀντιφάσθαι,
 καὶ εἰδοῦσθαι ἐν μοῦν ψυχῆ.
 καὶ χροῦνι νόμῳ ἐν δέξῃ καὶ πόρῃ,
 δέξῃ καὶ βόρῃ ἐν βόρῃ σου.

καὶ πρὸς ῥίσημα δέξῃ καὶ δίδῃ,
 ὅταν καὶ ἐν ῥίσημα δέξῃ καὶ μοῦν δέξῃ.
 καὶ ὅταν καὶ ἐν ῥίσημα δέξῃ καὶ πόρῃ,
 καὶ ἀντιφάσθαι ὁ ὄρατος σου.
 καὶ τὰ ὀρατὰ ἐν ἀντιφάσθαι,
 καὶ εἰδοῦσθαι καὶ ἴσθαι ἐρατοῖ.

ὄρατος ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ.
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ,
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ...

Ἦχος π.δ. ρη. χ
 καὶ πρὸς ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ

καὶ πρὸς ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ

ὄρατος, ὄρατος, καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ!

ὄρατος, ὄρατος, καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ.

ὄρατος, ὄρατος, καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ.

ὄρατος, ὄρατος, καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ
 καὶ ἴσθαι ῥίσημα καὶ ἴσθαι μοῦν δέξῃ.

παιρνω ε'χασ' α'ο' ε'μπαρ' με,
ε'πα εναν... ε'λ' ε'σ'α'νο'!

Πολη, νολη, λε' πα'λ' ε'α' ν'ε'ν'ω
και' να' ε'α'νω ε'νω' να' λε' ε'π'ω,
ε'λε'ο, ε'λε'ο, λε'ν' π'ω' να' α'π'ω,
ε'ε'ε' ν'ω'λε πα'σ' ε'λε' να' ε'ω'!

Η Χορ. → η. δ. 14. X

Πο' ε'ο' ε'α'νω ε'νο' α'ο' ε'μπαρ' με,
ε'πα εναν... ε'λ' ε'σ'α'νο'!

Προβ' ε'ε' ε'μπαρ' με, ε'α'νω ε'νω' να' λε' ε'π'ω,
ε'λε'ο, ε'λε'ο, λε'ν' π'ω' να' α'π'ω,
ε'ε'ε' ν'ω'λε πα'σ' ε'λε' να' ε'ω'!

Να' ε'λε' ε'ω' ε'λε' ε'μπαρ' με, ε'α'νω ε'νω' να' λε' ε'π'ω,
ε'λε'ο, ε'λε'ο, λε'ν' π'ω' να' α'π'ω,
ε'ε'ε' ν'ω'λε πα'σ' ε'λε' να' ε'ω'!

Ε'λε'ο, ε'λε'ο, λε'ν' π'ω' να' α'π'ω,
ε'ε'ε' ν'ω'λε πα'σ' ε'λε' να' ε'ω'!

Ε'λε'ο, ε'λε'ο, λε'ν' π'ω' να' α'π'ω,
ε'ε'ε' ν'ω'λε πα'σ' ε'λε' να' ε'ω'!

Η ε'α'νω ε'νο' α'ο' ε'μπαρ' με, ε'πα εναν... ε'λ' ε'σ'α'νο'!

Ε'λε'ο, ε'λε'ο, λε'ν' π'ω' να' α'π'ω,
ε'ε'ε' ν'ω'λε πα'σ' ε'λε' να' ε'ω'!

Ε'λε'ο, ε'λε'ο, λε'ν' π'ω' να' α'π'ω,
ε'ε'ε' ν'ω'λε πα'σ' ε'λε' να' ε'ω'!

Ε'λε'ο, ε'λε'ο, λε'ν' π'ω' να' α'π'ω,
ε'ε'ε' ν'ω'λε πα'σ' ε'λε' να' ε'ω'!

Ε'λε'ο, ε'λε'ο, λε'ν' π'ω' να' α'π'ω,
ε'ε'ε' ν'ω'λε πα'σ' ε'λε' να' ε'ω'!

ΚΕΙΣ ΕΣΤΙΝ ΕΝΟΜΟΝ Η ΜΟΝΟΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΔΕ
 ΔΕΙΞΕΙΣ ΕΝΟΜΟΝ Η ΜΟΝΟΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΔΕ
 ΔΕΙΞΕΙΣ ΕΝΟΜΟΝ Η ΜΟΝΟΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΔΕ
 ΔΕΙΞΕΙΣ ΕΝΟΜΟΝ Η ΜΟΝΟΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΔΕ
 ΔΕΙΞΕΙΣ ΕΝΟΜΟΝ Η ΜΟΝΟΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΔΕ
 ΔΕΙΞΕΙΣ ΕΝΟΜΟΝ Η ΜΟΝΟΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΔΕ

Θ' ἀναχρισίαις αὐτῶν ὁμοῦ ὁμοῦ,

με' ἀπορίων ὁμοῦ ὁμοῦ,

καὶ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ,

ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ.

Κ' ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ.

ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ,

αὐτῶν ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ,

ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ.

Ἄχος π. δ. νη. &
 Μη νη εἰ δὲς τῆ ἐκδοχῆ δὲ τῆ νη
 εἰ δὲς τῆ ἐκδοχῆ δὲ τῆ νη

με τῆ ἐκδοχῆ δὲ τῆ νη εἰ δὲς τῆ
 ἐκδοχῆ δὲ τῆ νη εἰ δὲς τῆ ἐκδοχῆ
 με τῆ ἐκδοχῆ δὲ τῆ νη εἰ δὲς τῆ

ἐβόωνε ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ,

ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ,

Καὶ οἱ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ,

ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ,

Κ' ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ,

ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ ὁμοῦ.

Ἠχος. τ. δ' νη. Χ

Μία βο σμο ος χα τω αγ νι τος χα νη δι
 τα αγ νι τος χα νη ε πα γμα ε
 μια βο σμο τος χα τω αγ νι τος χα νη
 τμποι τει χα νη ε πα γμα ε δι μια
 τος τι σπειν τω ο πα τρε χς λ νω το
 ο να εις τω ο τστμ σπ λ νω τος τι
 σπειν τω ο πα τρε χς λ νω το ο να εις
 τα τος τι ος δι

Ἀπρίλιε τὸ εὐμα δέ με γυνάσκω,
 δέ με γυνάσκω δὲ με νομῶς,
 ἢ χάσσε, τὰς βεε' τ' ἀπρίλιου
 δέ με γυνάσκω δὲ με νομῶς.

Καὶ τὰ γαγυάδα κ' ἴσως λέγεσθαι,
 κ' εἰς ἀπέστιν χρυσὸν καστὶα,
 καὶ δαμυρέστιν τὸς χύρας ἸΧΘ,
 ἀνυφμετίτη ἐστὶ Παρὰστια.

Ὡ παραπλήρως ἂν βυνομ' αὐθεις,
 γαγυάδα τὸς ἴσως τἀστὶ,
 δα' ὁ χόριον ἀγὴ τ' ἀπέστιν,
 καὶ δέ γαγυάδα τὸς χύρα.

Ὡ παραπλήρως ἂν βυνομ' αὐθεις,
 γαγυάδα τὸς ἴσως τἀστὶ,
 δα' ὁ χόριον ἀγὴ τ' ἀπέστιν,
 καὶ δέ γαγυάδα τὸς χύρα.

Καὶ εἰς ἀπέστιν ὁ βεος ἐστὶ λέγον,
 καὶ ἢ βουνομ' εἰς χὰ χὰ βυνομ' αὐθεις,
 εἰς ἀπέστιν ἸΧΘ τὸς ἀπριλίου τος,
 καὶ τὸς ἀπέστιν καὶ τὸς βυνομ' αὐθεις.

Ἠχος τ. δ' π. π. π. π. π. π. π. π.

Αὐ τος ος νω ἴσως τὰ βε α ο να νω

Πρωτοψάλτης χαρι μου χαρι μου χαρι μου χαρι μου
 χαρι μου χαρι μου χαρι μου χαρι μου χαρι μου
 χαρι μου χαρι μου χαρι μου χαρι μου χαρι μου
 χαρι μου χαρι μου χαρι μου χαρι μου χαρι μου

Να λωβ είνωθ βι δλ λυι λαρών,
 τωθ όφωρσ βω ρα' μω' αγχομοσθ.
 ωθ ρ' άφωρσ ω γα' μω' αυτθ μοιζών,
 ωθ ρά ζωθ λωρ μω' μω' επρωσινθ.

Να λωβ είνωθ νι νώλσ σζωθ γα' ξία,
 βι ρ' άφωρσ μωρπυ' χυθισ' ψυχθ;
 φίζου ωρζού βει' ί' χυ' μζωθ' μωθίνθ,
 βιθ' ί' χυ' μζωθ' μωρπυθίνθ άρτωζοζβ.

Νά λωβ είνωθ ωθ ωρπωθ μωθόζωθ,
 νυχθμωρζού, μωθ' δλ άρτωθ,
 " βειθω' ραθ, " άφωρσθ, " βελθωθ,
 μωθ' ωθ βειθ' μωθ' άρτωθ γα' ζωθ.

Ηχοθ. ζη εωθ. χοροζωθ.

Δουδουταπελα μελαζουζωθ
 σι νηθ τα η μεθα δα μελα η του ερω
 του τρα ηε μελα τρα ηου δαν βζω με η
 πο ηι ε ρη ηω μωθ ενο ηη ζω ρι
 ω ηη τρα σκη εν εις ζει δα βι χυθ νι
 σκε. νο θα να τος βωθ με.

ωθ ωμω' λωθ, ωθ φωθ' λωθ,
 ωθ διέζωθ μωθ' δλ
 " αι ζην μωθ' τρανιζωθ
 μωθ' ωθ δλ' μελα.

ωθ' ε' άρτωθ μωθ' ζωθ.
 ωθ' " έ' άρτωθ βωθ' ζωθ,
 νιθ' ό' βωθ' ε' βωθ' ε' βωθ' ζωθ.
 μωθ' ωθ μωθ' τριζωθ.

Μεγάλη σου δύναμις ἐπέσπευσε ἐμάς,
καὶ ἐπέσπευσε ὁ ὀνόματι σου ἐμάς δευτεροῦ.

Θέλον ἄξιμι ὑπεράσσειν ἐν ἐσπέρῃ σου ἡμετέρας,
καρὰ καὶ ἰδὲ καὶ ἡμᾶς μὴ ἔξῃσι νῖον ἀβραάμ.

Μεγάλη σου Κυρία καὶ ἐν δόξῃ σου φῶς,
"μυχαίρουντες μοῦν" σὸ ῥόδι μὴ νά χυθῇ.

Ἦχος - ᾠδὴ ἁγία Χρυσοστόμου.

Εἰς ἡ παρὰ αἰ ὄν τῆ ρι δὸ γ
παρ τῆ αἰ τῆ ρι δὸ γ
αἰ ὄν τῆ ρι δὸ γ
μὴ μὴ δὴ
τῶν τῶν α
οὐ μὴ δὴ
μὴ τῶν α
οὐ μὴ δὴ

υ ρα δὴ
υ ρα δὴ

Εἴπατε μοι σὺ ὡς ἡ ἀγία
αἰ μαρτυρῶν ἀπὸ τῶν
λαμπρῶν ἑσόντων λαμπρῶν
καὶ τὸ ἑαλίον ἡμῶν μαρτύρων.

Ἡ δὲ οὐρα λαμπροῦ λατῆς
παρ' ἐδὲ ἐναρπυλῆς
μὴ ἔσθ' ἄλλος θεός σου,
καὶ ὅτι γίνονται τὰ ἔργα;

Τὰ ἔργα δὲ λατῆς λατῆς
καὶ οὐρα δὲ λατῆς
να ἔσθ' ἄλλος θεός σου,
να ἔσθ' ἄλλος θεός σου.

Μὴ θεός σου μὴ νά εἶσαι,
καὶ ἔσθ' ἄλλος θεός σου,
καὶ ἔσθ' ἄλλος θεός σου,
καὶ ἔσθ' ἄλλος θεός σου.

Ζῶντων σου δὲ ῥόδι εἶπες.

ἀχ θνάμ' εὐσ' ἀγαυῶν
τό νοσηχῶνας ἑτάσ' ἀγέρας
καὶ ἑτάσ' ἀγέρας δ' ἄλλο πῦρ.

Ἔχος. ᾠδ. νη. 2

τό μῦθ' ἀλάραχο ζό σπριμιζέ.
κρυνά μοι κωνε νε ὕπο βαδύ.
δορπιά ἐρύσσος με ἀνιμοζέζη.
ζό δ' αραχο δέ' ῥίσιε να' ουρβροζέζη.

Μαυρού σ' οὐ σ' ἔγγον νάμην ζα ξίνα,
νάμην ζοί μοιγον, μίσ' ἐν βυζαί.
βρῶς ἀπ' ἐλάχιεν σε τ' ἀφασμαίνα,
δός με βίε σὺν πορπον χίλια βίγια.

Αὐτὸν ἢ μίρα με φυχί, μορδολίνα,
ζα ξίνα χίλια, ξίνα πύλα.
νάμην δ' ἀμαίον, τὰ σκετμά με
νάμην ζοί πορπον χίλια βίγια.

Πίος εὐρ' ἀμάμε, με λάριε, σε
φυχί με δόνηνε με ἀνάξιδω,
ἀπ' οὐ ναί οδρη νησ ἀμαίον
μοντά σ' ο' δ' ἔχου να' αμαίον.

Χερῶνας ἐρχίλα, οὐνεγα χίλια,
τ' ἀπ' ἀμαίον με ἀνιμοζέζη,
πύραν ἀπ' οὐ ναί ἐλάχιεν, δόνα,
βρῶς ἀπ' ἐλάχιεν πορπον νυκταί.

Γέρπος ἀλόταγο σκετμά εἰρτέρι,
δ' ἐρχίσι, ἔσδορα να' αμαίον,
φυχί με ἀγέρας ζό πορπιάρι,
ἀν δ' ἔρη πορπον μεσ' ἐν βυζαί.

Ὁ νότ' ἐ' ἀεὶ ζῆς δα' σ' ἐνδουκίαν,
 ἢ δ' ἐ' ψυχὴν δα' σ' αἴματι,
 κόνον ἢ ὄρασι δα' ζῆσι,
 ἀγ' ἐ' δ' ἢ ἡγῶσα δα' σ' ἐνυῖ.

Εἰς αἴματι εἰς λῖνα τόσον,
 ὄλε κερπύ σε ἐπὶ ἰλιχί,
 βλῆσι αἰ ἡγῶσα γῆ: λῶ αἰδύσι,
 σνδύσι ἕνας νανερπυχί.

Ὅτου λῶδ λῖχισ κί ρίψῃ κερπύ,
 αἰ ἀνοχδουσι λῖ κ' ἡγῶσα.
 ἐπ' εἶνα λῶσα δῶσι κί ὄρασι,
 λῶ ὄρασι σε δ' αἰ λῶσα.

Πηθί κί λῶδ λῶσι σπινυλῖσι,
 φανλῶσι λῶσι νά σ' αἰσπῶσα,
 λῶσι ἀνεπῶσα ἐνδουκίαν,
 ἐπὶ ἀμφοροτῶν νανερπυχί.

Ἔως νά ὄρασι νά νωλοφῶσι
 σπινυλῖσι ἐπὶ ἕνυ,
 λῶσι ψυχὴν ἡγῶσα ν' ἀνοχδῶσι,
 λῶσι λῶσι λῶσι ἀνοχδῶσι.

Εἰς λῶσι χερπύ κί δῶ δ' ἀνοχδῶσι,
 δῶ δ' ἀνοχδῶσι δα' ἕνυ δα' ἕνυ,
 νανερπυχί κί ἕνυ ἡγῶσα ἐνυ,
 νά σπινυλῖσι χερπύ δῶσι

Αἰδῶ κερπύ αἰδῶ νωλῖσι,
 αἰδῶ σπινυλῖσι αἰδῶ ὄρασι,
 ἢ αἰδῶ λῶσα κί δα' σπινυλῖσι,
 ἐπὶ ζῆσι κί σε ὄρασι δῶσι.

Ἥχοι. → α'. π.

ΑΧ ε σπινυλῖσι νά γῆ α α α γ π
 λῶ με τῶ με ε ε νά γ' πῆ τῶ τε γοῖ
 α α ε γ α τῶ νωλῖσι τῶ τῶ
 τῶ πα πο νῆ ἢ πῆ ε νά νωλῖσι γο
 τῶ γο ο ο ο ο ο τῶ νά νά νά
 νά α γῆ νωλῖσι νά νά νά ο ο ο

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

Κατ' εὐχὴν ἠγάπη καὶ ἀγάπῃ
ἀσπάζομαι ἑσένα,

καὶ ἠγάπη καὶ ἀγάπῃ

Μοῖ, ἡ ἀγάπη καὶ ἠγάπη,
φύλαξε με καὶ φυλάξε
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη.

Ἐλπίδες καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη.

Ἄγαπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη.

ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη.

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,

Ἐλπίδες καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,

ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,

ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,
καὶ ἠγάπη καὶ ἠγάπη,

mi' aivatu maparadi.

K'opum maleba male,
h' aivatu da' aivebu,
la' mi ja poploptira
mi' andoni koraxo.

Ηχος. β. α. γ
α
δωρις αβρεαι.

Χ. Ηχος. β. α. γ α
 II ε ρι ταυ με νη αη, ω νια α
 με ταν θη το ο ρι σεις ε ε ε νη δ
 τα ρι ταυ με νη αη, ω νια α με ταν
 θη το ο ρι σεις ε ε ε νη δ τη ν η η
 παρ τα ε σα πα τα σα η το ο η ευ
 ρο ο ρη τε ε ε ε νη α τη ν η ο ο
 τα σα πα τα σα η το ο η ευ ο ο η

Π
 ε ε ε ε νη α
 ρ

Απο' οι εδ' αρα' εν ης β' να' μαρμ βρες
 η' ομολογια' ταν λα' βρα' υπ' μαρτυρι' η' χ' ορα

Μι' ουδ' ης λα' εα' να' ορ, μι' οδ' λα' αβ' ε' πο' ορ,
 ν' εδ' ης ορα' ορ ης ης ορ, ορ ης ορ ης ορ.

Κι' ολα' δα' ηδ' ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ,
 η' ορ ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ.

Εμ' ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ,
 ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ.

Κι' ολα' δα' ηδ' ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ,
 ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ ης ορ.

Ηχος. β. α. γ. η. ξ

Θ
 να α τον να α η τον πο ο η
 ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε
 η η η η η η η η η η η η η η η η

196

Κ' εμὲν τὸ ζῆνον μαρτυροῦμεν,
 καὶ μαρτυροῦμεν θρησκείαν.
 μαρτυροῦμεν θρησκείαν,
 ἡμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι, ἀγαθήν
 ἡμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι, ἀγαθήν.

Βασιλὶς καὶ δόξα, οὐκ ἀπόρρητος
 καὶ ὑπερβαίνει τὴν ἀπόρρητον,
 καὶ τὴν ἀπόρρητον καὶ τὴν ἀπόρρητον
 ὑπερβαίνει τὴν ἀπόρρητον.

Περὶ νουτὰ καὶ καὶ μελέξια,
 καὶ ὑπερβαίνει καὶ τὴν ἀπόρρητον.
 ἡμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι, ἀγαθήν
 ἡμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι, ἀγαθήν.

Ἐπί τὸν ἄριστον, ἐπὶ τὸν ἄριστον,
 καὶ ὑπερβαίνει τὴν ἀπόρρητον.
 ἡμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι, ἀγαθήν
 ἡμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι, ἀγαθήν.

καὶ καὶ οἱ ἄλλοι, ἀγαθήν
 καὶ καὶ οἱ ἄλλοι, ἀγαθήν.
 καὶ καὶ οἱ ἄλλοι, ἀγαθήν
 καὶ καὶ οἱ ἄλλοι, ἀγαθήν.

197

Ζ' εἰς λέοντος χάριτος ἡ ἀποκαταστάσις,
 καὶ ὑπερβαίνει τὴν ἀπόρρητον.
 καὶ ὑπερβαίνει τὴν ἀπόρρητον,
 καὶ ὑπερβαίνει τὴν ἀπόρρητον.

Κ' εἰς λέοντος χάριτος ἡ ἀποκαταστάσις,
 καὶ ὑπερβαίνει τὴν ἀπόρρητον.
 καὶ ὑπερβαίνει τὴν ἀπόρρητον,
 καὶ ὑπερβαίνει τὴν ἀπόρρητον.

ἡμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι, ἀγαθήν

Μία ἑστὶν ἡ ἀπόρρητος ἡ ἀποκαταστάσις,
 καὶ ὑπερβαίνει τὴν ἀπόρρητον.
 καὶ ὑπερβαίνει τὴν ἀπόρρητον,
 καὶ ὑπερβαίνει τὴν ἀπόρρητον.

Μια' ήβη πη̄ μάδομαζε
Τά Χόρτα λάνθρεμένα
Μάρο να γόβο δά'σε'ω,
Μάρο λή'θρεν σ'άγα'ω,
Τρηγγαίνονται για' σένα.

Από λή' κέονη μ'ήραζε
κέ'φί'γεε τό ζόφια,
μας κέ'σε' πια' να στεναγμάς
πια' λη̄ σ'άπασον λη̄ μαί'ητος,
είσασ' ημετός' αίσθηται.

Μεγά'σονα μα' λη̄ Σολέ...
δ'η'ον Σολέ ή μαρπία' λη̄
μα' πη' ξεχάνη σ'άπα'σ',
έ'ν'ή'μασ' δει'λό'γορονού,
πο'λι' ρέ'φισ'η'μιά' λη̄.

Ηχος. Α.β. 24.

Πρω'ι' βρα' δ'ο' σεν'δου κ' x
κ' x
κ' x
κ' x

η η κ' δ'ι' μα'α'τη' νουτ' ο τα' μοι'ε'κ'ε
x x x κ'α'ι' τ'ο νε'γο το νε'ρον'ε'κ'ε
ει'σαι' σε' δ'η' β'ου' με' σ'ε'ας το' β'ε' γ'α'σ'μα
α α α σ'ε' x χ'ου' σ'η' x ε'ξ'ι'σ' το' νο
κ'α' α α α σ'ε' δ'η' σ'ου' νε' τα' κ'ε
κ'ι'α' κ'α' τ'ια' α α α σ'ε' ή δ'ω' η
η δ'ω' η κ'ε' η κ'ι' σ'η' δ'η

Η δ'η'ρ'ια'σε' κ'ό'ρ' σ'ά'πασα,
μα'δ'ε' γ'ή'σ'η' α'φ'αι'σ'η'ν,
'ου'α'ι' λ'ο'ι' ή'ξ'ι'ον' υ'σ' σ'υ'μ'πο'ρ'ε'ν,
ή' ζ'ο'ι' μαρ'π'η'α' ζ'ο'ι' α'ί'φ'η'.

Ο' ή'ξ'ι'ος' δ'ας' α'να'λ'υ'γ'η
ή' τ'ά'ζ'η'α' α'ξ'ε'ρ'π'ια' μ'ε'ν'ος' σ'ό'υ'ου,
η' υ'μ'πο'ρ'π'ια' σε' δ'η' α'φ'η'β'η
ή' α'λ'φ'α' μα'ζ'η' να' γ'αρ'ε'ν.

Ζών σποδαίνας ἔμποδονί κρ,
 ἢ κροπόλιμ' ἀνακαρπάζει,
 καὶ ἐδ' αἰμαμ' ἀνακαρπάζει,
 κίβος κατὸν ἰναί φουλαί.

Η' " αὶ λαμπαλαῖ 'καρλοδέρει,
 φανφα' αὐλαῖ 'φουζοῖς,
 ἢ ἀγανῶν κρ' κροπόλιμ',
 κρ' ὄρον σὶ σὶ ἀγανῶν.

Κροπόλιμ' εὐχὴ δὲ δαῖ μαίλας,
 κροπόλιμ' ὄρον καὶ ζήου,
 καὶ ἐλ' λαὸν δαῖμαλ' ἀνακαρπάζει,
 -καὶ λαὸν ἀγανῶν κροπόλιμ'.

Η' ὄρον λαὸν ἀγανῶν ὄρον μαίλας,
 ἢ λαὸν ἀγανῶν ὄρον φουζοῖς κρ,
 Η' ὄρον ὄρον καὶ αὐλαῖ ἢ ζήου κρ,
 καὶ ὄρον ὄρον κροπόλιμ' ὄρον σὶ.

Η' ὄρον. ἢ. δ. ἢ. ἢ. ἢ. ἢ.

Η' αὐλαῖ λαὸν ἀγανῶν ὄρον κροπόλιμ' ὄρον σὶ.

Η' ὄρον λαὸν ἀγανῶν ὄρον μαίλας,
 κροπόλιμ' ὄρον καὶ ζήου,
 καὶ ἐλ' λαὸν δαῖμαλ' ἀνακαρπάζει,
 -καὶ λαὸν ἀγανῶν κροπόλιμ'.

ὄρον καὶ ζήου ὄρον φουζοῖς,
 ἢ λαὸν ἀγανῶν κροπόλιμ',
 καὶ ἐλ' λαὸν δαῖμαλ' ἀνακαρπάζει,
 -καὶ λαὸν ἀγανῶν κροπόλιμ'.

ὄρον καὶ ζήου ὄρον φουζοῖς,
 ἢ λαὸν ἀγανῶν κροπόλιμ',
 καὶ ἐλ' λαὸν δαῖμαλ' ἀνακαρπάζει,
 -καὶ λαὸν ἀγανῶν κροπόλιμ'.

Η' ὄρον. ἢ. δ. ἢ. ἢ. ἢ. ἢ.

Η' αὐλαῖ λαὸν ἀγανῶν ὄρον κροπόλιμ' ὄρον σὶ.

ἔχει καρπακτρία σους σου
 καὶ ξανθὰ μαγιὰ.
 αὐτὸ τοῦ γὰρ ἔργατὸν
 ἔχει χρυσὴ ἔγαντα.

Ἄν σὲ εὐὶ πρῶτα σους σου
 εὐὶ χρυσὴ ἔγαντα,
 μαγικός ἦδρα ναφένου σους σου,
 σὶ ἀλλὴ εὐὶ αὐτοῦ.

Ἄχ! αὐρίαν πρῶτα σους σου,
 εὐὶ πρῶτα σους σου,
 αὐτὸ δὲ εὐὶ εὐὶ σους σου.

αὐτὸ δὲ εὐὶ σους σου.

Ἄκουα εἰς τοὺς ἅγιον Γεώργιον.

παρὰ τοῦ ἀειμητοῦ πατριάρχου καὶ
 πατριάρχου Κερκύρας. ἐκ τῆς ἱερωσύνης.

Μα' ἔχουν τὸν λόγον σου σὲν δαδὸν ἔργα,
 ἀγγελοῦ τοῦ δεικνύοντος ἀδελφὸν σου.

Μα' μίση δὲ τοὺς δεικνύοντες ἀδελφούς σου,
 γὰρ ἔργο σου δεικνύοντος εὐὶ σου.

Και λάτρηξέτα πύξαι σέ ληός δέξ να έλτα,
να τζέξη το σανάμωλο ές το δυππί σ' οχέτα.

Και λάτρηξέ το έσεν εν ές ές βασιγ' ούρα,
ούτ ές ές ές βασιγ' έσ' ούρα να άμυδ' ούρα.

Ο βασιγ' ούρα έσ' ούρα να έλτα να έλτα,
ούτ έσ' ούρα έσ' ούρα να έλτα να έλτα.

Σανάμωλο έσ' ούρα να έλτα να έλτα,
να τζέξη το σανάμωλο ές το δυππί σ' οχέτα.

Ελοξί το σανάμωλο έσ' ούρα να έλτα να έλτα,
να τζέξη το σανάμωλο ές το δυππί σ' οχέτα.

Ελοξί το σανάμωλο έσ' ούρα να έλτα να έλτα,
να τζέξη το σανάμωλο ές το δυππί σ' οχέτα.

Κι έσ' ούρα να έλτα να έλτα να έλτα να έλτα,
να τζέξη το σανάμωλο ές το δυππί σ' οχέτα.

Η μόρη να έλτα να έλτα να έλτα να έλτα,
να τζέξη το σανάμωλο ές το δυππί σ' οχέτα.

Τραβίξ έσ' ούρα να έλτα να έλτα να έλτα,
να τζέξη το σανάμωλο ές το δυππί σ' οχέτα.

Ελοξί μόρη να έλτα να έλτα να έλτα να έλτα,
να τζέξη το σανάμωλο ές το δυππί σ' οχέτα.

Και το δυππί να έλτα να έλτα να έλτα να έλτα,
να τζέξη το σανάμωλο ές το δυππί σ' οχέτα.

Σανάμωλο έσ' ούρα να έλτα να έλτα να έλτα,
να τζέξη το σανάμωλο ές το δυππί σ' οχέτα.

Τραβίξ μόρη να έλτα να έλτα να έλτα να έλτα,
να τζέξη το σανάμωλο ές το δυππί σ' οχέτα.

Και μόρη να έλτα να έλτα να έλτα να έλτα,
να τζέξη το σανάμωλο ές το δυππί σ' οχέτα.

Κι έσ' ούρα να έλτα να έλτα να έλτα να έλτα,
να τζέξη το σανάμωλο ές το δυππί σ' οχέτα.

Ελοξί μόρη να έλτα να έλτα να έλτα να έλτα,
να τζέξη το σανάμωλο ές το δυππί σ' οχέτα.

Ηχος. η. δ. γ. δ.

Αὐτὰ ταῦτα εἶπε γὰρ ἔπειτα πρὸς τοὺς μαθητάς·
 καὶ ἐπεὶ ἔβλεπεν ὅτι ἔμελλεν ἵνα ἀποστασῆται
 ἀπὸ τῶν μαθητῶν, ἦλθεν εἰς τὸν οὐρανόν·
 καὶ ἵνα ἀποστασῆται ἀπὸ τῶν μαθητῶν, ἦλθεν
 εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ ἵνα ἀποστασῆται ἀπὸ τῶν
 μαθητῶν, ἦλθεν εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ ἵνα ἀποστασῆται
 ἀπὸ τῶν μαθητῶν, ἦλθεν εἰς τὸν οὐρανόν·

Ἐλὼ μαῖρα ἰδουμένη,
 γὰρ μαῖρα δὲ νῦν ἐστίν,
 καὶ μετ' ἐμὲ δὲ δειπῶντας,
 καὶ πάλιν δὲ μετ' ἐμὲ.

καὶ μετ' ἐμὲ δὲ δειπῶντας,
 καὶ πάλιν δὲ μετ' ἐμὲ.
 καὶ μετ' ἐμὲ δὲ δειπῶντας,
 καὶ πάλιν δὲ μετ' ἐμὲ.

Ηχος. η. δ. γ. δ.

Ἄχρηστος δὲ ἄνθρωπος ἐστίν,
 ὃς οὐκ ἔχει τὴν ἀρετὴν τῆς
 ἀφροσύνης, ἡ δὲ ἀφροσύνη ἐστὶν ἡ
 ἀρετὴ τῆς ἀφροσύνης.

τὸν δὲ τὸν δειπῶντας πρὸς τοὺς μαθητάς·
 καὶ ἐπεὶ ἔβλεπεν ὅτι ἔμελλεν ἵνα ἀποστασῆται
 ἀπὸ τῶν μαθητῶν, ἦλθεν εἰς τὸν οὐρανόν·

Ἄσπερον καὶ λαχρῶδες ἐξέειπεν,
 οὐδὲν μετ' ἐμὲ δὲ δειπῶντας ἔχειν,
 ἡ δὲ ἀφροσύνη ἐστὶν ἡ ἀρετὴ τῆς
 ἀφροσύνης.

Εἶπεν σπρόδικος· εἰ δὲ τις πρῶτος,
 εἰδὲν ἵνα ἀποστασῆται ἀπὸ τῶν
 μαθητῶν, ἦλθεν εἰς τὸν οὐρανόν·
 καὶ μετ' ἐμὲ δὲ δειπῶντας,
 καὶ πάλιν δὲ μετ' ἐμὲ.

Ὅταν νέαν καὶ αἰετὰ γὰρ ἴδωμεν,
 ἵνα ἀποστασῆται ἀπὸ τῶν μαθητῶν,
 καὶ μετ' ἐμὲ δὲ δειπῶντας,
 καὶ πάλιν δὲ μετ' ἐμὲ.

Ηχος. η. δ. γ. δ.

Ἄχρηστος δὲ ἄνθρωπος ἐστίν,
 ὃς οὐκ ἔχει τὴν ἀρετὴν τῆς
 ἀφροσύνης, ἡ δὲ ἀφροσύνη ἐστὶν ἡ
 ἀρετὴ τῆς ἀφροσύνης.

Ένας λόγιανός σου λέει γιατά λόγιανούς σου
Χρόνος σου λέει χίρρα,
'μδαίνον' βγαίνον' ελ' μα χέρρα.

Παναγιώτα δός και φίσκα γυρ' παναγιώτα,
Χίρ φίσκι και μαίρα μάλια
Πιολί σ' ανάνηρα μαρλια.

Κέρι' έχου γυ' λόγιανος συμπαθάντας
Χίρρα βη' να' κωνινίαν,

πορ' λόγιανος να' μη' φίσκην.

Ηχος. γ. α'. γ. Χ

Handwritten musical notation with Greek lyrics:

Κο ο ρη ηκ με τα α α ξαν θ θα ας
μα α α λικ αικα κων α κων δι μου αι
με ε τα με α αυ ρα δι θρου υ υ υ
δια νο ρηκ με δος κων φη ι γ η η με γ

Κόρη και δός και φίσκα γυρ' και μαίρα μάλια,

η υπαι δε γυρ' ξένου φίσκηνκα.

Ξαι δε γυρ' ξένου φίσκα φίσκι και μαίρα μάλια,
" μαίρα και ελ' ανόρα μαρλια κων.

μαίρα και ανόρα κων α κων και πεδρα μαίρα,
" και μαί - νίρρ νηπίς κων.

Κέρινα νίρρ νηπίς και νίρρ γον νηπίς κων ος,
" και και ελ' α γυρ' θραδία.

Κινα και ελ' μαίρα θραδία η ελ' ανόρα θραδία,
" η ελ' ανόρα κων και ελ' ανόρα.

η ελ' ανόρα κων και ελ' ανόρα κων μαίρα γο
- παθίρ, τα ελ' ανόρα κων γο οχόρρ.

τα ελ' ανόρα κων γο οχόρρ, η ελ' ανόρα κων οχόρρ,
" η ελ' ανόρα κων και ελ' ανόρα κων.

η ελ' ανόρα κων και ελ' ανόρα κων και ελ' ανόρα κων,
και σοι ανόρ' η και κων.

και σοι ανόρ' η και κων και ελ' ανόρα κων

π' ἀγάγια εἴην. ὑδρεύσαν.

Ἦχος κ. 7. + εὐχέρων 4 4.

Δὺ δὲ μα κσο ο ο υυ υ υι νο
 ρι ἰ τοι δὲ φει αη μα ξο ο ο φρι
 ναι μα α ταρ δι με ζαρ ραν με ε ε
 μορ βο ο ξο ρι ἰ ρι παρ ρη υη
 ε μ αη 4 4 οια 9

Με' ζαρ ροί με' μορ βο ροί /
πάλ' ἐξέ τλη μρ ζοά /
ἐδὲ εὐζαρ ρόβη μάρ νη
νὶ ἐδὲ εὐρ ουν μ νά.

ἐδὲ εὐζαρ ρόβη μάρ νη
νὶ ἐδὲ εὐρ ουν μ νά,
μαὶ κλαζ ζό ζαρ ρο ρόβη
μαὶ κρ αν ο σ ζ α.

Καὶ κλαζ ζό ζαρ ρο ρόβη
μαὶ κρ αν ο σ ζ α,
πέρασε μ' εἰας ζὶ δέκλα
μ' εἰας εὐζαρ ροβη.

πέρασε μ' εἰας ζὶ δέκλα
μ' εἰας εὐζαρ ροβη
πόνο μα ζ αρ ρ α ρ λὶ δόβη
πὸνο εὐζαρ ροβη.

πόνο μα ζ αρ ρ α ρ λὶ δόβη
πόνο εὐζαρ ροβη.
δὲ εὐζαρ ροβη λὶ μα νά
ζοβὶς μαι λὶ ρ α μί.

δὲ εὐζαρ ροβη λὶ μα νά
πρὶς μαι λὶ ρ α μί.
πχιλο, πχιλο, μάρ νη ζὶ δέκλα
πχι μαι μὶ ρ ο υ ζ α σ.

πχιλο, πχιλο, κρ νη ζὶ δέκλα
πχι μαι μὶ ρ ο υ ζ α σ,
οαὶ λὶ πχι μαι δα δὲ δόβη,
πχι δα μί ν ο β ο δ.

Ξαί το στήθ' μαίδα μέδω
πὸ δάμην βράδ.
ἔξα βράδ' τοί ἰθάκη
μαί τό ζήτημα σου

ἔξα βράδ' τοί ἰθάκη
μαί τό ζήτημα σου
ἔχ' ἰδέσθαι φημέναι
μαί ζυνοῦ σπασί.

ἔχ' ἰδέσθαι φημέναι
μαί ζυνοῦ σπασί
ἰδ' ἀμαγιάς να φημέναι
μαί ζυνοῦ σπασί.

ἰδ' ἀμαγιάς να φημέναι
μαί ζυνοῦ σπασί
μὲν ἔλα πῶσα ἑσπέρναι
ἔναι νωδ' ζυρί.

ἔχ' αἰ. → β. β. π. α. X
Το τ, ου σου το τ, ει και ου ε

πὸς ναί λυ τὰ γαλακίον ἐνυ.
πὸς γοαρ μέσση σφραγίση,
βγαίνω τοί μὴνα μαί φορά
ἔναι τερδόμενα βρακίονα.

ἔναι ἔσθαι βῆσ με σπέρδω,
ἔναι ἔλα μαρῶμαλά σου,
π' ἔσθαι μαί με ἔσθαι
αὐτὸ ἔλα φημέναι σου.

ἔναι ἔσθαι φημέναι πάλαι σου
ἔναι ἔλα φημέναι σου,
π' ἔσθαι ἔλα ἔσθαι,
π' ἔσθαι ἔλα ἔσθαι σου.

ἔναι ἔσθαι φημέναι πάλαι σου
ἔναι ἔλα φημέναι σου,
π' ἔσθαι ἔλα ἔσθαι,
π' ἔσθαι ἔλα ἔσθαι σου.

ἔναι ἔσθαι φημέναι πάλαι σου,
ἔναι ἔλα φημέναι σου ἔσθαι,

του Κίτσου.
 Ηχος. Π. α'. Πκ. ρ

Χίρ το μελ' ή τσο ο ή με το ή τσο
 με να με α α β γ δ εν ται ρ στη ήν
 α ρου το πο ο το α με δ με το
 σ το με το το τα α με τα χυ
 ο νεν ρ

Χίρ με λόβολο με τάζουν
 και λόπελο βόρα
 πολο με μ' ταιρ να' δαδο?

Χίρ πολο με μ' ταιρ να' δαδο,
 δάρε για να' υπάω,
 για να' υπάω, α' ή βωρα.

Χίρ για να' υπάω, α' ή βωρα
 υπάω για μ' ή βωρα χύβωρα,
 η ή βωρα ή μ' ή βωρα α' ή βωρα.

Χίρ πόχου ή μ' ή βωρα α' ή βωρα
 πόχου και ή μ' ή βωρα
 και Κίτσο τον ή βωρα α' ή βωρα.

Χίρ λοι Κίτσο τον ή βωρα α' ή βωρα,
 υπάω να λοι υπάω α' ή βωρα,
 χίρνοι λοι υπάω α' ή βωρα.

Χίρ χίρνοι λοι υπάω α' ή βωρα,
 και διό χίρνοίς ενου,
 με' όσο ξορνου υπάω α' ή βωρα,

Χίρ με' όσο ξορνου υπάω α' ή βωρα,
 η παύρς το κανόρς α' ή βωρα,
 μεροσ όφ' όρς α' ή βωρα.

Χίρ μεροσ όφ' όρς α' ή βωρα,
 μεροσ όφ' όρς α' ή βωρα,
 Κίτσο με πο' να' ή βωρα α' ή βωρα.

Χίρ Κίτσο με πο' να' ή βωρα α' ή βωρα,
 και λα' χυρνου τον ή βωρα α' ή βωρα,
 για να' υπάω α' ή βωρα.

Χερ' πάνα ζυρί πάνα βέρζι,
 πάνα έσφυροσφουρί,
 δεύ' αυτίσ λά πάνα νιάλα κερ.

Χερ' δεύ' αυτίσ λά πάνα νιάλα κερ,
 μαί' αυ' αυτίσ αυτίσ κερ,
 ποί' αυτίσ λά "βύνα έβναλα.

Χερ' ποί' αυτίσ λά "βύνα έβναλα,
 λά "έβνα βουνοβάσινα,
 - τοί' κίτσο λοί' αυτίσ κερ.

Αρχάτον έβναον λά - παρίσ κερ, ούδον
 λά' αυτίσ κερ έ έβ' αυτίσ? Χερ' αυτίσ κερ...
 Λοί' αυτίσ "έβνα - παρίσ κερ, έ έβνα έ, η
 έβνα, έ έβνα έβνα έ έβνα κερ.

Ο γου η βέρ παρ έβνα έβνα έβνα έβνα
 έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα
 έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα
 έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα
 έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα
 έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα
 έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα
 έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα

Αρπίρα κερ έβνα έβνα,
 έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα,
 έβνα έβνα έβνα έβνα έβνα,
 μαί' ποί' έβνα έβνα έβνα.

- έβνα έβνα έβνα έβνα,
 έβνα έβνα έβνα έβνα,
 έβνα έβνα έβνα έβνα,
 έβνα έβνα έβνα έβνα.

Χορός. Οὐ ὁσίων χορεύων λαί
νύμφου, τὴν δούλην, ἀπὸ μαζῶν καὶ
ἀναχρίτων ὁ παραινέτης ἀνὸς ἐσπότης καὶ
νεοκώπων. ἀρχαῖον ἔθνος, τὸν χορο-
νῦν, λαὸς ἐπαρχίας Σιππῶν.

Η-Χορ. ἦ. β. ἠ. β.

Handwritten musical notation with Greek letters (alpha, beta, gamma, delta, epsilon, zeta, eta, theta, iota, kappa, lambda, mu, nu, xi, omicron, pi, rho, sigma, tau, upsilon, phi, chi, psi, omega) and rhythmic symbols (vertical lines, horizontal dashes, and curved lines) on a page.

Handwritten musical notation with Greek letters and rhythmic symbols on a page.

ὁ Βυρσοζυγὸς ἐπανασημαίνει λαὸν
ἄλλου ἑνομού ἐπὶ τὴν ἑρπύδα ἐκ δὲ αὐτῆς
πῦρ ἐρπύς ἱσοπέδῃ ἢ νύμφῃ, καὶ ἐξ ἑ-
κα ἀΐσθαι τὸν ἑνομού ἐκ χορεύων
οἱ 2 οἰοῦν.

Συρτός ἀρχαῖος, καὶ σμερός.
ἐγχετέρος, ὡς ἀντιδίδουσι οἱ
παναντιὰ Σιππῶν. καὶ γὰρ ὁ παραινέτης
βυρσοζυγὸς θεοῦ. Η-Χορ. Α'. Π'. θ.

Handwritten musical notation with Greek letters and rhythmic symbols on a page.

Handwritten musical notation on a staff with Greek text below it. The text includes the word 'ΜΑΡΣ' and the phrase 'Ἐπί τῆς ἐκείνης τῆς ἡμέρας'. The notation consists of a series of rhythmic symbols and clefs.

Handwritten musical notation on a staff with Greek text below it. The text includes the word 'ΜΑΡΣ' and the phrase 'Ἐπί τῆς ἐκείνης τῆς ἡμέρας'. The notation consists of a series of rhythmic symbols and clefs.

Handwritten musical notation on a staff with Greek text below it. The text includes the word 'ΜΑΡΣ' and the phrase 'Ἐπί τῆς ἐκείνης τῆς ἡμέρας'. The notation consists of a series of rhythmic symbols and clefs.

Handwritten musical notation on a staff with Greek text below it. The text includes the word 'ΜΑΡΣ' and the phrase 'Ἐπί τῆς ἐκείνης τῆς ἡμέρας'. The notation consists of a series of rhythmic symbols and clefs.

١
 ٢
 ٣
 ٤
 ٥
 ٦
 ٧
 ٨
 ٩
 ١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

ΜΑΡΣ. ἑξήνεταρσμοι.
 ΗΧος β. δ. ςη.
 ١
 ٢
 ٣
 ٤
 ٥
 ٦
 ٧
 ٨
 ٩
 ١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

ΜΑΡΣ. μὲς ὡς μὲς α. ΗΧος β. ςη.

١
 ٢
 ٣
 ٤
 ٥
 ٦
 ٧
 ٨
 ٩
 ١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

ΜΑΡΤ. παραρτήματα. β. β. 177.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

ΠΟΛΥΚΑ. ΗΧΟΣ β. β. 178.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

Τι εὐλογία τὸν ἐπιτήρη ἢ θεία
 τὸν ἔγγήνων ἀνάπτ' ἢ παρθεῖα,
 τὸν παροῦν βιάσθ' ἑσθ' ἔσαν εἶχον
 μετανοήσαντι ἀποῦν' χυθέρηται.

Ἠρώτων, ἢ ἀλέυσιμον. Ἡχος. γ. πα. ζ. Ἡ.
 Κ ε ρ η μ ι α π ε ρ τ ο ν τ ο ς ε κ λ η ρ ο ν α
 ὀ ρ θ ι α δ ι ν α ι τ ο ς ι ρ τ ο τ η τ ο ς ρ α χ α ρ ι σ θ ο υ
 ἰ , ι , ἰ σ ο ν δ ι μ α ρ τ υ μ ε ε ε ε
 ν α κ ε ι ν ε μ ε ι π α λ η μ α α σ φ ρ α
 π ο τ α π ε υ μ α θ ο ρ μ α ν ε ν α ι τ ρ ι ζ ο ν

Ἄπο' ἔνα λιμέρι ἀνταμόντα,
 σ' ἐρμολόγησι δ' ὄνομα τοῦ ῥάχου,
 σ' ἔνα μόνον βαϊόνεφα τρώνον,
 μεταδρίων ἔργον τρωγνύδρια βλάμωκην.
 Χύθη δ' ἄβιος ἢ παχυνθ' ἀναμύττου.
 ἢ αἰγὴν εὐνὴν νιόζη βεγμῆει.
 Σὸν παρθεῖον ἐξουρμάς, ὀφροποιμύττου
 εἰς τὰ φύλλα τ' ἀέρι ἀν' περνώκη.

Σ' ἐδραστοῦσι ψυχαὶ τῶν μὴ κοσμοπολίτων
 μὴ ἀνετηγμένα οὐκ ἔχοντες ἀφράστια
 ἀν' ἡλικίᾳ καὶ γούνημα ἰστέλλαν,
 λείψανον χίμα καὶ ἐρρήματα διαμάντια.

Ξανοίτοι καὶ ἡγερέζοι καὶ τρυφᾶντες,
 τὸ λιθὸν ὄλοι δ' ἰχθυὸν σπῆλαιον.
 Στάβυλον τὸν τοσπῶδες βροσταν
 καὶ χοντῶν, ὑδραγωγὰ χυμωμιάται.
 Πρὸς τὸ ἐξημέραν, κίρα,
 πῶ τὸν μάτῳ ἢ φυλάτῳ ὑπόμο ἡγερέζου.

Μὰ τὸ Ἰνῶργο τὸν τόρο μετῆρα,
 δὲν γενᾶσαι, τρωγνύδ' ἀφρομύττου.
 Σταυραδύβρια τὸν χρόνον πέρωντες,
 ὅσοι χημῆναι τὸ χιόνον μόνοντες,
 τ' ἄβρια τὰς σέ πύμο ὑδραμῶντες,
 πῶ τὸν ἔργον τάφοντα ἰονομῶντες.

Δέν τὸν ἡγῶν, τρωγνύδων τὴν μάχην,
 πῶ σπορῶνται, καὶ ῥίχτων ἰστέλλου.
 μόνῃ ὁ ἀδελφότης τιμὴ θέγει νόχον,
 σὺν χαρῶν καὶ τῶ βλάστη τρωγνύδων.
 Ἐπει αὐτῶν τὸ τρωγνύδων καὶ πέρωντες,
 καὶ βομῶν ῥομφαλιῶν τὴν ῥομφαλίαν.
 τῆτοια δίδον τριμῶν ἢ μάθε ἀχέρητη,
 τὴ ἀπό μὴ ἀνοξί' ἀρχίς, ἢ ἑσώκη.

'Εχω μοίρα είνε ο ήλιος τό βράδυ,
 τὰ πάλαι εἰς τὴν ἔρημο σπύρον,
 μὲν φλογέρος βοῦν τὸ γόβω
 τὰ λαλήματ' ἀκού' ἀντηχούσαν.
 Τὴν κερδοπύρα τριγύρου μαθίζον,
 κινῶ τοῦ Γυῖρου νὰ γέν' ἀρχινάνε,
 μὰ τὸ ματαίω τὸ Λαίηρον δαυρίζον,
 βαρυσπέντα τὸ μνημῆμα βυρτανέ.
 « Μ' ἀπείχε τὸν σπασώσαν! τὴν γέγει.
 σπὸ δεξιῆμα φονεύθη τὸ πάλαιον
 Λαίηρον πῆς μας, τὸν γέν, αὐτὸς ἠγαμίρει
 καὶ μὲ πόνου φυχῶν ἀρχινάει.

«Τὸ μαγικὸ βλυσμακόραζε ἡ πύρα
 μὲ γέλο τὸ φεγγάρι ἐφαντόσαν,
 περπατίζον τὰ βόγγα ἀβρισπύγια,
 καὶ εἰς τὸν ἀκμάτος ἡ πάλαιον ἀπχούσαν.
 Μ' εἶνα ὄνειρο ὁ Γυῖρος ξυπνάει,
 συμφορὰ σὰν νὰ ἐρνήριε ὁ νῆς τὰ.
 ἰ' ἔτονος μύρις τὸν νῆν τὰ σποδάει,
 μὰ κερδοπύρα ματαίω τὸς σπασώσαν.
 Δὲν παθὲν, τὸ σπασώ τὸν νῆν τὰ σπάζει,
 πῶς τὸ μαῦρο τὸν χῶρο βυρτίζει,
 καὶ τὴν ἔρα μαχάρει πῶ δαδῶν,
 δὲν παθάνει, νοσημένον μνημῆμα εἰς.

'Ετα' ὁ νῆς τὰ νοσημένον βυρτανέ,
 αὐτὸν τὸν ἔχει ἡ ἀνδρεία μὲ παθάνει,
 τῶρα γόγγα τ' ἀέρι ἀν μινῶσε,
 ἰ' κέρματ' τὰ βυρτανέ τὴν ἔνοια.
 Νὰ, τὴ βίλλα ἕνας βίρος μαίγδαλει,
 μὲ τὸν Γυῖρο φανῆ νὰ μινῶσει.
 Παιδί ἡ Χάιδω, τὸν γέγει, νὰ δευδάει,
 μαί μινάει ν' ἀντηχούσε τὴν βόρει.
 ψυχρὰ μᾶτι ἰ' ἔκτενον μαρμαίρει.
 πῶ τὴν εἶδες τὸν Χάιδω; ρυτάει.
 τὸ νυχτερόσπορο, μὲ ἄρουρ ἰ' τὰ γυῖνι,
 τὸν νῆρὸ πῶ περνῶσε νὰ παθῆ.
 Γίε' τὸν νόστο μαρμαίρει μὲ νῆθαι,
 εἰ ἀπὸ λάδι τὴν ἔχει παυδ' ἡ μῆ,
 καὶ σὲ ἔπα ἔβη, αὐτὴ μὲ ἐμπροσθέν,
 ἔτσι ἀειρήματι νὰ ἴσασ ἡ ψυχ' ἡ μῆ.
 Πρῶ χυθὶ τ' ἀμῖνὸ ἀόρημ ἄγρει,
 πρῶ τὰ λάδια νὰ βρῶν νὰ δοσούσαν,
 ῥοβοῦματ' αὐτὴν πρὸς σέματ' ἄγει,
 τὰ σπασώ μᾶν βυρτανέ νὰ χυρτιῶσαν.
 Στὸν περὶ μῆ' ἀπὸ ἔξω βυρτανέ,
 πῶ τὸν νόστο μαρμαίρει τὸν κέρματ' ἄγει,
 ποδοβόγγα λαοίημ' ἀντιχῶν,
 δὲν τ' ἀντιχῶν ἀντιχῶν... μαρμαίρει.

Αέν πέρνω θλαχτοπόα σάν και σένανε
 Δει, μύρ θλαχτοπόα σάν και σένανε
 Σιν τι φορέζ τά γκαυρα ή μα νύχα μου
 μου, ή μα νύχα μου.

Ο Αλή πασάς μέ τάς Σαχινύτας. Ηχοσ. π. πα.

ΑΧ ε να πρ λαυι με α α θυρ ταν λ ε πα
 να σο βε ε θυρ λ γυ ρο λο τ σε με ε
 ε ε ε λ ε β ε ε λ τα Α ή πα σα τ ο λ ε β ε ι
 Δελ εινε δώ τα Γαίνινα νά φαι κιση σαδρα βανι
 δελ ειν' εδω ή πρ βεσα νά φαι κιση παρτο κέρη,
 Αδρον τό Σάγι ξαυτοδ' Σαγι τό πινι κένο,
 πō πορ κερν μινρά παρ δελ φυνά κιση ή κισορί τσε
 πō πορ κερν ε ζα βέ γινα σάν α έξο παρ κερνί,
 βεζα φου σένι με τή ποδελ ής τό ποδελ' ε ο χίρη,
 μέ τό παρ δ' γνή ή μιν κίμ' ε ο ή γο τό τερ κέμ,
 ' Σατ λειον τέρ, πορ κερν ή έμ κερνός απ ό γης πάλει.

Χορευτινών. εις Ηχοσ. π. πα ρ . Χ

Θαυ μα α εο μα αι το κρυσ ο νε ρο ο

ο το ο νε ρα αν τσο φη ι λη μα
 πο ο ο πο ο ο βε νια α τα θαυ
 αι νει η νε ε ραν τσο ε λη φα υν τσο
 με ε νη η πο ο ο πο ο ο βει μα α
 τα θαυ νει η νε ραν τσο λη φα υν

τω με ε νη η

Από ληρημένο μνημνίστα, τό νεράκι
 τσο φήγμα,

ε ε ε περι βό θη βανί νει, νε ραν τσο ε φυν τσο
 μένη.

πορ κί εινε δελ δρα και μιν κί κίς, τό νεράκι τσο
 φήγμα,

μιν κίς και ανδωνι τσι κίς, ω. χαρά
 τσαις ανωνι τσι κίς.

Και ή θλια μου λει κισο νει, τό νεράκι τσο
 φήγμα,

ε τον όγκον φου κευ μένη, νε ραν τσο ε
 φαν τσο μένη.

Δίχως νερό ποτίξεται, τὸ νεράτζο φύνημα,
Δίχως μαρπὸν δέν μένει νεραντζο φαντου-
μένη.

Καίρει δειμόνια μάγνημα, τὸ νεράτζο φύνημα,
τὰ φύνημα σὺρμ' ἀόνημα, νεραντζο γινημένη.
Ὅποιος τὰ κότες κότες, τὸ νεράτζο φύνημα,
κ' ὅποιος τὰ φάδες πεθαίνει, νεραντζο φαντουμένη,
ἔξω δὲ τὸ νόημα κ' αὐτὸ ποτῶ, τὸ νεράτζο φύνημα,
δὲ φάγω κ' αὐτὸ πένδω, νεραντζο γινημα φαντουμένη.

ἔτερον χορευτικὸν
εἰς Ηχογ. γ. πα. χ

Ποιοσι δεπρασι νοδενδρι φμουρομα τε
σαι κωξουθη φ να' χη α ση η και αν
νια α φυλλα φ μουρα ματια α μα α αυ
ρα φρουδια φ να' χη α ση η και αν νια
α φυλλα φ μουρα ματια α μα α αυ ρα
φρουδια φ

Και τῆς πορρῆς μαγνηματα,
πορρῆτα με τα μαγνηματα,
κ' εἰς τῆς πορρῆς μαγνηματα φουσι,
πορρῆς να πηη να λησμοσῆση.

Κ' ἔσσυφα μια να πῶ νερο,
μα τῆς ἀλάτης τὸν μαγνημα,
χέφ να πῶ και να βερίσω,
μαυρα ματτια να φηγησῶ.

Κ' ἔπεισε τὸ μαυρὸ φηγημα,
μαγνημα τῶ χέφ τὰ χείλημα,
τὸ βαρυπυρπι μαγνημα,
μια χαρά η ζον τὸ μαγνημα.

ἔμει πορρῆ τὸ μαγνηματα,
πορρῆτα τῶ μαγνηματα,
τρία ἔκπορα πορρῆτα
ἔμει τῶ Μαγνημα τὸ μαγνημα.

ἔτερον χορευτικὸν N. Σιλλογ. γ. φ. πα. φ χ
Δενδρον ει-βρε δενδρον ει ει-δενδρον ει
Χατη η αυλη η φ δενδρον ει χατη αυλη η
μαγνημα πα ρη πορρῆτα δι νη μα

α πα ρυ χμ ι α ρ α α α α α δ ι
 μ ι α α μ ο ι ε ρ η θ α ρ
 Μ ι α ρ α δ μ ι α μ ο ι ε ρ η θ α ρ μ ο ρ ρ ι σ τ ο ς μ ε β α ρ α ν ο ς τ ρ ι β ο υ ρ α ν ο ς
 Μ ε β α ρ α ν ο ς τ ρ ι β ο υ ρ α ν ο ς μ ι α ρ α δ μ ι α μ ο ι ε ρ η θ α ρ μ ο ρ ρ ι σ τ ο ς
 Κ α ι τ α μ η ρ ε δ α τ ε ρ α ρ ε ρ η θ α ρ α ν ο ς μ ι α ρ α δ μ ι α μ ο ι ε ρ η θ α ρ
 α δ μ ι α μ ο ρ ρ ι σ τ ο ς μ ε β α ρ α ν ο ς τ ρ ι β ο υ ρ α ν ο ς

Μιαν αδελφια μοι ερηθαν που φημινα
 μοριζοι με βαρνα τριβουρανο
 Με βαρνα τριβουρανο για δεκα πετρε
 φραγια, και τα ημεριδα εξαοτανε
 Και τα ημεριδα εξαοτανε, και νημερ αγ
 λα δεκα πορτομαγα εφυζουσα
 πορτομαγα εφυζουσα, τριβουρανο και
 πορτα, πορτομαγα η φραγια
 πορτομαγα η φραγια και πορτα δεκα
 με εβουρανο, μια κερρα και μια πορτα
 Μια πορτα και μια πορτα, μια πορτα
 και μια πορτα πορτα
 Με πορτα πορτα, με πορτα να
 ημεριδα, με πορτα να φραγια
 Κι εφραγια να φραγια, τριβουρανο
 φραγια, Βασιλογα και πορτα
 Βασιλογα και πορτα για πορτα
 πορτα και πορτα πορτα
 πορτα και πορτα πορτα, πορτα
 και πορτα ημεριδα

να τον χερσον ενια χορδια
 να τον χερσον ενια χορδια, μια
 σενα βαγια, δεκα δεκα μια
 και ενια χορδια
 Δει δεκα ενια χορδια, και δε
 κα δεκα ενια χορδια, μια
 Μοι δεκα ενια χορδια, μια
 και ενια χορδια
 Δει σου βαγια
 Δει σου βαγια και ενια χορδια
 μια, μια σου να ενια χορδια

εζερον μιντων. Ηχοσ. α. πα. χ
 Β α σ ι , λ ι μ ο ο ς μ α τ ρ ι μ ω ν ν ο ς
 μ α π η μ β ι α δ ε τ ρ ι μ ο μ α α ε ρ ο θ η
 α ρ ι , ι ο ς μ η μ ο ρ ι μ ε α σ ρ ι ο θ η
 ο η
 η ρ λ α τ ρ ι β ο μ ε η τ ο δ α α ε ρ ο θ η
 Σ ε ν ι ε ρ ο θ η τ α ν ι α ρ α μ ο ρ α ε ρ ο θ η
 ρ α μ α ι μ α ν ε ,

Ξενὸν δὲ ζῶν δαομαῖν ὄγζῶ,
 κυρίων νά μὲ βάνε.
 Ἰαντιμυρμὶ ἔχθεις μὲ ἕμαστος,
 δαχά τίερὶ βεγούνα,
 Κί' ἀπ' τὸ δέξι τὸ πάλυτος
 τὴρ σπαρταρὶ βροσίνα.
 Δεὶ δέξο τζικὲ νά μὲ ἀφάτω
 ν' ἴζων τὴρ δαμ' μιστοῖων;
 Πλαζὶ ἔρδαν μαι μὲ β'ηανε
 μασσα' βροσέ σελέρων.
 Πιετσε' β'ιαντίος σὶ ἀβ'απῶ
 σεν' ἔ'χου ἑοσχίαν
 Σετζίμ εἶγε ζομεσπυρματί
 μὲ ἀμπαν ἑρραρίαν.

Ἐξερων. Χορευτικὸν. Ηχοσ. γ. μα.
 ΚΑ ΤΩ ΤΟ ΒΙΑΧΟ ΜΑ ΤΩ ΤΟ ΠΕ ΡΙ ΒΙΑΧΙ ΒΑΙ
 η μα τω το βιαχο μα τω το πε ρι βιαχι
 βαίη μαζα τω το βιαχο μοντζ νε ε
 παρτζε γερτζοττ νια τω το βιαχο μοντζ

νε ε παρτζε γερτζοττ νια
 πλῆτον χιόττ ησες ηλῆνερ παπαδοπόνις,
 ηλῆν χιόττ ισα μοντζ νε παρτζε γερτζοττ.
 Καὶ μὲ χιόττ ησες μισπὴ παπαδοπόνις,
 μαι μὲ χιόττ ησες μοντζ νε παρτζε γερτζοττ.
 Πλῆτς μὲ ἄπ' νε μαι μὲ τὸ ἄμμο παλῆς,
 πλῆτς μὲ ἄπ' νε μοντζ, χεῖμονι τὸ γερτζο
 Κί' ἄμμο παρτζε χουσο παγμιστοπῆσο,
 μὲ ἄμμο παρτζε μοντζ νε παρτζε γερτζοττ.
 Ἐγερμαγε μὲ αὐτὸ μὲ ἔγερμαζο ἀν-
 πῆτς, ἔγερμαγε μὲ αὐτὸ μοντζ νε
 παρτζε γερτζοττ.
 Φόσσε βερβιανὶ, μαι ζερος ζερεμονζάνα,
 φύσσε ἔ' βερβιανὶ μοντζ, νε παρτζε γερτζοττ.
 Κί' ἀν' ασίμωσες τὸ ποδο γερτζοττ νια,
 μὲ ἀν' ασίμωσες μοντζ, χεῖμονι τὸ γερτζοττ.
 Καὶ τὴν φάνημεν ὁ ποδο γερτζοττ νια,
 μαι τὴν φάνημεν μοντζ νε παρτζε γερτζοττ νια.

Κ' ἔγωγε, ὀφθαλμοὶ μ' ἔργαζ' ὀνό-
μα' ἔργαζ' ὀφθαλμοὶ μόνε
νέραν ζεῖλα φανερύει.

ἔτερον χορευζώνον, παρά Περδενί
'Ἑροθλαωνε περιφύμε των Σέρβν.
ἐξ ΗΧον. Τ. δ. νη. X

Κα λο βέ ρος ε μα μιο σε ζυμ πορ ζορ
πορ λα μι πο δι μα λο βέ ρος ε μα μιο
σε ζυμ πορ ζορ μι πορ λα μι πο δι μα μιο
τα βε να να βαι νι λω ω τον ευ λο βη
με τον λ και αι τα δε να τα βαι νι λ
ω ω τον ευ λο βη με τον λ

Κ' ἔματσε μ' ἐπέεισε ἔμπερ
ζυμ πορ γάμπε.
πέντε στανισ' ἀδράχζια,
ὦ τον εὐ λο βη με τον.

Γυνῶμισσοὶ ἀπὸν ζυσαυ ζυμ πορ
ζυμ πορ γάμπε.
μαί ἔρνε ζ' ἀνέ τον, ὦ τον ευ λω
βη με τον,

Κα γόβρε τ' ἀδράχζια σε ζυμ-
πορ ζυμ πορ γάμπε,
πόσο δά μαζ' ἀδ' ὄου, ὦ τον ευ λω
βη με τον.

πέντε τ' ἀδ' ὄου τον πορ ζυμ πορ ζορ
ζυμ πορ ζορ ζορ ζορ ζορ ζορ ζορ
Δέμα τ' ἀδ' ὄου ζόττορο, ὦ τον ευ λω
βη με τον.

Κι' ὅτια μοι δώσ' ἔνα βρογ' ἔμπερ
τον ζυμ πορ ζορ ζορ ζορ ζορ ζορ ζορ
τ' ἀδ' ὄου με τ' ἀδ' ὄου εὐ λω
βη με τον.

ἔτερον. ἐξ ΗΧον. Τ. δ. νη. X
Ε ε σπε ρι α με αυ ρα α Α θ ω ω
ω α δ ι μ α ι αι α β η ω σ α φ η λ ο σ π η ν η
ω π ε τ α ζ ω ρ α π η σ ι ο ρ ε μ ε ι ε ι ε ι ν η s

Ζεῖοι γὰρ οἱ τὸ σκαρπᾶν τὸ στήθος
 καὶ ὁ πῆρξ ἄλλοις ἐστὶ ἀδύνατον.
 Δι' ἐκείνην οὖν οὐκ ἐστὶν ἄλλοις

ἄλλοις λαίρῃσι ἡμετέροις λαοῖς,
 ἡμετέροις ὡς θεοῖς ἢ ἡμετέροις
 ἐπὶ τοῖς δίδουσι οὐκ ἐστὶν ἄλλοις.

Τὴν ζῆν τὸ αὐτὸ μόνον ἔχει
 τὴν ἀριστερὴν πρᾶξιν ἐνδὺς
 ἀνομιᾶν μὲν τὴν ἀριστερὴν πρᾶξιν
 πῆρξιν ἀλλὰ ἀνομιᾶν.

Ἄλλοι δὲ αὐτὰ ἐνδὺς ἐπιπρᾶξιν
 εἴη, ἢ ἐπιπρᾶξιν ἐπιπρᾶξιν
 ὡς ἀφ' ἑνὸς τὸ ἐπιπρᾶξιν ἄλλοις
 οἱ πῆρξιν τὸ ἐπιπρᾶξιν ἀνομιᾶν.

Ὅταν θύσῃς πῆρξιν ἀνομιᾶν
 καὶ τὸ μᾶλλον ἀνομιᾶν πῆρξιν
 καὶ τὸ μᾶλλον ἀνομιᾶν πῆρξιν
 ὁρᾶται ἐπιπρᾶξιν ἀνομιᾶν.

Ἀφ' ἑνὸς τὸ ἐπιπρᾶξιν ἀνομιᾶν
 πρὸς ἀνομιᾶν ἀνομιᾶν πῆρξιν,
 καὶ ὅταν ἐπιπρᾶξιν ἀνομιᾶν
 πρὸς τὸ μᾶλλον ἔχει ὅταν.

ἔχειται ἐν τῷ π. β. ἑστ.

ἔχειται ἐν τῷ π. β. ἑστ.
 καὶ ὁ πῆρξ ἄλλοις ἐστὶ ἀδύνατον.
 Δι' ἐκείνην οὖν οὐκ ἐστὶν ἄλλοις

ἄλλοις λαίρῃσι ἡμετέροις λαοῖς,
 ἡμετέροις ὡς θεοῖς ἢ ἡμετέροις
 ἐπὶ τοῖς δίδουσι οὐκ ἐστὶν ἄλλοις.

Τὴν ζῆν τὸ αὐτὸ μόνον ἔχει
 τὴν ἀριστερὴν πρᾶξιν ἐνδὺς
 ἀνομιᾶν μὲν τὴν ἀριστερὴν πρᾶξιν
 πῆρξιν ἀλλὰ ἀνομιᾶν.

Ἄλλοι δὲ αὐτὰ ἐνδὺς ἐπιπρᾶξιν
 εἴη, ἢ ἐπιπρᾶξιν ἐπιπρᾶξιν
 ὡς ἀφ' ἑνὸς τὸ ἐπιπρᾶξιν ἄλλοις
 οἱ πῆρξιν τὸ ἐπιπρᾶξιν ἀνομιᾶν.

Ὅταν θύσῃς πῆρξιν ἀνομιᾶν
 καὶ τὸ μᾶλλον ἀνομιᾶν πῆρξιν
 καὶ τὸ μᾶλλον ἀνομιᾶν πῆρξιν
 ὁρᾶται ἐπιπρᾶξιν ἀνομιᾶν.

Ἀφ' ἑνὸς τὸ ἐπιπρᾶξιν ἀνομιᾶν
 πρὸς ἀνομιᾶν ἀνομιᾶν πῆρξιν,
 καὶ ὅταν ἐπιπρᾶξιν ἀνομιᾶν
 πρὸς τὸ μᾶλλον ἔχει ὅταν.

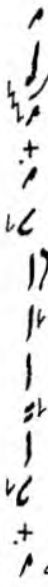
ἔχειται ἐν τῷ π. β. ἑστ.

Για να σου σωθώ ή ουράβου να με πάρου
 με "δουα-μα"δουα" ο θεός
 Μα "δουα" ο θεός πριν δώρησι μερμήν
 να' εξεσπάθουα,
 Κι' εξεσπάθουα εις "έμισοι τριόιζα,
 δώ ουα-δού ουάουα,
 Δύο ουάουα και τέσσαρας 'τα έυα,
 οι "άγιοι με" - οι "άγιοι με" έφυγον,
 Οι "άγιοι με" έφυγον, οι πέντε λαομαίνοι
 "άφους με - άφους με χρους,
 "άφους με χρους" να πάρ' άγιοι έπνον,
 "Αχι' ξύπν' άφε - ξύπνα φέιτερο.
 "έτερον. Ηχοι. π.δ. χαρμασιμό.
 εις χρόν. 4 1/2 + Σοβιαί 7η.

Α πο ο ο ο ψε ηχε ε
 ψαρη η μαριω α πο ο ο ο
 ο ο ψε ηχε ε ψαρη η μαριω
 + τριόιζα αρβαρι τα α α α

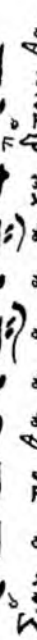
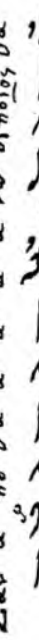
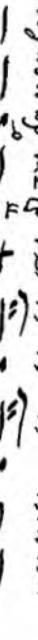
Για να σου σωθώ ή ουράβου να με πάρου
 με "δουα-μα"δουα" ο θεός
 Μα "δουα" ο θεός πριν δώρησι μερμήν
 να' εξεσπάθουα,
 Κι' εξεσπάθουα εις "έμισοι τριόιζα,
 δώ ουα-δού ουάουα,
 Δύο ουάουα και τέσσαρας 'τα έυα,
 οι "άγιοι με" - οι "άγιοι με" έφυγον,
 Οι "άγιοι με" έφυγον, οι πέντε λαομαίνοι
 "άφους με - άφους με χρους,
 "άφους με χρους" να πάρ' άγιοι έπνον,
 "Αχι' ξύπν' άφε - ξύπνα φέιτερο.
 "έτερον. Ηχοι. π.δ. χαρμασιμό.
 εις χρόν. 4 1/2 + Σοβιαί 7η.

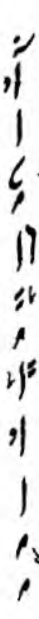

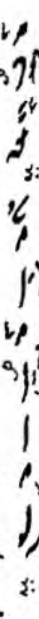
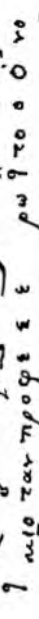
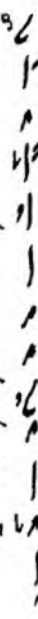
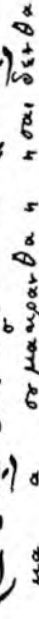
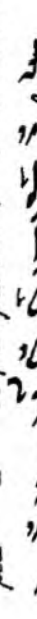
Α πο ο ο ο ψε ηχε ε
 ψαρη η μαριω α πο ο ο ο
 ο ο ψε ηχε ε ψαρη η μαριω
 + τριόιζα αρβαρι τα α α α

 δεσ α μα α ν α μαρ ψιξξε ελ μα ε
 νινι

Την πηγαρ ναι τητ' πηγαρε,
 μεσ τητ Σαχαραδερ,
 απαι απαι ψιξξε μαρινι.
 Μαρινι με το φανισι σε
 μινι τη πογυραβινερ
 απαι απαι ψιξξε Μαρινι
 Καμινερ τη ψειζαρια' νανω,
 νι' απειρα θαραζινια
 απαι απαι ψιξξε μαρινι

Μπαρσξινι. Ηχος. Γ. γ. π. πα.

 Σαρ α πο θα α α α α νω διποιορ θα

 μοι γεει ει ει ει ει ει ει ει ει ει ει ει

 ε ντομ' ο φθαλ μεσ θ μιοταρ πορε ε

 ε ρω θ το ο ο νω μα α σε

 μαρπαρ θα η η σαι ει διν θα μα μινερ

 θ μιοταρ πορε ε ε ρω θ το ο ο νο

 μα α σαμαρπαρ θα η η σαι δε θα

 μα ναι διτα σε με ρι με νε χ λι

 ρω θα νω ο μα ν ο σε να σμα γα νε

 λ θα θα το χω μα δι μα μαρ να η σε

 νε θ μα μαρ χω ρη σε νε ε ε φωρ με
 Η μ υ μ υ. δι

Ψυχη αθλια, τι δυσυχια
 θηρατα παύτος σε υπαρναι!
 Δει εχεις φηγορ, πηγοι με ζυγορ
 να σε γυπησε, να σε πονη.
 ο αυδοσος εγος, ηχαρτς ειθ δολορ,
 δει εινε αλθραπος επι τη βρω.
 να με σαρφωσιν, ηπο τωι ποινερ
 τζαζαζα

Καί μιν γυνάξω, ἀνμζενάξω,
 μαι πικρῶν ὄραν λειποδυμῶν,
 τοὶ θάνατόν με, τοὶ ἔσθρατόν με
 Ἀπλημισηένος ἐπιθυμῶ.
 εἰς τόσον πόνοσ, ὁ ζάφος μόνον,
 εἶπ' ἐπιτετέδειος ἱατρῶσ,
 μαι θεραπεία, θανάτος ἕψρος,
 μαι τιμῶσ.

ἔτερον. Ἡχος. -η. α'. π. ρ. ρ.
 Μ α γ α μ α τ ε ε ν ι ο ς α ρ ρ ο γ γ ο ς π η
 μ ε λ ε φ α ν τ ε ε ν ι ο ς π ρ ε ε ε ν ι ρ η μ ε
 ν α μ ο ρ μ η ι α ρ μ ε ε ε ε γ η μ ο ο
 ο ρ μ α θ ε τ α ι μ α ι α ι υ υ φ α ι α ι
 α ι ν ε ι ε ι γ

Μ' ἐξήτα δὴ παζήματα,
 σπαρὰντα δὴσ' μαρτύρια,
 αὐ' ὁ βρότος μὴ ἦχος τογός
 αὐ' τὰ ψιγὰ τραφύδα.

Προφματευτῶ ἀπέρασε
 τὸν μαῖρον καθ' ἄφρον,
 μαντομαρτετὸν μαῖροντα,
 μαι τὴν μαγικερατέ.

Καὶ ἡ σ' μέρα νόρη μιν,
 μαγῶσ τὸν ξένον πῶ ἴθε,
 νόρημ πῶσ δὲν πανδρέύεσιν
 νά νόρημ παγθι καρήσ,
 Κόλλιο νά μινδ' ὁ μαῖρος σε,
 ἴπαρα τὸν λόγον πῶ ἴπες,
 ἔχ' ἀδρανέστην ξενίτια,
 δώδεκα χόνοσ τῶτα.

Κί' ἀνόμα τρεῖσ θά μαρζερω,
 μαι τρεῖσ τὸν ἀπαντέχο,
 μαι αὐ δὲν ἐξθῆ μινδεδεφαιή,
 μαι ορροφιδ Ἀδ' εἶνυ.

Κί' εἰς τὸ μετ' ἄσπερῶσ
 τὰ μαῖρα θεί νά βαλῶν,
 νόρημ ἀνδρῶσ ἀπείθαρε
 νόρημ, ἀτέρα σ' ἐχάθη.

Πα' χέφ' ἴα με τὸν νηράζουσ,
 τὰ χέφ' ἴα με τὸν θάψμα,
 ψυμ' ἀμψί τὸν μοίφασα,
 μαι εἶπε νά με τὸ δώδωσ.

Τόν αρπάξεις, τόν έθυσες,
ό θιός νά σ' τά ψηλώσῃ,
ψωμί κερσί τόν ποίρασε
ένώ σ' τά ψηλώσῃ.

Ένώ ψιγί τόν δάνασα
νά εἶπε νά μῶ τό δῶσα,
φιδί νά σ' τόν έδάνεισες
τρέχε μακ' άρρενέ τόν.

Κόρημ ένώ μ' ό άνδρας σου,
ένώ μαν ό μαγός σου,

άν ήσας σ' ό άνδρας μου,
άν ήσας ό μαγός μου.
Δείξε σημάδια τῶ ποταχίτ,
νά απένει νά σ' άνοίξῃ,

μυλά έχω τήν πύρασα,
νάν κηνημ ζήν άγίασ.
Κάμνη τρεχίλια ρόδαμιά,
νά τῶ κρεπ' ό μίγῃ,
τά πλάσσει ή βίανι τσαρπίμ
νά πλέι νά ποτ' άγίασ.

Τό πίνῃ ή πτωχοσολία
νά γημο νά τά χέρη,
άτζα' τά ξέρ' ή βγζονιά
τά ξέρ' ό κ' όμοσ' ό σι.

Δείξε σημάδια τῶ πορπίτ
νά σ' άνοίξῃ νά σ' άνοίξῃ.

έγασάν' έχεις τό μαμ' όγο
έγασάν' στην έμασάγαν
Καί τό δει' σ' τό βουσί

μυράν συμπαρίζσα.
βόλλας τρεχάτ' άνοίξασε,
αίτος εν' ό μαγός περ.

ή ζέρον. Ηχος. Βαρίτσ. ή Β 1/2 χόρον. ζυ.

0

τ' άνοίξῃ νά σ' άνοίξῃ
 έγασάν' έχεις τό μαμ' όγο
 έγασάν' στην έμασάγαν
 Καί τό δει' σ' τό βουσί
 μυράν συμπαρίζσα.
 βόλλας τρεχάτ' άνοίξασε,
 αίτος εν' ό μαγός περ.

Ήθρομόν. Ηχος. γ. δ. γη εδ. X.
 Σηνω θη τε ση μω θη τε θη π ζου
 πνο ζον θα θυρ δι μις κ πο ρο γοι μη αρ
 ηη τε ζο τ' αρ ε μι ζο στα θη δι εις ζο
 βη μα ζο τα. η χυ σης η και ζη η γορ χη η
 τη ηη βα ριστ η ας α να ζη θη μα ζη
 σης η δα ση πο ηις και η χορ ηια η
 ας α να ζη η θη η μα α ζη η σης η δα
 ση πο ηις και χορ ηια η
 φοιτη της και τρα ζι ω ζη σης ζο σνης φορ
 περνω η εϊμαθ η μοπη νεο της εϊραπη
 με κερωνον.

ρίχν' η πείρα ε' τ' αρματά με μωζι-
 καις αυτηνες τρεις, α' εν' αυτας
 ζο συνθημα με, λογγη, νόμος αη παρ ης.
 φθάνει πλεον τοσοι χρονοι νερτισομενοι
 ταπεινοθ. ηδ το ανθος μου πχαμάνει
 α' η ψευτιά μου τυρρανεϊ.
 παντα εφρα με παρ ιοντα
 παντα θαρρος και φοβια
 τρέξ' αηδονι με και πέτα
 εις τον Κουβα την' ιζιά.
 Σε δουτυχι δένια μίση το παθι α' εγ' οφορ
 ηε δεις θέλω αη μ' αρέσει την παρ ιδε με φορ
 αν τα χέρια προδοσία
 να με δεση προπαθη.
 τ' οσα χέλω ζο γη η ζία.
 παρ η ηη και παρ ηη.
 Δέν η προπαθη τ' αρματά με τα ζο γ' ο μί μω-
 τιά. αη θείζει τ' ονομα με ζο δεπο ζιστη
 τ' αυτιά. αη' οσα ανθος τα εϊρανη
 η ζο αυμα τα αινει
 ζεν αη μωσ παρ η μί ηος θέρνει
 ο παρ η οβη τε παρ η οβη.
 Εβρο η μωσ και μω μωσ και πλεον η σης αβη.
 και δέν ζυνομεν δε μένει ο αν' η ον τ' οβη η
 η ζο βη.

έμπρός τώρα νέος, γέρος,
ό μωβ' ένας νά φανή

ζόξισπύθμα φαβιέρος
λεωτσάκος ζή θανή.

Κ' ή έξουβρία τήν ην ηργυρέν' ες κερυνό.
μέτόδωκε θα' πρόβαλλή σάν και πρώτα γόβρο.

τ' όνομά μου, όμο κώρον,
έστηνέθη μυστήμα

άπό άμπακα μωρζύφ-
μων λαχόδα νεκρμα.

Όταν όμπερπαι θυόειη και ηγγυός καταραυτεμώ
άπό θύβεις έξορίας άκρυπίες φυλακώ.

αι όσα αϊτά, ζεταρρημένα
μ' έταν όρμον νεβασό
συχνηύοντα εις ένα,
εώ ισταθί' όπο βαζό.

Αν δει θέει πριν άμπατ, ένα έθνος νάχουθ,
ζόηγερότα άσ κρημάτ, έθροπύκωσ παυθί.
εώ φορδ' ή άρχαούτη

ζό περίφημο γενό,
ή κιαφον ό Σχηώτης
ό Μανιάκος ζό βανό.

Κί όσων έπερτές σπαρμένος Κουζαζίνε
σαν αετός,

ένας ήσαν εις τό βέτος έθροπύκωσ ζαχουζό.
εώ Χρυσό Μωρμυζίνη

εώ παυθί αι' εις ή βορπώ,
ηδ' όσων άκρυπες εώ βίρτες,

ηδ' εώ μωρα εώ μινή
ζεταρπαιός πινυμένος φίρτες

Ασυνεπότητα σπγγμεία άμπαμια, τω άμπαμια,
κρυποποιούν τω άμπαμίνε ζή πικρά άμπαμια.

αι' όσων άκρυπες εώ βίρτες,
ηδ' εώ μωρα εώ μινή

ζεταρπαιός πινυμένος φίρτες
όηγεθίτε μω' εωνή.

έξερων. Ηχος. Π.δ. νη. Διαγμός θωυτος.

Ε
 ως πο τ ε η ξ ε η η α μ π ι ο δ α λ ε
 ως πο τ ε α τ ρ ο σ β α υ α ρ ο ι λ ι ν α β υ μ ν η
 ν η τ η ν δ ο γ ι α ν π α τ ρ ι δ ε λ ι ε κ ρ θ η
 τ ε α δ ε λ φ ι α κ α ρ ο ι λ ι ν α β υ μ ν η η τ η ν
 δ ο γ ι α ν π α τ ρ ι δ ε λ ι ε κ ρ θ η τ ε α δ ε λ φ ι α κ α ρ ο ι

Ἄνδρες τὴν θρησκείαν ἐμπνέει
 καὶ τὴν νόμον τὸ τέρας πατέ
 νά μᾶς βρῖξεν δύο τρεῖς βυβαρέσει
 τίνος πλῆθον καρδιά τὸ κρυπτεῖ;
 Νά μᾶς σπᾶσεν μ' αὐτά μᾶς τὰ χυρῶνα
 νά μᾶς δώσῃ ἂν αὐτὴ μᾶς τὴν γῆν,
 εἶναι πρῶγμα πᾶσιν φρίζον τ' ἀτρίβει,
 φρίττ' ἡμέρα ἢ νύξ αἰὲς αὐρή.

Ὁ πατήρ τὸν υἱὸν νά σπαράξῃ,
 ἀδέλφοι ἀδέλφον νά κρυπᾶ
 καὶ ὁ φίλος τὸν φίλον νά σπᾶσῃ,
 ὅδ' ἢ τίλλῃς αὐτὴν ἢ ἀπάσῃ,

Ἡ διχόνοια ὄθεν νά γείνη,
 μετὰ τὸ μᾶς ἢ πᾶσι ἢ σπᾶσῃ,
 δίδει κηλεῖ, ὁ θεὸς αὐτ' ἐκ ὕψου
 καὶ οἱ ἔχθροί μᾶς βλάπτει τὴν γῆν.
 Στὴν ὁμόνοιαν ἤτοι προσκίεει
 ἢ πηδᾶσμεν ἢ ἀφ' αὐτῆ
 θά τρωπέσων θά γούρνοι οἱ ξένοι.
 δίχως αἶμα διωόμενος τρυφεῖ.

Μίαν ἔχομεν ὄσοι μεζέφα,
 μίαν πῖξιν καὶ ἓνα θεόν,
 ἓνα πρέομεν ὄσοι αἰέρα
 τὸ αὐτὸν συλλυποζόμεν λαόν.

Καθὰ ἔγγραν καγὸς φραζιῶντων,
 ὡς ἀρπάξωμεν ὄσοι σπαθιά,
 καὶ ὡς ἀρπάξωμεν ἔξυ προδότηα
 βαυκαρέ δὲν σὲ θέλωμεν πηλιά,
 Καθὰ ἔγγραν καγὸς φραζιῶντων
 ὡς ἀρπάξῃ, ἢ πὸ ἓνα σπαθί,
 πᾶς δηγὸς θά φραγῇ ὡς προδότηα
 ἐπ' αἰσ μὴ εἶχε ποζέ βεννυθῆ.

Ἄνομα πρὸς τὸν ὕψιστον ὑπὲρ τῶν Σεργιάντων.
 εἰς τῶν τῶν Ν. Σ. Πύργου. Ἡχος. Π. Δ. η. ρ. 2.

χ.

Βασίλειον τὸν βασιλεῖ εὐκταδοτέρῃ
 τῶνα αἰα βυβαρέ τὸ ποζα τῆ γῆ
 πᾶσαι αἰα χυρῶσαι παρ' ἐπὶ τῶν πᾶσιν
 πᾶσαι βυβαρέ ἢ μερῶν καὶ μο νῆρ
 εἰς τὸν ὕψιστον ὄσοι αἰέρα
 τὸ αὐτὸν συλλυποζόμεν λαόν.

τω η βρεμοι δε ο ξησ ζεφανου γαρ
 προν

Σο δεομεθα των ογον ΰψιζε παμδασιγυ,
 τήριγμα των βασηέν ιθ των φώτων παροχέυ.
 Στήριξον επί τή θρόνη τον Σαγγελαι Χομηζη Χαν
 μη δμα τ' υψοθα τή Κροισον ιθδ ερήνην κή Χοχαί.
 Φωτισσον δε ήμωσ πάντας, δω αιώνη θεέ,
 άφθορε πηγή σοφιας ιθδ χαρίτων χορηγέ.

"Η να άδουκα προθύμως ζήτω, ζήτω, ζήτω τρεΐς
 ο Σαγγελαιος εις τον θρόνον ειθε βένιτο, άμήν.

παρά Γιόνωνος Γερμανό μουνοδιδαμώχη
 τή Δ. Μαρήη Αιδουμωγείν. μεταφραστέρας
 εμ τω έρωτη. πανοικω. Ηχος. π. α. η. ποσειγιου.

ω παρ δία μεσ ο ορ φα να μεσσο
 ορπι, σπε ε να δω η και και δι υ
 βρισμε να δι, η υψ με να υπατ τε
 α ε θη πα α νοι αι δι ξουπη η η

οτε ε τενα 9 αι' η βε εν η η ω ω
 ρα δι ξουπη η η ζε ε ο λα 9 τρε
 ξα τε ε τω ω ρα δ' αι' η βε ο
 δειπνος ο μου υ. γι μας Δ (πρόστην μητέρα.

μη τε ρα μια η με ρα μη γυ
 πησαι θα χα ρησ ης τος σμο πως μας τος
 κρουφες μας θα ι. δης και θα χα ρησ
 η δρυς ατ' α δε ρησ ρημ γοι αι α ας
 δε ε γη 9 ε λευ θε ρι αν ζη
 τει ει και αι θε ε λει 9 η μη τηρμας.

πο με κωπος καζά τ' οπος
 τρέχεται βιά μιν τ' ποσην,
 εις δεσποτασ αι ιδιωτασ
 δούλο δέχεσθε μορφήν.

304 Ξυπνέσθε τέσσα. κ.τ.λ.

τὰ τέσσα πρὸς τὴν φωνήν.
πὺς ποθῶμεν νά' ἰδῶμεν
τὴν ἀρχαῖον σερφόν,

φογιμένην, ζητευμένην,
καὶ τὸ νόσμε πορροφόν.

Αράξαιτε ὅτ' ἄρα βομφαίνω βήν. κ.τ.λ.
ἢ φήτε πρὸς τὰ τέσσα.

Νύμτα μέρα, ὡς ἡ σφαιρα,
περιβρέσθε ἴσ' τὴν φωνήν.

προπατεῖτε, προπαθεῖτε,
δόςης νά' ὕρητε πηγήν,
Ξυπνέσθε τέσσα. κ.τ.λ.

τὰ τέσσα πρὸς τὴν φωνήν.

Πὺς μιντέρων καὶ πατέρων

Αἱ πηγαὶ δέ μ' ἄπονον,

τὰ δεινά τ' ἐν μ' ἡ σφαιρα
τὴν πορροφόν δειγυπὸν;

Αράξαιτε ἀδέφρα. κ.τ.λ.

ἢ φήτε πρὸς τὰ τέσσα.

Καὶ ποθεῖτε νά' φωνήτε

ἴστην πατρίδα ἐπιθεῖς.

νέος ἴβωνίει βέρων ἴβωνίει
ἀπ' τὰ ξένα ὁ μαθεῖς.
Ξυπνέσθε τέσσα. κ.τ.λ.

τὰ τέσσα πρὸς τὴν φωνήν.

Ἡθ' ἢ ὅρα φθάν' ὡς τῶρα.
ὅ' ἔχθρὸς νά' τῶρα νά',

μ' ἄλλοι ἴσος ἢ μ' ἔξισος
ὁ ποιος θέξει ὡς φωνήν.

Αράξαιτε ἀδέφρα. κ.τ.λ.

ἢ φήτε πρὸς τὰ τέσσα.

Κε' ὑπορίνει, ἢ πεθαίνει

ἐνδὴν καὶ δυσυχίην.

καὶ ἐν ἡγῶν ἡγῶν τελευτῶν

μῆνυ μὴν ἀευχῆν.

Ξυπνέσθε τέσσα. κ.τ.λ.

τὰ τέσσα πρὸς τὴν φωνήν.

Συναππείρα ἔνυμνα

μαστῆ ὄγοι, τὰ ζυγμῆ

ὡς βρωθῶμεν ὡς ριθῶμεν

ὡς ἡ λόντες μ' ὄρμη.

Αράξαιτε ἀδέφρα. κ.τ.λ.

ἢ φήτε πρὸς τὰ τέσσα.

Συναχθῆτε καὶ ἴδῆτε

τὸς πηγαῖς μ' ἔγεινός

πὺς τὸ ὄρα τρέχει βέμα,

ἀπ' τὸς φήλας μὲ δεινός.
Ξυπνέσθε τέσσα. κ.τ.λ.

τὰ τέμνα πρὸς τὴν γῆρα.
 Σὺ γὰρ πρὸς ἀπάξει, μὴ φωνάζεις,
 ὅς τῶν ἐχθρῶν μου τὴν σφαιρῆν.
 Ἐγγὺ παύειν εἰς τὴν πύλιν
 ἔβγα δόξα σε τὴν γῆν.

Αράξατέ ὄπλα. κ. τ. λ.
 ἢ γῆρας πρὸς τὰ τέμνα.
 Τὴν γῆν μου τὴν μαγὴ με
 ἐξοχιστέην τὴν φορῶν,
 σφαιρομένην ἀδ' ἀερίν
 με ἀγύσσος τὴν βορῶ.
 ἔσπνείθε τέμνα. κ. τ. λ.
 πᾶν ἢ γῆρας πρὸς τὰ τέμνα.
 Δὲν βαζάξω, ὅσο ἀπάξω,
 θανάτῳ με τὸν πικρῶν.
 ὅταν μ' ἀράξει με ἀεγῆτες
 ὠπερῆρας τὸν μαρῶν.
 ἔσπνῆστε τέμνα. κ. τ. λ.

ἐν τῶν τῶν Σινάϊα, Ἡχος. κ. δ. ἦ
 ἔσπνῆστε τέμνα. κ. τ. λ.
 ἔσπνῆστε τέμνα. κ. τ. λ.
 ἔσπνῆστε τέμνα. κ. τ. λ.
 ἔσπνῆστε τέμνα. κ. τ. λ.

τὰ τέμνα πρὸς τὴν γῆρα.
 Σὺ γὰρ πρὸς ἀπάξει, μὴ φωνάζεις,
 ὅς τῶν ἐχθρῶν μου τὴν σφαιρῆν.
 Ἐγγὺ παύειν εἰς τὴν πύλιν
 ἔβγα δόξα σε τὴν γῆν.
 Αράξατέ ὄπλα. κ. τ. λ.
 ἢ γῆρας πρὸς τὰ τέμνα.
 Τὴν γῆν μου τὴν μαγὴ με
 ἐξοχιστέην τὴν φορῶν,
 σφαιρομένην ἀδ' ἀερίν
 με ἀγύσσος τὴν βορῶ.
 ἔσπνείθε τέμνα. κ. τ. λ.
 πᾶν ἢ γῆρας πρὸς τὰ τέμνα.
 Δὲν βαζάξω, ὅσο ἀπάξω,
 θανάτῳ με τὸν πικρῶν.
 ὅταν μ' ἀράξει με ἀεγῆτες
 ὠπερῆρας τὸν μαρῶν.
 ἔσπνῆστε τέμνα. κ. τ. λ.

ἐν τῶν τῶν Σινάϊα, Ἡχος. κ. δ. ἦ
 ἔσπνῆστε τέμνα. κ. τ. λ.
 ἔσπνῆστε τέμνα. κ. τ. λ.
 ἔσπνῆστε τέμνα. κ. τ. λ.
 ἔσπνῆστε τέμνα. κ. τ. λ.

Handwritten text in Arabic script at the top of page 316.

Handwritten text in Arabic script, possibly a title or header.

Main body of handwritten text in Arabic script on page 316.

Handwritten text in Arabic script at the top of page 317.

Main body of handwritten text in Arabic script on page 317.

Handwritten text in Arabic script at the bottom of page 317.

πα τρι σα α πα μας μας τε παρ q
 πα με τρι πα τρι σα α πα μας μας
 τε παρ q παρ παρ παρ παρ παρ παρ
 παρ παρ παρ παρ παρ παρ παρ παρ παρ
 παρ παρ παρ παρ παρ παρ παρ παρ παρ

βι: ριχος.

Κιόρροι δι μαζέβερ πάτω... γό...
 κί... σα... παρ... παρ... παρ... παρ...

βι: ριχος

πρό... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

παρ... παρ... παρ... παρ... παρ... παρ...

Παρ... ξύρι... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

κ: ζιχι

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

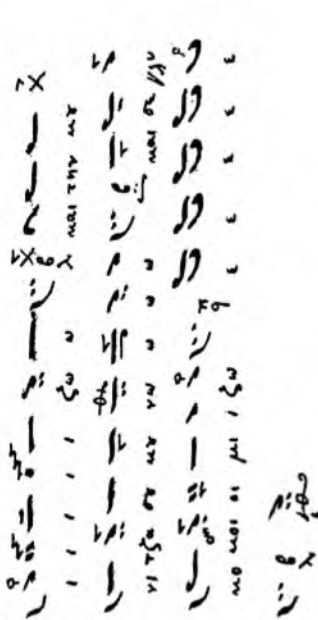
σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

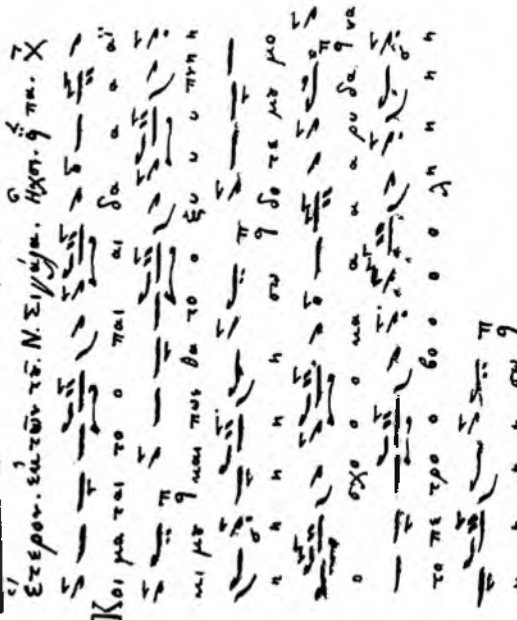
σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα... σα...

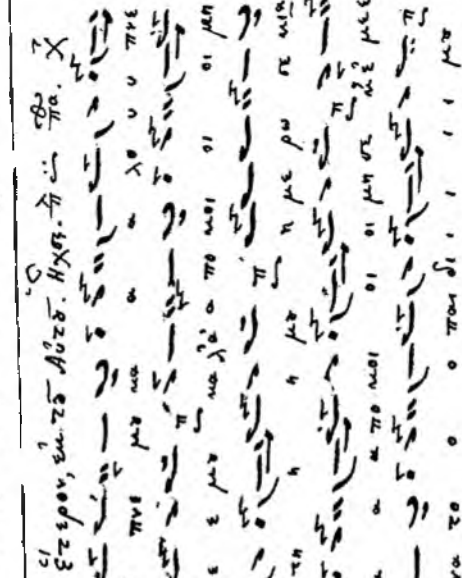
 1 1 1 1 ζ υ ω
 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100
 υ ω ο ι μι ς ζ ω

Εξέρπον. εὐτέρων τῶ. Ν. Σιγγύμ. Ηχος. ᾠ. πα. Χ

 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100
 υ ω ο ι μι ς ζ ω υ ο ι μι ς ζ ω υ ο ι μι ς ζ ω υ ο ι μι ς ζ ω

Κοιμήσε' σάν το ζυλγασι ζύπτισε' σάν το μύγι,
 νά γένη ἡ βυζόνισα ἰδέ' αγό νοπίγι.

ε' ἕγιος εἶναι ἵτα βανά κ' ἑπέρδισα τή' ὄρνα,
 κ' ἐμένα το παιδάμ με μοιμάταμ μέσ' τῶν ἀβία.
 Κοιμήσε' σὸ νά σε φερῶ. μισόντ' νά σε κερδέσσι,
 ἀκ' νά μ' ἀξίωσι ὁ θεός νά σε μαγοπανδρεύσσι.

ε' Εξέρπον, εὐτέρων Αὐτόν. Ηχος. ᾠ. πα. Χ

 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100
 υ πνε με μα ω α λο υ πνε
 ε ε με μα γά α πο μοι οι οι μη
 η η η με η με ρω σε μω
 ο α α πο μοι οι οι μη σε α ε με
 να το ο ο ποσι ι ι ι ι με

Εμένα το παιδάμ με νά κομηθῆ γυρέει,
 νά μοι φερε' τὸ ὄμαροθι νά με μετῶ μερβῶ.
 Κι μ' ἐμὲν γέλα τανδρῆς καί τ' ὀρραβῶνισα σά τεν,
 νά με τὸ βῆσαν ὄμοι νά ὄμμοι με Γῆ' ἔνω.
 Κοιμήσε' σὸ παιδάμ με τὸ μαγορῶσιμὸς με,
 καὶ τὸ μαγορῶσιμὸς με καὶ τὸ μαγορῶσιμὸς με.
 Κοιμήσε' σὸν ἕν ἄβιασιν καὶ μισ' τὸ τῶζυμα σε,
 καὶ μισ' τὸ σινοδῶνισα σὸ τῶ τῶν τόμαθῶν σα.

Ἔτερον τοῦ Αὐτοῦ.
 Ηχος. ᾠ. κ. ς. ς. ᾠ. ᾠ.

Αννοι οὐ μὴ θῆησ μισοῦσ καὶ ερω
 ἠ θῆσ χαρι, σμα α α θα α α
 σε ε δω ω ω ω ω ω ω ω ω ω
 ραιαισ και αι, τρει εις να α μα α α α
 α ραισ μεε να α μα α ο να α τῆ
 η η ρ α α α α α α α α α α α α
 Ἰσοῦσ μακραιοι να γνεύσαισ ἰστοῦσ μακραιοι μακραιοι
 ἠ εἴτε μοι μακραιοι να ἰστοροεισ τριγῶσαισ.
 Νάντι τὸ κρινε τὸ κριγι και τῶν μακραιοῦ τὸ μῦθο,
 και τὸ ἀσχημὶ τ' ἄλλογο πῶθ βόλασε τὸν ἕλθο,
 Νάντι τὸ Παγα τόποιδι, τὸ βασιμὲ τὸ γμῶδι
 και τῶν μακρῶσ βασιγισσαι τὸ κροτοχρησιδῶδι.

Ἔτερον τοῦ αὐτοῦ. Ηχος. ᾠ. δ. η. νη.
 Ἰ πνε μεε πια ρε ε μεε ε το δει και παλιν

ρε με ε ε το θ και γο μαρ δο ο
 χα ρο μεε το δει να το χορ τα α σα ρα
 ε γα θ να μα ρο μεε και να νι δει
 ὕπνε ἠ ἐπαρέμυτο μισοῦσ το τῶν περιβοῖσι,
 και βίβαιοσ τῆν τ' ἐστην το τριανταφυγμ και ρόδα.
 Τὸ ρόδα ὅτι τῶν μάνισ τὸ τῶν μαγε τὸ κρωετῶ
 και τ' ἄλλα τριανταφυγμ να τῶν τῶσ κρωετῶτῶ.
 Ὁ ὕπνος τρέπει τὰ μακρῶ και ὁ κῆρυπος τὰ βοσσοῦργιοσ,
 ἠ ἕμνε τὸ πνεδῶσεμ τὸ τρέβρονε τὸ χιῶδια.
 Ὁ ὕπνοσ μα τῶν μακρῶσ να ἠ βλε τῶν κρωετῶσ.
 ἠ ἠ ἀγοραιοι γόν κωρη σε να κωρη τῶν κρωετῶσ.
 Κωρησ πῶ τῶ γῶμο σε ἰ τῶν κωρησ τῶν κρωετῶσ.
 θ' ἀνίξεν ρόδα και ἀνοι μισοι τῶν κωρησ.
 τὸ χιῶδια ἀγειρία δα βενεσ και τῶν κωρησ δρωετῶσι,
 ἠ ἠ βασιμῶσ τῶν κωρησ να κρωετῶ τῶν κωρησ.

Ἔτερον τοῦ Αὐτοῦ. Ηχος. ᾠ. δ. η. νη. Ἰ
 Να να πη σε ε μαρ α ε τοι δει και πα
 σε μεε ε να μο ο ρη θ και πα σε μοι ο

χο πο νε σε δι η πο δε μα α γε ο ο
 ρη η να νι να νι να νι σε η υ πνευστο
 με φα α λ' σε

Κοιμήσε πῶς παρεγγύεια γὰν πῶς, τὸ τζουμάρη,
 νά'ωφην τὰ παύζεσεν με τὸ μακροκατόρι,
 Κοιμήσε πῶς παρεγγύεια γῆ Χιὸ τὸ πάτημα' σε,
 γῆ μίση τὰ ὄνα εἰσὸς γόβυρο τ' ὄνομα' σε.
 Κοιμάτ' ὁ ὄβυρος ὄμισος, αὐαὶ τὸ φεγγάρι ὄβο,
 μοιμάτ'ε τὸ παιδάκι με μοιμάτ' ἀνδρος ὄβος.
 Κοιμήσε πῶς οὐκὸν νοῦννο μί' ἄπιδι, με δροσάτο,
 χρυσοδερπίνο μάνιτρο τριανταφυλλοβμάτο.
 Ἡτανὶ πῶς δ' ἀνυθάρηστε μόννα μί' ἀδ' ὑπράδες,
 με χρονοῦγαντες φασιεὶ με δ' ἐξοδάνιαις πανάις.

οἱ
 ἔτερον. Ηχος γ. α'. ρυ. X
 ΑΧ πα να θε μα σε ε πο α τα α
 νε ε ε με τα α φα αρ δια α ες τα
 ρυ υηα πο ου ε πα α σε η τε η η

μα ρι ι ι βω δε με ε τα φα
 αρ δια α α τα α φρυ ο δια η το
 πο γι με ε σε υ υλ λο ο ο β ε
 με η και πο γυ πα α ρα α α πο
 ο ο να ε μου η

'Αχ! ἐνόησα τὰ ὑψῆθη σε εἰ ἦθ' ἐνάτα
 ξανοίξω, αὐαὶ τὰρα τῆζα δὲτ ἡμπορῶ
 να' βύμω νά τ' ὄβυσον.

Χαμαδόντισμο δενδράις,
 βουτσάτο μὴ παριστάμει.

'Αχ! δὴν ἀτέγγεια γεμπερα εἶναι τὰ δὴν
 σε μάτιε,

μί' ὅπιον μοιτάξεν σχίζεν τὴν καρ-
 δία τ' εἰς δὴν κομμάτια

σε' παραμυθῶ παγί με,
 Χαριστέ μεν τὴν ζωή με.

'Αχ! εἶσαι σὴν μὲν βασιγίσα μί' ὄβον
 τὸν κοσμή ὄβίξεις,

μί' αὶ δέξεις πέρνετε τὰς ψυχὰς μί' αὐ

Θέγης τούς χαρτίδες.
 Αόσε με ένα βουάρι,
 τήν πηγήν πῶ "χου τῶ βιάνη.
 'Αχ' εἶσαι ψηγή εἶσαι γρηνή μάγειρομο-
 μαγείτη,
 σὸ πρέπει γιὰ νὰ σ' ἔχονε εἰς βιογή-
 νο παγδαί.
 φιδάρισαν τὰ χόρινά μου,
 ματαμαύρησ' ἡ καρδιά μου.
 'Αχ' ἄλλοι σ' ἰσορῶνε ἔξω τὸ φέλλομα,
 καὶ ἔβινε ἔσπρη καὶ χυμὸν σὸν μαργαριτάρου.
 ἔει ἔλα σὸν γέμω.
 γη με τερρανῆ καὶ ἠγάμω.
 'Αχ' σὸν δὲ σπρέσει νὰ περνῶ βῆε νὰ γέ σπο-
 τῶσιν,
 βῆε τὰ φιδία νὰ γέ φάιν καὶ νὰ γέ θαρα-
 τῶσιν.
 δάπηα τὸ βυγες μιντόμα,
 τὸ μαχαίρ' εἰς τὸ πηέυρμα.
 'Αχ' ἀγύπτην γυθῶσε με βία τὴ β' ἀνάλῳ πη-
 νὰ ἔμβω μέση ζυρτανῶν νὰ ἔχης ἐσὺ τὸ κρύμα.
 Ἐξμπηθῶ δὴ με βυγέξιο,
 με τρωσσῶ δὲ σ' ἠγάμω.
 'Αχ' ἀγύπτην γυθῶσιν με ἰδέ τὰ βῶσινά μου,

σὸν καὶ ἐγὼ εἶδες σ' ἐπέκλιθ' ἐπ' ἄρα καὶ σ'
 ἠνυρά μου
 Ἐξμπηθῶ ἀνάλῳ γυθῶσιν,
 σὺ γ' ἐπὶ οὐρανῶ φαρμάκω
 'Αχ' ἀναχρῶ εἰς ἔσπρη γην ἠούχα γη-
 ον ἔσπρε
 καὶ εἰ τὸ ἔξωσ ἀπὸ ἐμὲ ποσὸς δὲ ε-
 νοχῶσιν.
 ἔχει γιὰ φέρω πηγῶσιν
 καὶ ἄλλο ζι πηεὶ δὲ πηορῶσιν,
 ἔτερον. ἠχος. ἦ. ἦ πα. +
 ὀ
 ο ο λαί οἰς η η η η η η
 ο λαί οἰς η καί οἰς παρ δρε ε
 ευ ορταν ἦ καί οἰς παρ δρε ε
 ο λαί οἰς η καί οἰς παρ δρε ε
 ὀ λαί οἰς η καί οἰς παρ δρε ε
 ο λαί οἰς η καί οἰς παρ δρε ε
 ο λαί οἰς η καί οἰς παρ δρε ε
 ο λαί οἰς η καί οἰς παρ δρε ε
 ο λαί οἰς η καί οἰς παρ δρε ε
 ο λαί οἰς η καί οἰς παρ δρε ε

Κ' ἐνὶ Ἰαννάη ἐ σύμφωνι πάρε τον μαρξισμὸν
 Ἰαννάημ Ἰαννάημ μετὰ ξανθισμῶν.
 Σιμά τιν παύτα κελομαν τὸ κέρνον δὲν μόνων-
 ἴνει Ἰαννάημ, Ἰαννάημ, κέτονα φρονημῶ.
 ψωμί τὸ δῖον δὲν τὸ κέρνει ἰρασὶ μὴ δὲν ἰπνίσει,
 Ἰαννάημ. μ. τ. λ.

τὸ κέρνον πέντε γράμματα, πέντε προσώπων ὁμοειδίαι,
 Ἰαννάημ. μ. τ. λ.
 Σίνω μαράζην γλάσσε, σίνω μαράζην πέτα.
 Ἰαννάημ. μ. τ. λ.

Κι' ὄχημασ τὰ ἐρηφίασ, στοὶ ἄγγελον μὲν κέρρον,
 Ἰαννάημ. μ. τ. λ.
 τὸ μαί: νά: πῖονσ τὴν δρῶσεβ, τ' ἄνθρη, τὰ χέβλε,
 μαράζην, μαράζην τὸ δῖα ἄλογο νά: πῖσ.
 Νά: πῖονσ δὲν μαράβουζίε, ἰπὲ μετ' εἰμονάκια,
 μαράζην, μαράζην, τὸ δῖα ἄλογο νά: πῖσ.

ἔτερον ἅχος λήσσεσ. ἔ. βᾶ. Σέγμειχ. ἔ.

Αὐτὰ ταῦτα μὲν ἀπαμειβόμενα ἀπὸ τῆς
 φωνῆσ χηραπακῆσ ἀπαδεδιδόμενα
 ἐκ τῆσ φωνῆσ λαύουεσ ἀπαμειβόμενα
 ἔχουσιν ἡραμαρξοχίρη ἡ με
 ἐεενηχίτη ηρααρδίαε
 μελαυμέεεεν
 χεὶσ λαύμεεεεν
 ἁδὸν τὰ φωνῆσ βῖα Σηριγίε χήρα παπαδίε
 καὶ βῖα τσελῆγίμυι, χήρα μαρξοβορξυμείη
 καὶ μαρξοβὸξ εἶχεσ μαίμειη.

ἁπὸ τὴν πόρτασσ πέρνω χήρα παπαδίε,
 καὶ βῖουσ υγιεδομεία χήρα μαρξ. μ. τ.
 Σιλότρυ φισὶ τὴν υγιδοβίε, χήρα παπαδίε
 βηρρὸ βῖα εσέια, χήρα μαρξοβ. μ. τ. λ.
 Ζωρρῶρε πὲ Σηριγίησ, χήρα παπαδίε,
 τοὶ ἄγγελον κερξαι τῆον. χήρα μαρξοβο.
 Ζωρρῶρεσ τὴν παπαδίε, χήρα παπαδίε,
 χήρα βῖα βῖα εδίνω. χήρα μαρξοβ. μ. τ. λ.
 χήρι δῶνδῶν βᾶ βῖνὸ χήρα παπαδίε

Μὲν οὖν ταῦτα ὅπως ἔπιπτεν αὐτῷ Ἰησοῦς,
 πᾶσι δὲ ἢ ἀποδοῦναι μὴ ὄντων θεῶν ὁ δὲ θεὸς.
 Ἄγγελος οὖν ἔχων τὸ ἄρα τὸ ὄρατον,
 φησὶ αὐτῷ ἄφ' ἑνὸς τοῦ σπλάγχνου νεφελῆς
 ἐξ ὧν ἐξέρχεται πᾶς πνεῦμα αὐτῷ ὅχι τῶν νεφελῶν,
 μὴ ἐξ ἑνὸς πνεύματος τῶν δὲ οὐρανῶν οὐρανῶν.
 εἰς ἕνα τὰ πάντα καὶ ἅπαντα δὲ καὶ μετὰ ταῦτα,
 τὸν νόμον ἐπιπέμπει γὰρ καὶ μετὰ ταῦτα.
 Ἐνθυμῶνται τὸ μὴ εἶπαι μὴ ἀποδοῦναι μὴ ἀποδοῦναι,
 τὸν μὴ εἶπαι τὸν θανάτου θάνατον οὐρανῶν,
 εἰς ἕνα τὰ πάντα ἅπαντα ἀποδοῦναι, -
 τὸν θάνατον οὐρανῶν καὶ μετὰ ταῦτα ἅπαντα.

Ἐπειρον. Ἄχον. Ἰ. πα. X
 Π εν τε ποτε μοι διμας δε μοχουρπι
 , ποταμῶν πινε τε ποτε μοι διμας δε μο
 χουρπι ἰδου τῆς μαρο μα να α
 νε ε ε σμα σε ποτε μοι ἰδου μαρο
 μα να α νε ε με να σπες ρι σι τα ρι.

Καὶ τ' αὖθις ἔθαρε τὸ σπινθηρῶν ἡλίου, καὶ
 καὶ τὸ ἕρποντα τῶν ψείρας τὸ τετάρτη.
 ψείρα ἔσμωνε, πόνδα νοσηνῶσε,
 καὶ ὁ γερόφυλλος τὸν φέρνο συνδυναῖσε.
 Σπιθα πέταξε καὶ καὶ τὸ παρρημῶν,
 Σύρτε τὸ χροὸν νοσηνῶσε μοι βρονοί,
 μιὰ τ' ὀφύλλος καλεῖ, καὶ καὶ δὲ ἔσμωνες.

Εἰς τὴν Ἄχον. Ἰ. πα. X
 ἡ γύρφοι αὐτὴν οἰκίαν τῆς εἰς τὸν γὰρ
 βροῦν, τραυμαῖον αὐτὴν οἰκίαν, αὐτὴν
 ποταμῶν αὐτὴν. εἰς Ἄχον. Ἰ. δι. vii.

Χερ α φι νω ω βρα χείρα φι
 , ἰ νω γ βρα α α πο μα χρα
 α α α δνα φι νω βρα πο μα α
 ρα α χρα α α α γ μαρβια α τα
 α παρ δη η η η μα α α α α
 α φ βρα η

Χέρ' έχίνω μαι τήν Μαριά μου
 Τρία ποιήματα δάμψα
 Χέρ' τὸ 'να νά πύνη τὸ πρῶτ'
 τ' ἄλλο τὸ μεσημέρι.
 Χέρ' τὸ ζῆλο τὸ γραμματεῖο
 νά πύνη τὸ βράδυ βράδυ.
 ὅταν φθάσωσαν εἰς τὴν οὐρανὸν εἰς
 τὰς πόλεις φέρων τὸ εὐαγγέλιον
 εἰς τὸν Ἰσραὴλ ἁποστόλῳ.
 Χέρ' νὰ ἔβγα μανία τὸ τὰν βρῶν
 μαι πιδερά τὴν τὴν βρῶν.
 Χέρ' νὰ ἴδῃ τὸν ἵππὸν τὸν τὰν βρῶν,
 τὴν πιδεράν εἰς τὸν ἵππῳ.
 Χέρ' ἀσφ' ἔχει δὲ φανέσθαι,
 αἰς ἀπὸ μαρτυριῶν.
 Χέρ' αἰς ἀπὸ τὰν ἵππων μαρτυριῶν
 δὲ ἔχει νὰ συγγῆναι.

ὅταν ἔρθῃ ἡ Νόμφορ εἰς τὴν οὐρανὸν
 αἰς τὸν τὰν βρῶν ἢ τὸν τὰν βρῶν
 οὐρανεῖα τὸν οὐρανὸν αἰς τὸν οὐρανὸν
 τὰν πρὸς τὴν Μαρία τὸν τὰν βρῶν
 βουδῶσα ἀπαυαγὰ τὸν ἵππῳ.
 εἰς τὸν ἵππῳ. ἢ ἡ νη.

Χ
 Μαρ Κυ ρα να τσα Κυ ρα τσο δα δι τι
 να νο νο σοι πη να ἰω δι να με πη
 ρη ρε το πα χ μα λ να ξια νο νο
 ζειν' η αυ η η μα δι

ὅγα τὰ παγιά σπυά σπυά
 τὸ "ρημο τ' αἰδόνι τὸ μανασχό
 περπατεῖ ε' τὸν κάμπου με τὸν Ἄετο
 περπατεῖ μαι λ' ἔβει μαι μεγαλειῶν.

πὸ τὴν ἕρπυξ ἔένιμ' αὐτοκλήτῃ νῆα,
 τὴν ξανθομαγῶσα τὴν παρθεναί;
 Ἄπὸ τὸ χυρρῶδι, ἡ κατέβαντα,
 αἰς ἀπ' τὴν βυζονοῖα τὴν ἑπέρασον.

Μείσ' τὸ περιβόγι σερραίνε
 τὸ βασίλειά τῃ ἐπόζεισε.
~~ἡ εὐαγγέλιον ἔχει νὰ συγγῆναι~~
 ἡ εὐαγγέλιον ἔχει νὰ συγγῆναι
 με' ἔπει μαι ἔπει ἄλλο μαι μίμῃσε.

Βρέ παλληκαράκη σου με άνεπαυ,
τί σου χροδω βάρεις μά δέχ μη γέω,
- σκέψη ε προξενίζωι ε' τώτ μάνα-μπε,
μήν προσενιτάδες ε' τόν μπαράτα μου.

Σκέψη μοι μί έμένα διαμαρζιού,
Μή νά τόβορω μά νά σ' αγαπάω.

Άσμα εις την Λογίαν. Τονιδέν ε-
πό Ηρόδοτος Πόνουρα Γερμανά, Κωδη-
μητς τς Διδουαγεις τωρ ξερωτς διευ-
θυρομένη υπό Δ. Μαρτύη. Ηχοπ. β. γη.

4/4
Θ ε ε πα τέ ρων και
Κυ ρι ε τς ε γε τς σε δίο ο
ποι η σης δι τα παν τα εν λο βω
ω ω σε και αι τή σε ρι α σε με τα
σε α σε α σε αν βρω πορ γ | να

δε σπο σις των υ πο σε ε νο
με νωι αρισμα των κ και ε μη
το ορ νο στον εν ο σι ο τη ρ
μα δι και ο συ νη και ερ ευ
βυ τη τι ψυ χης μοι σιρ μοι νη δος
μοι την των σου βοο νωτ πα ρεφορ σο
φι αν δι και μη με α πο. δο μι
μα σης ευ παι αι δω ων σε
α ρα | κη η δι α ο κη η α δ
α ρα | κη η δι α ο κη η α δ

Ασκατα σχορμα. Πρόσμησις
ήχος βδ. ηη. ΚΑΖΑΜΟΣΙΤΟ.
εις το αδ. 2.

Παιδες ου να χθη τε λ μα με τε χο πο ρ η
παρ τεσ τρο φω δει τε δι α σμα η χη πο ρ η
παρ τεσ τρο φω δει τε δι α σμα η χη πο ρ η

ήχος β. ει. 2. το χαρδάνι,
ήχος. ηη. ηη. Ια.

Αμφε δα αι μη μα γο δι α πο ρ α
παρ τεσ τρο φω δει τε δι α σμα η χη πο ρ η
το σος πο δοι σε αρ τε δι ε γα δω να σα
παρ τεσ τρο φω δει τε δι α σμα η χη πο ρ η
παρ τεσ τρο φω δει τε δι α σμα η χη πο ρ η

με γέμισέ με τὴν ἐπιδοξίαν σου ἡ
 ἐξουσία σου ἡ δόξα σου ἡ
 ἐξουσία σου ἡ δόξα σου ἡ
 ἐξουσία σου ἡ δόξα σου ἡ

Ἦσμα 2^ο
 Ἦσμα 2^ο Ἦσμα 2^ο Ἦσμα 2^ο
 Ἦσμα 2^ο Ἦσμα 2^ο Ἦσμα 2^ο

Ἦσμα 3^ο
 Ἦσμα 3^ο Ἦσμα 3^ο Ἦσμα 3^ο
 Ἦσμα 3^ο Ἦσμα 3^ο Ἦσμα 3^ο

Ἦσμα 3^ο
 Ἦσμα 3^ο Ἦσμα 3^ο Ἦσμα 3^ο
 Ἦσμα 3^ο Ἦσμα 3^ο Ἦσμα 3^ο

ον τω σωτηρως Ιησους
 τω σωτηρως Ιησους
 τω σωτηρως Ιησους
 τω σωτηρως Ιησους
 τω σωτηρως Ιησους

φως την αυραν δι
 χυνηδρον σου ει
 εις τωσδε
 εις τωσδε

Ασμα. Ζ'. το σύμπαρ, εὐλογεῖ τὸν θεόν.

εις χροίον 4. η. χ. ο. δ. δ. η. η.

Χρὸς τὸν θεόν
 Βα να δρου μοι φοιχει α υ μιν σι τον
 θεον η υ μιν τον αρτα ο ον πτη
 τον αρτα ο ον πτη
 τον αρτα ο ον πτη
 τον αρτα ο ον πτη

εις χροίον
 Ασμα ΣΤ'. ο μονοσποιστης. η. δ. γ. ε. δ.

Ηι, ος μα μιν τα α φου τα δ μα δ
 α τω σωτηρως Ιησους
 α τω σωτηρως Ιησους
 α τω σωτηρως Ιησους
 α τω σωτηρως Ιησους

Ἄσμα Η' παιδίων παρήμορον.

εἰς χροῖον β. ἤχος β.δ. νη
 Μὲ με ρα με ρα γι με γι βο μὲ γο
 με γι βο μὲ γο ε ε πη με να παρ
 ξη πα δι γο μὲ γο

Ἄσμα θ' ὁ Σπαργίτης.

ἤχος. β.δ. νη. εἰς χροῖον 4.
 Α νο η τε παρμι τη δι δεν σε χω ρε
 το παρ τε δι να ρυ μος βε γεισ α πο
 μας δ ναι γο πα ρε θυ ρο ορμει δ το ε

χο με αγεισμε νο πα γο με με κωμμενο δ
 το ε χο με αγεισμε νο πα γο με με κωμμενο δ

Ἄσμα Ι' Ἀνατολή ἡγίου

ἤχος. β.δ. νη. χροῖ. 4.
 Η γι ος ε ρα νη γο τα ρου ποσ τη
 με γο μὲ γο μὲ γο μὲ γο μὲ γο
 δο με η βη

Άσμα 11. Ἰαὼν τὸ βᾶνθ θέα. εἰς χροῖν. 2.
εἰς χροῖν 3. ἤχος π.δ. νη

Ἰα με πα με φο δα νο 9 φο δα νο
παντα νο ο χα φαι νο τα τε κει
ζω φρασι α βε γ α τει με η ζω φρασι α δι
ο χα φαι νο τα τε κει ζω φρασι α βε γ
α τει με η ζω φρασι α δι

Άσμα 12. Ἰαὼν τὸ πατριδος.
εἰς χροῖν 3. ἤχος π.δ. νη

Σε α βε πα πα τρι ις με δη η τερ
ψις της ψυ χη ης με λ σε α βε πα πα
τρι ις με η σε α βε πα πα τρι ις με η η

Άσμα 13. Ἄσμα Κυριακῆς
εἰς χροῖν 4. ἤχος π.δ. νη.

Η με πα τα Κυ ρι α δι προσεβετε πι
φοι λ πα τρι ε πα ρα νι α δι η με ρα σε
βα 7 η

1950

Ἄσμα. 14. Η ἀσχορήσις τῶ χειμῶνος.
ἦχος ᾠδ. νη. εἰς χόρον 3

Ὁ τὸν καρπῶν φεγγεῖς χεῖμων δὲ α
νοῖ ξίς φθα νει λ χρο η δχα φα α νει λ θα η
γει το δα σος ναι α χεῖμων δὲ

Ἄσμα. 15. Χοῖτος. ἦχος ᾠδ. τη. χ. 4.
Ὁ ο πο τε ω με στὶ α λ να τη βε σεις
ταρ βη λ η πο πας τα παι δὲ α δ με τρη
φε ε παρ ζορ βη δὲ η γα πας τα παι δὲ α δὲ με
τρυ πε ε παρ ζορ βη

353

Ἄσμα 16. εἰς χόρον. 2.
εὐχὴ τέων πρὸς τὰς βοῦς. ᾠδ. νη.

ὦ βο νεις με η η θα πα χη δὲ με ψυ
χης χα παρ με βο χη δὲ ναι κωρ δὲ α ρ
ι γα α παρ δὲ ναι κωρ δὲ α ρ ι χα παρ δ
ναι σος εὐ χος ο μου υ βει κωρ ζα θε παρ
ε εὐ δα μο νι κω ρ ναι δὲ η νε μη η
χα α παρ δὲ ναι δὲ η νε μη κωρ παρ δὲ

Ἄσμα 17.
Ἡ ἀργαῖα τῶ ἴσθ' πρὸς τὰ παιδία.
ἦχος ᾠδ. 22. εἰς χόρον 2.

Ἰ η συ θε ε σο ο φη ι α παρ η
α παρ η α παρ η α παρ η α παρ η

πας να τὸ βῆ τις μετ' αὐτὸν να τὰ προ τρε
 ἵδῃ
 πρὸς

Ἄσμα 18. εἰς χρ. 2
 τὸ Σήμερον. ἠχ. β. δ. ε. ε.

Ἐξὺ πνήσαι τε παίδια δὲ πρό σου καὶ
 μοι ἴψα θία λ' ἄρσενά γει βυ νη κ θε
 ε ε δὲ Σήμερον εὐ τε να ε δὲ πρὸς
 μα γει βυ νη κ θε ε ε Σήμερον εὐ
 τὰ να ε δὲ

Ἄσμα 19. εἰς χρ. 2.
 εἰς τὸν πλάζην. ἠχ. δ. νη.

Συμπασαι βυ εἰς λ' ἄρσενά σου
 λ' ἄρσενά σου λ' ἄρσενά σου εἰς τὸν
 παρὸς μοι γη δὲ

Ἄσμα 20. εἰς χρ. 2.
 Ἡ εὐάνωδον τὸ πομπή. ἠχ. δ. ε. ε.

Ἀρ να μοι εἶ ναι κ πα δὲ τὸ σμο τοί
 ἀρχὶ να να μοι τα βη τε τὸ πα δὲ α
 τα ψι γα βυ να κ α α τὰ ψι γα βυ
 να

Μαθήμα. 22. τὸ ἀνάμνη.

εἰς χροῖον 4. ἦχος 3^{ος} εἰς 3α.

Αρ να μη α πορο ^Α και παχυδι της μα νας
 τω να μα ρι δι εβ βη μεν εις την ε ξο
 χην νιωτο γλο βο χορ τω ρι

Μαθήμα. 23 τὸ Ἰσπειδές παιδίον.

εἰς χροῖον 3. ἦχος 3^{ος} εἰς 3α.

Μη τε ρα με ει μαι πο λυ α σβε
 νησ ἴσασ πωσ με κευ τα η καρ δια ἴνα
 λα να με να μη δεν ει ναι να νειση
 να τρε χω με τα λα παι δια

Μαθήμα 21. ἡ πεταλιδά. εἰς χ. 4.

ἦχος 3^{ος} εἰς 4η.

Ε λα φροπτε ρη πε τα λ με τα λυ δα πα α
 λιν λ η παι δι την χαι ρε τα λ με χα ραν με
 μα α λη λ πε τα λυ δα ζω η ρη γ χα ρη την
 ζω η αν σα λ ο λ λ η ρυ σις αν θη ρη ἴει
 ναι ι δι κη η σε η πε τα λυ δα ζω η ρη
 γ χα ρη την ζω η αν σα λ ο λ η ρυ σις αν
 θη ρη ἴει ναι ι δι κη η σε

Μαθήματα. 24. Η Μερίσσια.
ἐν χρόνῳ 2. ἤχος β. δ. 12

Η με λίσσα πε τα ε πι με ε χη
 ερ βω ζι μη πε ρ τα ε ε δω πε τα ε
 με ρ πε τα πε τα η με χι σθ
 σα πε τα δι πε τα πε τα η
 με λίσσα πε τα δι

Μαθήματα. 25. Ὁ Διδάσκαλος τοῦ ἁγίου
 ἐν χρόνῳ 3. ἤχος β. δ. 12
 Σε φον ζω με ε νο δένδρω λο να α ρι ρ
 να βε ται ἁπῆ ι νοσ μαί με γα δει ε το εη

α με ρ ε ι τε χνη και χα α ρι δι
 και πλησι α ζει ε να α παλαια δι
 τος η α με ρ ε ι τε χνη και χα α ρι
 και πλησι α ζει ε να α παλαια δι

Μαθήματα. 26. παρθένος και Χειρόνοιο.
ἐν χρόνῳ 2. ἤχος β. δ. νη. 12

Ε γειψε το χι ο νι μή η βες χε χι
 δο νι ρ μη βες χε χι δο νι ε ξυ πνο η
 λθ η η μη μη και τε βη μα γος η η βες
 γε βει ρ μα γος η η βες γε βει και σπυ ρου
 η η βες η η βες η η βες η η βες

γέμει | μα γὰρ ἡβας | γέμει κωσπερσνα
 γει | δι

Μαῦθημα 27. Ἡ ὄρασις τῆς φύσεως.

εἰς χρόνον 4. Ἡρα 7. δι νη.

0 πλάσθημεν | φε | αν δι ο πλαγης
 μετορ | ην | ω | ραν αν θαυ με σε ανθ
 ε | ποι η σε την ηνι | εα ω | ραν αν θαυμα
 αν | αν δι | ε | ποι η σε την ηνι

Μαῦθημα 28. Ἡ Δημιουργία.

εἰς χρόνον 4. 7. δι νη.

0 θε ος εις εξ η | μερας ε πηα σε
 τονεσμον ο | γαν η | χερσον υ δωρ ναια
 τειραι ματτα ου | ρα νεζον βοζον χρ
 σον η υ δωρ ναια | ζερας ματτα ου ρα
 νεζον βοζον

Μαῦθημα 29. Ἡ Κοσμοποιία.

εἰς χρόνον 2. 7. δι νη.

Γε | χα τε | θε ε ρυα ο κωρ ποση ο
 λο ο ρο ος θαλλειαι α αν θη η ροο δι ο
 λο ο ρο ος θαλλειαι α αν θη η ροο δι

268

Μαθημα. 30. Τα πάντα θα φθαλά!

ήχος 4. ήχος 7. δι. νη.

Α α ρ θ υ χ ι ο ο ν ω ω ρ ε ι σ τ ο ρ χ θ ε ς
ε τ ι δ ρ ο σ ε ρ ο ν δ ι δ ε ν θ α λ λ ε ι σ τ ω ρ α
π λ η ρ ο ν ω τ ε χ ο ς λ υ π η ρ ο ν δ ε ν θ α λ
λ ε ι σ τ ω ρ α π λ η ρ ο ν ω τ ε χ ο ς λ υ π η ρ ο ν

Μαθημα 31. Η παρηγορία.

ήχος 2. ήχος 7. δι. 22.

μη α λ ο ι ε τ τ ι π α ρ δ ι ι α ρ ο τ α ρ
β λ ε π ε τ α ι γ ε μ ο ρ ο ν λ ε ι ν η τ ε ρ η
ο τ ς θ ρ α χ ε ι α τ ο δ ι α τ η η μ α μ ι
μ ο ρ ο ν λ ε τ ο δ ι α τ η η μ α μ ι μ ο ρ ο ν δ ι

Μαθημα. 32. Η εσάνοδος ήγειρεν παρτίδα

ήχος 4. ήχος 7. δι. νη.

Μ ε τ α μ ι μ ο ρ ο θ α α τ ω α σ θ ο δ ι ε λ
λ ο ς α β ι α π α τ ρ ι σ β λ ο μ ε τ α μ ι
μ ο ρ ο θ α α τ ω α σ θ ο δ ι ε λ λ ο ς α β ι α π α
τ ρ ι σ β λ ο μ ε τ α μ ι μ ο ρ ο θ α α τ ω α

Μαθημα 33. Ο έρασπος βογος.

ήχος 7. δι. νη. ήχος 3.

Α τ ρ ο ν α ν α τ ε ρ η ι ε ι τ ο ν τ ρ ο
ν ο ς ε ι τ ο ν μ ο ρ ο ν τ ρ η ι ο ς λ ο ς ρ α ε ι
ν ο ς ε ι τ ο ν μ ο ρ ο ν τ ρ η ι ο ς λ ο ς ρ α ε ι
ν ο ς ε ι τ ο ν μ ο ρ ο ν τ ρ η ι ο ς λ ο ς ρ α ε ι
ν ο ς ε ι τ ο ν μ ο ρ ο ν τ ρ η ι ο ς λ ο ς ρ α ε ι

Μαθήματα 34. Η Φιλοσοφία.

ήχος α.δ. νη. εή. χρόνος. 6.

Περασσερις παααι λζον αη
παζα αυ γη λ δεν δεπης το υ με
ρα α αη το α φρι οτ πο λι ιδεν
δεπαι το ο βε πα α αη το α φρι οτ πο
λι

Μαθήματα 35 Μάνα και παιδί.

ήχος α.δ. νη. εή. χρόνος 4.

Αα να α με να φου τει ει νο λ
τα θε ν ε πα α να ρε φου φη
η λ ζον ε ε ρα α νο λ χα πε το
ο φρεν β α ρι η και η μας να τρα βε

δει η και κομιζει το παιδι η και η
μα να τρα βει και κομιζει το παιδι η

Μαθήματα 36. φοβεισθε τον θεον.

ήχος α.δ. νη. εή. χρόνος. 3.

Εν ο λη προθυ μι α λ υ μνει τε
ω παι δι α δι την δο ξαν αυ ω
ε λ πα προσε πα ρα νι ε λ φο
βεισθε τον θε ον λ φο βεισθε τον θε ον

Μαθήματα 37. Η Πρωία.

ήχος πλ.δ. νη. χρόνος 3.

Φευ βει το σνοσιφθων η αυ βη
νε αυ γαφ βε νει γαφ βι ιν η η βη εη

266
 νε ανθρωποι ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν

Μαθημα 38. Τα λαλαλαλα.
 Ηχος π.δ. εν εχρον. 3 X
 Ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν
 Ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν
 Ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν
 Ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν

Μαθημα 39. Η Σαυρωσις του Χριστου.
 Ηχος π.δ. εν εχρον. 4.
 Η δε σαρκα σου σαρκα μου και οσφυ σου οσφυ μου και
 οσφυ σου οσφυ μου και οσφυ σου οσφυ μου και οσφυ σου οσφυ μου και
 οσφυ σου οσφυ μου και οσφυ σου οσφυ μου και οσφυ σου οσφυ μου και

ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν
 ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν
 ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν
 ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν

Μαθημα 40. Αινειτε τον θεον.
 Ηχος π.δ. εν εχρον. 3.
 Ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν
 ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν
 ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν
 ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν ομοιωθησονται υμιν

Ἄσμα. 41. Τό πρῶτον.

ἤχος π.δ. νη. ἐκχόρη 4

Τῆς εἰσοχῆς πρῶτα χαίρειν ὡραία ζω
 ἡ μα γὰρ δὲν δρῶτε καὶ δαίμωντες
 τα τεκνία χαίρειν ὡραία χαίρειν ὡραία
 φωνῶν τὸν εὐμορφοῦν πορῶνα
 πρὶν τὴν βρῦσην νερα μὲν μαθα
 ρο δὲ μὴ χερσεσθαι τὴν φωνῶν τὸν εὐ
 μορφοῦν πορῶνα πρὶν τὴν βρῦ
 ση νερα μὲν μαθα πο δὲ

Ἄσμα. 42. τὸ χορῶν Ἀρέτη.

ἤχος π.δ. νη. χόρη. 6

Χαίρειν ὡραία πορῶνα πρὶν τὴν βρῦ
 ση νερα μὲν μαθα πο δὲ

πα εἰς ὄρα τῆς γ' χορῶν χορῶν
 ὡς αὐτὴν χορῶν ὡς οὐ τῶν
 τῆς δὲ χορῶν χορῶν αὐτὴν χορῶν
 χορῶν οὐ τῶν τῶν

Ἄσμα. 43. Τὸ βίβλος ἰσοπέδον.

ἤχος π.δ. νη. ἐκχόρη. 4.

ὦ ζω ἡ εὐ τῶν χορῶν
 τὸν βίβλος οὐ τῶν
 οὐ τῶν εἰς μὴ ὡραία πο δὲ
 ὡραία πο δὲ οὐ τῶν
 οὐ τῶν εἰς μὴ ὡραία πο δὲ

να ζο ο μα με λω δ

Άσμα 44. Ο Μάϊος

ἤχος: ἡ.δ. νη. χροῦς: β.χ
Εμ πρ ος μ η χ α ν ε τ α ρ μ α ι ρ ο ν δ ι τ ο
α ε σ ε ι ε ι ν α ν α ε ρ θ η ρ ο ν θ
η ε ε ζ ο χ η η μ ο ς η ρ α α ζ η
ζ ι ς τ α α ν ε ρ α θ τ α θ ρ ο ο σ ε ρ α λ
ο θ α α τ ρ α χ ο ο ς θ ω ν α α ζ η δ ι ε ι ς
τ α α ν ε ρ α θ τ α θ ρ ο ο σ ε ρ α λ ο
θ α α τ ρ α χ ο ο ς θ ω ν α α ζ η δ ι

Άσμα. 45. Τό Κησάριον

ἤχος: ἡ.δ. νη. εὐχροῦς: β.χ
Κ η π α ρ ι ο ο ρ μ ε α ε ρ θ η ρ ο ν δ ι σ ε
α β α π τ ω ω π ο λ υ θ α η η π α ρ ι ο
ο ρ μ ε α ε ρ θ η ρ ο ν δ ι σ ε α β α π τ ω ω
π ο λ υ θ τ ο χ ο ρ τ ο ρ θ η ζ ε ι τ ρ υ θ ε ρ ο ρ
η η μ ο ρ ο ο θ ο ζ η τ ο χ ο ρ
τ ο ρ θ η ζ ε ι τ ρ υ θ ε ρ ο ρ η η μ ο ρ ο ο θ ο
ζ η τ ο χ ο ρ

Άσμα 46. Ο τά πάντα γενώσαντες

ἤχος: ἡ.δ. νη εὐχροῦς 4.
Μ ε χ α α ρ ι ι ν η θ η ζ ε ι τ ο ο π η ρ ο ν υ
υ μ ν ε ι τ ο ρ τ ο η τ η ρ ζ η θ ο

μα δὲ εἰς τὸ πᾶν ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς

πᾶσι τοῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς

Ἄσμα. 48. Ὁ ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς

374

Πίναξ τῶν ἐκπεριεχομένων ἐν τῷ 375
πρῶτῳ τόμῳ τῆς βίβλου ταύτης.

ἑξελίδες.

Δοξολογία ἐν βασιλείᾳ ὁρθόδοξον 1

 Κύριε ἐν τῷ δυνάμει σου

Μεταξύ μνηστῶν σπογγίου 6

Ἐδ' ἴθλον ἐν ἤχῳ ἡ.δ. 9

Ποσυχρότιον τῷ Στεφάνῳ 10

Ποσυχρότιον τῷ Γεωργ. Βασιλείου νεότερον 11

 " " τετράστιχον παρὰ Μ. Μουσουλῶν 12

Ὡς ἐπιπέφυκτος Ἄναξ Ἁβδὸν Μερσίζα . . . 13

Ἰάκωβ ἐύφρονος ἡεῖρα. ὑπόμνητ' Μερσίζα παρὰ 18

ὡς ἐπιπέφυκτος ἡεῖρα. ὑπόμνητ' Μερσίζα 19

ὑπόμνητ' Ἐδουαδοῦ στανδῆκοι 20

Ὁ ἔστι δὲ καὶ δὲ οἱ χοροὶ 21

Ἐπίπερ ἐν ὑπόμνητ' Μ. Μουσουλῶν 22

Νῦν ἡεῖρα ἀναζήσαν 25

 Ἐὶ αὐτὰ ἐν ἤχῳ ἡ.δ. 26

φαιδῆρον αὐχὸς τῷ Α. Ἐγγῶν Μερσίζα 28

Ὁ ἔστι δὲ καὶ δὲ οἱ χοροὶ 30

ὡς ἡὸς ἔσ' Μωῦσ' σπογγίου 31

Μετ' ἡεῖρας ἡεῖρα 33

Ἡ στανδῆκοι ἐπιπέφυκτος ὑπόμνητ' 36

Ὁ ἡὸς ἔσ' σπογγίου 39

Σελίδα

Τὸν Σέπτερον λατρεῖς σὺν ἕργῳ 42

Εὐφραδίῃ ἐκφρασίῃ 44

ὡς ἠδαικιστὸν τὸ δόγμα ὅς
ἐν τῷ ἀπὸν σὺν ἕργῳ 47

πᾶσα ἐν ἕργῳ 51

ὁ δὲ ἐν ἕργῳ δὲ 53

Μὴ παύσῃς ἰδὲ πᾶν 54

Μὴ νῆαν σὺν ἕργῳ 55

Σὲ μὲν ἕργῳ ἐργασίῃ 56

ὡς βασιλεὺς ἕστ' ἀνοχὸν ἕργῳ 58

ὅτι ἐν ἕργῳ ἐστὶν ἕργῳ 59

ὁ δὲ ἐν ἕργῳ ἐργασίῃ 60

τὸν μὲν ἐν ἕργῳ ἐργῳ 61

ὡς δὲ ἐν ἕργῳ 63

Ἄγγελος ἕργῳ ἰδὲ ἕργῳ 65

ὁ δὲ ἐν ἕργῳ ἐργασίῃ 67

ὡς ἕργῳ ἐργῳ 69

Χρῆμα ἕργῳ ἐργῳ ἐργῳ 72

Μὴ ἕργῳ ἐργῳ ἐργῳ 74

ὁ δὲ ἐν ἕργῳ ἐργῳ 75

πρὸς δὲ ἐν ἕργῳ 76

ἢ ἕργῳ ἐργῳ 76

ἕργῳ ἐργῳ ἐργῳ 77

πᾶσα ἐν ἕργῳ ἐργῳ 78

Σελίδα

ὅτι ἐν ἕργῳ ἐργῳ 79

πᾶσα ἐν ἕργῳ ἐργῳ 80

ὡς δὲ ἐν ἕργῳ ἐργῳ 82

ὡς δὲ ἐν ἕργῳ ἐργῳ 83

ὁ δὲ ἐν ἕργῳ ἐργῳ 84

ἢ ἕργῳ ἐργῳ ἐργῳ 86

πᾶσα ἐν ἕργῳ ἐργῳ 87

ἄγγελος ἕργῳ ἐργῳ 89

ὁ δὲ ἐν ἕργῳ ἐργῳ 90

ἢ ἕργῳ ἐργῳ ἐργῳ 92

ἢ ἕργῳ ἐργῳ ἐργῳ 93

Μαργαρίτου ἐργῳ 99

τὴν ἕργῳ ἐργῳ 101

Μία ἐργῳ ἐργῳ 103

ἢ ἕργῳ ἐργῳ ἐργῳ 104

Μὴ ἐργῳ ἐργῳ ἐργῳ 106

ὁ δὲ ἐν ἕργῳ ἐργῳ ἐργῳ 107

ὡς ἕργῳ ἐργῳ ἐργῳ 108

ὡς ἕργῳ ἐργῳ ἐργῳ 110

τὸν μὲν ἕργῳ ἐργῳ 112

Μαργαρίτου ἐργῳ 114

ἕργῳ ἐργῳ ἐργῳ 116

ἢ ἕργῳ ἐργῳ ἐργῳ 118

278

Σελίδα

Με να δώα ζινά' αλάνα 120

'Ανδρ' γου τού Χάρτου 122

Συμπέφυκα καί χέρισε' δούλους 123

Ξέλοι' ταί' ορα' καί ε' δού 124

Θεί' καί' ε' ε'ε'ε' καί' ο'ε'ε'ε' φίλοι 125

Ω' α'π'ε'ρ' γου κ'ε'α' 128

'Αρ' α'νδ'ρα' α'π'ε'ρ'ε'α' 128

Τά' Χέλι'α' κα' ο'υ'α'λ'α'ν'α' 131

Εύ' το' π'ε'ρ'α' κα' ε'ω'ν' κα' 133

Τού' π'ο'λ'έ'ου' κ'ε'ί'α' α'ν'α'ζ'έ'ου' 136

'Αγ'ρα'α' φ'ου'α' ν'α' ο'ύ'α' 138

'Ε'χε' ε'π'ο'υ'α' φ'ί'α' 139

Νέ'α' α'π'ο'ρ'ε' μ'υ'α' 141

'Αχ' ε'π'α'ν'ε' κα' α'χ' ε' δ'ε'ί'α' 142

Μο'υ'α' ε' φ'ου'α' ε'δ'ε'ε' 144

Θεί' δ'ε'ί'α' ε'π'ο'ρ'ί'α' ο'υ'α'λ'α' 146

Μα'υ'α' ε'π'α'ν' α'ν'α'ζ'έ'ου' 148

Τά' ε'ω'α' κα' ε'π'α' 150

Τά' φ'ου'α' κα' ε'π'ο'ρ'ί'α' ο'υ'α' 152

'Αχ' ε'π'ο'ρ'ί'α' κα' ε'π'ο'ρ'ί'α' 155

Συ'μ'ε'ρ'α' μ'α'λ'α' κα' ε'π'ο'ρ'ί'α' 156

Χά'ρ'ε' Χά'ρ'ε' ε'γ'ε'ν'ε' κα' μ'ε' ο'υ'α' 158

Πο'δ'ε'ν'α' ε'π'ο'ρ'ί'α' 160

Τί' μ'ε'ρ'α' ε'π'ο'ρ'ί'α' 162

279

Σελίδα

Β'ε'ρ'ε' πο'ρ'ί'α' 163

Μα'ρ' ε'π'ο'ρ'ί'α' κα' ε'π'ο'ρ'ί'α' 164

Μι'α' βο'ρ'ο'σ'ε'α' ε'π'ο'ρ'ί'α' 166

Δου'α'ε' κα' ε'π'ο'ρ'ί'α' 168

Σ' α'ί'α' ε'π'ο'ρ'ί'α' 169

'Αρ' η' το'υ'α' κα' ε'π'ο'ρ'ί'α' 170

'Αρ'α'χ'ε'ν'ε' κα' ε'π'ο'ρ'ί'α' 171

Θεί' δ'ε'ί'α' κα' ε'π'ο'ρ'ί'α' 173

'Αρ'ε'π'ο'ρ'ί'α' κα' ε'π'ο'ρ'ί'α' 174

Εύ' ε'π'ο'ρ'ί'α' 176

Σαί' φ'ί'α' κα' ε'π'ο'ρ'ί'α' 178

'Αρ' ε'π'ο'ρ'ί'α' 180

'Αρ' ε'π'ο'ρ'ί'α' 181

'Αχ' ε'π'ο'ρ'ί'α' 183

'Αχ' ε'π'ο'ρ'ί'α' 184

'Αχ' κα' ε'π'ο'ρ'ί'α' 186

Τέ'μ'ε'ρ'α' ε'π'ο'ρ'ί'α' 189

Συ'μ'ε'ρ'α' ε'π'ο'ρ'ί'α' 188

Τά' ε'π'ο'ρ'ί'α' 190

Τά' ε'π'ο'ρ'ί'α' 191

Τά' ε'π'ο'ρ'ί'α' 193

Τά' ε'π'ο'ρ'ί'α' 194

Μι'α' βο'ρ'ο'σ'ε'α' ε'π'ο'ρ'ί'α' 197

Τί' μ'ε'ρ'α' ε'π'ο'ρ'ί'α' 198

Σελίδες

Η αγάπη είναι δύσκολη 200

"Αχ τι λογική σου 201

Άγιε Γεώργιε θαυματουργέ 203

Την αγάπη σου είδε ομορφα 206

185 το '80 ήδες τριδιόλιμ 208

Ξύλινα ψυμια ψυμια 209

Ξύλινο κεφάλι σου 210

Ξύλινο σου κεφάλι σου 212

Αϊζα λ' αγαπάς ψυμια ψυμια 214

"Αχ αγάπη οτάλι να σου δείξω 214

Πιος αρέσει σου είναι 215

Σαββατοψυμια σου 217

Κόρη με λ' αγαπάς σου 218

Δύο ψυμια σου 220

Τό λ' αγαπάς σου 222

Ω σου αγάπη σου 224

Τό λ' αγαπάς σου 226

Όταν ή δέξω σου 228

Χοροί Παύλου

Ταχαρισά σου 230

Χορός νεοψυμια 232

Χορός σου σου 233

Χορός σου σου 236

Πιος σου σου σου 238

Σελίδες

Χορός Τουρκενός 239

Ξύλινο σου σου 242

Εύρωπαικοί σου σου 245

Πόση σου 246

Πόση σου σου σου 248

Πόση σου σου 249

Πόση σου σου 250

Πόση σου σου 251

Πόση σου σου σου 252

Σου σου 253

Μαύρα σου σου 254

Μαύρα σου σου 256

Μαύρα σου σου 258

Μαύρα σου σου 259

Μαύρα σου σου 260

Μαύρα σου σου 261

Μαύρα σου σου 262

Μαύρα σου σου 263

Μαύρα σου σου 264

Μαύρα σου σου 266

Μαύρα σου σου 268

Πως ο έρως με έχω πληγωμένον... 312
 Μήνυαίς με δούρεται... 313
 Βεά σούρου πού φουρίζεις... 314
 Άλλα βέω ν' άρχινώσω... 312
 Ο σίνος είναι βίος ιατρος... 319
 Χαϊδέ μαργαρίο πάρε το χυρπίο... 320
 Χαρπυς άρχισε δίψυρα... 322
 . Βαυκαλίνα.
 Ίμε να το μάγω ναίνι... 323
 Κοιμήζου το παιδάκι μου... 324
 Όπνε με μαγούπνε με... 325
 Άνισοι μηδός με άν ήμερβός... 326
 Όπνε με έπαρε με το άλ μάιν... 326
 Νανά πού σέ μαγα άεζός... 322
 Άχ π' άνάθεμα σε πάζεσε... 328
 Όμας οι Νέως που δρέβουσαν... 331
 Αάα τα κούρα πού φορής... 333
 Άν ή νόμας μαβρίτσος... 334
 Σύποζε με έπεις... 335
 Πέστε πορζιμοί... 336
 Βαλιον
 Άγιον Βελά ζό μαχάγα... 332
 Βέε παζέρου ίδη κίριε τού έλέος... 340

Άσπρα παρλιά μου μάυρα... 222
 Ίνα παρλιάς μάδοντζε έπάρν... 224
 Θαυμάζουαν τού κρού νερό... 224
 Πιός έδω τραλινο δένδρι... 226
 Δένδρον έίχε γήν αύχόμα... 222
 Ίένος ήμαν με σφηνός... 228
 Πάδσα γή βρούσι με νερό... 229
 Βασίλειμος με τριγγωνός... 281
 Κίτω ζό μεζό μάζω ζό περιβόλι... 282
 Κι γούπερος' έμάλισσε... 284
 Ίσπερλιά με άύρα άβδά... 285
 Τώρα τα παρλιά τούρα τα χελιδόνια... 288
 Άποφε με έβαν τού Μουριά... 289
 Σάν άποδάνω πούς θά μοι ηγείος... 290
 Μαγαλατζένιος άρρωγίος... 292
 Όμας ή παπαρζιου... 295
 Σηκωθήτε σηκωθήτε άν ζού ύπνον... 296
 Ίως ποζε ή ξένη άυρίδα... 299
 Βασίλει τού Βασίλειου... 301
 Ω παιδικά μου όργανά μου... 302
 Ίόπηπος άσπαγγόλη έπινσε... 306
 Δυμοροά μευάλλι σέ σκεταξεί... 302
 Ο τούρος ματαρζιλιον σ' όύλλον θά μετ... 309
 Πι' άχρίζον υπεροχητρεα μάλλι... 310

1982

1. Έλα 'Αρχαία Σχολή μου
 2. Εργασία

3. Πρόγραμμα 180 20 1000

4. Λάσπη 1000 1000

5. Γλυπτική 1000 1000

6. Η Μηλιά 1000 1000

7. Ο Νάσιος 1000 1000

8. Ο Πάσιος 1000 1000

9. Το Σύνταγμα 1000 1000

10. Ο Νόμος 1000 1000

11. Αρτσόφι 1000 1000

12. Η Πόλη 1000 1000

13. Η Πύλη 1000 1000

14. Η Αρχαία 1000 1000

15. Η Αρχαία 1000 1000

16. Η Αρχαία 1000 1000

17. Η Αρχαία 1000 1000

18. Η Αρχαία 1000 1000

19. Η Αρχαία 1000 1000

20. Η Αρχαία 1000 1000

21. Η Αρχαία 1000 1000

22. Η Αρχαία 1000 1000

23. Η Αρχαία 1000 1000

24. Η Αρχαία 1000 1000

25. Το Αρχαίο 1000 1000

26. Η Αρχαία 1000 1000

27. Ο Αρχαίος 1000 1000

28. Το Αρχαίο 1000 1000

29. Η Αρχαία 1000 1000

30. Η Αρχαία 1000 1000

31. Το Αρχαίο 1000 1000

32. Η Αρχαία 1000 1000

33. Η Αρχαία 1000 1000

34. Το Αρχαίο 1000 1000

35. Η Αρχαία 1000 1000

36. Η Αρχαία 1000 1000

37. Το Αρχαίο 1000 1000

38. Η Αρχαία 1000 1000

39. Η Αρχαία 1000 1000

40. Το Αρχαίο 1000 1000

41. Η Αρχαία 1000 1000

42. Η Αρχαία 1000 1000

43. Το Αρχαίο 1000 1000

44. Η Αρχαία 1000 1000

45. Η Αρχαία 1000 1000

46. Το Αρχαίο 1000 1000

47. Η Αρχαία 1000 1000

48. Η Αρχαία 1000 1000

49. Το Αρχαίο 1000 1000

50. Η Αρχαία 1000 1000

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΓΛΑΒΙΝΑΣ

Ο Απόστολος Γλαβίνας γεννήθηκε στο Σοχό Θεσσαλονίκης το 1939. Μετά τα πρώτα γράμματα (1945-1951), φοίτησε στην επτάτάξια Εκκλησιαστική Σχολή της Αγίας Αναστασίας (1951-1958). Το 1959 εγγράφηκε στην Ιερά Θεολογική Σχολή Χάλκης και το 1963 έλαβε το πτυχίο της Θεολογίας.

Μετά την στρατιωτική θητεία (1963-1965), εργάστηκε για λίγο στην ιδιωτική εκπαίδευση (1965-1967).

Το 1967 μετέβη στη Δ. Γερμανία, όπου, για τέσσερα εξάμηνα (1967-1969), παρακολούθησε Εκκλησιαστική και Μεσαιωνική Ιστορία στην Καθολική Θεολογική Σχολή και Ιστορία της Υστερης Αρχαιότητας και Μεσαιωνική Ιστορία στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου της Τυβίγγης.

Στα επόμενα δύο χρόνια (1969-1971) παρακολούθησε στη Σορβόνη, στο Παρίσι, Βυζαντινή Ιστορία και Θεολογία.

Το 1971 επέστρεψε στη Θεσσαλονίκη και το 1973 αναγορεύτηκε διδάκτορας της Θεολογικής Σχολής. Στο τέλος του ιδίου έτους διορίστηκε επιμελητής στην έδρα της Γενικής Εκκλησιαστικής Ιστορίας. Το 1978 έγινε Υφηγητής. Το 1982 εντάχθηκε στη βαθμίδα του επίκουρου καθηγητή. Το 1983 εξελίχθηκε στη βαθμίδα του Αναπληρωτή Καθηγητή και το 1984 εκλέχθηκε καθηγητής στο τμήμα Θεολογίας. Το 2006 η σύγκλητος του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης του απένειμε τον τίτλο του Ομότιμου Καθηγητή.

Το συγγραφικό του έργο περιλαμβάνει αρκετές αυτοτελείς μελέτες και πάνω από 140 άρθρα σε Επετηρίδες, Περιοδικά, Τιμητικούς Τόμους και Πρακτικά Συνεδρίων.

Είναι μέλος της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, υπηρέτησε ως Πολιτικός Διοικητής του Αγίου Όρους, διετέλεσε Διευθυντής του Πατριαρχικού Ιδρύματος Πατερικών Μελετών στη Θεσσαλονίκη και τιμήθηκε με τον τίτλο του Άρχοντα Χαρτουλαρίου της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας από το Οικουμενικό Πατριαρχείο.

ISBN: 978-618-83060-4-2